

ပုခင်းအဖွဲ့ရယ် ဩဝါဒကောသလ်နိဗ္ဗာန်စေတီ

ပုခင်း ရှုစောင့်

ပုခင်းနှင့်ရတနာပုံစံပွင့်

VOL (E) , NO (38)

၂၀၁၄ ခုနှစ် ၊ ဇူလိုင်လ

BURMESE CLASSIC .COM

ပုခင်း
ပုခင်း
ပုခင်း
ပုခင်း

ပြန်ပို့မှုနှင့်ပေးပို့ခြင်းများကို ဖတ်ရှုလေ့လာခြင်းအားဖြင့် မှုခင်းများကို တြိုတင်ကာကွယ်နိုင်ကြစေရန် ရည်ရွယ်လျက်-----

မှုခင်းပညာပေးအစီအစဉ်အရ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်-၀၃၀၂၀၅ဖြင့် ရှုထောင့်မှုခင်းနှင့်ရသစုံပစ္စည်းအား လစဉ်လဆန်း (၁)ရက်နေ့တိုင်း ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေပါသည်။

- ဦးတင်လှိုင် (ဝန်ကြီး-ငြိမ်း)
- ဦးစောဌေး (ဒုညွှန်ချုပ်-ငြိမ်း၊ အကျဉ်းဦးစီးဌာန)
- ရဲမှူးချုပ်တင်ဝင်း (ငြိမ်း)၊ ရဲမှူးကြီးအောင်ဦး (ငြိမ်း)၊ ရဲမှူးကြီး မြင့်စိုး (ငြိမ်း)
- ဒုရဲမှူးကြီးဝင်းမြင့် (ငြိမ်း)၊ ဒုရဲမှူးကြီး ခင်မောင်ဝင်း (ငြိမ်း)၊ ဦးဘဝင်း (ဒုညွှန်မှူး-ထွေ/အုပ်(ငြိမ်း)၊ ဦးရဲထွဋ် (လက်ထောက်ညွှန်မှူး-ဥပဒေ-ငြိမ်း)
- ဒေါ်သက်ရီ (အကြံပေး-မြန်မာနိုင်ငံအမျိုး သမီး စီးပွားရေးစွမ်းဆောင်ရည်များအသင်း)
- ဦးသက်နိုင်ဦး (အမှုဆောင်အရာရှိချုပ်)
- (မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာအသင်း၊ တွဲဖက်အတွင်းရေးမှူး)
- ဒေါ်ညိုညိုစိန် (ဒုတိယအမှုဆောင်အရာရှိချုပ်)
- ဦးမင်းဆွေ(AE ဆောက်လုပ်ရေး-ငြိမ်း)၊ ဦးအေးမြင့်(SAE-ငြိမ်း)၊ ဇိုလ်ကြီးစိုးပိုင် (ငြိမ်း)၊ ဦးကျော်ဆန်း (လ/ထဦးစီးမှူး)
- ဒေါ်တင်တင်အောင်၊ ဦးတင်လင်ဦး
- ဦးဌေးနိုင်၊ ဦးအောင်ကျော်ဦး
- ဒေါ်ခင်စန်းဝင်း
- ဒေါ်မြမြလှိုင်
- စောဝဏ္ဏ
- ဒေါ်လှိုင်လေးဝင်း၊ ဦးတင်ကြိုင်
- ဦးတင်ဦး၊ ဦးမြင့်ဦးအဖွဲ့
- ဦးထွန်းအောင် (၀၃၀၃၇) စိန်နဂါးပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် (၈၉)၊ (၅၆)လမ်းတို့၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- EAGLE COLOUR SEPARATION

ရှုထောင့်ပီဒီတာအဖွဲ့၏ တိုင်းဒေသကြီး၊ ပြည်နယ်၊ ခရိုင်၊ မြို့နယ် ပီဒီတာရုံးခွဲများ

- ဦးခိုင်မင်းအဖွဲ့ (နေပြည်တော်)၊ ဦးခင်ဇော်ဦးအဖွဲ့ (ကရင်ပြည်နယ်)၊ ဦးသိန်းလှိုင်အဖွဲ့ (မွန်ပြည်နယ်)၊ ဦးသိန်းဇော်ဦးအဖွဲ့ (မူဆယ်/ရှမ်းမြောက်)၊ ဦးစံဇာတီအောင်အဖွဲ့ (လားရှိုး/ရှမ်းမြောက်)၊ ဦးမြင့်အောင်အဖွဲ့ (ကယားပြည်နယ်)၊ ဦးဇော်ရှင်းအဖွဲ့ (ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး-အရှေ့ပိုင်း)၊ ဦးအောင်သန်းထွဋ်အဖွဲ့ (ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး-အနောက်ပိုင်း)၊ ဦးတင်စိုးအဖွဲ့ (သာယာဝတီခရိုင်/ကြိုဝင်တော်)၊ ဦးအောင်လွင်အဖွဲ့ (ပြည်ခရိုင်)၊ ဦးမျိုးဆွေဦးအဖွဲ့ (ပြည်မြို့နယ်)၊ ဦးထွန်းမြင့်အဖွဲ့ (ပန်းတောင်း/ဥက္ကံဝင်)၊ ဦးထွန်းအဖွဲ့ (အောင်လံ/ပြတို)၊ ဦးမျိုးသက်အောင်အဖွဲ့ (ဖီးကုန်း)၊ ဦးအောင်မြင့်အဖွဲ့ (ရွှေတောင်)၊ ဦးတင်ဝင်းအဖွဲ့ (ပုလဲကုန်း)၊ ဦးခင်သောင်းအဖွဲ့ (ဆီကုန်း)၊ ဦးတင်မောင်ကြည်အဖွဲ့ (ပေါင်းတည်)၊ ဦးထွန်းဝေအဖွဲ့ (တံမ)၊ ဦးတင်ဝင်းအဖွဲ့ (အုတ်စို)၊ ဦးသိန်းလွင်အဖွဲ့ (နတ်တလင်း)၊ ဦးစိုင်းဇော်ဇော်အဖွဲ့ (အင်းမ/ဝက်ပုတ်)၊ ဦးမောင်မောင်သိန်းအဖွဲ့ (မင်းလှ)၊ ဦးမြင့်လွင်အဖွဲ့ (သာပေါင်း)၊ ဦးထွန်းထွန်းအဖွဲ့ (ပေါင်းတည်)၊ ဦးထွန်းအဖွဲ့ (လက်ပံတန်း-၁)၊ ဦးသက်မြင့်ဝင်းအဖွဲ့ (လက်ပံတန်း-၂)၊ ဦးဝင်းဇော်အဖွဲ့ (မိုးညို)၊ ဦးအေးစိုးအဖွဲ့ (ဟင်္သာတ)၊ ဦးမောင်မောင်စိုးအဖွဲ့ (ဘုရားကြီး)၊ ဦးအောင်မျိုးဦးအဖွဲ့ (ကျောက်တံခါး)၊ ဦးအောင်ဇော်မင်းအဖွဲ့ (မြန်အောင်)၊ ဒုရဲမှူးတင်လှိုင်(ငြိမ်း)အဖွဲ့ (ပေါက်ခေါင်း)၊ ဦးချစ်လှအဖွဲ့ (ကြာခင်း)၊ ဦးစိုးမင်းအဖွဲ့ (ဘက်ရဲ)၊ ဦးကျော်နိုင်ဦးအဖွဲ့ (ကဝမြို့နယ်)၊ ဦးသန်းဝင်းအဖွဲ့ (ချောက်)၊ ဦးလှရွှေအဖွဲ့ (ကျောက်ပန်းတောင်း)၊ ဦးစိန်ဝင်းအဖွဲ့ (ရေစကြို)၊ ဦးစိုးမြင့်အဖွဲ့ (ဘိုကလေး)၊ ဒေါ်သန်းသန်းသျှိုင်းအဖွဲ့ (ကမရွတ်)၊ ဦးမိုးအဖွဲ့ (အရှေ့ပိုင်းခရိုင်/သာကေတ)၊ ဒေါ်လှလှကြည်အဖွဲ့ (လှိုင်သာယာ-၁)၊ ဦးတင်ထွန်းဦးအဖွဲ့ (လှိုင်သာယာ-၂)၊ ဦးအောင်မင်းအဖွဲ့ (ဒေါပုံ-၁)၊ ဦးတင်လှိုင်အဖွဲ့ (ဒေါပုံ-၂)၊

သတင်းနှင့်စာပေများပေးပို့ရန်လိပ်စာ

အမှတ် (၉၆)၊ မဟာသုခလမ်း၊ ကျီတော်ရပ်ကွက်၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

PH: 01-297297, 01-9000017, FAX : 01-397164

Email : shuhtaunt@gmail.com, nyonyoseinnt@gmail.com, www.shuhtauntheadofficeygn.com

ဗုဒ္ဓါ မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ။ ဓမ္မော မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ။
သံဃာ မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ။

ဒီဝါတပတိ အာဒိဇ္ဇော၊ ရတ္တိမာဘာတိ စန္ဒိမာ၊ သန္တဒ္ဓေါ ခတ္တိယော တပတိ၊ ဈာယိ တပတိ
ဗြဟ္မဏော၊ အထသဗ္ဗမဟောရတ္တိ။ ဗုဒ္ဓါ တပတိ တေသော၊ တာဒိသံ တေသေမ္မနံ၊ ဗုဒ္ဓံ
ဝန္တာမိ အာဒရံ၊ နမက္ကာရာနဘာဝနေ၊ သဗ္ဗေပုရေန္တူ သင်္ကပ္ပာ။

ဪ-တစ်ရာရှစ်ကွက် ဗုဒ္ဓစက်၊ တစ်ဆယ့်လေးချက် ဓမ္မစက်၊ တစ်ဆယ့်ရှစ်ချက် သံဃစက်၊
လရောင်ဝင်းလျက် ရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါရဟန္တာစက်၊ မြင်းမိုရ်တောင်ဦး မြင့်ခေါင်ကျူးလျက် မိဘစက်၊
ဝုဏ်ကျေးဇူးအထူးသိလျက် ဆရာစက်၊ ဗြဟ္မစိုရ်လက်နက် ဗြဟ္မာစက်၊ မိုးကြိုးလက်နက်
သိကြားစက်၊ လောင်မီးကျလျက် နတ်တို့စက်၊ ဘွဲ့ဖြူလက်နက် ဘီလူးစက်၊ တောင်ဟုန်ပြင်းလျက်
ဂဠုန်မင်းစက်၊ အာခံတွင်းက ဝင်းဝင်းတောက်လျက် နဂါးစက်၊ သုံးထောင်သင်္ချာ ဟေဝန္တာ
အာဏာစိုးလျက် သီဟစက်၊ စက်ကြီးတစ်ဆယ့်သုံးပါး ရွတ်သံကြားက ဘေးများမြင်မှုမကောင်းစုတို့
ဝေးကကြည့်ရှောင် အောင်စေတတ်သည် မြတ်သည့်ဆရာ ပညာတည်း။

ဪ-နမော ဗုဒ္ဓါနဘာဝေန၊ ဪ-နမောဓမ္မာနဘာဝေန၊ ဪ-နမော သံဃာနဘာဝေန၊
ဪ-နမော ဒုရေ-ဒုရေ သွား ဟုံ-ဟုံ။

ဒါရိုက်တာ 'ဦးဦးသက်' စီစဉ်ညွှန်ကြားသော

AUDIO WAVE GENERAL ENTERTAINMENT GROUP

- အသံစက်ပစ္စည်းနှင့်မီးပစ္စည်းမျိုးစုံ၊ ဆောင်းဘောက်ပစ္စည်းမျိုးစုံ ငှားရမ်းခြင်း။
- ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲအတွက် ကာရာအိုကေစက်များငှားရမ်းပေးခြင်း။
- နိုင်ငံကျော်အနုပညာရှင်များစွာဖြင့်ပျော်ဖြေမှုအစီအစဉ်များအတွက်စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း။
- စတိတ်ရိုး၊ အငြိမ်၊ DANCER , FASHION ပွဲများ၊ ပရိုမိုးရှင်း(ရောင်းအားမြှင့်တင်မှုပွဲများ)စီစဉ်ပေးခြင်း။

ဒာဝုးဇေယျနန္ဒန်းဖြင့်ဆောင်ရွက်ပေးနေပြီ

ဆက်သွယ်ရန်ဖုန်း - ၀၉ ၇၃၁၂၁၆၇၀၊ ၀၉၄၃၁၁၀၃၂၁ ၊ ၀၁ ၃၉၇၁၆၄၊ ၀၁ ၂၅၇၂၉၇
၀၁ ၉၀၀၀၀၁၇ (ရန်ကုန်မြို့)၊ ၀၅၃ ၂၇၁၁၃ (ပြည်မြို့ခန်းခွဲ)

အဋ္ဌကထာကြေးပိဋကတ်တော်လှူဒါန်းကြံ့ခိုင်

BURMESE CLASSIC

အဘိဓမ္မာပိဋကတ်တွင်
 သမ္မောဟဝိနောဒနီ အဋ္ဌကထာ၊
 သုတ္တန္တပိဋကတ်တွင် (၂၉) အုပ်စာ
 ကြေးသေတ္တာအလှူရှင်များ
 လိုအပ်နေပါသဖြင့်
 ကြေးသေတ္တာတစ်လုံးလျှင်
 ၁၅၀၀၀ကျပ်နှုန်းဖြင့် လှူဒါန်းနိုင်ပါသည်။

ကြေးစာရေထွင်းလှူဒါန်းရာ၌

သုတ္တန္တပိဋကတ်တွင် (၂၇)အုပ်စာ၊ ကြေးချပ်ရေ (၅၀၀၀) နေ့မျှ ကြေးပိဋကတ်တော်များ
 ပြုလုပ်လှူဒါန်းရန် ကျန်ရှိနေပါသေးသဖြင့် ကြေးပြား ၁ချပ်လျှင် ၂၆၀၀၀ကျပ်နှုန်းဖြင့်
 တတ်စွမ်းသမျှ ပါဝင်လှူဒါန်းကြပါရန် တိုက်တွန်းနှိုးဆော်အပ်ပါသည်။

ဆက်သွယ်လှူဒါန်းရန်ဌာန -

ခေံလာတိုက်ကျောင်း၊ ရွှေကျင်တိုက်ကြီး၊ ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်း၊ (ရွှေကောင်းဟောပေါ့ ရှေ့) ကြေးတောရေလှံကွက်၊ ဗဟန်း၊

ဖုန်း - ၅၄၈၀၀၅၊ ၀၉ ၅၁၉၅၂၀၆၊ ၀၉ ၄၉၃ ၁၆၂၁၃

ရှုထောင့်မှိုင်းနှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း၊ ပြီလထုတ် (၂၀၁၄)

မာတိကာ

“ကဗျာရှုထောင့်”

ရွှေငယ်ပိုင်း	၈
အဖျောက်မြေမောင်ဆွေမွန်	၉
သားလတ်	၁၀
ကေမင်းညီ	၁၁

“ကာတွန်းရှုထောင့်”

ကျော်ကျော်လွင်၊ ဇွဲနော၊ မြေရိုင်း

“ဥပဒေရှုထောင့်”

မောင်ဉာဏ်ရွှင် (ဥပဒေ)	၁၅
-----------------------	----

“မှိုင်းဝတ္ထုတို/ရည်ရှုထောင့်”

မောင်မောင်စိန်လင်း (နတ်မောက်) (အတိတ်ကပြစ်မှုတစ်မှု)	၁၈
စိုးယဉ်ထွန်း (ဒေါသထွက်လို့ကြားကသေ)	၂၄
ကျော်စိုးသူ (ဥသျှစ်ပင်) (အသည်းထဲကဆူး)	၃၂

ကျေးလက်လမင်း (ဒေါသ၏သားကောင်)	၄၁
အောင်မြင်ဦး (ထားဝယ်ချောင်) (အချစ်လွန်ကဲသောမိခင်)	၄၆
နန်းဖြူဖြူထွန်း (တီဗွီဖန်သားပြင်ပေါ်မှာ)	၅၄
ဆွေမြင့်သူ (ကြေး/မြေ) (မောင်လည်နမလည်နှင့်ဆေးထိုးမှား)	၆၀
သင်းသင်းလှိုင် (တပ်ကုန်း) (မငိုပေမဲ့ စိုနေတဲ့မျက်ရည်)	၆၅
မောင်မျိုးသက် (လွန်ဆွဲပွဲရလဒ်)	၇၀
သာစည်အောင်တင် (ဘယ်ဝယ်ဘယ်ဆီ)	၇၆
မောင်ဆွေ (တောင်ငူ) (နှစ်ကားပေါင်းတစ်ကျပ်)	၉၂
တွင်းကြီးသားတင်ဝင်းဦး (စ/ဆုံး) (ပြေး-ပြေး-လွတ်အောင်ပြေး)	၁၀၆

“ဘာသာပြန်ရှုထောင့်”

- ယုယုလွင်
(နလုံးသားဖြောင့်ချက်) ၁၂၆

“ရသဝတ္ထုရှုထောင့်”

- တွင်းကြီးဝမ်းမောင်
(ကျားသေတောရေဝင်ချိန်) ၁၃၄

“ဆောင်းပါးရှုထောင့်”

- ဆူးသစ်
(ကျောက်ခင်းမလား၊ ပန်းခင်းမလား) ၁၄၄

“နလုံးသားရှုထောင့်”

- ခေတ်လူ (စိတ်ပညာ)
(အစွန့်ခံနလုံးသား) ၁၄၉

“ဖြောင့်ချက်နလုံးသား”

- တာဝန်ခံအယ်ဒီတာရဲ့သုံးသပ်ချက် ၁၅၆
- လူထက်မင်းဝေ
(ဆန်ပါလေဦးပေါ့ ဗေဒါရယ်) ၁၅၈

“ရုပ်ရှင်ရှုထောင့်”

- KZH
(၃၉ ဗိုက်ပူ) ၁၆၅
- ကျော်ဇောဟိန်း (ဒေါပုံ)
(အချစ်များနဲ့ဖန်ဆင်းမယ်) ၁၆၈

“စာအုပ်စင်ရှုထောင့်”

- ကိုကြီးထူး ၁၇၁

“ဗေဒင်ရှုထောင့်”

- တက္ကသိုလ်စိုးမိုးနိုင် ၁၇၄

“အောင်လံထူချိန်”

ရွှေထောင်အောင်

- ❖ အလျားနံတို
လောင်းလှေအိုသည်
မြစ်ကိုကိုင်လှုပ်နိုင်ခဲ့ပြီ။
- ❖ ဆူးပန်းနီခေါ် ဆရာတော်သည်
သေသော်မှတည့်၊ ဪ--ကောင်း၏ ဟု
မချီရွတ်ဆို၊ ကဗျာတိုသည်
ခေတ်ကို ကိုင်လှုပ်နိုင်ခဲ့ပြီ။
- ❖ ဪ---တို့ မြန်ပြည်သူ
အောင်လံထူ
ဇမ္ဗူကြေးကြော်နိုင်ပြီတကား။

။

(၁၅-၁၂-၂၀၁၃)

“ပိတောက်သစ္စာ”

အရောင်ပြောင်ဆွေမွန်

- * ခူးလိုခူး ချိုင့်လိုချိုင့်
မဆိုင်သလို နေတတ်သူ။
- * ခံပြင်း နာကြည်းစိတ်
ရိုးတိုးရိပ်တိပ် မသန်း။
- * ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ
ပြည့်နှက်လို့နေပါစေ။
- * ဒေါသ အမျက်အမုန်း
တစ်သက်လုံး မထားစတမ်း။
- * တစ်ကိုယ်လုံး ရစရာမရှိ
ပြင်းထန်တဲ့ ထိချက်တွေ
အသည်းနှလုံးကြွေမျှ
ခံစားခဲ့ရလည်း---။
- * ဘုရားပန်းတင် ခေါင်းမှာဆင်
မြင်မြင်သမျှ တစ်လောကလုံး
အလှဆုံးချိန်ခါ ရင်ထဲမှာလေ
သစ္စာဆိုနေ ပန်းပိတောက်
တစ်နှစ်တစ်ခေါက် ရောက်မြဲရောက်။

။

“အထောင်ဆောင်ပိတောက်”

သားလတ်

❖ လှချင်ထောင်ဆောင်ထားတာ
 အနံ့ကမရှိဘူး
 အဝါကတော့ အဝါပဲ
 မညှိုးတဲ့ပန်းမျိုး
 ပိတောက်လိုထိုးစွပ်ခံ
 မနက်ဖြန်တိုင်းလည်း မကြေ
 အမြွေမခံရတဲ့ပန်း
 (ဒါပေမဲ့---)
 လန်းနေတဲ့ အဲဒီပန်းက
 ပန်းအသေ။ ။

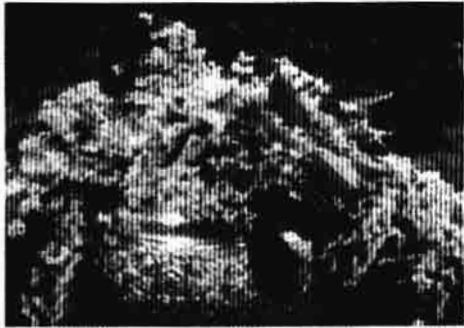

(၈-၂-၂၀၁၃)

“နှစ်ထောင်းလွန်သော်”

ထေရ်ဦးညို

❖ ပိတောက်လွန်လူး၊ နှစ်ကူးပြောင်းသည့်အခါ
 ပင်ယံထက်ကြော၊ ဥဩတွန်သံသာ
 ရော်ရွက်ကယ်ဝါ၊ မြေမှာစံမြန်း
 ရှစ်ရပ်တစ်ခွင်၊ မြူမင်းလွင်
 ဝန်းကျင်မှုန်မှိုင်း၊ လွမ်းသည်တည့်လေး။
 ❖ နိဗ္ဗာန်ရည်မှန်း၊ လျှာဒါန်းကြတူပြိုင်
 ကျောင်းကန်ဘုရား၊ တရားနံ့သင်းလှိုင်
 စည်ဗျောသံမြိုင်၊ သံပြိုင်ဆိုကြ
 ဓမ္မတေးသီ၊ ကကြိုးညီ
 ကွေးချိုခေါင်းမော့၊ ကပြီတည့်လေး။
 ❖ ကြယ်စင်စိတ္တ၊ ဝင်းပသည့်ခါချိန်
 ရာသီမိဿ၊ လှစ်ဟသူဂုဏ်သိမ်
 တန်ခူးနေ့ရှိန်၊ သူရိန်ပူစမ်း
 သကြိုန်ရေစင်၊ ဖျန်းလေလျှင်
 ဘဝင်မဆူ၊ လန်းသည်တည့်လေး။
 ❖ တိုင်းပြည်အဝှမ်း၊ ထုံးတမ်းမလေ့ပင်
 ရေကစားပွဲ၊ ဒြိမ့်သဲကျင်းပအစဉ်
 အတာသဘင်၊ ဆင်ယင်မပြတ်
 အမျိုးဘာသာ၊ ထိန်းသိမ်းပါ
 မြန်မာဆိုတာ မြတ်သည်တည့်လေး။

❖ သုံးပါးသောကပ်၊ တန်ရပ်စေဖို့လေ
 ဝေနေယျအပေါင်း၊ ဆုတောင်းမေတ္တာဝေ
 သာကီမျိုးဆွေ၊ ရင်းလေသည်သွေး
 ပရိတ်တရားသံ၊ ဘဝင်ညံ
 ရည်သန်ရပ်ရွာ၊ အေးစေတည့်လေး။
 ❖ ရန်ဘေးဘယာဝေး၊ ရှေ့ရေစိုပြေဖို့အတည်
 အမှန်ရေးကဗျာတေး၊
 ခေတ်ဆွေးကုန်စေဖို့ရည်။ ။

ကာတွန်း ရှုထောင့်

ကာတွန်း ရှုထောင့်

ကာတွန်း ဂူထောင်

ဥပဒေရေးရာအမေးအဖြေ

မောင်ဉာဏ်ရွှင် (ဥပဒေ)

မေး။ ဆရာ့ကို မသိတာလေးတစ်ခုမေးပါရစေ။ ကျွန်မ အသိမိတ်ဆွေ မသင်းမြတ်စိုးဆိုတာ ရှိပါတယ်။ အထိုက်အလျောက်လည်း ပစ္စည်းရှိတယ်။ စိန်ရွှေရတနာပွဲစားလုပ်တယ်။ တစ်နေ့ ကျွန်မထံလာပြီး ရတနာပစ္စည်းနှစ်သိန်းကျော်ဖိုးလောက် လာရောင်းတယ်။ တားဝယ်ရန် ငွေလိုနေလို့ ပြောတယ်။ မကြာခင်ပဲ ပြန်ယူနိုင်ရင် ယူပါ့မယ်လို့လည်း ပြောတယ်။ တန်ရာတန်ကြေးထက် အများကြီးလျော့ရောင်းတယ်။ ကျွန်မလည်း တန်တယ်ဆိုပြီး ဝယ်ထားလိုက်တယ်။ မကြာပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်မဝယ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ရဲက လာသိမ်းသွားတယ်။ မသင်းမြတ်စိုးလည်း ပုဒ်မ ၄၀၆အရ အရေးယူခံရတယ်။ အခုတော့ အမှုစစ်ပြီးသွားပြီ။ မသင်းမြတ်စိုးလည်း ထောင်ကျသွားတယ်။ ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်မပြန်မပေးဘဲ ပိုင်ရှင်တွေကို ပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်မ ကြားထဲက နှစ်နာဆုံးရုံးရပါတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဖြေကြားပေးပါ ဆရာ။

ဒေါ်ခင်သက်ခိုင်၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်။

ဖြေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၀၆အရ အရေးယူအပြစ်ပေးတယ်ဆိုတော့ ပြစ်မှုမကင်းသော ယုံကြည်အပ်နှံရေး ဖောက်ဖျက်ကာ အလွဲသုံးစားပြုလုပ်မှုဖြင့် တရားစွဲခံရတာဖြစ်မယ် ထင်တယ်။ ပစ္စည်းပိုင်ရှင်က မသင်းမြတ်စိုးကို ပစ္စည်းတွေ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ အပ်ထားတယ်ဆိုတာတော့ ဒေါ်ခင်သက်ခိုင်စာမှာ ဖော်ပြထားတာ မတွေ့ရဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် မသင်းမြတ်စိုးကိုတော့ ပုဒ်မ ၄၀၆အရ အပြစ်ပေးခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ သက်သေခံပစ္စည်းများဟာ ပြစ်မှုမကင်းသော ယုံကြည်အပ်နှံရေးဖျောက်ဖျက်မှု ကျူးလွန်ကာ အလွဲသုံးစားပြုလုပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းများဖြစ်လို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၀အရ ခိုးရာပါပစ္စည်းဖြစ်တယ်လို့ ဆိုနိုင်တယ်။ အဲဒါ ခိုးရာပါပစ္စည်းကို တန်ရာတန်ဖိုးထက် လျော့နည်း၍ ရယူထားတဲ့သူဟာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၅၂နဲ့အညီ သဘောရိုးဖြင့် လွှဲပြောင်းရယူခဲ့ရာ မရောက်ဘူးလို့ ဆိုတယ်။ ဒေါ်ခင်သက်ခိုင် ရယူခဲ့တာတော့ သဘောရိုးဖြင့် မသင်းမြတ်စိုးကို ယုံကြည်ပြီးယူခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်ခင်သက်ခိုင်မိတ်ဆွေ မသင်းမြတ်စိုးက မရိုးသားလို့ ဥပဒေအရတော့ ဒေါ်ခင်သက်ခိုင်သဘောရိုးနဲ့ ဝယ်ယူခဲ့တယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး။ ဒေါ်ခင်သက်ခိုင်ဟာ ကံကောင်းထောက်မလို့ ခိုးရာပါပစ္စည်းလက်ခံမှုနဲ့ အရေးယူခံရတာပါ။ ပစ္စည်းတွေကို ပစ္စည်းပိုင်ရှင်တွေ ပြန်ပေးတာ မှန်ပါတယ်။ ဒေါ်ခင်သက်ခိုင် ပြန်လည်ရနိုင်စရာ မရှိပါကြောင်း ဝမ်းနည်းစွာဖြေကြားလိုက်ရပါတယ်။

ဝေ။ ဆရာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က ဇနီးဖြစ်သူကို လင်မယားကွာရှင်းပြတ်စဲကြောင်း သတင်းစာမှာ ကြော်ငြာလိုက်တယ်။ အဲဒီလိုကြော်ငြာရင် လင်မယားကွာရှင်းပြတ်စဲပါသလား။ အဲဒီ ဇနီးက ယောက်ျားထံမှ မယားစရိတ်တောင်းရင် ရနိုင်၊ မရနိုင် ဖြေကြားပေးပါ ဆရာ။

ဒေါ်တေသီမိုး၊ ရန်ထုန်မြို့။

ဖြေ။ ဒေါ်တေသီမိုး ပြောသလို လင်ယောက်ျားက လင်မယားပြတ်စဲကြောင်း သတင်းစာမှာ ကြော်ငြာကာမျှနဲ့ လင်မယားပြတ်စဲပြီလို့ မဆိုနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် လင်နဲ့မယား ပြတ်စဲခြင်းမရှိသေးတဲ့အတွက် မယားစရိတ်တောင်း ရင် ရနိုင်ပါကြောင်း ဖြေကြားလိုက်ရပါတယ်။

ဝေ။ ဆရာ ကျွန်တော်ဟာ မိန်းမရတာ မကြာသေးပါဘူး။ (၆)လလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဘာမဟုတ်တာလေး နဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လလောက်က စကားများ ရန်ဖြစ်ကြတယ်။ ဒါလည်း အခန့်မသင့်လို့ပါ။ ရိုက်လားပုတ်လား ဆဲဆို လားမလုပ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်မိန်းမကို ချစ်ပါတယ်။ ရန်ဖြစ်တော့ မပေါင်းချင်ဆင်းသွားလို့တော့ ပြောမိတာပေါ့ ဆရာ။ ကျွန်တော်မိန်းမလည်း ဆင်းသွားတယ်။ အခု ပြန်ခေါ်တော့ မရဘူးဆရာ။ ပြန်ခေါ်တာ သုံးလေးကြိမ်ရှိပြီ။ ကျွန်တော်တရားရုံးက မယားခေါ်လိုမှုစွဲရင် ရနိုင်မရနိုင် ဖြေကြားပေးပါ ဆရာ။

မောင်သက်နိုင်ဦး၊ တောင်ဥက္ကဏ္ဍထာဝမြို့နယ်။

ဖြေ။ မောင်သက်နိုင်ဦးအဖြစ်က စလယ်ဝင်ဖင်မမည်းခင်က ကွဲချက်ဟန်မကျတာ မဟုတ်ပေမယ့် ခွဲခွာနေရ တာတော့ ဆိုးတာပေါ့။ မောင်သက်နိုင်ဦးက မိန်းမယူတတ်ပေမယ့် ကိုယ့်မယားကို ဘယ်လိုချောရမယ်ဆိုတာတော့ မသိသေးဘူးနဲ့တူတယ်။ လေ့လာလိုက်ပါဦး။

မောင်သက်နိုင်ဦးအဖြစ်ပျိုးနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ စီရင်ထုံးဖွဲ့ထားတာရှိတယ်။ ဆိုလိုရင်းကတော့ လင်ယောက်ျား ဖြစ်သူက သူ့မိန်းမကို အမြဲတစေ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း တိုင်းထွာဆဲဆိုခြင်း၊ အဲဒီလိုပြုမှုပြီး အိမ်ပေါ်မှနှင်ချခဲ့ခြင်းမ ဟုတ်ဘူး။ အခန့်မသင့်လို့ ရန်ဖြစ်ပြီး နှင်ချရုံသာသက်ဖြင့် ဆင်းသွားတာဆိုရင် မယားခေါ်လိုမှုနဲ့ စွဲနိုင်တယ်လို့ဆို တယ်။ မြန်မာ့မလေ့ထုံးတမ်းအရ သျှောင်နှောက်ဆံ့ထုံးပါ ဆိုသလို မယားတစ်ယောက်ဟာ လင်ရဲ့နောက်ကိုလိုက် ပြီး အေးအတူပူအမျှ လုပ်တိုင်စားသောက်ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရန် တာဝန်ရှိတယ်။ လုံလောက်တဲ့အကြောင်းရှိမှ သာ မယားတစ်ယောက်ဟာ လင်နဲ့အတူနေထိုင်ရန် ငြင်းဆိုနိုင်တယ်။

လင်နဲ့မယား လျာနဲ့သွားဆိုသလို လင်နဲ့မယားဟာ အခန့်မသင့်ရင် စကားများရန်ဖြစ်ကြတာ ဓမ္မတာပဲ။ မောင်သက်နိုင်ဦးတို့ ဖြစ်သလို လင်မယားရန်ဖြစ်ပြီး အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားခြင်းဟာ မယားတစ်ယောက်အနေနဲ့ မောင်သက်နိုင်ဦးထံ ပြန်မလာနိုင်လောက်တဲ့အကြောင်း လုံလောက်စွာမရှိနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် မယားခေါ်လိုမှုနဲ့ ခွဲရင် ရနိုင်ပါတယ်။ ဆရာကတော့ ဥပဒေသမားဆိုတော့ ဥပဒေအမြင်နဲ့ပဲ ဖြေရမှာပဲ။ မောင်သက်နိုင်ဦးအနေနဲ့ အပျော့ဆွဲလေးနဲ့ ပြန်ချော့ခေါ်လို့ရရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့။

ခေး။ ဆရာရဲ့ အမေးအဖြေတစ်ခုမှာ လောင်းကစားခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကတိပဋိညာဉ်ပြုခွင့် မရှိဘူး။ ပျက်ပြယ် ထယ်လို့ဆိုတယ်။ ဖဲပိုင်းတစ်ခုမှာ နှစ်ယောက်အတူ ဖဲရိုက်ကြရင်း ငွေအပ်ထားတာကို ပြန်မပေးဘဲ နေတာကျ တော့ ဥပဒေအရ အရေးယူလို့ မရဘူးလား ဆရာ။ အရေးယူလို့ရမရ ဖြေကြားပေးပါ။

မောင်လွင်အောင်၊ ဒဂုံမြို့သစ်(ထောင်စိုင်း)

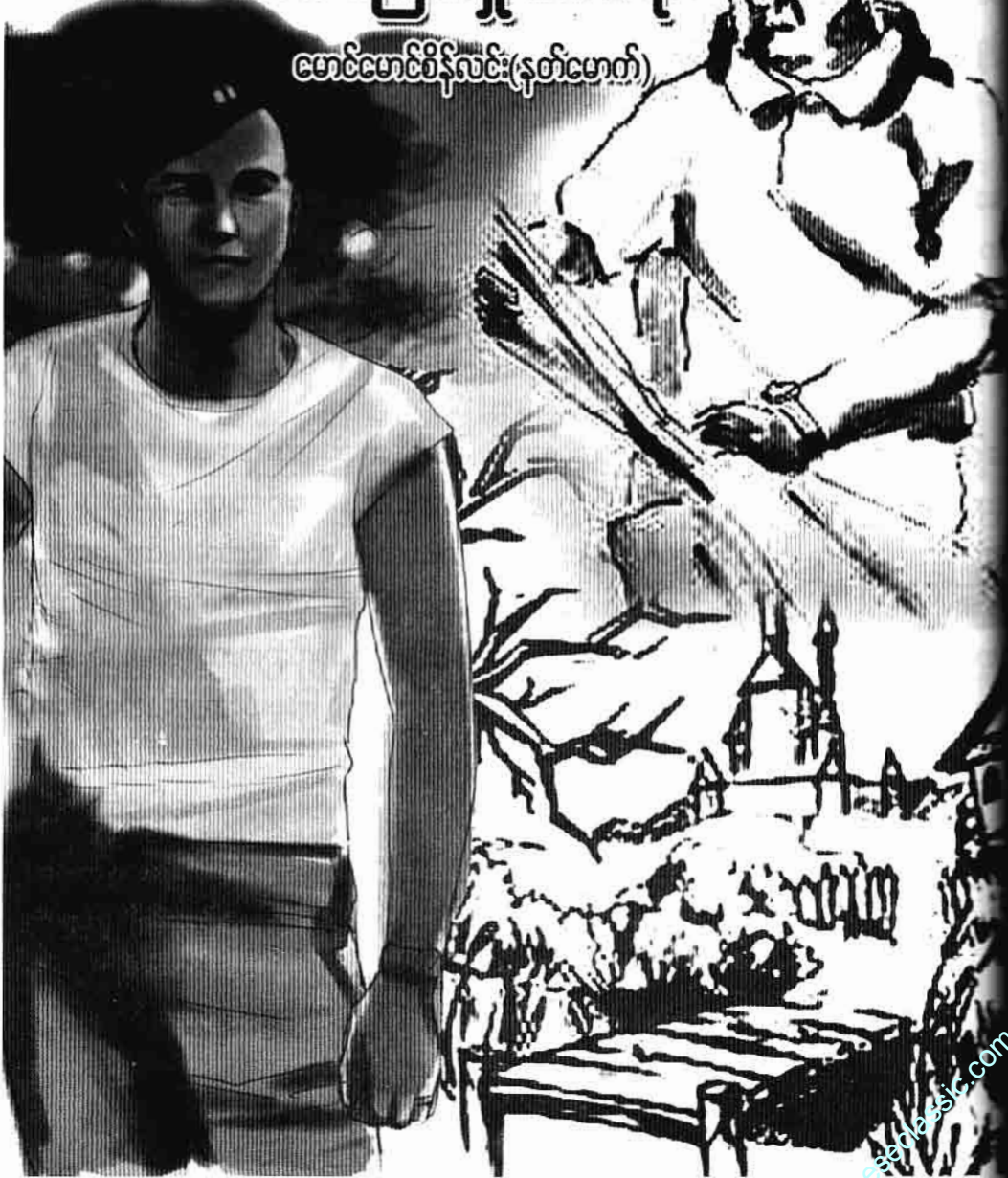
ဖြေ။ ဆရာ အမေးအဖြေတစ်ခုမှ မောင်လွင်အောင်ပြောသလို ဆရာဖြေထားဖူးတယ်။ တရားမမှုများမှာ ပဋိ ညာဉ်ဥပဒေအရ လောင်းကစားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြုလုပ်ထားတဲ့ ကတိပဋိညာဉ်တွေဟာ ပျက်ပြယ်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ပြဋ္ဌာန်းချက်ဟာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများနဲ့ မသက်ဆိုင်ဘူး။ သူတစ်ပါးက ယုံကြည်အပ်နှံထားတဲ့ငွေကို အလွဲ သုံးစားပြုရင် ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်ကျိုးအတွက် လိမ်လည်ရယူလျှင် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာရောက်တယ်။ ဒါကြောင့် မောင် လွင်အောင် အပ်ထားတဲ့ငွေဟာ လောင်းကစားနဲ့ပတ်သက်သည်ဖြစ်စေ မပတ်သက်သည်ဖြစ်စေ ယုံကြည်အပ်နှံ ထားတဲ့ငွေကို အလွဲသုံးစားပြုရင် ကိုယ်ကျိုးအတွက် လိမ်လည်ရယူလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေအရ အရေးယူနိုင် ကြောင်း ဖြေကြားလိုက်ရပါတယ်။

မောင်ဉာဏ်ရွှင်-ဥပဒေ

အတိတ်ကပြစ်မှုတစ်ခု

ဖောင်ဖောင်ပိန်လင်း(နတ်မောက်)

အတိတ်က ပြစ်မှုတစ်မှု

မောင်မောင်စိန်လင်း

(နတ်မောက်)

(၁)

ဘာဒိသံ ဝပတေဗီဇံ တာဒိသံ

ဟရတေဖလံ

ဇာလျာဏာ ကရိကလျာဏံ

ပါပကာရီစ ပါပကံ။

မြန်မာပြန်။ အကြင်သို့

သောရှိသော မျိုးစေ့ကို စိုက်ပျိုး

ထိုမျိုးစေ့နှင့်တူသော အသီး

ထွက်လာ၏။ ကောင်းမှုကိုပြုလေ့ရှိ

သူသည် ကောင်းကျိုးကိုခံစား

မကောင်းမှုကိုပြုလေ့ရှိသော

သူသည် မကောင်းကျိုးကို ခံစား

(သဂါတာဝဂ္ဂသံယုတ် ပါဠိ

စာမျက်နှာ- ၂၂၈)။

ဦးအောင်ကျော်ဖြိုးသည်

ချိန်က ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့

မြန်မာသံစဉ်အဆိုတော်ကြီး

(အံ့ကြီး) ဘိတိကဖီးလုပ်ငန်းရှင်

တပည့်ဖြစ်သည်။ သစ္စာရှိ

တပည့်ကြီးဖြစ်၍ ဦးအံ့ကြီး

ကော်ဖီစေ့ စိုက်ပျိုးထုတ်လုပ်

လုပ်ငန်းကို အတွင်းကျကျ

ဆောင်ရွက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ကော်ဖီ စိုက်ပျိုးထုတ်

ရေးလုပ်ငန်းကို သီးခြားခွဲပြီး

တစ်စင်ထောင်၍ လုပ်ကိုင်ရန် ငွေ
အရင်းအနှီးထုတ်ပေးသောကြောင့်
သီးခြားလုပ်ကိုင်သည်။ မေမြို့(ပြင်
ဦးလွင်)တစ်ခွင် ပြုပြင်အောင်
ကော်ဖီစိုက်ပျိုးရေးခြံလုပ်ငန်းကို ဦး
အောင်ကျော်ဖြိုး လုပ်ကိုင်လာ ခဲ့
သည်။

၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ ဆိုရှယ်လစ်

စီးပွားရေးစနစ် လုပ်ပိုင်ခွင့်များအပ်

နှင်းသည့်ဥပဒေအရ စက်ရုံလုပ်ငန်း

များ ပြည်သူပိုင်သိမ်းခဲ့သည်။ ဦးအံ့

ကြီး၏ BT ကဖီး၊ ကော်ဖီထုတ်လုပ်

သော စက်ရုံကြီးနှင့် ဦးအံ့ကြီးပိုင်

ကော်ဖီစိုက်ပျိုးရေးခြံများ ပြည်သူ

ပိုင်သိမ်းခံရသည်။

ဦးအောင်ကျော်ဖြိုးမှာ

ကော်ဖီထုတ်လုပ်သောစက်ရုံ မရှိ

သောကြောင့် သူ၏ကော်ဖီစိုက်ပျိုး

ခြံများမှာ ပြည်သူပိုင်သိမ်းရာတွင် မ

ပါဝင်ခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် ဦးအောင်

ကျော်ဖြိုး ကော်ဖီခြံစိုက်ပျိုးရေးလုပ်

ငန်းကို အောင်အောင်မြင်မြင် လုပ်

ကိုင်ခဲ့လေသည်။

ဦးအောင်ကျော်ဖြိုးသည်

သူ၏ကော်ဖီခြံမှ ထွက်သောကော်ဖီ

စေ့များကို တစ်ပိုင်တစ်နိုင် ကော်ဖီ

ထုတ်သူများသို့ ရောင်းချသည်။ ပြင်

ဦးလွင်ကော်ဖီစေ့မှာ နိုင်ငံတကာမှ

ကြိုက်နှစ်သက်သော ကော်ဖီစေ့ဖြစ်
သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အရောင်း
သွက်သည်။ ဦးအောင်ကျော်ဖြိုးမှာ
လည်း ကျိုကျိတ်တက်ချမ်းသာကြွယ်
ဝသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကောင်းမှု
မျိုးစေ့များချမှတ်ပြီး ဘုရားဒကာ၊
ကျောင်းဒကာကြီး ဖြစ်လာသည်။
ကောင်းမှုမြတ်နိုး ကောင်းအောင်
ကျိုး၍ ကောင်းကျိုးကိုယ်၌ တည်
နေသူဖြစ်သည်။

*****

(၂)

(သဗ္ဗသတ္တာ ကံမဿ

ကာ)ကံကြမ္မာ၏ အကြောင်းတရား၊

အကျိုးတရားကြောင့် ဦးအောင်

ကျော်ဖြိုးသည် (၁၉၆၈ ခုနှစ်)တွင်

၎င်း၏ကော်ဖီစေ့များကို ပြင်ဦးလွင်

မှ ရန်ကုန်သို့ ကုန်တင်ကားကြီးများ

ဖြင့် တင်ပို့ရာတွင် ကန့်သတ်ကုန်

ပစ္စည်းဖြစ်၍ ကော်ဖီစေ့များဖမ်းဆီး

ခံရသည်။ ပိုင်ရှင်မှာ ဦးအောင်ကျော်

ဖြိုးဖြစ်လေသောကြောင့် ဖမ်းဆီး

ခြင်းခံရသည်။ တရားစွဲဆိုအဖွဲ့မှ

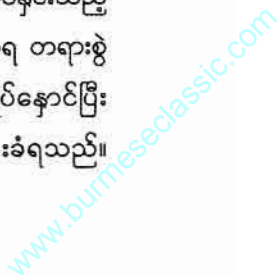
၁၉၆၈ခုနှစ်၊ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေး

စနစ် လုပ်ပိုင်ခွင့်များ အပ်နှင်းသည့်

ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၅(၁)အရ တရားစွဲ

ရဲတပ်ဖွဲ့က ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ပြီး

တရားစွဲဆို တင်ပို့ခြင်းခံရသည်။

ရှုထောင့်ပြောင်းနှင့်ရသန့်မဂ္ဂဇင်း

(ဆစတက)ဥပဒေဟု အတိုကောက်ခေါ်ဝေါ်သည်။ ထိုဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁)မှာ အာမခံမရသော (NONBAI LABLE) ဖြစ်သည်။ ပြစ်ဒဏ်မှာလည်း ထောင်ဒဏ် (၁၀)နှစ်မှသေဒဏ်အထိဖြစ်သည်။

ဦးအောင်ကျော်ဖြိုး ကိုးကွယ်သော ဆရာတော်ကြီးများ။

ဇနီးသားသမီး၊ ဆွေမျိုးများမှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စိတ်ဆင်းရဲနေကြရသည်။ နေ့စဉ် မျက်ရည်နှင့် မျက်ခွက် ဖြစ်နေကြရသည်။ ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ၊ ရှေ့နေကြီးများနှင့် တိုင်ပင်ကြရာတွင်လည်း ထောင်ဒဏ်(၁၀)နှစ်လောက်နဲ့ ပွဲသိမ်းအောင် အတော်ကြီးစားရမည်

ဖြစ်ကြောင်းသာ အဖြေထွက်နေသည်။ ဦးအောင်ကျော်ဖြိုးကတော့ တရားသမားပီပီ ဝဋ်ရှိလို့ခံရတာပဲ။ ဝဋ်ကျွတ်ချိန်ကြရင် ဝဋ်ကျွတ်မှာပေါ့။ ဝဋ်ဆိုတာအမြဲ၊ ငရဲဆိုတာအပယ်ယ (ဝဋ်မှာအမြဲ၊ ငရဲမှာအပ)ဆိုတဲ့အတိုင်း တရားနှင့်သာ ဖြေကြဟု ပြောဆိုလေသည်။

*****

(၃)

(မပြောမပြီး မတီးမမြည် မလုပ်မမြစ် မဆုတ်မနစ်လုပ်ကိုင် မညှိကိစ္စမှာ ရှေ့နေရှေ့ရပ် ငှားရမ်း ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ကြီးများနှင့် မိသားစု ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေသင်္ဂဟတို့၏ အများဆန္ဒအရ ထိုစဉ်က လူသိများ၊ ထင်ရှားကျော်ကြားလှသော တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေကြီး (မင်းတုံးလှမြင့်)ဦးလှမြင့်ကို ရှေ့နေခေတ္တကျပ်(၁၀)သိန်းဖြင့် ငှားကြသည်။ (ထိုစဉ်အချိန်က အကောင်းဆုံးကားတစ်စီး၏တန်ဖိုးမှာ (၂)သိန်းကျပ်သာရှိသည်။)

ရှေ့နေကြီး မင်းတုံးလှမြင့်ကဆိုသည် - “ဥပဒေဆိုတာ စနစ်တစ်ခု၊ ခေတ်တစ်ခုအတွက် ပေါက်လာတာဖြစ်တယ်။ ခေတ်တွေ၊ စနစ်တွေ ပြောင်းတဲ့အခါမှာ

www.burmeseclassic.com

ဥပဒေဆိုတာတွေလည်း ပြောင်းလဲကြရပါတယ်။ အဲ ဦးအောင်ကျော် ဦးဟာ မြေမှာစိုက်တဲ့ ကော်ဖီပင်တွေထွက်တဲ့ သူ့ခြံထွက်ကော်ဖီစေ့ကို စိုက်ပျိုးထုတ်လုပ် ရောင်းချသူသာ ဖြစ်တယ်။ သဘာဝတရားက သူ့အင်အားမှာရပ်တည်နေပါတယ်။ သိပ် ဦး မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့။ ကျွန်တော် အထက်နိုင်ဆုံး ဥပဒေအချက်အလက်တွေမွှေနှောက်တင်ပြပြီး မှန်ကန်မှု၊ အရေးမျှတမှု၊ စာနာထောက်ထားမှုတွေ လောကပါလတရားနဲ့အညီ ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

ရှေ့နေကြီး မင်းတုံးလှမြင့်သည် လုပ်ငန်းသဘောအရ အင်းစိန်ထောင်ရှိ အချုပ်တရားခံ ဦးအောင်ကျော်ဖြိုးထံမှ ထောင်ပိုင်၊ အထောင်မှူးများရှေ့တွင် ရှေ့နေပါဝင်ရမည်။ ရုံးချိန်းရက်တွင် သူ၏ရှေ့နေပါဝင်တင်သည်။

နောက်ရုံးချိန်းတွင် ရှေ့နေကြီး ဦးလှမြင့်သည် တရားခံ ဦးအောင်ကျော်ဖြိုးသည် အသက်ကလေး (၇၀)ရှိပြီး ဆီးချို၊ သွေးတိုး၊ နှလုံးဝေဒနာများ ရှိနေသူဖြစ်ကြောင်း ဆေးစာ၊ ဆေးထောက်ခံချက်အထောက်အထားများ တင်ပြ

ပြီးလည်းကောင်း၊ သူ၏ကော်ဖီခြံမှ စိုက်ပျိုးထွက်ရှိသော ကော်ဖီစေ့ကို တစ်ပိုင်တစ်နိုင် ကော်ဖီမှုန့်ပြုလုပ်သူများအတွက်နှင့် လုပ်သားပြည်သူတို့စားသုံးရန် ရိုးသားစွာ လုပ်ကိုင်စားသောက်သူဖြစ်၍တစ်ကြောင်း၊ သူ၏ခြံမှစိုက်ပျိုးထွက်ရှိသော ကော်ဖီစေ့မှာ ကန့်သတ်ကုန်ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း မသိရှိသောကြောင့် ရိုးသားစွာ စိုက်ပျိုးထုတ်လုပ်ခြင်းဖြစ်ပါ၍တစ်ကြောင်း၊ တရားရုံးတော်မှ အာမခံပေးတော်မူပါရန် ဥပဒေများကို ထုံးလိုမွှေ၊ ရေလိုနှောက်ပြီး ဥပဒေအချက်အလက်များ တင်ပြ၍ လျှောက်ထားလေသည်။

အမှုစစ် တရားသူကြီးက အချိန်ယူ စဉ်းစားဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စဖြစ်၍ အာမခံကိုပယ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ (NOLBAIL ABLE)အာမခံမပေးနိုင်သော ပုဒ်မဖြစ်၍ အာမခံမရရှိခဲ့ပါ။ အာမခံ မရသော်လည်း ရှေ့နေကြီး မင်းတုံး လှမြင့်၏ လျှောက်ထားချက်၊ လျှောက်လဲချက်များကို အားရကျေနပ်ကြပါသည်။

ရှေ့နေကြီး မင်းတုံး လှမြင့်ကလည်း အမှုသည် မိသားစုတွေကို အားပေးစကားပြောသည် -

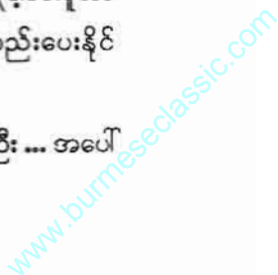
ကျောက်တူးသမားတွေလိုပေါ့ဗျာ၊ ဟိုကျွင်းမရရင် ဒီကျွင်းဒီကျွင်းမရရင် ဟိုကျွင်း ဆိုသလိုပေါ့။ ဒီနည်းမရရင် ဟိုနည်း၊ ဟိုနည်းမရရင် ဒီနည်း ဆက်လက်ကြိုးပါဦးမယ်” တဲ့။

*****

(၄)

ရှေ့နေကြီး ဦးလှမြင့်သည် သူ့ဆန်စား ရဲမှဆိုသကဲ့သို့ တာဝန်ကျေဖို့အတွက် စီးကရက်ကို တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ်ဖွာလိုက်၊ ဥပဒေစာအုပ်ကြီးများကို တစ်အုပ်ပြီး တစ်အုပ်ဖတ်လိုက်ဖြင့် ခေါင်းစားနေသည်။ (အကြံကုန် ဂဠုန်ဆားချက်) (အကြံကုန် သူပုန်ရထားဖျက်)ဆိုသကဲ့သို့အကြံထုတ်နေသည်။ ရင်ထဲတွင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကလည်း ဖြစ်လာသည်။ (ငါ့ဝမ်းပူဆာ မနေသာဖြစ်လာသည်။)

“ပဲပြုတ် ... ပဲပြုတ် ပူပူလေး၊ လက်မပူအောင် စက္ကူနဲ့ထုပ်ပေးမယ်၊ ပဲပြုတ်လာပြီ ... ပဲပြုတ်” ပဲပြုတ်သည်၏ ပဲပြုတ်က ရှေ့နေကြီး ဦးလှမြင့်၏ (ငါ့ဝမ်းပူဆာ မနေသာ)ကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်လေသည်။ “ပဲပြုတ်လာဦး ... အပေါ်

ရွှေထောင်ရွှေခင်းနှင့် ရသစုံဗုဒ္ဓ

တက်ခဲ့ပါ”

“ဆရာ ဘယ်လောက်ဖိုးလဲ”

“အေး ... တစ်ရာဖိုးပေးကွာ”

ရှေ့နေကြီး ဦးလှမြင့်သည် သတင်းစာကို ကတော့လုပ်ပြီးပေးသော ပဲပြုတ်ကို ယူလိုက်သည်။ (ထိုစဉ်က ပလတ်စတစ်အိတ်မသုံးပါ။ သတင်းစာစက္ကူဖြင့်ထုပ်ပေးပါသည်)

ဦးလှမြင့်သည် မီးဖိုခန်းမှ ထမင်းကြမ်းကို ပန်းကန်ပြားဖြင့်ထည့်၊ မင်းတုံးက မိခင်ကြီးပေးထားသော နှမ်းဆီဆီရွှဲဆမ်းပြီး အိမ်ရှေ့ရှိ ပဲပြုတ်ထုပ်ကိုဖြေထည့်ရောသမမွှေပြီး ဝမ်းမီးကို အားရပါးရဖြည့်တင်းနေသည်။ ပဲပြုတ်ဆီဆမ်း ထမင်းကျွန်ကို အားရပါးရဝါးရင်း ပဲပြုတ်ထုပ်သည့် သတင်းစာပိုင်းကို ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

“အောင်ပြီဟေ့ ... အောင် ပြီ”

“နိုင်ပြီဟေ့ ... နိုင်ပြီ”

“အောင်စေ၊ ပိုင်စေ၊ နိုင်စေကွ”

ရှေ့နေကြီး ဦးလှမြင့်၏

အော်သံ၊ ဟစ်သံများကြောင့် နေထွက်အောင်အိပ်လေ့ရှိသော ဇနီးနှင့် သားသမီးနှစ်ဦးတို့ လန့်နိုးသွားကြသည်။ ပျာယိုးပျာယာဖြင့် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာကြသည်။

“ရှင် ဘာဖြစ်တာလဲ ... ရူးများရူးသွားပြီလား”

“ဖေဖေ ဘာဖြစ်တာလဲ ဖေဖေ”

“ပြောပါဦး ဖေဖေရယ်”
ဦးလှမြင့်မှာ ဝမ်းသာလုံး

ဆိုသွားသည်။ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။ ဝမ်းသာပီတိက သူ၏နှလုံးသားကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

“ဟောဒီမှာ ကြည့်ဟေ့ ... ကြည့်စမ်း ....”

“ဖတ်ကြည့်ကြစမ်း”
ဇနီးနှင့် သမီးတို့က ဦးလှ

မြင့်ပြသော သတင်းစာအပိုင်းလေးကို ဝိုင်းပြီးကြည့်လိုက်သည်။

(၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ ဆိုရှယ်

သစ်စီးပွားရေးစနစ် လုပ်ပိုင်ခွင့်များ အပ်နှင်းသည့် ဥပဒေကို ပြင်ဆင်သည့် ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ အက်ဥပဒေကို ပြဋ္ဌာန်းလိုက်သော သတင်းဖြစ်သည်။)

“ဒီ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နဲ့ အယ်လိုပတ်သက်သလဲ ဖေဖေ”

ဖခင်ကြီးဦးလှမြင့်၏ (ဝမ်းသာပီတိ ဝမ်းဆီထိ) ဖြစ်နေရသည့် ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်အကြောင်းကို သမီးဖြစ်သူ(ခိုင်လှမြင့်)နှင့် (ထက်ထက်မိုးမြင့်)တို့က မေးမြန်းလေ့လာ နှစ်မ်းကြသည်။

“ဖေဖေ ငွေဆယ်သိန်းနဲ့ လက်ခံထားတဲ့ ဦးအောင်ကျော်ဖြိုး အမှုနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းချက်ဖြစ်တယ် သမီးတို့ရယ်”

“ဒီပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ဦးအောင်ကျော်ဖြိုးအပေါ်စွဲဆိုထားတဲ့ (၁၉၆၅ ခုနှစ်)ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေး နေစ် လုပ်ပိုင်ခွင့် အပ်နှင်းသည့် ဥပဒေအရ ကော်ဖီစေ့ဟာ ကန့်သတ်ကုန်အဖြစ်က ပယ်ဖျက်လိုက်ပြီဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် (ဆစတက) ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅(၁)အရ တရားစွဲချုပ်နှောင်ခံထားနေရတဲ့ ဖေဖေအမှု

သည်ကြီး ဦးအောင်ကျော်ဖြိုးဟာ ဒီအမှုက လွတ်ပြီပေါ့သမီးတို့ရယ်။ ဒါကြောင့် ဖေဖေအလွန်အလွန်ဝမ်းသာသွားတာပေါ့သမီးတို့ရယ်”

*****

(၅)

တကယ်တော့၊ ရှေ့နေကြီးဦးလှမြင့်သည်၊ နေ့စဉ်သီတင်းစာများကို ပုံမှန်ဖက်ရှုလေ့ရှိသော်လည်း၊ မကွေးတိုင်းဒေသကြီးထဲရှိ မြို့နယ်ကြီးတစ်မြို့နယ်တွင်၊ အမှုတစ်မှုအတွက်၊ လိုက်ပါဆောင်ရွက်နေရသဖြင့်၊ ၁၉၆၈ ခုနှစ်ပြင်ဆင်သည့် ဥပဒေသတင်းကို ဖက်ရှုနိုင်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ ထိုစဉ်က နယ်မြို့နယ်များတွင် နေ့စဉ်သတင်းစာ မှန်မှန်မရောက်။

ထို့ကြောင့် ရှေ့နေကြီးဦးလှမြင့်သည် သတင်းစာတိုက်၊ စာပေဗိမာန်စာကြည့်တိုက်တို့တွင် ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ပြင်ဆင်သည့် အက်ဥပဒေအပြည့်အစုံပါသောသတင်းစာကို ရှာယူလိုက်သည်။

ဦးအောင်ကျော်ဖြိုး၏ ရုံးချိန်းနေ့တွင် ရုံးတော်သို့ ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ်

လုပ်ပိုင်ခွင့်များ အပ်နှင်းသည့်ဥပဒေကို ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ပြင်ဆင်သည့် အက်ဥပဒေအရ စွဲဆိုထားသော ကော်ဖီစေ့များမှာ ကင်းလွတ်ကုန်ပစ္စည်းဖြစ်ပါသောကြောင့် အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွတ်ပေးပါရန် လျှောက်ထားသည်။

တရားရုံးတော်မှ အထက်တရားရုံးမှ ညွှန်ကြားချက်၊ အမိန့်ရောက်ရှိလာခြင်း မရှိသော်လည်း နိုင်ငံတော်မှ ပြင်ဆင်ပြဋ္ဌာန်းလိုက်သောဥပဒေ၊ အမိန့်၊ ထုတ်ပြန်ချက်အရ ဦးအောင်ကျော်ဖြိုးအား အမှုမှ အပြီးအသတ်လွတ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်လိုက်လေသည်။ ထောင်ဒဏ်(၁၀)နှစ်မှ သေဒဏ်အထိကျခံရနိုင်သော အမှုမှ ဦးအောင်ကျော်ဖြိုး လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။ ဝဋ်ဒုက္ခမှ မုချကျွတ်လွတ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

(သစ္စသတ္တာ ကမ္မဿကာ)
မောင်မောင်စိန်လင်း
(နတ်မောက်)

အေးသတ္တန်လို့ ကြားကသေ

စိုးယဉ်ထွန်း

“ဒေါသထွက်ထို ကြားတသေ”

စိုးထဉ်ထွန်း

စဉ်သာရွာ၊ စည်ကားသော နှစ်ကြီးတစ်ရွာ၊ အ.မ.က ကျောင်း၊ သေးပေးခန်းနှင့် ရွာဦးဘုန်းတော်ကြီး ဆောင်ပန်း၊ ရွာအနောက်ပိုင်းကျောင်းဟု ခေါ်တွင်ပြီး ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းနှစ်ကျောင်း ပါသည်။ နှစ်စဉ် ကထိန်ပွဲတော်ကို ဆောင်ရွက်၍ သံဃာအကုန်နှင့် အနီးအဝေးက ရွာများမှပါ ပင့်ဖိတ်၍ ပြုလုပ်ကြသည်။ မြို့နှင့်မဝေးကွာခြင်းကြောင့် လူထုဝန်း ပေါများသည်။ ရွာ၏ကာလ သာယာများသည်လည်း မြို့နေလူငယ်များ ကို မိသည့်အဆင့်တွင်ရှိသည်။ ရွာထဲ တွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်နှင့် အရက်ဆိုင်နှစ်ဆိုင်အပြင် တိုးတိုး ဖိတ်ရောင်းသော ဆိုင်မဟုတ်သည့် နေရာများလည်းရှိသည်။

ရွာ၏ ရှေ့ဘုန်းကြီးကျောင်း ထဲတွင်ရှိသော စေတီကလေး၏ ဘုရား ပုံတော်သည် နှစ်စဉ်ပြုလုပ်သည်။ ဈေး ဆိုင်တန်း၊ ဗီဒီယိုနှင့် ရဟတ်ချားများ ပါရှိပြီး စည်ကားသည်။ အနီးအပါးရွာ များမှပါ လာရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။ ကြည့်ချင်ပွဲတော့၊ အငြိမ်း ဇာတ်ကြီး၊ ဖိတ်ထားထောင်ရုပ်ရှင်တို့ကို နှစ်စဉ်အ

လှည့်ကျ ပြောင်းလွဲတည်သွင်းသည်။ ပွဲ တော်ဖြစ်မြောက်ရေးတွင် ရွာအရှေ့ ဘုန်းကြီးကျောင်း ကျောင်းထိုင်ဆရာ တော်၊ ရွာအနောက်ပိုင်း ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်း ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် နှစ် ပါးနှင့် ရွာလူကြီး ဦးညွှန်သင်း၊ ဦးဖိုးစ၊ ဦးမှတ် တို့ကို ဦးစီးဦးဆောင်နေရာထား ၍ ကျောင်းဆရာ ဦးလွင်ကျော်နှင့် ကို ဘစ်တို့အပါအဝင် လူငယ်များနှင့် ပွဲ တော်ဖြစ်မြောက်ရေးကို လုပ်ကိုင်ကြ သည်။

ရပ်ကွက်ခလေးအရ ရွာ၏ သာယာလှူရေးတန်းရေးနှင့် နာမူကိစ္စ များကို ပိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်ကြသည့်အ တိုင်း စဉ်သာရွာဦးကျောင်း စေတီက လေး၏ ဘုရားပွဲတော်ကိုလည်း စဉ်သာ ရွာရွာသူရွာသားများပင် မဟုတ်ပါ။ အ နီးအပါးရွာများမှပါ လာရောက်တူညီ လုပ်ကိုင်ပေးကြသဖြင့် နှစ်စဉ်စည်ကား သိုက်မြိုက်စွာဖြင့် ဖြစ်မြောက်သည်။

ထိုသို့သော စည်းလုံးညီညာ ပိုင်းဝန်း ဆောင်ရွက်တတ်သော ရွာက လေးတွင် ဒီပွဲတော်သည် လူငယ်များ၏ ကြိုးစားမှုနှင့် အငြိမ်းပွဲသွင်းပြီး ပွဲဈေး တန်းတွင် ဗီဒီယိုနှင့်ရုပ်ပုံ ပြမည်။ ရွာ အရှေ့ပိုင်းမှ ဖိုးကျော်ဦး၏ ဗီဒီယိုနှင့်

ရွာလယ်ပိုင်းမှ ထွန်းလှ၏ ဗီဒီယိုရုပ်ပြ မည်ဖြစ်သဖြင့် အပြိုင်ကားကောင်းများ ကို ပြကြမှာဖြစ်သည်။ ဗီဒီယိုပိုင်ရှင်များ ဖြစ်သည့် ရွာလယ်ပိုင်းမှ ထွန်းလှနှင့် အရှေ့ပိုင်းမှ ဖိုးကျော်ဦးတို့မှာ ကွာခြား မှုများရှိကြသည်။

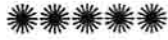
ရွာလယ်ပိုင်းမှ ထွန်းလှ သည် လည်ဝယ်ပါးနပ်၍ တစ်ကိုယ် ကောင်းဆန်သည်။ မည်သူနှင့်ပေါင်း ပေါင်း အကျိုးရှိမှ အသုံးချ၍ရမှသာ လျှင် ပေါင်းသင်းသည်။ ထွန်းလှ၏ လက်စွဲလူယုံက ငြား။ အမျိုးအဆွေ မရှိ။ ဘယ်ရွာဘယ်ဇာတိမှန်း မသိ။ ထွန်းလှ၏ ဒေါ်ယူကျွေးမွေးထားခြင်း ကြောင့် စဉ်သာရွာတွင် သောင်တင်နေ သူဖြစ်သည်။ ထိုငြားကလည်း ထွန်း လှအတွက်ဆိုလျှင် အားလုံးလုပ်ပေး သည်။ ထွန်းလှအတွက် လက်ရုံးတစ် ဖက်ဖြစ်သည်။

ရွာ၏အရှေ့ပိုင်းမှ ဖိုးကျော် ဦးကတော့ အပေါင်းအသင်း သိပ်မ ထား။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုတည်း အ လေးထားသည်။ ရရာရကြောင်း အ လုပ်ကိုသာ လုပ်သည်။ လူမှုရေး၊ ရပ်ရွာ အရေး၊ လှူရေးတန်းရေးများကို သိပ် ပြီးစိတ်မဝင်စား။ မွေးထားသည့်လူယုံ

ခင်သန်းကိုလည်း ပေးချင်သလောက် ပေး၊ ကျွေးချင်ကျွေးရသူ ဖြစ်သည့်အတွက် လူယုံလက်ရုံးအဖြစ် မွေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုခင်သန်းကလည်း လုပ်ငန်းကြီးကြီးမားမားဆိုလျှင်တော့ မျက်မျက်သက်သက်ပေးမှ ရမှလုပ်ပေးသည်။ တော်ရုံအလုပ်ကို မျက်နှာလွဲခဲ့ပစ် လုပ်တတ်သည်။ စဉ်သာရွာ၏ မျိုး

ရိုးဇာ တီချက်ကြွေဖြစ်သည်။ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းတော့ ရှိသည်။ ထွန်းလှနှင့် ဖိုးကျော်ဦးတို့က အပြိုင်ဖြစ်သည်။

စဉ်သာရွာရွာဦးကျောင်း၊ ရွာဦးဘုရားပွဲတော်၊ ရွာအနီးဝန်းကျင်များဖြစ်တဲ့ ညောင်ငုတ်တို၊ မကျည်းကန်၊ လက်ဝန်ပျဉ်ရွာများမှ အကြော်စုံနှင့် မုန့်ဟင်းခါး၊ နန်းကြီးသုပ် စသည်များပါလာရောင်းကြသည်။ အငြိမ့်ပွဲကလည်း နာမည်ကြီးအငြိမ့်၊ ဆယ်ရွာနီးချင်းများ

မှလည်း ရွာစဉ်အလိုက် နွားလှည်းတန်းနှင့် မိသားစုဖြင့် စားအိုးစားခွက်များနှင့် လှည်းတန်းရှည် စခန်းချ၍ ဘုရားပွဲတော်ရောက်ရှိနေကြသည်။

နယ်မြို့နှင့် တောလယ်ကျေးရွာများမှာ ဘုရားပွဲပြုလုပ်ကျင်းပသော အချိန်များမှာ သီတင်းကျွတ်လကတပေါင်းလအထိ ပြုလုပ်တတ်ပြီး၊ နိရောပွဲတော်များမှာတော့ ၁၂ လတွင် ရည်အလိုက်ရှိနေသည်ပင် ဖြစ်သည်။

စဉ်သာရွာဦးဘုရားပွဲမှာ (၇)ရက်(၇)နေ့ဖြစ်သည်။ ပွဲစတင်သည့်ညမှာပင် တိုးတိုးညပ်ညပ်နှင့် စည်ကားလှသည်။ လူပျိုကာလသားများ၊ အပျိုကာလသမီးတို့တွင် ကြံသကာခဲ၊ ထန်လျက်လူး၍ သကြားဖြူးသောအချိန်တု ဆိုပါလျှင် မှန်ကန်ပါသည်။ မုဆိုးနှင့် မုဆိုးမနှင့် တစ်ခုလပ်၊ နှစ်ခုလပ်များငယ်စဉ်ကစံရွေး၍ လင်ကံ၊ မယားကံဝေးခဲ့သူများပါ မျှော်လင့်ချက် ပျားရည်သုတ်မျက်နှာများနှင့် ပွဲဈေးတန်းကို အခေါက်အရေအတွက်များ လျှောက်ကြသည်။

ဘုရားပွဲတော်က နှစ်စဉ်ထက်ပင်ပို၍ စည်ကားသည်။ အသောက်အစားသမားများသည်လည်း

ပို၍များပြားသည်။ ဈေးသည်များ ထည်း ရောင်းရသည်။ ကျန်တာတွေ သေးလုံးကောင်းပြီး ပွဲတော်ရက်သုံး ရက်တွင် ထွန်းလှ၏ ဗီဒီယိုရုံမှ လူခေါ် နှင်းခဲ၊ ခိုင်းတာလုပ်၊ သောက်သောက် စား၊ ငြားနှင့် ဖိုးကျော်ဦးဗီဒီယိုရုံမှ သိသန်းတို့ လူခေါ်ရင်းမှ စကားများကြ သည်။ ဝင်းတင်နှင့် ငွေးဉာဏ်တို့က ဇနီးဖြေပေးလိုက်သည်။

လေးရက်မြောက် ပွဲတော် ဉာ အလှူရှင်ပွဲဒကာ ပေါ်လာသည်။ ထောင်းဆရာ ကျော်မြင့်နှင့် ဗိသားစုက ထောင်းဆရာ လွင်လွင်ကျော်တို့ မရင် ထီးနှင့် ဝတ်သက်ပြီး၊ စဉ့်သာရွာဦးဘုရား ပွဲတော်တွင် လေးရက်မြောက်ဉာမစပြီး ပွဲတော်ပြီးသည့်နေ့ညအထိ နောက် သေးညကို ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားထောင်ပွဲ သွင်းလှူသည်။ ရုပ်ရှင်ပွဲပြုရန်နေရာကို ဆွေချယ်ရာ ထွန်းလှက ဘုရား၏အရှေ့ သတ်အခြမ်းမြေကွက်တွင် ပိတ်ကား ထောင်ရန် ပွဲတော်ဖြစ်မြောက်ရေးအဖွဲ့ ထို အကြော်စုံရေခွေးကြမ်းနှင့် ညှော်ခံ ပြီးပြောသည်။ အကြံပေးသည်ပဲ ဆိုပါ မှီ။ ဘုရား၏ အရှေ့ဘက်အခြမ်း မြေ ကွက်ကကျဉ်းသည်။ ဖိုးကျော်ဦး၏ ဗီဒီ ထိုရုံနှင့် ကပ်လျက်ဖြစ်သည်။

တစ်ခါ ဖိုးကျော်ဦးကလည်း ပွဲတော်ဖြစ်မြောက်ရေးအဖွဲ့ကို ထမင်း နှင့်ဝက်သားဟင်း၊ ငါးပိချက်၊ ချဉ်ရည် ဟင်းတို့နှင့် ထမင်းကျွေးပြီး၊ ဘုန်းကြီး ကျောင်း၏ဘေး ကွက်လပ်တွင် ရုပ်ရှင် ပြရန် နေရာလုပ်လျှင်ကောင်းမည်ဟု ထမင်းကျွေး အကြံပေး၏။ ပွဲတော်ဖြစ် မြောက်ရေးကလည်း ဖိုးကျော်ဦး ဖိုး ကျော်ဦးကျွေးသော ထမင်းနှင့်ဝက် သား၊ ငါးပိချက်၊ ချဉ်ရည်ဟင်းများ ကြောင့် ရုပ်ရှင်ပြရန်နေရာကို ဘုန်းကြီး ကျောင်း၏ဘေး မြေကွက်မှာ အများ သဘောတူရွေးလိုက်သည်။ ထိုမြေ ကွက်နှင့်ယှဉ်လျက် ဗီဒီယိုရုံမှာ ထွန်းလှ ၏ဗီဒီယိုရုံဖြစ်သည်။

ဉာဗီဒီယိုပြချိန်မှာ ရုပ်ရှင်မြေ ကွက်တွင် လူပြည့်၍ ထွန်းလှ၏ဗီဒီယို ရုံထဲတွင် လူကဆယ်ယောက်ပင်မ ပြည့်။ ဖိုးကျော်ဦး၏ ဗီဒီယိုရုံတွင် ကု

လားရာဝေင်ကား ဟုဆိုခြင်းကြောင့် ရုံ ပြည့်လှလှ ဖြစ်နေသည်။

အပြောကောင်း၊ အသံ ကျယ်၊ ငြား၏ အော်သံခေါ်သံကသာ စပီကာအသံကိုပင် ကျော်လွန်နေ သည်။ လူကတိုးမလာ၊ အာခေါင် ခြောက်တိုင်း၊ စဉ့်သာရပ်ကွက်၊ ချက်အ ရက်က ငြား၏ ပါးစပ်ပေါက်မှဆင်း ပြီး လည်ချောင်းထဲမှ ဖိုက်ထဲသို့ရောက် ရောက်သွားသည်။

ဖိုးကျော်ဦး၏ လက်ရုံးခင် သန်းနှင့် ငွေးဉာဏ်တို့နှစ်ယောက် စ ကားပြော၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းဘေး ရုပ်ရှင်ကွက်မြေကွက်ကို လျှောက်လာ ကြသည်။ ဒါကို ရုံရှေ့တွင်လူခေါ်နေ သော ငြားကလှမ်းမြင်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ... ငြားကွ၊ ဒီ လောက်မှ အကင်းမပါးရင် ရွာပြင် ထွက်နေတာကြာပြီ၊ ငါ ... မသာ၊ ဘာ

“တောက် .. ထွန်းလှ ..
မွေးတဲ့ခွေး ... ခွေးပါးဝတယ် ..
ငါ...ကွာ”

ရှင်တော်၊ ပွဲခင်းနှင့် ရသနဲ့မရစမ်း

လာလုပ်တယ်ဆိုတာ သိတယ်ကွ”

လျှောက်လာကြသည့် ခင် သန်းနှင့် ငွေးဥာဏ်တို့ကလည်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“တောက် .. ထွန်းလှ .. မွေးတဲ့ခွေး ... ခွေးပါးဝတယ် .. ငါ ကွ”

“လာပါ .. ခင်သန်းရာ .. ငါတို့ကရောက်လာမိတာကို ကိုဘစ်ကို ရှာကွာ မတွေ့လဲပြန်မယ်”

“တောက် ... လာကွာပြန် လှည့်တာကောင်းပါတယ်၊ ငါလုပ်မိ လိုက်မယ်”

ခင်သန်းမှာ အတော်ဒေါပွ သွားသည်။ ကိုဘစ်၏အိမ်မှ မှာလိုက်၍ လာရှာခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ သဘော က ထွန်းလှ၏ရုံလူဝင်မှုကို လာကြည့် သည့်သဘော၊ အကဲခတ်သည့်သဘော လိုဖြစ်သွားသည်။ ငြား၏ဆဲလိုက်သံ က ပီပီသသ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ရှိလွန်းလှ သည်။

ပွဲခင်းထဲမှ ထွက်လာသော ကိုဘစ်နှင့် ဦးဘိုးတင့်တို့နှစ်ယောက်ကို ခင်သန်းက မြင်လိုက်သည့်အတွက်

“ဟာ .. ငွေးဥာဏ် ..ဟိုမှာ ကိုဘစ်”

“အေးကွ၊ လှမ်းခေါ်လိုက် ကွ”

ငွေးဥာဏ်က လှမ်းခေါ် လိုက်သည်။ ရှေ့ကိုလည်း မတိုးချင်၍ နေရာမှာပင် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ကိုဘစ်၊ ကိုဘစ် ခင်ဗျား အိမ်ကမှာလိုက်တယ်၊ ညွှန်သည် ရောက်နေလို့တဲ့”

“အေး ... အေး ခင်သန်း ရေ၊ ငါ့ခဲပြန်မလို့ကွ၊ ကျေးဇူးပဲဟေ့”

ဟု ကိုဘစ်က ခင်သန်းကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ဘေးမှဦးဘိုး တင်က

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့

ကဒီဘက် ဘာလာလုပ်တာလဲကွ”

“ဟာ ... ဘာလာလုပ်ရမှာ လဲ၊ ကိုဘစ်ကို လာရှာတာလေဗျာ၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

ဦးဘိုးတင့်၏အမေးကို ခင် သန်းက ပြန်ဖြေလိုက်စဉ်၊ အနားထိ ရောက်လာသော ငြားက

“ဘာလာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဒီ ကောင်နှစ်ကောင် ကျုပ်တို့ရုံအခြေအ နေ လာကြည့်တာပေါ့”

ဟု ဝင်ပြောလိုက်သည်ထိ ငွေးဥာဏ်က

“ဟ၊ မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ထို ဘစ်ကို သူ့အိမ်ကမှာလိုက်လို့ လာရှာဦး

ပြောတာပါကွာ”

ဌေးဉာဏ်က စကားနည်း
 ခြစ်ရန် ကောင်းမွန်စွာရှင်းပြသည်။
 သန်းကတော့ အခုနဆဲလိုက်တဲ့
 သန်း၊ ယခု အနားကိုရောက်ပြီး ထပ်
 လိုက်သည့်ခြားကို တစ်ချက်ခွဲ
 ညှိပြီး မျက်နှာကို လက်ပြန်ရိုက်
 ထိတ်သည်။ မထင်မှတ်သော ငြားမှာ
 နှုတ်လည်သွားသည်။

“ငါ့ကို မင်းက”

ဟုပင်ပြောပြီး ငြားမှာ ခြေ
 ခင်းသန်းကို တန်လိုက်သည်။ ခင်
 သန်းကရှောင်လိုက်သဖြင့် မူးနေသော
 ငြား မျက်နှာကိုလည်း အရိုက်ခံထား
 သဖြင့် သူ့အရိန်နှင့်သူလဲသွားသည်။

“ဟာ .. ဟေ့ကောင်တွေ
 ဆယ် .. တော်”

“ခင်သန်းသွားတော့၊ ငြား
 နှုတ်လည်”

“ဟာဗျာ ဒီကောင်က၊
 ထွန်းလှအားကိုးနဲ့ သိပ်မိုက်ရိုင်း
 တယ်”

ဦးဘိုးတင့်နှင့် ကိုဘစ်တို့က
 တားလိုက်သည်။ ဌေးဉာဏ်မှာ မခံချင်
 လွန်းသဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
 အတော်ပင် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွား
 သည်။ လူ့သဘာဝအတိုင်း စုဝေး
 ရောက်လာကြသည်။ ငြားက လဲနေ
 ရာမှပင် ဆဲနည်းမျိုးစုံဖြင့် ဆဲနေသည်။

“ကဲ .. ကဲ လာကွာခင်
 သန်း၊ အစ်ကို့စကား နားထောင်ပါ
 ကွာ”

ဟုကိုဘစ်ကပြော၍ ခင်
 သန်းကို ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။ ဌေးဉာဏ်
 နှင့် ဦးဘိုးတင့်ကပါ ခင်သန်းကို ဆွဲ
 ထားကြသည်။ လဲလျက်မှဆဲနေသော
 ငြားကို ချိုင်းမှမ၍ တူပေးလိုက်သူက
 ဝင်းတင်။

“ဟေ့ .. ဝင်းတင်၊ ငြားကို
 ခေါ်သွားကွာ မကောင်းဘူး”

“ကျုပ်သိပါတယ်၊ ဦးဘိုး
 တင့်ရယ်၊ ခင်ဗျားတို့လဲ ပြန်ကြတော့၊
 တော်ကြာရှည်ကုန်မယ်”

ဦးဘိုးတင့်ကို ဝင်းတင်ပြော
 လိုက်သော စကားသံက စီးစီးပိုးပိုးနိုင်
 သည်ဟု ဦးဘိုးတင့်က အထင်ရောက်
 ပြီး၊

“မင်းစကားကဘာလဲကွ၊
 ဝင်းတင် ငါ့က သံသရာမရှည်အောင်
 ပြောတာကွ”

“အေးလေဗျာ ကျုပ်ကလဲ
 ပြီးတာပြီးအောင်ပြောတာပဲ”

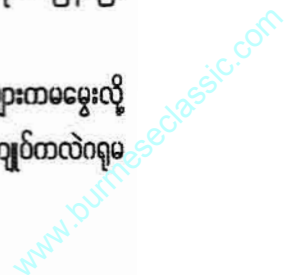
ဝင်းတင်စကားသံက မာ
 သွားသည်။ ပွဲဆက်သွားသည်။ ရန်ပွဲကို
 ဖျန်ဖြေသူနှစ်ယောက် စကားပြောတွေ
 လွဲချော်၍ ရန်ပွဲကပြောင်းပြီး ဆက်
 သွားသည်။

“မင်းက ငါမွေးရင် ငါ့သား
 အရွယ်လောက်ကကွာ”

ဦးဘိုးတင့်၏ အပြောထို
 ဝင်းတင်ကလည်း တစ်လုံးမခံ ပြန်ပြော
 လိုက်သည်။

“အခု ခင်ဗျားကမမွေးလို့
 ခင်ဗျားသားမဖြစ်တာ၊ ကျုပ်ကလဲဂရုမ

“အခု ခင်ဗျားကမမွေးလို့
 ခင်ဗျားသားမဖြစ်တာ၊
 ကျုပ်ကလဲဂရုမစိုက်ပါဘူး”

စိုက်ပါဘူး”

“မင်းတော့ သေချင်နေပြီနဲ့ တူတယ်၊ ဟေ့ကောင် ဝင်းတင် သွားတော့ ငါလုပ်မိတော့မယ်”

“ဟာ ခင်ဗျားလို သက်ကြီး တံချိုကို လက်ညှိုးနဲ့ပဲ ထိုးသတ်မယ် မှတ်ထား”

ဦးဘိုးတင့်နှင့် ဝင်းတင်တို့ ရန်ပွဲကို ဝိုင်းကြည့်သူများနှင့် ဖျန်ဖြေသူများပါ များလာသည်။ ခင်သန်းက ဝင်းတင်တွဲထားသော ငြားပြေး၍ထိုးလိုက်သည်။ ဝင်းတင်က ငြားတိုလွှတ်လိုက်ပြီး ဦးဘိုးတင့်ကို လှမ်းထိုးလိုက်သည်။ ပြေးသူပြေး အော်သူ

အော်ဖြစ်သွားသည်။

ရန်ပွဲက ထိန်းမရအောင်ဖြစ် သွားသည်။ ငြားကို ခင်သန်းနှင့်ဌေး ဉာဏ်တို့က ညှပ်၍ထိုးကြိတ်ပစ်လိုက် ကြသည်။ ဦးဘိုးတင့်ကို ပါးရိုက်၊ လက် သီးဖြင့်ထိုးပြီး ဝင်းတင်က ထွက်ပြေး သွားသည်။ ကိုဘစ်က ဦးဘိုးတင့်ဆွဲ၍ ပြန်ခေါ်သည်။ လဲနေသောငြားကို ပွဲ သိမ်းများက တွဲခေါ်ပြီး၊ ခင်သန်းနှင့် ဌေးဉာဏ်ကိုလည်း ဘုန်းကြီးထံသို့ခေါ် သွားသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ် ရောက်တော့ ဦးဘိုးတင့်ပါမလာ။ ခင်

သန်းနှင့်ဌေးဉာဏ်သာ ပါလာသည် ကျောင်းပေါ်တွင် ကျောင်းဆရာ လူ လွင်ကျော်၊ ဦးဉာဏ်သင်း၊ ဦးမှတ်၊ ဖိုးစ တို့ပါရှိနေကြသည်။ ဆရာထေ နှစ်ပါးက ခင်သန်းနှင့် ဌေးဉာဏ် ငြားကိုပါ ဆုံးမစကားပြောကြသည် လူကြီးများကပါ ပြောဆိုဆုံးမနေကြ သည်။ ထိုစဉ် ကျောင်းပေါ်ကို နေထဲ ပြေးတက်လာသည်။ ပါးစပ်မှလည် အသံကျယ်ကျယ်နှင့် အော်ပြောလိုက် သည်။

“ရွာထိပ်မှာ ဝင်းတင် သတ်ခံလိုက်ရတယ် ဝင်းတင်သေပြီ”

“ဟ ... ဟ နေဝင်းရ ဖြည်းဖြည်းပြောပါကွ”

ဦးဖိုးစက လှမ်းပြောလိုက် သည်။ ဦးမှတ်က

“ထိုင်ပြီး ဖြည်းဖြည်းပြော နေဝင်း”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးလေးမှတ် ဝင်းတင်ကို ဦးဘိုးတင့်က လှုံနဲ့နှစ်ချက် ထိုးလိုက်တာ နေရာမှာတင် ငါတယ်”

“ဟေ”

“ဟာ”

“ဒုက္ခဇိပ်ကွာ”

“ကဲ .. ကဲ ..ခင်သန်းနဲ့ငွေး
ဆရာတော်တို့နဲ့ နေခဲ့ဦး၊ ငြား
လေးဖိုးစနဲ့ ဦးလေးမှတ်တို့လိုက်
တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဉာဏ်သင်း
နေဝင်းရယ် လိုက်ခဲ့နော် ...”

ဟု ကျောင်းဆရာ လွင်လွင်
ပြောပြော၍ ကျောင်းမှဆင်းသွား
တယ်။

ကျောင်းဆရာ လွင်လွင်
နဲ့ ဦးဉာဏ်သင့်၊ နေဝင်းတို့ ရွာ
ထဲရောက်တော့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး
ဆရာများ၊ မီးတိုင်ခွက်များနှင့် လူစုစု
နေသည်။ ပွဲပွဲပြန်လာသူများက
တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့်
ဆိုသွားကြသည်။

လူအုပ်ထဲကိုဝင်၍ လက်နှိပ်
မီးနှင့် ထိုးကြည့်လိုက်ရာ ခွေခွေ
ခေါက်ခေါက်လဲကျနေသူ ဝင်းတင်ကို
မယုတ် တွေ့လိုက်ရသည်။
ကျောင်းဆရာ လွင်လွင်ကျော်က ဘေး
တိုင်းကိုကြည့်ပြီး

“ဘယ်သူအစအဆုံး မြင်
တွေ့လိုက်လဲ၊ ဘာကိုသိကြလဲ၊
ကြည့်ပါဦး၊ အလောင်းကိုတော့ မ
တိုင်ကြန့်နော် ...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာလွင် ဦး
ဘိုးတင့် လုံရည်တစ်ချောင်းနဲ့ ငါ့နောက်
မလိုက်ကြနဲ့ ရဲတင်းကို သွားမယ်ဆိုပြီး
ထွက်သွားတာကိုပဲ ကျွန်တော်သိလိုက်
တယ်”

ဟု ရွာသားတစ်ယောက်က
ကျောင်းဆရာ လွင်လွင်ကျော်ကို ပြော
လိုက်သည်။

“အေး .. ဗျာ .. ကျေးဇူးပဲ၊
ကိုအောင်မင်းရေ၊ ကဲ .. ကဲ .. လုပ်ပါဦး
ဘယ်သူဘာသိသေးလဲ”

“ကျောင်းဆရာရေ ကျုပ်
သိတာတော့ ဝင်းတင်က ဘိုးတင့်ကို ဒီ
ညသတ်မယ်ကျိန်းနေတာပဲ၊ ကျုပ်ပွဲ
ခင်းဘက်အသွား နောက်က---နေ
ဝင်း ခပ်သုတ်သုတ်နဲ့ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းကို သွားမယ်ပြောပြီး ကျုပ်
ဘေးတဖြတ်သွားတာပဲ၊ ဒီကျမှ ဝင်း
တင်သေတာကို သိတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တာဝန်ရှိသူတွေ
ခေါ်မေးရင်လဲ ဒီအတိုင်းပဲပြောပါ အဘ
ညိုရယ်”

“အေးပါ ကျောင်းဆရာ
ရယ်”

ကျောင်းဆရာ လွင်လွင်
ကျော်မှာ သိသူမြင်သူ ကြားသူများ၏

ပြောစကားများကို စုစည်းတွေးတောမိ
သည်မှာ ပွဲခင်း၌ ခင်သန်းနှင့်ငြားတို့
ရန်ပွဲကို ဝင်ဖျန်ဖြေထားဆီးစဉ် ဝင်း
တင်ကလည်း ရန်ပွဲကို ဝင်ရောက်ဖျန်
ဖြေပေးရင်းမှ ဖျန်ဖြေသူနှစ်ဦးမှာ ဆက်
၍စကားများရန်ဖြစ်ကြပြီး ငယ်ရွယ်
သောဝင်းတင်က လူကြီးဦးဘိုးတင့်ကို
ကိုယ်ထိလက်ရောက်ပြုလုပ်ပြီး နှုတ်မှ
လည်း သတ်မည်ဟု ပြာဆိုပြန်လာရာ
အသက်အရွယ်နှင့် တွေးတောချင့်ချိန်
မှုမပြုဘဲ ဒေါသတရားကို နေအိမ်မှ လှံ
ကိုယူပြီး လိုက်ရှာ၍ ဝင်းတင်ကိုတွေ့
လိုက်သည်နှင့် ခြေလွန်လက်လွန် ပြု
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ဟုစဉ်းစားတွေး
တောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

စဉ်သာရွာကလေးတွင် ရွာ
ဦးဘုရားလေးပွဲမပြီးမီ ဝင်းတင်၏မိ
သားစု ငိုသံပူဆွေးသံများနှင့် ဦးဘိုးတင့်
၏မိသားစုမှာလည်း သောကပူနှင့် အ
သက်ကြီးမှ ဥပဒေကပေးသော အပြစ်
ဒဏ်ကိုခံရမည့်အရေးကြောင့် ဗျာများ
၍ ရဲစခန်းနှင့်တရားရုံးတို့ကို သွားလိုက်
လာလိုက်ဖြင့် လှုပ်ရှားနေကြလေတော့
သည်။

စိုးထွန်း

အိမ်ထောင်ရေး

ကျော်စိုးသူ

(ဥသျှစ်ဝင်)

ဗီဒီယို < VIDEO >

**အသည်းထဲတဆူး
ထျော်စိုးသူ(ဥသျှစ်ဝင်)**

ဒီနေရာ၊ ဒီဒေသကို ပြန်မ
လာချင်၍ ရှောင်နေခဲ့သည်မှာ ဆယ်စု
နှစ်သုံးခုကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ တွေး
ထိုင်တိုင်းလည်း မနေ့တစ်နေ့ကလို
ပင် ခံစားနေရတုန်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်
ထည်း တာဝန်ပေးအပ်လျှင် ရှောင်လွှဲ
ရေသော ဝန်ထမ်းတို့ သဘာဝအတိုင်း
ဒီနယ်မြေကို ပြန်ရောက်ခဲ့ရသည်။ အ
ဖာအားလုံးသည် ပြောင်းလဲကုန်ပြီဖြစ်
သည်။ မပြောင်းလဲသည်တော့ ရင်မှ
ခံစားမှုဖြစ်သည်။

မွေးရပ်မြေက စွန့်ခွာခဲ့တာ
ကြာပြီဆိုတော့ ဆွေမျိုးမိသင်္ဂဟများ
နှင့် အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းများ
က လိုက်လံပျံ့ငှာစွာ ကြိုဆိုခဲ့ကြသည်။
သည်အခိုက်မှာတော့ ရင်ထဲမှဝေဒနာ
ခံစားပြေပျောက်နေခဲ့ရသည်။ သို့သော်
ထယ်စဉ်ကနေခဲ့သော မိဘများ၏ အိမ်
ခြံထောင့်မှစံပယ်ရုံကို မြင်လိုက်ရသော
အခါ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်သည့်
ထိုင် စိမ်းစိုလန်းဆန်းပြီး စံပယ်ပွင့်
တွေကလည်း ခူးပြီးရောင်းစားရသည့်
အနေအထားကို ရောက်နေသည်။

ဪ ... ဒီစံပယ်ပင်လေးစဖြီး
ပွင့်တဲ့နေ့က ပေါ့ ...။

“မမမြင့်က စံပယ်ပန်း
ကြိုက်သလား”

“စံပယ်ပန်းက မမအ
ကြိုက်ဆုံးပန်းလေ”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်စံပယ်
ပင်က ပထမဆုံးပွင့်တဲ့ပန်းကို မမကို
ပေးလိုက်မယ်”

“အံ့မယ် ထူးထူးခြားခြားမို့
ဦးဦးများများ ပေးတယ်ပေါ့လေ ဒါဆို
ပန်ပေး”

ပြောရင်းနဲ့ ခေါင်းကလေး
ကိုငဲ့ပြီး ငုံ့ပေးလိုက်သော မမမြင့်၏ ဆံ
ထုံးပေါ်တွင် စံပယ်ပန်းကလေးကို အ
သာအယာ ပန်ပေးလိုက်ပြီး မမမြင့်၏
မျက်နှာလေးကို ငဲ့ပြီးအကြည့်၌ မမမြင့်
ကရုတ်တရက် ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲမော့
အကြည့်လိုက်တွင် မျက်နှာနှစ်ခု ထိ
တွေ့သွားကြသည်။

“အို”

အံ့ဩရှက်ရွံ့စွာ အသံထွက်
သွားပြီး ပါးတစ်ဖက်ကို လက်ဝါးနှင့်
အုပ်ကာအပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် ထွက်သွား
သောမမမြင့်၏ ကျောပြင်ကို နောက်မှ
ငေးမောကြည့်ရှုကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ...

“မနေ့က အဖြစ်အပျက်
အတွက် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါ
တယ်”

“ရ ဂါတယ် မလိုပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် မမစိတ်မဆိုးဘူး
ပေါ့”

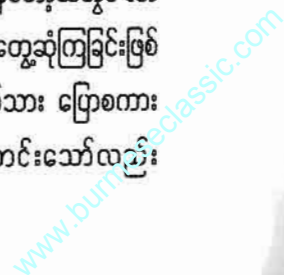
“ဥက တစ်ဥလုံး အိပ်မ
ပျော်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“မသိဘူး ဒါပေမဲ့ တို့ကိုနေ့
တိုင်း စံပယ်ပန်းပေးမလား”

“ဗျာ ... မမ တကယ်
လား”

အရွယ်က အသက်(၂၀)
ဝန်းကျင်။ မမက ကျွန်တော့်အသက်
(၂) နှစ်ကြီးသည်။ နွေရာသီကျောင်း
ပိတ်ရက်တွင် ထိုစဉ်က လုပ်ငန်းတွင်
ကျယ်ခဲ့သော ကုန်သွယ်ရေးခေတ် ၏
ရက္ကန်းလုပ်ငန်းများ ခေတ်စားနေချိန်
ဖြစ်၍ ယက္ကန်းလုပ်ငန်းကို သင်ယူ
တတ် မြောက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် မမမြင့်က
ရက္ကန်းပညာကို ကျွန်တော့်ထံတွင် လာ
ရောက်သင်ယူရင်း တွေ့ဆိုကြခြင်းဖြစ်
သည်။ နှစ်ယောက်သား ပြောစကား
များသည် တိုတောင်းသော်လည်း

အဓိပ္ပာယ်အနက်ကိုတော့ နှစ်ယောက် သားသိကြသည်မို့ ရင်ခုန်သံချင်း ထပ် တူပေါင်းမိ သွားကြသည်။

ချစ်ကြပြီဆိုတော့လည်း အ ရူးအမူး စွဲလမ်းမှုကြီးစွာနှင့် ချစ်ခဲ့ကြ သည်။ မနက်မိုးလင်းသည်မှ မိုးချုပ် သည်အထိ တစ်နေ့လုံး အတူတူနေခဲ့ ကြသော်လည်း အားမရနိုင်။ ညဘက် မှာတွေ့ရအောင် ဖန်တီးကြသေးသည်။ တစ်ယောက်ယောက်ကများ အလုပ်ကို မလာဖြစ်လို့ မတွေ့ရရင် အိမ်ကိုလိုက် ပြီးသားဖြစ်နေသည်။ တကယ်တော့ မ မမြင့်က သူ့အတွက် ကျွန်တော်သည် အချစ်ဦး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သော် လည်း ကျွန်တော်ကတော့ မမမြင့် သည် အချစ်ဦးမဟုတ်ပါ။

ဒါပေမဲ့လည်း အရူးအမူးစွဲ လမ်းခြင်းကတော့ နှစ်ဦးစလုံး အတူတူ ပင်ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော် နေမကောင်းဖြစ်၍ မမမြင့် အိမ်ကို လိုက်လာသည်။ ကျွန်တော့်အမေနှင့် စကားပြောလိုက်သည်မှာ အတော်ကြာ သည်။ နောက်မှ ကျွန်တော့်အနားလာ ပြီး တီးတိုးနှုတ်ဆက်စကားဆိုတာ ပြန် သွားသည်။ အမေက ပြောသည်။

“ဟဲ့သား ... ဒီကောင်မ လေးက တို့အမျိုးလား မသိဘူး သူ ပြောတာတွေဟာ တို့အမျိုးနာမည်တွေ ပါနေတယ်”

အမေကပြောသဖြင့် ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားသည်။ နေ ကောင်းသွား၍ အလုပ်ဆင်းနိုင်သော

အခါ မမမြင့်ကို ဆွေမျိုးမိဘတွေအ ကြောင်းမေးပြီး အမေ့ကိုပြန်ပြောသော အချိန်တွင် ...။

“ဟဲ့ ဒါဆို ငါ့အစ်ကိုရဲ့သမီး ပါလား၊ နင်နဲ့ မောင်နှမနှစ်ဝမ်းကွဲတော် တယ်။ ကိုယ့်နှမကို ဂရုစိုက်စောင့် ရှောက်နော်၊ ငါလဲ အစ်ကိုနဲ့တွေ့အောင် သွားဦးမယ်”

နွေခေါင် မိုးကြိုးပစ်တတ် ဆိုတာ ပြောမယုံကြံဖြူးသူတိုင်း သိကြ မှာပါ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ မိုးကြိုးမုန် တိုင်း ထန်ရလေပြီ။ ဆုပ်လည်းစူး စာ လည်းရူး ဖြစ်နေရသည်။ အပျို ကောင်းနှင့်ပြေးလာပြီးမှ ရုတ်တရက် ဖက်ကြိုးဆောင့်ဆွဲခံရသည့် မြင်းထံ နှလုံးသား ဆတ်ဆတ်ခါသွားရသည်။

www.burmeseclassic.com

ရွှေထောင်မှူးနှင့်ရသနဲ့မဂ္ဂဇင်း

မေမြင့်ကို ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိ
အောင်ဖြစ်နေသည်။ သူကတော့ ဘာ
မှမသိ။ ပျော်လို့ရွှင်လို့ ရှေ့ရေးအစီအ
စဉ်တွေ အပျော်တွေဆက်နေသည်။
ကျွန်တော့်မှာတော့ ကြီးမိန့်ကျ ပြီးသား
အထူးသားလို အချိန်စောင့်နေရပေ
မဲ့ သေရမည်ကို ကျိန်းသေသိ နေသ
ထိုင် ...။

ဘယ်လောက်ပင် အသက်
နဲ့အမျှချစ်ကြပေမဲ့ နှစ်ကိုယ်နီး၍မ
ထွက်ရုံထက်မက လုံးဝမဖြစ်နိုင်ကြောင်း
အိမ်ထောင်ရေး မျက်နှာမှာ အပြုံးဆောင်
နေရပေမဲ့ နှလုံးသားမှာ မျက်ရည်မိုးရွာ
နေရသည်။ ထိုအချိန်တွင် မမျှော်လင့်
သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဖြစ်လာသည်။ တစ်
ဖက်သတ်ကြိုက်နေသော မိန်းကလေး
အစ်ဦး၏ ဇွတ်တရွတ်နိုင်မှုကြောင့်
ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ကျသွားခြင်း
ဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပတော့ မမ
မြင့်လာသည်။ ငိုမလိုမျက်နှာကို အပြုံး
နှင့်ဖုံးရင်း အားပေးနှုတ်ဆက်စကား
ဆိုသည်။

“မမပျော်နေပေမဲ့ ကျွန်
တော့်ဘဝတစ်သက်လုံး သေသွားလို့
ဘယ်တော့မှ ကျေနပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

လို့ပြောလိုက်တော့ မချိပြုံးလား။
မဲ့ပြုံးလား မသိသော အပြုံးတခု ပြုံး
သွားသည်။

သည်လိုနှင့် အချစ်မပါ
သော အိမ်ထောင်ရေးကို တည်ထောင်
နေချိန် တစ်နှစ်လောက်အကြာမှာ မ
မျှော်လင့်ဘဲ သူနဲ့ပြန်ဆုံသည်။ အိမ်
ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး တစ်ခုမှမမေး။
သူမေးတာက “မမကိုမင်းချစ်သေး
လား” တဲ့။ ကျွန်တော်ကလည်း ရင်ထဲ
ကမျိုးသိပ်ထားသမျှတွေ အံ့ထွက်တော့
သူက “မင်းနောက်ကို မမလိုက်မယ်
တို့ဝေးရာကို ပြေးကြမယ်၊ အားလုံးဆုံး
ဖြတ်ပြီးပြီ မင်းကိုမစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး”
သူ့စကားကို ကြားလိုက်ရတော့ အံ့ကြ

ဝမ်းသာမှုတွေက ရင်ထဲမှာ ပြည့်လျှံလာ
လို့ အားပါးတရ သူ့ကိုထွေးပိုက်လိုက်
သည်။ သူ့ကိုတတ်ပေးပြီး အစီအစဉ်
တွေဆွဲသည်။ နှစ်ဦးစလုံး အပျော်တွေ
ဖုံးလို့ ကြရသည် ... သို့သော် ...။

သွေးအေးအေးနှင့် တွေး
လိုက်တော့ အနီးအနားမှာက ချစ်
သည်ဖြစ်စေ၊ မချစ်သည်ဖြစ်စေ တရား
ဝင်ဇနီးမယား ရှိနေသည်။ စိတ်အလို
လိုက်ကာ သူနဲ့လက်တွဲလိုက်လျှင် သူ
ကဒုတိယဖြစ်သွားမည်။ နောက်တစ်
ချက်က သွေးသားမကင်းသည်မို့ လူပုံ
အလယ်မှာ မတင့်တယ်နိုင်။ ဒါဆိုရင်
သူ့ကို ချစ်တယ်တန်ဖိုးထားတယ်ဆို
တာ ချစ်ရာမရောက်နှစ်ရာရောက်တော့

“မမ ပျော်နေပေမဲ့
ကျွန်တော့်ဘဝတစ်သက်လုံး
သေသွားလို့ ဘယ်တော့မှ ကျေနပ်မှာ
မဟုတ်ဘူး”

မည်ဖြစ်သည်။ ဒီအချက်များသည် ပေါ့ပေါ့တွေးရင်သာ ဘာမှမဟုတ်သော်လည်း နတ်နတ်နဲ့နဲ့ တွေးကြည့်လျှင် နှလုံးသားတစ်ခုကို ဦးစားပေးတာနှင့် ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် အမည်းစက်ဖြစ်သွားပေတော့မည်။ ကျွန်တော့်အတွေးများသည် မှားသည်နှင့်မှန်သည်ကြားမှာ လွန်ဆွဲနေခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးတော့ ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ကာ အထုပ်အပိုးပိုက်ပြီး သင်္ဘောဆိပ်မှာစောင့်နေသောသူကို မျက်ရည်ဝဲကာ ရင်နာနာဖြင့် သူ၏မိဘများထံသို့ သင်္ဘောဆိပ်တွင် တစ်ယောက်တည်းတွေ့ရသဖြင့် အကြောင်းကြားသည့်ပုံစံဖြင့် သတင်းပေးလိုက်ရပါသည်။ နောက်ပိုင်းအခြေအနေ ဘာမျှမသိရတော့ပေ။ ကျွန်တော်လည်း ထိုအချိန်မှစ၍ သူနဲ့ဝေးရာကို ရင်နာနာနှင့် ပြေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

စံပယ်ပင်ကြည့်ရင်း အဆွေးပုံရိပ်က အတိတ်ဟိုဆီ ရောက်သွားခဲ့ရသည်။ မွေးရပ်မြေကို ပြန်ရောက်ပြီး တစ်ပတ်အတွင်းမှာပင် သူ့အကြောင်းကို သိခွင့်ရခဲ့သည်။ သူ့အိမ်ထောင်ကျနေပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် သူနှင့်

အိမ်ထောင်ကျသူမှာလည်း ကျွန်တော်နှင့် အလွန်ခင်သော သူငယ်ချင်း ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ကလေးနှစ်ယောက်အဖေ ဖြစ်သည်။ ယခင်အိမ်ထောင်နှင့်ဘယ်လိုပြတ်စဲသည် မစည်တိုတော့ မသိ။ လင်မယားတွေ ခဏခဏရန်ဖြစ်သည်။ အမျိုးသားက လောင်းကစား ပါသနာပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထောင်ကျသည်။ ယခုတော့ ကွမ်းယာဆိုင်ဖွင့်ပြီး ပြေလည်နေသည်ဟု သိရသည်။ သို့သော် မကြာခဏအကြီးအကျယ် ရန်ဖြစ်တတ်သည်ဟု သိရသည်။ စိတ်မကောင်းရုံကလွဲပြီး ဘာမှမတတ်နိုင်ပါ။ သို့သော်လည်း ရင်ထဲက အချစ်အနုသယက မပြတ်လေတော့ သူရှိရာကို သွားမိသည်။

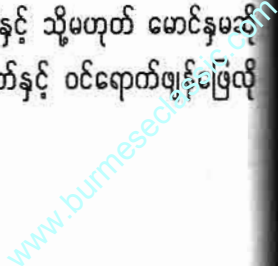
“မမ ကျွန်တော့်ကိုမှတ်မိလား”

ကွမ်းယာကိုငုံယာနေရင်းမှ “မှတ်မိပါတယ်”ဟု ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်အသံနှင့် ပြန်ဖြေသည်။ ဒီထက်ပိုပြီး စကားမပြောဖြစ်ကြ။ မြို့ထဲကိုသွားတိုင်း သူ့ဆိုင်ရှေ့က နေ့တိုင်းလို ဖြတ်သွားရသည်။ သည်လိုနှင့်တစ်ခါ တစ်ရံ စကားပြောဖြစ်ကြသည်။ လှရှင်းလျင်

သူတို့အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်း ကိုပြောပြသည်။ ကျွန်တော့်အိမ်ထောင်ရေးကိုတော့ တစ်ခါမှမမေးခြင်းက ထူးဆန်းနေသည်။ သတိထားမိသည်ကတော့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်လျှင် မျက်လုံးတွေက အေးစက်မာကျောနေသလိုပင်။ ကျွန်တော်ကတော့ အဆွေးရိပ်သီဝေနေသည်ဟု ထင်နေပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်မြို့ထဲသွားရန် သူတို့ဆိုင်အရှေ့က ဖြတ်အသွားမှာ သူတို့အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရန်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆံပင်တွေက ဖွာလန်ကြဲကာ မျက်နှာမှာလည်း မျက်ရည်တွေနှင့် ပစ္စည်းပစ္စယတွေကလည်း ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေသည်။ သက်ပြင်းကိုချရင်း မျက်နှာတွဲကာ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ တစ်နေ့လုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ သည်မြင်ကွင်းတွေက တစ်ပတ်မှာ ၄/၅ရက် ကြုံတွေ့နေရသည်။

သို့သော် ဘာမှမတတ်နိုင်ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်မလုံဖြစ်နေသည်မို့ပါ။ တကယ်ဆိုလျှင် ညီအစ်ကိုမောင်နှမစိတ်နှင့် သို့မဟုတ် မောင်နှမဆိုသောစိတ်နှင့် ဝင်ရောက်ဖျန်းဖြေလို

လည်း ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်မလို။ တ
... နှင့် ဝင်ပြီး ဖျန်ဖြေရအောင်
... မဖြစ်နိုင်။ စိတ်နှစ်ခု၏ လွန်
... ကြောင့် သက်ပြင်းအခါခါချရင်း
... နိုင်သမျှ ရှောင်နေမိသည်။

သည်လိုနှင့် တစ်နေ့တွင်။
... နေ့တော့ ဘဝတစ်သက်တာ
... ဘယ်တော့မှမမေ့နိုင်သော နေ့
... ဖြစ်လိမ့်မည်။ မြို့ထဲသို့သွားရန်
... တည်းသာရှိသော သည်လမ်း
... လာသည်။ အဝေးကပင် အော်
... ကျယ်စကားသံတွေ ကြားနေ
... ထုံးစံအတိုင်း သူတို့ရန်ဖြစ်နေ
... အလိုလိုသိနေသည်။ အနီးအ
... သော ဆွေမျိုးညီအစ်ကို မောင်
... တလည်း မည်သူမျှ ဝင်ရောက်

ဖျန်ဖြေမပြောကြသည်ကလည်း ကြား
ပါများ၍ရိုးနေကြခြင်းလား။ ကျွန်တော်
လည်း ကိုယ့်မြို့ကိုယ်ရွာ ပြန်ရောက်နေ
ပေမဲ့ အလုပ်မအားသည်က တ
ကြောင်း၊ လိပ်ပြာမလိုသည်က တစ်မျိုး
မို့ ဆွေမျိုးများကို မတွေ့ရသေးပါ။ ရုတ်
တရက် မမမြင့်တို့ ဆိုင်ရှေ့အရောက်
တွေ့လိုက်ရသည်မြင်ကွင်းက သွား
လက်စခြေလှမ်းကို ရပ်တန့်သွားစေ
သည်။

မြင်ကွင်းက ဘယ်လိုမှ မ
ကောင်းပါ။ မမမြင့်၏ ဆံပင်ကိုဆွဲကာ
ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်နေသော
သူ့ယောက်ျားကို အောက်ကနေ၍ မိန်း
မ သဘာဝ ပါးစပ်ကလည်း အော်ပြော
ရင်း လက်တလည်း တတ်နိုင်သမျှ ပြန်

ခုခံနေ၏။ ကျွန်တော်ဘယ်လိုမှ မနေ
နိုင်တော့ပါ။ လက်ရှိတာဝန်ကလည်း
ဤလိုမူခင်းဖြစ်လာမည့် ကိစ္စများကို
တားဆီးရမည့် တာဝန်ကလည်းရှိနေ
သည်။ ပြီးတော့ ရင်ထဲက မသိစိတ်က
လည်း နှိုးဆွမှုကြောင့် မည်သို့မည်ပုံ
ငင်းတိုအနားကို ရောက်သွားသည်ကို
မသိလိုက်။

“ဟေ့ကောင် တော်တော့
မင်းလွန်နေပြီ”

“မင်းကဘာလဲကွ ငါ့မိန်းမ
ငါရိုက်တာ မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လဲ”

ဪ လက်စသတ်တွေ့ ဒီ
ကောင် တော်တော်မူးနေတာကြောင့်
သည်လိုဖြစ်နေတာဟု သိလိုက်ရ
သည်။ အရက်နဲ့တွေ့က လှိုင်နေသည်။
ကျွန်တော်၏ ဟန့်တားမှုကြောင့် မမ
မြင့်သက်သာသွားသည်။ ကဗျာကယာ
လူးလဲထကာ ဆံပင်ကိုပြန်လည်စုထုံး
နေပြီး ပါးစပ်မှလည်း မကျေမနပ်
စကားတွေပြောနေ၏။

“မင်းကွ ကိုယ့်သားမယား
ပဲ မင်းရိုက်လည်း ခံရမှာပေါ့”

“နေပါဦးကွ မင်းကဘာ
ကောင်မို့ ငါ့ကိုလာပြီး တရားဟောနေ
တာလဲ”

ဪ လက်စသတ်တွေ့ ဒီကောင် တော်တော်မူးနေတာကြောင့် သည်လိုဖြစ်နေတာဟု သိလိုက်ရသည်။ အရက်နဲ့တွေ့က လှိုင်နေသည်။

ရှင်တောင်အင်းနှင့်ရှင်မုလှတို့

“ဟေ့တောင် သူငယ်ချင်း ငါ့ကိုမမှတ်မိဘူးလား မင်းသူငယ်ချင်း လေကွာ”

“မသိဘူးကွာ ဘာသူငယ်ချင်းလဲ ငါ့မိန်းမကို ကြာကူလီရိုက်မလို့လား”

“ဟာ ... ဟေ့တောင် မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

အနာပေါ် တုတ်ကျသွားသလိုဖြစ်သွားသဖြင့် ရှက်ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ ပြောသူက မူးမူးနှင့်ထင်ရာပြောသော်လည်း အနာဟောင်းရှိသူကတော့ ထူခနဲပူခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။

“ငါ့မိန်းမက အပျိုကြီးကဲ့သို့ ငါနဲ့ကလေးတယောက်မှ မရသေးတော့ ဆိုင်မှာလာတဲ့ ကောင်တွေက ကြာကူလီရိုက်ချင်တဲ့ ကောင်တွေချည်းပဲ”

“နင်မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့နော်”

မမမြင့်က တစ်ခွန်းဝင်ပြောသည်။

“ဘာလဲ ခင်ဗျားက ဒီကောင်လည်း ခင်ဗျားရဲကြာကူလီစာရင်းဝင်ပဲလား”

ကျွန်တော်စိတ်ကို အတက်နိုင်ဆုံးထိန်းလိုက်ပြီး နေရာမှခွာလိုက်သည်။ အရက်မူးနေသူနှင့် စကားယှဉ်ပြောလျှင် အန္တရာယ်ရှိနိုင်ကြောင်း ရိပ်စိလိုက်သည်။

နောက်ခိုင်းပြီး လှည့်အထွက်တွင် ခေါင်းတွင်မာကျောသော အရာတစ်ခုနှင့် ရိုက်လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရပြီး မမမြင့်၏ မပီမသအော်

လိုက်သံကို ကြားရသဖြင့် ခေါင်းလက်နှင့်ဖိရင်း နောက်လှည့်ကြလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် မျက်နှာပူခနဲဖြစ်သွားပြီး မျက်လုံးများဖြူသွားသဖြင့် စိတ်ထဲတွင်ဒေါသကြေအသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်သွားလှစေခနဲပြေးသွားကာ ရှက်စိတ်ကြည်းစိတ်၊ ဒေါသစိတ်များနှင့်အမနာလိုတိုစိတ်တွေနှင့်အတူ ခေါင်း

ရှုလောကီနှင့် ရသစုံစုံစမ်း

သောသောသွေးများ ပါးစပ်မှစီးကျ
သော သွေးများနှင့် ပေါင်းစပ်ကာ
သောလူကိုလည်း မရပ်မနားထိုး
ညှော်နေပြီး လဲကျသွားတော့မှ အောင်
သူအသွင်နှင့် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ
ညှော်မှုကိစ္စကိုကြည့်လိုက်သည်။ အံ
ညှော်လန်ခြင်း၊ မယုံကြည်နိုင်ခြင်း
ညှော်ပုံရိပ်များစွာနှင့်အတူ စူးရှဝင်း
ညှော်သောမျက်လုံးများနှင့် တုံ့ပြန်
ညှော်နေသော အကြည့်နှင့်ရင်ဆိုင်
ညှော်ရသည်။

ကျွန်တော် တုံ့ပြန်ပြုမူလိုက်
ညှော်လုပ်ဆောင်ချက်၏ အဓိပ္ပာယ်ကို
ညှော်သိသော်လည်း အများနား
ညှော်အောင် ရှင်းမပြနိုင်ခဲ့သလို မမမြင့်
ညှော်ဘာဖြစ်လို့ ဤကဲ့သို့ တစ်ဖက်
ညှော် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်ပြုမူမိ
ညှော်တိုလည်း သူ့ကိုရှင်းပြချိန်မရ
ညှော်မှန်း အလိုလိုသိလိုက်ရသည်။ သို့
ညှော်လည်း ရောထွေးယှက်တင်နေ
ညှော်အနုသယမပြတ်သေးသည့် ချစ်
ညှော်ကြောင့်ဆိုတာတော့ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ
ညှော်ထဲထဲပါသည်။

ထိုသို့ စိုက်ကြည့်နေသော
မမြင့်၏ မျက်လုံးများကိုကြည့်ရင်း

ခဏလေးမှာတင် စကားလုံးပေါင်းများ
စွာ ရင်ထဲမှပြောလိုက်မိသည်။ မမမြင့်
၏ နှုတ်မှထွက်လာမည့် စကားတစ်ခွန်း
သည် တရားခံအား နောက်ဆုံးစီရင်
ချက်ချမည့် တရားသူကြီး၏ “အမိန့်”
ဆိုသည့် အသံအား စောင့်ရသကဲ့သို့
ပင်။ ကျွန်တော်လည်း အောက်တွင်လဲ
ကျနေသော သွေးအလူးလူးနှင့် သူ
ငယ်ချင်း၏မျက်နှာကို တစ်လှည့်
မမမြင့်၏ မျက်နှာကိုတစ်လှည့် ကြည့်
လိုက်ပြီး မမမြင့်၏ စူးရှတောက် ပြောင်
နေသော မျက်လုံးကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် ရင်
ဆိုင်စိုက် ကြည့်လိုက်စဉ် ...

“အမယ်လေး လာကြပါဦး
ရှင် ကျွန်မယောက်ျားကို ဘယ်ကလူ
လဲမသိဘူး သတ်နေပါတယ် လာကြပါ
ဦးရှင်”

ကျွန်တော်ဘယ်လိုမှ မျှော်
လင့်မထားသော အဖြစ်က ဖြစ်လာ
သည်။ ကျွန်တော့်အတွေး အထင်က
တစ်မျိုး .. တကယ်ဖြစ်လာသည်က
တစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ မမမြင့်ရင်ထဲမှာ
အပြုံးအတေး ဒီလောက်ရှိလိမ့်မည် မ
ထင်တာကိုက သူ့ကိုကျွန်တော့်ချစ်စိတ်
တွေ ဘယ်လောက်ရှိနေသည်ဆိုတာ

ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်သိသည်။ သူ့ဘက်
ကတွေးရင်လည်း ကျွန်တော့်ကို သတ်
ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းနေပေမည်။
ကျွန်တော့်ဘက်က အဖြစ်ကလည်း သူ
မသိပေမဲ့ မချီသည့်ရင် မရှင်သည့်နှလုံး
နှင့် တစ်သက်လုံး အပြုံးပျောက်ကွယ်
နေရသည်။ ဒါတွေကို သူမသိနိုင်ပါ။ သူ
သိသည်က သူ့အပေါ်ရက်ရက်စက်စက်
လုပ်ရက်သည်ဟု စွပ်စွဲထင်မြင်ချက်ဖြစ်

သည်။ ရှင်းမပြနိုင်တော့ပါ။ အဖြစ်မှန်ကို သူလည်း သိချင်သိမှာပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်နှင့် အသိချင်းတော့ ကွာပါလိမ့်မည်။

စေတနာကြောင့် ဝေဒနာခံစားရသူနှင့် ဝေဒနာကြောင့် စေတနာကို မခံစားနိုင်သူတို့ရဲ့ ဒီပွဲမှာ ပတ်ဝန်းကျင်က လူများရောက်ရှိလာပြီး ရဲတပ်ဖွဲ့ကိုအကြောင်းကြားသဖြင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ၏ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားချိန်တွင် မမမြင့်က လဲကျနေသောသူ့ခင်ပွန်း၏ဘေးတွင် မျက်နှာကိုလက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ အားပေးတရင်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် အသံထွက်ရှိက်ကြိတ်တင် ငိုနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျတဲ့မျက်ရည်ဟာ ဘယ်သူ့အတွက်ကျတဲ့မျက်ရည်လဲဆိုတာ ကာယကံရှင်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှမသိနိုင်ပါ။ အင်ကြင်းပန်းခိုင်လေးနဲ့ တင့်တယ်လှပနေစေချင်တဲ့သဘောနဲ့ ပေးမိခဲ့တဲ့ မင်းဆန္ဒခံမျှ ခါချဉ်ကောင်ပါသွားလိမ့်မယ်ဆိုတာ မထင်ခဲ့ရိုးအမှန်ပါ။ စေတနာအမှန်ကိုသာသိရင် အစွယ်ကိုလိုချင်တဲ့ ဆန္ဒဖြစ်လာမယ် မဟုတ်ပါ

ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းဆန္ဒကတော့ မျက်နှာငွေလ ရွှင်ပြပြနဲ့ ခင်မဝမ်းမြောက်ပါလေတော့လို့ ဆိုခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ဒီဇာတ်လမ်းမှာက ...

ရဲစခန်းအတွင်း ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် ရပ်မိရပ်ဖများစခန်းမှူးနှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့်အတူ မမမြင့်အပါအဝင် ကျွန်တော်လည်း ထိုင်နေကြပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် စခန်းမှူးကြီးရယ် ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကိုလည်း ကျွန်မရှင်းပြပြီး ခေါ်လာခဲ့တာပါ။ တကယ်တော့ ကျွန်မမောင်လေးအနေနဲ့ လက်လွန်ခြေလွန် ဖြစ်မှာစိုးလို့ အော်ဟစ်အကူအညီ တောင်းလိုက်တာပါ။ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကလဲ ဝတ္တရားအရ စခန်းမှူးကြီးတို့ကို ထပ်ဆင့်အကူအညီတောင်းလိုက်မှုကြောင့် အလုပ်ရှုပ်သွားရတာကို တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်မမောင်လေးကလည်း ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရတော့ ဒေါသဖြစ်သွားလို့ပါ။ ကျွန်မရဲ့အိမ်ထောင်ရေးက ဆိုးလွန်းပါတယ်။ ဒယ်အိုးထဲက ဆီပူထဲမှာနေတဲ့ငါးကို ပူမှာစိုးလို့ဆိုပြီး ဆယ်

လိုက်တာ မီးဖိုထဲပြုတ်ကျသလိုပဲ ကျွန်မကတော့ ဝင့်ကြေးမကုန်ပေးဆပ်ရဦးမှာပါ။ ကျွန်မမောင်ကိုသာ ဒီကလူကြီးများနဲ့ ညှိနှိုင်းပြီး လွှတ်ပေးလိုက်ပါလို့ တောင်းတယ်ရှင်”

ပြောရင်းနဲ့ ဝေဒတတ်သော မျက်ရည်စတို့ကို သုတ်ရင်းခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားသည်။ ရဲစခန်းအတွင်းသို့ ရောက်သောအချိန်မှစ၍ ပြန်သွားသည်အထိ တော့ကို တစ်ချက်မျှမကြည့်တောင်မဆက်ဘဲ ထွက်ခွာသွားခဲ့သနားမလည်နိုင်ခြင်း များစွာထဲကတော် နားမလည်လိုက်တာတစ်ခုသည်။ ကျွန်တော့်ကို တစ်သက်တက် လှလှပပ ပညာပြသွားခဲ့ပြီလို့ ...။

ကျော်စိုးသူ (ဥဒျှစ်)

ဒေါသ၏သားကောင်

○ ကျေးလက်လမ်း(တွဲစတေး)

ဒေါသ၏သားကောင်

ကျေးလက်မင်း (တွံတေး)

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ စိတ်တို့သည် မကောင်းသောအား ကုသိုလ်စိတ်ရိုင်းများ ဖြစ်သည်ကို လူတိုင်းသိရှိခဲ့ကြပေသည်။ ထိုအ ကုသိုလ်စိတ်များကို အသိနှင့် သတိထားပြီး နေတတ်သော လူမှာ အနည်းစုဖြစ်ပြီး၊ အများစုများကား သတိလက်လွတ် ဖြစ်သည်က များ သည်။ လောဘကြောင့် လူသတ်မှု ဖြစ်သွားသည်က နည်းပြီး ဒေါသ ကြောင့်သာ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားနှုန်း ပိုများသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ဘာမ ဟုတ်သော စကားတစ်ခွန်းကြောင့် အပြုအမူတစ်ရပ်ကြောင့် တစ်ဖက် လူမှာ အနာပေါ် တုတ်ကျ မခံမရပ် နိုင်ဖြစ်ပြီး အသက်သေသည်ထိ တုံ့ပြန်တတ်ကြသည်ကို သတိထား ကြရမည် ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် ရှေး လူကြီးသူမများ ဆိုစကားရှိခဲ့ကြ တာပေ။ ကြမ်းကျွဲလျှင် နတ်၍ရ သည်၊ စကားကျွဲလျှင် နတ်၍မရဆို တာမျိုး။

ကျွန်တော်သည် ပဲခူးရိုးမ

နှင့် နီးသော မြိုင်သာယာမြို့တစ်မြို့ တွင် အမှုစစ်ရဲအရာရှိအဖြစ် တာ ဝန်ကျစဉ်က ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နေ့ တာဝန်မှူးတာဝန် ထမ်းဆောင်နေ စဉ် ရဲစခန်းအတွင်းသို့ စာပို့လုလင် တစ်ယောက်ရောက်လာပြီး ရဲစခန်း မှူး လိပ်စာဖြင့် စာအိတ်တစ်အိတ် လာပေးသွားသည်။ ကျွန်တော်က ဖွင့်ဖောက်ကြည့်ရာ---

သို့/

စခန်းမှူး

မြိုင်သာယာမြို့

နေ့စွဲ၊

အကြောင်းအရာ။ ။ **သတင်းပေး**

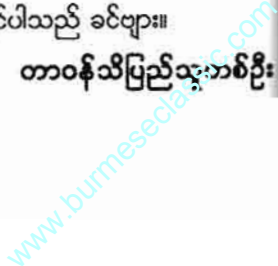
ပို့ခြင်း။

စခန်းမှူးခင်ဗျား ကျွန် တော်တို့ ကျွန်းတောကျေးရွာ မြောက်ပိုင်း၊ ရွာနှင့် (၂)မိုင်ခန့်အ ကွာ တောစပ်၌နေသော “မချက်” ဆိုသူ အမျိုးသမီးမှာ မီးဖွားပြီးတစ် လအကြာမှာ ရုတ်တရက် သေဆုံး သွားပါတယ်။ သူ့ယောက်ျား ကိုနီ

၏ ပြောပြချက်အရ ရေအိုးရွက်ပြီး လှေကားပေါ်မှ ချော်ကျပြီးသေဆုံး သွားသည်ဟု ဖော်ပြပါသည်။ သူ့ ယောက်ျားကိုနီသည် အရက်အ လွန်အကျွံ သောက်စားမူးယစ် တတ်ပြီး မိန်းမဖြစ်သူကို မကြာ ခဏပြေးပြေးကန်ပြီး နှိပ်စက်တတ် သူဖြစ်ပါသည်။ အခုလည်း မသေ ခင် ရန်ဖြစ်သံကြားပြီး အသံပျောက် သွားပြီး “မချက်” လှေကားပေါ်မှ ချော်ကျ၍ သေသည်ဟု ကိုနီပြော၍ ကျွန်တော် သိရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မယုံပါ။ သို့ ဖြစ်၍ ကိုနီကိုစစ်ဆေးပြီး အမှန် အ တိုင်း ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်ရန် တာဝန် သိ ပြည်သူတစ်ဦး အနေဖြင့် သ တင်း ပေးပို့အပ်ပါသည်။ မှတ်ချက်။ ။ ဒီနေ့ “မချက်” ၏ ရုပ် အလောင်းအား အသုဘချမည့် နေ့ ဖြစ်ပါသဖြင့် အသုဘမချခင် လာ စေချင်ပါသည် ခင်ဗျား။

တာဝန်သိပြည်သူ့ဘစ်ဦး

ကျွန်တော်မှာ စာကိုဖတ်ပြီး စခန်းမှူးထံသို့တင်ပြရာ စခန်းမှူးက သွားရောက်စစ်ဆေးရန် တာဝန်ပေးအပ်ပါသည်။ ပုံမှန်အားဖြင့် စခန်းမှူးများတွင် တာဝန်ကျသော ရဲစခန်းတာဝန်မှူး ခုရဲအုပ်အရာရှိများသည် ထိုနေ့အတွင်း ဖြစ်ပျက်သမျှ ရဲလုပ်ငန်းဆိုင်ရာ ကိစ္စအဝဝကို တာဝန်ယူ ဖြေရှင်းကြရသည်ဖြစ်ပါသည်။ စခန်းမှူးက သွားရောက်စုံစမ်းစစ်ဆေးရန် တာဝန်ပေးသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အပိုင်နယ်ထိန်းနှစ်ယောက်ခေါ်၍ ရွာသို့ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်းတောရွာသည် မြိုင်သာယာ မြို့၏ အနောက်ဘက်(၁၀) မိုင်ခန့် အကွာတွင်ရှိပြီး လျှို့ မြောင်း၊ ချိုင့်ဝှမ်းနှင့် ယမားချောင်းများ ပေါသဖြင့် နွေဘက်လှည်းလမ်းသာပေါက်ပါသည်။ များသောအားဖြင့် ခြေကျင်ခရီးသာ အသွားများကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့လည်း အများနည်းတူ ခြေလျင်ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ကြရပါသည်။ မချက်၏ ရုပ်အလောင်းအား အသုဘမချမီ အချိန်မီရောက်ရန် အရေးကြီးသည်မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့လည်း ကျွန်းတောကျေးရွာသို့ ရောက်သောအခါ နေ့လယ်(၁၂:၀၀)နာရီအချိန်တိတိ ဖြစ်ပါသည်။ ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌနှင့် ရာအိမ်မှူးတို့ကို ဝင်ခေါ်

ပြီး အသုဘအိမ်သို့ ကျွန်တော်တို့ သွားကြပါသည်။ အသုဘအိမ်တွင် အသုဘချရန်အတွက် လူစုံနေပြီဖြစ်ပါသည်။ ကြေးစည်ထုသုကာ ထူးဆွေမျိုးသားချင်းများမှ ငိုသုတင်္ဂါနှင့်

“မချက်” ၏ယောက်ျား “ကိုနီ” က တော့ ရေခဲခဲ၊ ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းယာ ဗန်းချပေးကာ အသုဘပိုရန်လာ သောသူများကို ဧည့်ခံနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း အချိန် ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ ဧည့်ခံနေသော “မချက်” ၏ယောက်ျား “ကိုနီ” ကို အိမ်အပြင်တောစပ်သို့ ခေါ်ထုတ်ခဲ့ ပါသည်။ ရွာလူကြီး (၂) ဦးလည်း ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့နှင့် အတူပါလာ ပါသည်။ ကျွန်တော်က ကိုနီအား “ကဲကျွန်တော်က မြိုင်သာယာမြို့က ရဲ အရာရှိတစ်ဦးပါ။ တိုင်စာရလို့လာ စစ်တာ၊ ခင်ဗျားလည်း ယောက်ျား တစ်ယောက်ပဲ ကိုယ်လုပ်တာ ကိုယ် ခံရမှာပေါ့။ ကျွန်တော်အကုန်သိပြီး ပြီ၊ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံတာကို ကျွန်တော်ကြားချင် တယ်”

ဟုပြောပြီး လက်ထိတ် ခတ်လိုက်ပါသည်။

ကိုနီမှ မျက်ရည်များ တစ် ပေါက်ပေါက်ကျကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုပါသည်။ ပြီးမှ-

“မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မိန်းမနဲ့ ကျွန်တော် တစ်ယောက် တစ်ခွန်းစကားများပြီး၊ ဒေါသဖြစ်

ဖြစ်နဲ့ သူ ကလေးကိုနို့တိုက်နေ တုန်း နောက်ကျောကို ခြေထောက် နဲ့ သုံးချက်ကန်လိုက်တာပါ။ သေဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး။ နောက်တော့ ကလေးငိုသံကြားလို့ သွားကြည့် တော့ နို့တိုက်ရက်နဲ့ ငုတ်တုတ် ဆေးနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ နို့ တွေကလည်း သွေးတွေထွက်နေ တယ်။ ကျွန်တော်လည်း လန့်သွား

ပြီး ရွာကလူတွေကို “မချက်” လှေ ကားပေါ်က နောက်ပြန်ကျပြီး သေ တယ်လို့ လိမ်ပြောခဲ့ပါတယ်။ သူ ဆွေမျိုးတွေကိုလည်း အကြောင်း ကြားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်မှားပါ တယ် ဗိုလ်ကြီး”

ဟု ဝန်ခံပြောပြပါသည်။
(မှတ်ချက်။ ။ မြိုင်သာယာမြို့တွင် ဗုဒ္ဓအုပ်များအား ဝေသခံများက

အချစ်ပွင့်ရက်သော မိခင်

အောင်မြင်စိုး (စားဝယ်ချောင်)

ရွှေထောင်ရွှေခင်းနှင့်ရသန့်ပုစဉ်

အချစ်လွန်ထဲသောမိခင်

ဆောင်မြင့်ဦး (ထားဝယ်ချောင်)

“ဩကာသ၊ ဩကာသ၊ ဩ

ဒေါ်စန်းတစ်ယောက် ယနေ့

အစောစော ဘုရား၊ ဆီမီး၊ ပန်း၊ ရေ

တပ်လှူပူဇော်နေစဉ် နေအိမ်

ရင်းဘက်ရှိ ဒေါ်သူဇာတို့အိမ်ဆီ

“အုန်း--ဝုန်း--ဒိုင်း မင်း

အာအိုင်းပဲ --- အာဟာ ---

မြိုင်တဲ့ မင်းပဲ၊ အုန်း--ဝုန်း--ဒိုင်း

ထိုလို လုပ်လိုက်တာလဲ--”

ဆောင်းဘောက်မှ ကျယ်

ထွက်ပေါ်လာချိန်တွင် ဒေါ်

သမီး စိုးစိုးကလည်း သူရ

တဲ့ သီချင်းအပိုဒ်ဖြစ်တဲ့

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာ

လိုက်အော်နေတော့ ပိုဆိုး

ပြီး ဒေါ်စန်းက ကျယ်လောင်စွာ

“အားလုံး အမျှ--အမျှ-

ယူတော်မူကြပါကုန်လော့”

အိမ်နှစ်အိမ်၏ ကပ်လျက် အနေအထား၊ ခြံစည်းရိုးခြား၍ တစ်ပေစီသာ ခြံစည်းရုံးမှ ခွာ၍ဆောက်ထားသော မိသားစုနှစ်စု၏ အသွင်မတူမှုက စတင်ပါတော့သည်။

ဒဂုံမြို့သစ်(မြောက်ပိုင်း)၊ မြို့နယ်အတွင်း ရပ်ကွက်အများစုမှာ ဝန်ထမ်းများချထားပေးသော ရပ်ကွက်များဖြစ်ကြပြီး အစိုးရဝန်ထမ်းများ အများဆုံး နေထိုင်ကြသည်။ ဝန်ထမ်းစည်းမျဉ်းစည်းကမ်းများကို အတော်များများ နားလည်ကြသူများ ဖြစ်ကြပြီး သားသမီးများအပေါ် အချစ်ပိုခဲ့ကြသဖြင့် မလိုလားအပ်သော ပြဿနာများ ပေါ်ပေါက်လာရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေါ်စန်းမိသားစုမှာ ညီအစ်မနှစ်ဦးသာနေကြပြီး မောင်ဖြစ်သူမှာ တာဝန်ဖြင့် နယ်တွင်သွားရောက် အမှုထမ်းနေရသူဖြစ်သည်။ ဒေါ်စန်းနှင့် ညီမဝင်းဝင်းမှာ ဌာနဆိုင်ရာဝန်ထမ်းများ ဖြစ်ကြပြီး ဝင်းဝင်းက စာပေးစာယူဖြင့် သမိုင်းနောက်ဆုံးနှစ်သို့ တက်ရောက်နေသူဖြစ်သည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် နံနက်စောစော အိပ်ရာမှထ၍ ရုံးတက်ရန် ချက်ပြုတ်ပြီး ဘုရားဆွမ်း

တော်တင် ရေမိုးချိုး၍ ထမင်းချိုင့်ဖြင့် အလုပ်သွားရသဖြင့် အားလပ်သည်မရှိကြပေ။

“အစ်မ ဟိုဘက်အိမ်က လွန်လွန်းကိုအားကြီးတယ်၊ အစ်မလည်း ဘုရားရှိခိုးမရ၊ ကျွန်မလည်း အိပ်မရ၊ ရပ်ကွက်ထဲ သူတို့တစ်အိမ်တည်းနေတာကျနေတာပဲ”

“ညီမလေးရယ် ပြောမနေပါနဲ့၊ အစ်မတို့ပြောလည်း လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒေါ်သူဇာက သူ့သားသမီးတွေကို အလွန်အလိုလိုက်တာ”

“ခေါင်းငုံ့ခံနေသမျှတော့ ဆက်လုပ်နေမှာပဲ အစ်မရေ”

ဒေါ်စန်းတစ်ယောက် ညီမဖြစ်သူ ညက ညဉ့်နက်သည်အထိ စာကျက်နေသည်ကိုသိ၍ စိတ်ပြေစေရန် ဖျောင်းဖျပြောဆိုခဲ့ရပါသည်။ နောက်ရက် ဒေါ်သူဇာနဲ့တွေ့မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြမည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်သူဇာမှာလည်း ခင်ပွန်းဆုံး၍ ရုံးဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်ပြီး သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်နှင့် ဘဝကိုရုန်းတန်နေရသူ၊ သားဖြစ်သူ မောင်ဇော်ကလည်း ဆယ်တန်းမှာ အ

ရှုထောင့်မှအင်းနှင့်ရသနဲ့ပူဇော်

ကြိမ်ကြိမ်အခါခါကျပြီး အလုပ်မထ်
မထ်ရရ မရှိပေ။ သမီးငယ် စိုးစိုးက
လည်းဆယ်တန်း တက်နေတုန်းပင်။
သား သမီးများမှာ အားကိုး၍မရ။
ဒါပေမဲ့ ဒီသား ဒီသမီးတွေ မျက်နှာညှိုး
မှာကိုတော့ သူမလိုလားပေ။

ဒေါ်စန်းနှင့် ဒေါ်သူဇာတို့က
တစ်ရုံးတည်းဝန်ထမ်းများ ဖြစ်ကြ၍
အလုပ်အားလပ်သည်အချိန် ရုံးတွင်
တွေ့ဆုံကြစဉ်

“ဒေါ်သူဇာကို ကျွန်မ နည်း
နည်းပြောစရာ ရှိလို့ပါ”

“ဘာများလဲ မစိုးရယ်”

“ကလေးတွေကို နည်း
နည်းထိန်းပေးပါဦး၊ ညဆိုလည်း ညဉ့်
နက်တဲ့အထိ တီဗွီကြည့်ပြီး အော်ဟစ်
နေကြ၊ မနက်ဆိုလဲ ကျွန်မ ဘုရား
ရှိခိုးလို့မရဘူး အစ်မရယ်”

“ကျွန်မ ဆုံးမပါဦးမယ် မ
စိုးရယ်”

သို့နှင့်နှစ်ဦးသား ပြောဆို
ဆွေးနွေးကြသော်လည်း အနှစ်မပါကြ
ပေ။ မိခင်ကိုယ်တိုင်ပင် ပြောဆို၍ရမည်
မဟုတ်ကြောင်း သိပေသည်။ စကားအ
ဖြစ်သာ ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

တစ်နေ့ ည(၉)နာရီခန့်အ
ချိန် မောင်ဇော်တစ်ယောက် ဆိုက်ထား
ဖြင့် နေအိမ်ရှေ့သို့ အရက်များမူးပြီး
ရောက်လာခဲ့ရာ

“ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ ကိုယ်
သောက်တာ ဘယ်သူ့ကို ဂရုစိုက်ရမှာ
လဲ၊ အားလုံး---ပဲ၊ သတ္တိရှိတဲ့ကောင်
ထွက်ခဲ့”

“သားရယ် ဘယ်သူတမှ
သားကို ဘာမှမပြောပါဘူး၊ လာပါသား
ရယ် အိမ်ပေါ်တက်ပါ”

“ပြောလို့ကော ဘယ်ရမ
လဲ၊ ဘယ်သူမှ ဂရုစိုက်စရာ မလိုဘူး”

“တော်ပါတော့ သားရယ်၊

အမေ ထမင်းကျွေးမယ်နော်”

“ကျွန်တော်မစားဘူး အ
လုံး---ပဲ၊ တစ်ရပ်တွက်လုံးလဲ
ပဲ၊ ဘယ်ကောင်သတ္တိရှိလဲ ထွက်ခဲ့
နောက်တစ်နေ့ မိုးထ

သည်နှင့် အိမ်ရှေ့မျက်စောင်းထိုး
အိမ်မှ လမ်းမှူး ဦးတင်အောင် မန
စောစောရောက်လာပြီး

“ဒေါ်သူဇာ ရှိသလား”

“ရှိပါတယ်ရှင် ရှိပါတယ်

“ခင်ဗျားသား နိုးပြီလား

“မနိုးသေးဘူး ဦးထ

အောင်”

“ခင်ဗျားသား ညက မ

“ကလေးတွေကို နည်းနည်းထိန်းပေးပါဦး
ညဆိုလည်း ညဉ့်နက်တဲ့အထိ
တီဗွီကြည့်ပြီး အော်ဟစ်နေကြ၊
မနက်ဆိုလဲ ကျွန်မ ဘုရားရှိခိုးလို့မရဘူး
အစ်မရယ်”

ရွှေတောင်အင်းနှင့်ရသန့်ဗဂ္ဂစင်း

ရမ်းကားတာကို ပြောမလို့ပဲ၊ တစ်ရပ်
ထွက်လုံးကိုလည်း ဆဲဆိုထိခိုက်နေ
တယ်။ ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးဖြစ်ပါစေ။
ခင်ဗျားတို့ မထိန်းသိမ်းနိုင်ရင် ကျွန်
တော်တို့ ဥပဒေအရ ထိန်းသိမ်းရလိမ့်
မယ်။ ဒါပဲ ကျွန်တော်သွားမယ်”

လမ်းမှူး ဦးတင်အောင်ပြန်
သွားသည်နှင့် ဒေါ်သူဇာ နေအိမ်ပေါ်
ရောက်သည်ရှိသေး သားသမီးများက
တစ်စခန်းထလာပြန်သည်။

“အမေ ညက အစ်ကိုမူး
ရမ်းတာကို ခြေရင်းအိမ်က သွားတိုင်
တာဖြစ်မယ်”

“မဟုတ်နိုင်ပါဘူး သမီး
ရယ်၊ သမီးအစ်ကို အော်ဟစ်ဆဲဆိုနေ
တာ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ကြားနေတာပဲ”

“သမီးကတော့ ဒေါ်စန်းတို့
သွားတိုင်တာလို့ပဲ ထင်တယ်”

“မဟုတ်တာတွေ ပြောမ
နေနဲ့၊ နင့်အစ်ကိုနိုးပြီလား”

“ကျွန်တော် အားလုံးကြား
ပြီးပြီး အမေ”

“အေး ကြားရင်လဲ ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် ဆင်ခြင်နေပေါ့၊ ဒီတစ်ခါ
ထပ်ဖြစ်ရင် မလွယ်တော့ဘူးလို့ ပြော
သွားတယ်”

“အမေရယ် ဂရုစိုက်မနေ
စမ်းပါနဲ့”

“နင့်ကိုပြောလိုက်ရင် ဒီအ
တိုင်းပဲ၊ ငါတော့ သေတောင်သေချင်
တယ်”

ဒေါ်သူဇာတစ်ယောက် သား

သမီးများ၏ ပြဿနာမျိုးစုံကြောင့် စိတ်
သောတရောက်မှု၊ မိသားစု စားဝတ်နေ
ရေးကလည်း ကြာလေဒုက္ခရောက်လေ
ဖြစ်လာပြီးနောက် ငွေကြေးအခက်အ
ခဲများနှင့် ကြုံ တွနေစဉ်မှာပင် သမီး
ဖြစ်သူကလည်း ငွေကြေးသုံးစွဲမှုကမ
လျော့။ သူငယ်ချင်းများနှင့် လည်ပတ်မှု
ကလည်း များသဖြင့် ဒေါ်သူဇာရင်ဖွင့်ရ
မည့်သူက ဒေါ်စန်းပင်

“မစန်း ထမင်းစားပြီးပြီး
လား”

“စားပြီးပါပြီ အစ်မသူဇာ
ဘယ်လဲ”

“ဘယ်မှမဟုတ်ပါဘူး မ
စန်းဆီလာတာ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ကျွန်မကို

ပြော အားမနာနဲ့”

“ငွေကြေး အခက်အခဲ လေးတွေရှိနေလို့၊ အဲဒါ ပေါင်စရာဆို လို့ အိမ်ဂရစ်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ဘယ်မှာ ပေါင်ရမလဲ အကူအညီ ပေးစမ်းပါဦး”

“ကျွန်မလည်း အဲဒါတော့ မသိဘူး၊ ငွေကဘယ်လောက် လိုလို့ လဲ”

“လောလောဆယ် တစ် သိန်းလောက်ဆိုလောက်မယ်ထင်တာပဲ”

“ကျွန်မ စီစဉ်ပေးပါ့မယ်၊ စိတ်ပူမနေနဲ့”

“ကျေးဇူးပဲ မစန်းရယ်၊ မြန် မြန်လေးစီစဉ်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မသူဇာ”
ဒေါ်စန်းက အိမ်ရောက်

သည်နှင့် ညီမဖြစ်သူအား တိုင်ပင်ပြီး မောင်ဖြစ်သူ နယ်ကပို့ပေးထားသော ငွေက အဆင်သင့်ရှိနေပြီး၊ အိမ်နှင့်အ နီးကပ်ဆုံး အိမ်တစ်အိမ်ဝယ်ထားဖို့ သူ မိန်းမယူရင် အစ်မနှင့်ညီမတွေနဲ့ အနီး ဆုံးနေနိုင်အောင် စီစဉ်ထားဖို့ ပေးထား တဲ့ငွေကို အသုံးပြုဖို့စီစဉ်ခဲ့သည်။ ညီမ ဖြစ်သူကတော့ ဒေါ်သူဇာ၏ မိသားစုကို ကြည့်မရ၍ သိပ်မထောက်ခံချင်ပေ။ အစ်မဖြစ်သူကို မလွန်ဆန်နိုင်၍ ဘာမျှ တော့မပြောခဲ့ပေ။

တစ်နေ့ ဒေါ်သူဇာ ရုံးမှပြန် လာပြီး ရေချိုးရန်ပြင်ဆင်နေစဉ် လမ်း မှူးဦးတင်အောင်နှင့် ရပ်ကွက် ရယက ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသိန်းတို့ ရောက်လာကြပြီး “ဗျို့ ဒေါ်သူဇာ ဒေါ်သူဇာရှိ

ပါသလား”

“ရှိပါတယ် လာပါပြီ၊ ငြော် ဥက္ကဋ္ဌကြီးတို့ပါလား လာပါဝင်ပါ ဘာ ကိစ္စရှိပါသလဲ ရှင်”

“ခင်ဗျားသား မောင်ဇော်နဲ့ စခန်းရောက်နေတဲ့အကြောင်း ထာ ပြောတာပါ”

“ရှင် သားမောင်ဇော် ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျားသား မူးမူးရှူးရှူးနဲ့ လမ်းထိပ်က ဦးခင်မောင်သမီးကို အိမ် ထဲရောက်အောင် လိုက်နှောင့်ယှက်လို့ ရဲစခန်းက လာဖမ်းသွားတာပဲ”

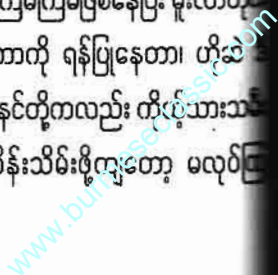
“ကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်ရ လဲ ဥက္ကဋ္ဌကြီးရယ်”

“ဘာမှလုပ်မနေနဲ့၊ အခု တောင် ဦးခင်မောင်ကို ပိုင်းဝန်းတောင် ပန်ပြီး အရှည်ရှည်တွေဖြစ်မှာစိုးလို့ ချုပ်နဲ့ ခံခံဥပဒေအရ အရေးယူထေး ငါက တရားလိုလုပ်ခဲ့ရတယ်”

“ကျွန်မကို ကူညီပါဦးရှင်”

“နင့်သားက ရပ်ကွက်ထဲ မှာ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်နေပြီး မူးလာတိုင်း လူတကာကို ရန်ပြုနေတာ၊ ဟိုဆဲ ရမ်းနဲ့ နှင်တို့ကလည်း ကိလ်းသားသစ် ကို ထိန်းသိမ်းဖို့ကူးတော့ မလုပ်ကြ

“ခင်ဗျားသား မူးမူးရှူးရှူးနဲ့ လမ်းထိပ်က ဦးခင်မောင်သမီးကို အိမ်ထဲရောက်အောင် လိုက်နှောင့်ယှက်လို့ ရဲစခန်းက လာဖမ်းသွားတာပဲ”

သူ့”
မောင်ဇော်ကတော့ ခြေချုပ် နှင့်ခံဝန်ဥပဒေအရ အင်းစိန်ထောင်သို့ နိမ့်တစ်ပတ် ပါသွားသဖြင့် ဒေါ်သူဇာ မှာ ပျာယာခတ်လျက် ရှိနေပေသည်။ သမီးအငယ် စိုးစိုးကတော့ မသိသလို ဝင် သွားမြဲလာမြဲ သုံးဖြုန်းဆဲဝင် ချေး ငှားထားသော ငွေတစ်သိန်းမှာလည်း မ နှိမ့်တော့သဖြင့် ဒေါ်စန်းထံ ရောက်ရပြန် သဖြင့်။

“လာ ဒေါ်သူဇာ မောင်ဇော် ဘတင်းကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါ သူ့ရှင် ကျွန်မ ဘာအကူအညီ ပေးရမ ထဲ”

“ရပါတယ် မစန်းရယ်၊ သူ့ အဖြစ်နဲ့သူ ဆိုပေမဲ့၊ မိခင်ဆိုတော့ ထိုလိုက် ဒီလိုက် ဟိုတောင်းပန် ဒီ တောင်းပန် လိုက်လုပ်ပေးရတာပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့ရှင် မိခင်ဆို တော့ ဘယ်နေလို့ရပါမလဲ”

“ကျွန်မကို ဆက်တူညီပါ နှင့် နောက်ထပ် ငွေနှစ်သိန်းလောက် ထပ်လိုချင်လို့ပါ ”

“ဒေါ်သူဇာ နှစ်သိန်းဆို တော့ မများလွန်းဘူးလား ဘာသုံးစရာ နဲ့လို့လဲ”

“အငယ်မလေး အလှပြု ရေးသင်တန်း တက်ချင်လို့တဲ့”

“သူက ကျောင်းဆက်မ တက်တော့ဘူးလား”

“ကျောင်းမတက် ချင်တော့ ဘူးတဲ့၊ အပြင်ကပဲ အလုပ်လုပ်ရင်း ဖြေမယ်ပြောတာဘဲ”

“အင်းလေ ဘဝတစ်ခုစာ အတွက်ဆိုတော့ လုပ်ပေးသင့်ပါတယ် လေ”

ရက်သတ္တပတ်ခန့်အကြာ တွင်မောင်ဇော်တစ်ယောက် ခြေချုပ်နှင့် ဝံခံဥပဒေအရ အရေးယူခံရပြီး ရဲစ ခန်းတွင် တစ်လတစ်ကြိမ် ရပ်ကွက်အ

တွင်း ကောင်းမွန်စွာနေထိုင်ကြောင်း တစ်နှစ်လက်မှတ်ရေးထိုးရန် အမိန့်ချ ပြီး လွတ်မြောက်လာခဲ့ရာ ယခင်ကနှင့် အတူ မူတွေပြောင်းကာ သပ်ရပ်စွာဝတ် စားဆင်ယင်နေထိုင် သွားလာနေသ ဖြင့် မိခင်ဒေါ်သူဇာ ကျေနပ်နေမိပေ သည်။

နှစ်လခန့်အကြာတွင်တော့ မောင်ဇော်၏ သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြ သော ထွန်းထွန်းနှင့်ဇော်ဝင်းတို့ ဒေါ်သူ ဇာထံရောက်လာကြပြီး

“ဒေါ်ဒေါ် ဒေါ်ဒေါ်ရှိလား”

“အေး ရှိတယ်ဟေ့၊ ဪြှိ ထွန်းထွန်းတို့ပါလား မင်းတို့သူငယ်

ရှုလောင် ညှောင်းနှင် ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

ချင်း အိမ်ပြန်မရောက်သေးဘူး”

“အဒေါ်သား မောင်ဇော်အကြောင်း ပြောပြမလို့ပါ”

“မောင်ဇော် ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲကွယ်”

“မောင်ဇော် မိန်းမခိုးသွားလို့ လာပြောပြတာ ဒေါ်ဒေါ်”

“ဘုရားရေ ဘယ်ကမိန်းမကို ခိုးသွားတာလဲ”

“ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က ဦးတင်မောင်သမီး သင်းသင်းပါ အဒေါ်”

“ဘယ်ကိုခိုးသွားမယ် ပြောခဲ့သလဲ ထွန်းထွန်း”

“ပဲခူးက ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်း မောင်မောင်တင်တို့ဆီ သွားမယ်လို့ပြောသွားတယ် ဒေါ်ဒေါ်”

“ဘယ်တက်နိုင်တော့မလဲ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး မိန်းကလေးမိဘတွေဆီသွားပြီး ကြောင်းလမ်းရမှာပေါ့၊ မင်းတို့ကို အဒေါ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

ဒေါ်သူဇာ ရပ်ကွက်သူကြီးများထံ အကူအညီတောင်းခံပြီး မိန်းကလေးမိဘများထံ သွားရောက်ပြောဆို

ကြပြီးနောက် ဒေါ်စန်းထံသို့ အပြေးအလွှားသွားရပြန်ပါပြီ။

“မစန်းရေ မစန်း”

“လာပါပြီ လာပါပြီ ဒေါ်သူဇာပါလား၊ ကဲပြောပါဦး ဘာကိစ္စရှိသလဲ မောင်ဇော်သတင်းတော့ ကြားပြီးပါပြီ”

“ကိစ္စကတော့ မောင်ဇော်ကိစ္စပါပဲ”

“အင်း ပြောပါဦး မိန်းကလေးမိဘတွေက ဘာတဲ့လဲ”

“မိန်းကလေး မိဘတွေက သွားခေါ်ပြီး ပြန်အပ်ပါတဲ့၊ ပြန်အပ်ပြီး ရင် သူတို့ကပဲ မင်္ဂလာပွဲကို လုပ်မယ်တဲ့၊ ကျွန်မက ငွေ(၈)သိန်းပေးရမယ် ပြောတယ်”

“အဲတော့ မများလွန်းဘူးလား”

“အဲဒါနဲ့ လူကြီးတွေက လည်း ဝိုင်းပြောပေးကြလို့ ငွေငါးသိန်းနဲ့ ပြန်အပ်ပေးရမယ်”

“မိန်းကလေး တစ်ယောက် အနေနဲ့ကတော့ ငွေငါးသိန်းက မများပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖတ်လူမှာ တတ်နိုင်လား မတတ်နိုင်လား မမေးကြတော့ဘူး”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ မစန်းရယ် ဖြစ်လာမှာတော့ မိဘတို့ဝတ္တရားအတိုင်း လုပ်ပေးရတော့မှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ အဲဒီတော့ အစ်မ ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ”

“အခု အစ်မ ယူထားတဲ့ငွေက (၃)သိန်းဆိုတော့ အိမ်နဲ့ခြံကို (၁၀)သိန်းနဲ့ အဖိုးဖြတ်ချင်တယ်”

“အစ်မက အပြီးရောင်းတော့မှာပေါ့နော်”

“ရောင်းရတော့မှာပေါ့ မစန်းရယ်၊ ဒီပြင်သူလဲ မရောင်းချင်ဘူး”

“အစ်မ ဖြစ်ချင်တဲ့ပုံစံထိ ပြောပြပါဦး”

“ရပ်ကွက်ရုံးမှာ အိမ်ရောင်း /ဝယ်စာချုပ် တစ်ခါတည်းချုပ်ပြီး မစန်းကို အပြီးရောင်းမယ်၊ အစ်မအိမ်ထဲ မစန်းကပြန်ပြီး အိမ်ငှားစာချုပ်နဲ့ ငြိမ်းငှားပေးပါ”

“အင်းလေ ဖြစ်လာမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဖြစ်အောင်လုပ်ကြရမှာပေါ့”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် အစ်မကို စပေါ်ပျောက် လပြတ်ငှားပါလို့ ငြိမ်းချင်တယ်”

ရွှေတောင်ညောင်နှင့်ရတနာပင်

“ရပါတယ် အစ်မရယ်၊ ကဲ
ရယကရုံးသွားကြရအောင်”

“အခုလုပ်လိုက်ရတဲ့ ကိစ္စ
ကလေးတွေတော့ ပြန်ပြောမပြ
နော်ရယ်၊ ကလေးတွေစိတ်ညစ်
မလို့ပါ”

“လူကြီးတွေလုပ်တဲ့ ကိစ္စ
အစက သုံးဖြုန်းပစ်တာမှ မဟုတ်
သူတို့အတွက်လုပ်ပေးနေတာပဲ
အဲဒါကြာပါ”

သားဖြစ်သူ မောင်ဇော်ကိစ္စ
အင်ဂျင်နီယာဖြစ်ပြီးသည်နှင့် နှစ်လခန့်အ
ကြာတွင်တော့ သမီးဖြစ်သူ စိုးစိုးတစ်
ယောက် လှည်းကူးဘက်က ကောင်
တစ်ယောက်နှင့် လိုက်သွား
ကြောင်း သတင်းကြားလိုက်ရပြီး ဒေါ်
အုန်းတက်နေရသော်လည်း စိတ်က
မကြည်။ ဘယ်နေ့လာအပ်မလဲ၊ ဘယ်
နေ့ရောက်လာမလဲ စသည့်အတွေး
တွေက နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စိုးစိုးလျက်သာ
နေပေသည်။

စိုးစိုး ယောက်ျားနောက်
လိုက်သွားသည့်သတင်းသာ ကြား
ရသော်လည်း ဘယ်မိဘဆွေမျိုး

မှ ဒေါ်သူဇာထံ လာရောက်ပြောဆိုခြင်း၊
တောင်းရမ်းခြင်းမရှိကြပေ။ မြောက်လ
လောက်အကြာမှာတော့ စိုးစိုးနှင့်ငင်းခါ
ခင်ပွန်းတို့နှစ်ဦး ဒေါ်သူဇာထံရောက်
လာကြပြီး

“အမေ အမေနေကောင်း
လား”

“ဪ --- စိုးစိုး နှင်လာ
သေးတယ်နော်”

“လာရမှာပေါ့ အမေရဲ့၊
မင်္ဂလာဆောင်တုန်းကလည်း အမေ
အားမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး မမှာတာပါ”

“အခု ဘာလာလုပ်တာ
လဲ”

“အခု အမေနဲ့နေပြီး က
လေးမီးဖွားပြီးမှ ပြန်မှာပါ။ အစ်ကို
မောင်လဲ ပါလာတယ် အမေ”

“အမေနဲ့နေလို့ မဖြစ်တော့
ပါဘူး သမီးရယ်၊ ဒီအိမ်ခြံတွေက အား
လုံးရောင်းပြီးသွားပြီ ရှေ့လကုန်ရင်
ဆင်းပေးရတော့မှာ”

“ဘာပြောတယ် အမေ အဲ
ဒီရောင်းရတဲ့ငွေတွေကော ဘယ်မှာလဲ
သမီးကို ဘယ်လောက်ပေးမှာလဲ”

“အမေမှာ ပေးစရာလဲ မရှိ
တော့ပါဘူး၊ အားလုံးကုန်ပါပြီ၊ အဲဒီငွေ
တွေဟာ သားတွေသမီးတွေပဲ သုံးစွဲ
သွားကြတာပါ”

“တော်ပြီ အမေ၊ သမီး (၇)
လ(၈)လ လောက်ထွက်သွားတာနဲ့
အားလုံးအပျောက် ရိတ်လိုက်ကြတာ
နောက်ဘယ်တော့မှ မလာတော့ဘူး၊
လာ အစ်ကိုမောင် သွားကြမယ်”

“ကိုသန်းမောင်ရေရှင့်သား
သမီးတွေ ကျွန်မကို ကျေးဇူးဆပ်နေ
ကြတာ လာကြည့်လှည့်ပါဦး ရှင်သေမဲ့
အစား ကျွန်မသာ သေလိုက်ပါတော့
လား”

မျက်ရည်ကိုသာ အဖော်ပြု
၍ နေရရှာသော ဒေါ်သူဇာတစ်ယောက်
အိမ်ငှားရက်ကုန်ဆုံးသည့် နောက်ဆုံး
နေ့မှာတော့ မည်သူ့ကိုမျှ နှုတ်မဆက်
တော့ဘဲ နေအိမ်သော့လေးအား ဒေါ်
စန်း၏ အိမ်တံခါးတွင်သွားရောက်ချိတ်
ဆွဲ၍ ထွက်ခွာသွားသည်ကိုတော့ မည်
သူမျှ မသိလိုက်ကြရပေ။

အောင်မြင့်ဦး(ထားဝယ်ချောင်)

တိပိပန်သားပြင်ပေါ်မှာ

တက္ကသိုလ်နန်းဖြူဖြူထွန်း

ရှုထောင့်အသွင်နှင့်ရသနဲ့ပူဇော်

“တီဗီဇန်သားပြင်ပေါ်မှာ”
တက္ကသိုလ်နန်းဖြူဖြူထွန်း

အမေသည် မနက်မနက်ဆို
တီဗီကို ထိုင်ရှိခိုး၏။ မြန်မာ့ရုပ်
သံကြားမှလာသော တရားတော်
သို့ သူများတကာလို ထမင်းဟင်း
ထင်း ၊ ဟိုလျှောက်သည်လျှောက်
ရင်းဖြင့် နာကြားလေ့မရှိပါ။ ရိုသေ
အောင်တုပ်ထိုင်ပြီး ရုပ်မြင်သံကြား
မှ ထက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးကာ တီဗီဖန်
ဖြင့်မှာ ပေါ်လာသည့် ဆရာတော်
တရားနာလေသည်။ တရားနာပြီး
သို့ရောက်လာ လုပ်၏။ စားစရာရှိတာ
နေ့စဉ် အမေ၏ အလုပ်များပင်
တစ်နေ့ ညနေမှာတော့ အမေ
ထွန်းတော့ကို သူ့အနားသို့ခေါ်
ထားပြောလေသည်။ ခါတိုင်း
နှင့် မတူဘဲ တိုးတိုးတိတ်တိတ်
ပြောခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော် ခေါင်းနား
သွားမိသည်။

“သားကြီး စဉ်းစားကြည့်၊
သား ဒီလိုလုပ်တာ ကြာပြီတဲ့၊
သားပင်စင်နီးနေပြီ၊ ပင်စင်ယူ

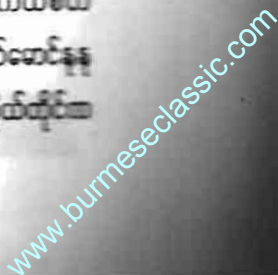
ရင် အိမ်မှာအမြဲနေမှာ။ ဒီကြားထဲမှာ ခု
လို အိမ်မှာ နေ့လယ်နေ့ခင်း ဘယ်သူ
မှမရှိတာကို အခွင့်ထောင်းယူပြီး သူ့သူ
ငယ်ချင်းတွေခေါ်ပြီး ဒီလို ကြည့်နေကြ
ရင် မခက်လား။”

“အင်း ... အဲဒါ ပြဿနာ
ပဲ မေမေရယ်။ မေမေက ဘယ်လိုစ
တွေတာတုန်း၊ ကျွန်တော်လဲ မနက်
(၇)နာရီအိမ်က စထွက်ပြီဆိုတာနဲ့ ည
(၈)နာရီလောက်မှ ရောက်ရတာဆို
တော့ အင်း ...”

“အေးလေ၊ ဒါကို မေမေ
သိတာပဲ။ မင်းမိန်းမဆိုလဲ မနက်စော
စောဈေးပြေး၊ မနက်(၉)နာရီကျက်ဖို့
အပြေးအလွှားချက်၊ ထမင်းဘူးသုံးဘူး
လုပ်ပြီးတာနဲ့ ရုံးကို ရုံးကားအမီ တက်
သုတ်ပြေးရတာ။ ဒီကလေး မင်းရဲ့သား
သာ နေ့လယ်(၁၂)နာရီခွဲ ကျရှင်က
ပြန်ရောက်တာနဲ့ သူငယ်ချင်း တရုန်း
ရုန်းနဲ့ လုပ်ငန်းစတော့တာ။ သူ့အမေ
လဲ သူ့သားအိမ်မြဲရင် တော်ပြီဆိုပြီး မ
ကြည့်အားတော့တာလေ။ မေမေ
တောင် ကျောင်းမှာ ကပွဲတစ်ပွဲရှိလို့ က
ချင်စားရှည်လာယူရင်းက အိမ်ရှေ့တံ
ခါးစေ့ထားတာရယ်၊ ယောက်ျားစီးဖိနပ်

လေးငါးရန်ရယ်တွေလို့ အသာမသိမ
သာစေ့ထားတဲ့ ပြတင်းပေါက်က လှမ်း
ချောင်းရတာ။ လားလား ... မင်းရဲ့သား
တော်မောင် ... အေးလေ ငဲ့မြေး အ
မေ့ရဲ့မြေးပါပဲ ... ဒီအုပ်စု မဟုတ်တဲ့
ဇာတ်ကားတွေကြည့်နေလေရဲ့ ... အ
မေလဲ မျက်စိကလဲရှက်၊ အိမ်ထဲလဲမ
ဝင်ရဲတော့တာနဲ့ ပြန်လှည့်ခဲ့ရတယ်
လေ။ ညနေလေးနာရီကျမှ လူစုခွဲကြ
တာတွေတယ်လို့ အိမ်ရှေ့က မလှမြင့်
ကပြောတယ်။ အမေမေးတော့ သူ
ဖြေတာလေ အဲဒါ နေ့တိုင်းပဲတဲ့။ မမ
မြေးက သူငယ်ချင်းတွေကို တကယ်
ခင်တတ်တာပဲတဲ့လေ။ အထဲမှာဘာ
လုပ်နေကြတယ် ဆိုတာတော့ မလှမြင့်
တို့ ရိပ်မိကြမှာပဲ။ အဲဒါပဲသားကြီး၊ အ
မေလဲ အမေ နေ့စဉ်ထိုင် ရှိခိုးတဲ့ တီဗီ
ရှေ့ရောက်ရင် ဟိုတစ်နေ့ကမြင်ရတဲ့
မြင်ကွင်းတွေကိုပဲ မြင်နေတော့တယ်။
အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ သားကြီး
ရယ်။ မင်း ... ကြည့်လုပ်ပါ ဦး။”

“ဗျာ ... အင် ... ဒုက္ခပဲ”
ကျွန်တော် တကယ်စိတ်
ညစ်သွားသည်။ သားတော်ဆောင်နု
ငယ်ငယ်ကို ကျွန်တော်ထိုင်ထိုင်

ရှုထောင့်မျှင်းနှင့်ရသစုံဗဂ္ဂဇင်း

ဘယ်လို စပြောရမည်မသိ။ စကြည့်
လိုက်တိုင်း အဆင်မပြေ။ စိတ်ထူးနှင့်
ပင် ပယ်ချရသည်ချည်း ဖြစ်နေသည်။
မပြောမဖြစ်၍ ဇနီးသည်တို့တော့ ပြော
ပြရသည်။ ဇနီးသည်မဟုတ်လည်း စိတ်မ
သက်မသာ။ သူ့မ၏သားကို သူ့အနေ
ဖြင့် နှစ်စင်သည်ထောင် မထင်သေး။
ဆယ်တန်းနှစ်ခါကျ၍ အပြင်ခြေခြေ
ရန် ကျွဲရှင်တတ်နေသည့် သားတော်
မောင်(၁၈)နှစ်ပြည့်သားတာကို အမှတ်
တခုဖြစ်တန်တူလေသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကို
... ဟိုတစ်ထောင့် ခြံသစ်ဘက်မှာ ဟို
အိမ်တွေထိ ဝင်မှာတာ ကိုးတန်း
ကျောင်းသားလေးတွေ ပါသတဲ့ကို။ အဲ
ဒါတွေကြောင့် ဖြစ်မှာ။ ဒုက္ခပါပဲ ကို

“အိမ်ကို ဖွင့်ခွင့်မပေးရင်လဲ တခြားသွားကြမှာ၊
ပြီးတော့လဲ ပေါ်ပေါ် ထင်ထင်ပြောရရင် ရှက်ပြီး
အိမ်ကထွက်ပြေး ဘာညာဖြစ်မှာလဲ စိုးတယ်။
ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့”

ရယ်။ ရုံးမှာလဲ သင်တို့ ပြောပြောနေ
တာ အဲဒါတွေပေါ့။ အခုပေါ်နေတဲ့ အ
ခွေတွေဟာ ကြောက်စရာကြီးတဲ့။ က
လေးတွေတော့ ခွေးဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ
ဆိုတာ ပြောနေကြတယ်လေ”

“အိမ်ကို ဖွင့်ခွင့်မပေးရင်လဲ
တခြားသွားကြမှာ၊ ပြီးတော့လဲ ပေါ်ပေါ်
ထင်ထင်ပြောရရင် ရှက်ပြီး အိမ်က
ထွက်ပြေး ဘာညာဖြစ်မှာလဲ စိုးတယ်။
ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့”

အခုမှ တကယ်ကို စိတ်
ဆင်းရဲကြရလေတော့သည်။ အိမ်မှာ
လည်း သိသာစွာ ခြောက်ကပ်သွား
သည်။ အမေကိုယ်တိုင်က သူ့အလွန်
ချစ်သော မြေးကို စကားဟဟ မပြော
တော့ဘဲ သူ့အခန်းမှာသာ အနေများ

လာသည်။ ပင်စင်ယူပြီးလျှင် စစ်ထု
ချောင်ဝင်တော့မည်ဟုသာ တွင်
ပြောနေတော့လေသည်။

သို့နေလာခဲ့ရာ တစ်
သောအခါ ဇနီးသည်ထံမှ စကား
တစ်ခု ကြားရလေသည်။

“ကို ... ဟိုတစ်နေ့က
ယုတို့အိမ်မှာ နတ်ဝင်သည်ခေါ်
လေ။ အဲဒီနတ်ဝင်သည်က
ယောက်ျားခြေများတာတွေကို ခြေ
သွားတာတဲ့”

“ဟာကွာ ... မင်းထ
ဘာပြောမလို့လဲ အရေးထဲ
ယောက်ျားအကြောင်း မင်းမသိတာ
နေတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူးကို၊ အဲဒါ
မလို့ မဟုတ်ဘူး၊ နတ်ဝင်သည် ထံ
ကိုကြားပြီး အေးတို့အိမ်မှာလဲ အဲ
နတ်ဝင်သည် ခေါ်ရင်ကောင်း
လို့။ ဟိုလေ ... နတ်ဝင်သည်အ
ကိုရယ် ...။ ယုယုက အတွင်း
... ခုဆိုသားက သူတို့ နေ့လယ်ပို
တာထိုင်တာ တီဗီကြည့်နေတာ
အိမ်က မသိသေးဘူးလို့ပဲ ထင်
လေ။ ဒါကို ယုယုက သူ့ငိုယ်တိုင်

ရှုထောင့်များနှင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

သည်လုပ်ပြီး ပြောပေးမှာတဲ့ ...
နော်”

ကျွန်တော်ဘာမှ ပြန်မပြော
သည်ကို ဇနီးအေးက ခွင့်ပြုသည်ဟု
ထုဆပြီး တစ်ညတွင် မယုကို အိမ်
သို့ခေါ်လာလေသည်။ မိသားစု စုံစုံလင်
လင်ရှိနေခိုက်မှာ မယုက ဤအိမ်ကို
ချင်စိတ်ပေါက်၍ဟုဆိုကာ ဝင်ချ
ထခြင်း ဖြစ်လေသည်။ နာရီကြည့်မိ
သော (၇)နာရီ။

“ဟင် ... မယု ... မယု ..
ဖြစ်တာလဲ တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ...
ဟင် .. အမေ ... အမေ ..မယုကို
ကြည့်ပါဦး”

နားနို့သောက်ရာမှ အမေအ
ခြေတစ်ပိုင်း ရောက်လာသည်။

“ဟဲ့ ... သမီး၊ အေးအေး
ဒါ ပုဂ္ဂိုလ်ဝင်ပူးနေတာဟဲ့ ... လာ
ကြ လာကြ၊ ထိုင်ကြ၊ ငါမေးစမ်းမယ်၊
သိလို့ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလဲဆိုတာ အမိန့်ရှိပါ
ဘာကိစ္စကြွလာတယ်ဆိုတာ သိပါရ
အ”

ကျွန်တော်ကအနားမှာ မသိ
လာရပ်ကာ စိုးရိမ်တကြီးပုံစံဖြင့် ရပ်
ကြည့်နေမိသည်။ သားတော်မောင်က
ထည်း စိတ်ဝင်တစား လာရပ်ကြည့်၏။

“ဟဲ့ ... ငါဘယ်သူဆိုတာ
မမေးနဲ့ .. နင်တို့မေးစရာမလိုဘူး .. ငါ
ပြောချင်တာက ဒီအိမ်က သူတော်
ကောင်းမကြီး တရားနာ တရားဖွင့်ရင်
ငါတို့လဲ တရားနာရ၊ ဘုရားဖူးရတယ်။
ခုတော့ နင်တို့အိမ်က ကျက်သရေ
ယုတ်တဲ့ဟာတွေ ပြနေတယ်လို့ အိမ်
စောင့်နတ်က ငါ့လာတိုင်နေတယ် ...။
ဟင်း .. ဟင်း .. ဟင်း .. ဟင်းနော်

... ငါဒေါသ အတော်ထွတ်နေတာ ...
ဒါ ... အိမ်စောင့်နတ် ကြော်ငြာဘူး
နော်”

“အမလေး ... အမလေး
... ဟုတ်ရဲ့လားရှင် ... ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဘာ ... ဟုတ်ရဲ့လားလဲ၊
ငါ့ကိုယ်တိုင် ပြောနေတာတောင် ဟုတ်
ရဲ့လားလုပ်နေတယ်။ ငါမပြောချင်ဘူး
နော်။ သံသရာအောက်ဆွဲအားတွေ ငါ

ရှုထောင့် ဦးစွာဖြင့် ရသခုံမဂ္ဂဇင်း

နောက်ဆုံး သတိပေးလိုက်မယ်။ မနက်ဖြန်တစ်ပြေး ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ်နဲ့ မဟုတ်တာလုပ် အိမ်ရှေ့ကြီးမှာ မထော်တရော်မြင်ကွင်းတွေ တွေ့မြင်လို့တော့ တစ်အိမ်လုံး မီးထောင်ပြီသာမှတ် ... ဘေးဆိုးတွေတိုက်ဝစ်မယ် ... ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... ကြားကြရဲ့လားဟေ့”

“ကြား .. ကြား .. ဝါတယ်။ ကြားဝါတယ်”

“တိုအထောင် တျပ်ကျပ် သတိထား .. ဟင်းဟင်း .. ကဲကဲ ... ပုဂ္ဂိုလ်ကြွမယ် ... ထောင်းထောင်းနေကြ ... ဘုရားတရား အာရုံပြုကြကွယ်”

သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်တူ

“သား ... မေ့မေ့ကို မှန်မှန် ပြောစမ်း ... သားလုပ်တာနဲ့ တစ်အိမ်လုံး ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ ... သားတို့ နေ့လယ်ပိုင်း ဘာတွေလုပ်ကြသလဲ”

အောင် လုပ်တာလား။ အမှန်ပင်ခံစားရ၍လားတော့မသိ။ ဇနီးသည် အေးအေးနဲ့ခမျာ ငိုရှာလေသည်။

“အေးရယ် ... ဘာဖြစ်တာလဲ ... ဘာပြောတာလဲ ... ကိုယ်လဲ တိုဘက်လမ်းမှာ အထည်အပ်ထားတာ သွားရွေးမယ်ဆိုပြီး လာတာ ... အေးတို့အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ဘယ်လိုမှ မရည်ရွယ်ဘဲ ခြေထောက်တွေက ခြံထဲ ဆွဲဝင်တော့တာကွ ... ဘယ်သူဝင်လာတာတဲ့လဲ”

“ဘယ်သူလို့တော့ ပြောမသွားဘူးကွာ ... ဒါပေမဲ့ အိမ်မှာ ဘုရားတရားလုပ်ဖို့တော့ ပြောသွားတယ်”

“ဟင် ... ဘုရားတရားလုပ်ဖို့ .. အေး တို့ယောက္ခမ ဒီလောက်ဘာ

သာရေးကိုင်းရှိုင်းတာ ကြော် ... ဒါမှဟုတ် ... သူတို့အမျှလိုချင်လို့ လာတိ ပေးတာဖြစ်မှာ”

“ဟုတ်မယ်ထင်ပါရဲ့ဟေ့ ယုလဲမောသွားပြီ ... လာ အချို့လေးသောက်လိုက်ဦး”

“ဟာ .. မမောပါဘူး .. တောင် မသိလိုက်ဘူး ... အိမ်မှာလေးတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့တာ ... သွားတော့မယ်အေး ... ကိုယ်ဘာများလဲလို့ လန့်သွားတာပဲ ... ဘယ်မယ်နော်”

ဇာတ်ဆောင်တွေက သူ့ရနံ့အတူ အပီအပြင် သရုပ်ဆောင်သည့်နောက်ပိုင်း သားတော်မောင် ငြိမ်သွားလေတော့သည်။

“သား ... မေ့မေ့ကို မှန်ပြောစမ်း ... သားလုပ်တာနဲ့ တစ်အိမ်လုံး ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ ... သားနေ့လယ်ပိုင်း ဘာတွေလုပ်ကြသလဲ ... မိခင်ဖြစ်သူ သုံးလေးခါ မေးတော့မှ သူငယ်ချင်းတွေ အေးလာကြကြောင်း၊ သူတို့အိမ်တွေမှာ လစ်၍ မကြည့်ရကြောင်း ပေါ်လာသည်။ သားက အထပ်ထပ် တာ

ထာ သူမိခင်ကို ဝန်ချတောင်းပန်သည် ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ သားအဖချင်း ချစ်နာပူသက်သာရလေသည်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး အေးရေ၊ ကို မေးရပါဦးမယ်၊ အေးနဲ့ မယုကတော့ ဆုတ်ပါပြီ၊ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားကြလို့ အမေကကော အမေပြောဆိုသွားတာ အဆင်ချောနေတာပဲ။ အမေလဲ ကြိုသိ

ထားတာပဲလား ...”

“ဪ ... ကိုရယ် ... အင်းပေါ့ .. ကိစ္စတစ်ခု လုပ်တော့မယ် ဆိုရင် မလိုထားအပ်တဲ့အရာတွေ မပေါ်ပေါက်အောင် ကြိုတင်တာတွယ်ရ တယ်လေ။ ညှိမထားရင် အမေက လူ ရှေ့မှာ မေးလား၊ စမ်းလား၊ ဘုရားရေ တိုက်လား၊ နှင်ထုတ်လား လုပ်နေမှာဦး

လို့ပေါ့ ကိုရဲ့”

“အမလေးဗျာ ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... အကြံပိုင်ကြပါပေရဲ့ ... အင်း ... အခုတော့လဲ သားတော် မောင်ငြိမ်လိုက်သမျှ ကုပ်လို့ .. နောက် တစ်ပတ်ထဲမှာ ကိုသူငယ်ချင်းရဲ့ညီ ကျူရှင်ဆရာက အိမ်မှာ စာလာသင် ပေးလိမ့်မယ်”

“ဟာ ... ကောင်းတာပေါ့ ကို ... အင်း .. ကလေးတစ်ဦး လူ ကောင်းသူကောင်းဖြစ်ဖို့ မိဘတာဝန် အထော်ကြီးတာပဲနော်”

“ဒါပေါ့ဗျာ ... လက်ဦးဆရာ လက်လယ်ဆရာ၊ လက်နှောင်း ဆရာ၊ နေရာတတာပါရတာ မိဘပေါ့ ဗျာ”

“အင်း .. အမေလဲ ... ခုမှ ပဲ တီဗီကို စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ ကြည့် ရတော့မှာဟေ့”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရှင် ပြုံးသွားကြရပါတော့သည်။

တက္ကသိုလ်နန်းဖြူဖြူထွန်း

မောင်လည်နှမလည်
နှင့်
ဆေးထိုးမှားသောအမှု
ဆွေမြိုင်လှ (ဇနီး/ဇနီး)

မောင်လည်နှမလည်နှင့်
ဆေးထိုးမှားသောအမှု

ဆွေမြင့်သူ(ကြေး/မြေ)

အစကတည်းက သည်လို
သိရင် သည်ဆေးခန်းကို ပို့ခိုင်း
မဟုတ်။ ခုတော့ ရုတ်တရက်
ကောက်ကာငင်ကာ အမြုပ်တ
ဖြင့် သမီးကြီး၏ ရင်ခွင်ထက်မှ
ကျိုးကျသွားသော သမက်
မောင်ဇော်မိုးကိုကြည့်ပြီး ဦးဝင်းမြ
တုန်လှုပ်ပြီး နောင်တကြီးစွာ
သည်။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် လူ
သားလေး မောင်စန္ဒနှင့် ဇနီး
သည်ကို ရာသက်ပန်ခွဲခွာသွားရရှာ
သော မောင်ဇော်မိုးအတွက် စိတ်မ
ကောင်းဖြစ်မိသည်အမှန်။ လောကဓံ
အရား၏ ရိုက်ပုတ်ချက်ဒဏ်ဆိုသော်
သည်း ကျား(၉)စီးစား၍မကုန်နိုင်
သော၊ ကျန်းမာသန်စွမ်း သောခန္ဓာ
ထိုက်ကြီးက အရက်တည်းဟူ
သော ယမိုက်ရွှေရည်ကို အလွန်အ
ကျွံသောက်သုံးမိသောအခါ သည်
လိုပဲ ဆိုးကျိုးခံစားရမည်သာ။

❖❖❖❖

“အဖေ၊ အဖေ ကြည့်ပါ
ဦး၊ ကိုဇော် ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး။

ရင်ထဲက ပူလှချည်ရဲဆိုပြီး အော်နေ
တယ်”

အချိန်ကား နံနက်(၇)နာ
ရီခန့် သမီးကြီး ‘ဝေဝေစည်’ လာခေါ်
တော့ သမက်ကြီး မောင်ဇော်မိုးမှာ
အိပ်ရာပေါ်၌ လူးလှိမ်၍ ဝေဒနာခံ
စားနေရရှာသည်။ သူ၏ဘေးတွင်
သူ၏ညီလေး မောင်ကျော်မိုး၊ သမီး
လတ် ‘ဆွေဆွေသန်း’ နှင့် ဦးဝင်းမြ
၏ ဇနီးသည် မညွန့်ရီတို့ စိုးရိမ်ပူပန်
စွာ ပြုစုနေကြသည်။

“မောင်ဇော်ရာ၊ ဘယ်လို
ဖြစ်တာလဲကွာ၊ ညက မင်းအရက်
သောက်တာ များသွားတယ်ထင်
တယ်၊ ဒီမနက်ကျမှ ထူးထူးခြားခြား
အရင်တုန်းက ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။”

သမက် ဆိုသော်လည်း
သားအံရင်းတစ်ယောက်လို သံယော
ဇဉ်ရှိသည်။ မိမိတို့မှာကား သား
ယောက်ျားလေး မထွန်းကား၊ သမီး
(၃)ဦးသာရှိသည် မဟုတ်လား။
သမီးကြီးက မောင်ဇော်မိုးနှင့် အိမ်
ထောင်ကျပြီးနောက် ညနေညနေ
အရက်သေစာ သောက်စားတတ်
သည်မှအပ ရိုးသားကြီးစား၍ သ
မီးကြီးကို ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်
ကျွေးမွေးသည်။ အိမ်မှုကိစ္စအဝဝ

အတွက်လည်း အားကိုးရသည်။
မောင်ဇော်မိုးတို့ မိသားစု

က မိမိတို့ ရပ်ကွက်အတွင်းဝယ်
တစ်လမ်းတည်း နေထိုင်ကြသည်။
မောင်ဇော်မိုးအောက် ညီငယ်မောင်
ကျော်မိုးနှင့် ဦးဝင်းမြ၏ သမီးငယ်
ဆွေဆွေသန်းတို့ နဖူးစာဆုံ၍ ဆက်
လက်အကြောင်းပါသည်။

ရက်ကွက်ထဲက လူတွေ
က ပြောကြဆိုကြသံကို နားမဆုံ
အောင်ကြားရသည်။ ‘မောင်လည်နှ
မလည်’ မယူစကောင်းတဲ့။ ဟုတ်
သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊
အခုခေတ်မှာက သားသမီးတွေက
ခေတ်လူငယ်များပီပီ ရှေးရိုးကိုပယ်
သည်။ ခုမြင်၊ ခုကြိုက် ခုညားဆိုသ
လို “အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ၊ ကြိုး
ချင်းထား ကြိုးချင်းငြိ” ဟူသော
စကားပုံအတိုင်း အချစ်ကို ဦးစား
ပေးချင်ကြသည်။ သည်တော့ မိဘ
များကလည်း မတတ်သာ၍ မိဘ
ဝတ္တရား ကျေပွန်ပေးလိုက်ရသည်။

ဦးဝင်းမြ အတွေး လွန်
ခိုက် မောင်ဇော်မိုး အနည်းငယ်
သက်သာသွားဟန်နှင့် ခေါင်းထောင်
လာသည်။ ဦးဝင်းမြကို လက်အုပ်ချီ
မိုးရင်း-

ရှုထောင့်အသစ်နှင့်ရသန့်မဂ္ဂဇင်း

“ဦး --- ကျွန်တော့်ကိုခွင့်
လွှတ်ပါနော်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်
တော် မနေရတော့ဘူးထင်တယ်။
ရင်ထဲ ခိုက်ထဲမှာ အတော်ကြီးကို
ပူလောင်ပြင်းပြနေတယ်။ ဒီညနေ
မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က တိုက်
လိုက်တဲ့အရက်၊ အတော်ကြိုက်မိ
လို့ ခါတိုင်းထက်ပိုသောက်မိတယ်။
လစ်မစ်ကျော်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့
အဲဒီအရက် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်
ထဲက ကလီစာတွေကို ဒုက္ခပေးပြီ
ထင်ပါရဲ့”

“မောင်ဇော်မိုးရာ ပေါက်
ပေါက်ရှာရှာ နမိတ်မရှိနမာမရှိတဲ့
စကားတွေ မပြောပါနဲ့ ကဲ ကဲ ခေတ္တ
သည်းခံပြီးနေလိုက်ပါ။ အခုချက်
ချင်း ဆေးခန်းပြုကြပေါ့ ဟုတ်လား။”

စိတ်မကောင်းခြင်းကြီး
စွာနှင့် ဖျောင်းဖျပြောဆိုအားပေး

နှစ်သိမ့်ခဲ့ရသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့
လေးလံနေသည်။ သည်ကောင်
ကြည့်ရတာ အခြေအနေကောင်းပုံ
မရ။ စိတ်မချရသည်
မခြေအနေမျိုး။

သူတို့ဆေးခန်းသွားစဉ်
ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ထိုင်ကန်တော့ပြီး
ဆုတောင်းမိခဲ့သေးတယ်။

“မောင်ဇော် မိုးတစ်
ယောက် သေကံမရောက် အသက်
မပျောက်ပါစေနဲ့” ဟူ၍။

☆☆☆☆

သို့ပေမင့် ဦးဝင်းမြ ဆု
တောင်းမပြည့်ခဲ့ပါ။

မောင်ဇော်မိုးမှာ ရင်ထဲ
အသည်းထဲက အပူမီးဝေဒနာကို
ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေရသည်။ မနက်
(၈)နာရီတွင် ဆေးခန်းသို့ ဆရာဝန်
က အချိန်မှန် ရောက်ရှိလာသည်။

လူနာအခြေအနေဆိုးမှန်း မြင်ရုံ
သိသာနေသည်မို့ ချက်ချင်းစမ်း
ကြည့်ရှုသည်။ အသားဆေး
အကြောဆေးပါ ထိုးရမည်ဟု
သည်။ သူနာပြုဆရာမကို
သွင်းဖို့မှာကြားသည်။

(ထိုးပေါ့ သူကဆရာ
ပဲ။ လူနာသက်သာအောင် ဘာ
ဆေးထိုးရမလဲဆိုတာ သူအသိ
ပေါ့။)

ဦးဝင်းမြ၏ဖနီး ဒေါ်ညွှန်
သမီးကြီး ဝေဝေဆန်း၊ သမီးငယ်
ဆွေဆွေသန်းတို့လင်မယားတို့ စိတ်
ထဲဝယ် သည်လိုပဲတွေးထင်ထား
သည်။ လူနာအမြန်သက်သာဖို့
အကြောဆေးက ပိုမိုထိရောက်မည်
မျှော်လင့်မိကြသည်။

သို့သော်-
“မမှားသောရှေ့နေ၊
သေသောဆေးသမား” ဟူ၍ မရှိ။

ဆရာဝန်ရော မိသားစု
အားလုံး စိုးရိမ်လွန်ကဲနေကြ
မောင်ဇော်မိုးမှာ နှလုံးရောဂါခံ
သည်ကို မေ့လျော့နေကြသည်။
ဆရာဝန်ကလည်း မမေ့။ ထိုးသွင်း
မည့်ဆေးနှင့် တည့်မတည့်ကိုလည်း
မစမ်းမိ။

ပထမတော့ ဆေးသွင်း

ညီအချိန်တွင် လူနာမှာ မှိန်း
ခြိမ်းကျသွားရာ သက်သာ
ဆေးဖိုးဝါးခရင်းကာ အိမ်
ပြန်ခေါ်လာသည်။

မောင်ဇော်မိုး ကုသိုလ်ကံ
လွန်းလှသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်
ချက်ချင်း အမောဖောက်လာ
သည်။ ဆေးကပဲပြင်း၍လား။ ဆေး
တည့်လိုလား မသိ။ အမြှုပ်တ
ဖြင့် အတက်လွန်ကာ ဇက်ကျိုး
သွားသည်။

ထိုစဉ် မောင်ကျော်မိုး
ဆေးခေါ်လာ၍ ဆေးခန်းမှ ဆရာဝန်
ချက်ချင်းလိုက်လာသည်။
နာမိမ့်မျက်နှာလည်း ပျက်နေသည်။
အသက်ကယ်ဆေး ထိုးပေးသော်
မရ။

“ဆေးရုံပိုရအောင် အမြန်
ရည်” ဟု ဆိုသည်။

သို့နှင့် ဆရာဝန်၏အကြံ
ချက်အတိုင်း လမ်းထိပ်မှ တက္ကစီ
အငှားယာဉ်တစ်စီး အမြန်ခေါ်၍
မြောက်ဥက္ကလာပဆေးရုံသို့ ပြေးကြ
ပြန်သည်။

သို့သော် ဆေးရုံမရောက်
မီတွင် လမ်းခုလတ်၌ အသက်
ပျောက်နှင့်ပြီ။

“ကဲ ဘယ်လိုလုပ်ကြမ
တုန်း အကျိုးတော့နည်းပြီ”

ဦးဝင်းမြက ဆရာဒေါက်
တာကို အားကိုးတကြီးနှင့် မေး
သည်။

ဆရာဝန်ကလည်း မျက်
နှာမကောင်း။

“ဆေးရုံတော့ ရောက်
အောင်မောင်းပါ။ Post mortal
လုပ်ဖို့လိုမယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့”

ဆေးရုံရောက်တော့ မှုခင်း
ဆရာဝန်က ရင်ခွဲရုံတွင် ခွဲစိတ်ကြည့်

ရှုသည်။ မောင်ဇော်မိုး၏နှလုံး အဆ
မတန်ကြီးမားနေသည်။ ဆေးထိုး
မှားတာသေချာတယ်။ နှလုံးရောဂါ

ရှိသောသူအား အကြောဆေး ရော
အသားဆေးပါ တပြိုင်နက်တည်း

ထိုးနှံပေး၍ အသက်ဆုံးရှုံးခြင်း။
မှုခင်းဆရာဝန်က -

“ကဲ ... အဖြေကတော့
ရှင်းပါတယ်။ လူနာမှာ နှလုံးရောဂါရှိ

တာကို နောင်ကြီးတို့က ကြိုမပြော
လို့ဖြစ်ရတာပါ။ ဒီကဆရာဝန်က
လည်း ဒီဆေးရုံမှာ လက်ရှိအမှု
ထမ်းဆောင်နေသူပါ။ တကယ်လို့
တရားစွဲလိုက်ရင် ဆရာဝန်ရော
ကျွန်တော်တို့ဆေးရုံပါ နာမည်ပျက်
မယ်။ သေသွားတဲ့လူနာကတော့
အသက်ပြန်ရှင်လာမှာ မဟုတ်
တော့ပါဘူး။”

ဟုတ်ပါသည်။

မောင်ဇော်မိုးအား ဆေး
ထိုးပေးသည့် ဆရာဝန်ကို တရားစွဲ
၍ကော မည်သို့ အကျိုးထူးလာ နိုင်
ပါမည်နည်း။

မောင်ဇော်မိုးတစ်ယောက်
အသက်ပြန်ရှင်လာဦးမည်လား?

ဆရာဝန်ကို တရားစွဲလျှင်
ရုံးတွေဂဲတ်တွေ သွားရဦးမည်။ ရှေ့
နေငှားရမည်။ သွားစရိတ် လာ
စရိတ်တွေနှင့် ငွေကုန်သံပြာဖြစ်
မည်။ အမှုနိုင်လျှင်လည်း ဘာများ
အကျိုးထူးလာနိုင်ပါမည်နည်း။

(အမှုဖွင့်စဉ် အတောအ
တွင်း အလောင်းကို ထုတ်မရဟု
လည်း သိရသည်။)

သို့အတွက် မိသားစုတိုင်
ပင်၍ အမှုမလုပ်လိုတော့ကြောင်း

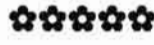
ဆေးရုံမှာပင် သဘောတူကျေနပ်
လိုက်ကြပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊
မထူးဇာတ်မခင်းလိုတော့ပါ။

ဆရာဝန်ကို တရားစွဲဖို့
ထက် မောင်ဇော်မိုးအသုဘရှုကိစ္စ
ကိုသာ လုံးပမ်းရတော့မည်။

ဆေးထိုးမှားသည့် ဆရာ
ဝန်နှင့် မှုခင်းဆရာဝန်တို့က -

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
နောင်ကြီးတို့မိသားစုနဲ့ ထပ်တူထပ်
မျှ ကျွန်တော်တို့လဲ ဝမ်းနည်းမိပါ
တယ်။ စိတ်လဲမကောင်းဘူး” ဟု ဆို
သည်။

သို့သော် -

မောင်ဇော်မိုးဈာပနကိစ္စ
ဆောင်ရွက်နေစဉ် ဆေးခန်းပိုင်ရှင်
ကလာရောက်၍ ဝမ်းနည်းစကား
ပြောဆိုရင်း ကုန်ကျစရိတ်များ
ထည့် ဝင်လှူဒါန်းပေးပါမည်ဟုဆို
သည်။ သို့ရာတွင် ယင်းဆေးခန်း
ထိုင်သည့် ဆရာဝန်ရော၊ အကြော
ဆေးသွင်းပေးသည့် သူနာပြုဆရာ
မပါ လုံးဝရောက်မလာပါ။

နောက်ဆုံး အသုဘချ
မည့်နေ့တွင် ရက်လည်ဆွမ်းကျွေး
နေ့များတွင် ဆေးခန်းပိုင်ရှင်၊ ဆရာ

ဝန်နှင့် သူနာပြုဆရာမ (၃)ယောက်
စလုံး မလာရောက်ကြတော့ပါ။

(ဩဇာ ... လူတွေ

တွေ၊ လူတွေရဲ့စိတ်သဘောထား
သည်လိုပါပဲလား) ဟူ၍သာ တ
နှင့်ဖြေရပါတော့မည်။ သံဝေဂ
ရပ်ဟု မှတ်ယူလိုက်ပါသည်။

အယူအဆရှိသူ၊ အစွဲ

လန်းရှိသူများကမူ အောင်ဇော်
ယခုကဲ့သို့ သေဆုံးရသည်
(မောင်လည်နှမလည် လက်ထပ်
လိုပဲ)ဟု မှတ်ချက်ချကြပါလိမ့်မည်

ဤသို့ဆိုလျှင် -

မောင်ဇော်မိုး အရ

သောက်လွန်ခဲ့သည့်အပြစ်၊ ဆေး
ခန်းဆရာဝန်က လူနာ၏ရောဂါ
ဆန်းစစ်ဝေဖန်ခြင်း မပြုလုပ်ခဲ့သ
အပြစ်နှင့်၊ ကိုယ်တိုင်မဟုတ်
သူနာပြုဆရာမကို အကြောဆေး
ချက်ချင်းသွင်းခိုင်းခဲ့သည့် အပြစ်
များအားလုံးသည် 'မောင်လည်
လည်'ဆိုသည့်ကိစ္စနှင့် 'ဖုံးကွယ်
ရမည်လောဟု ဦးဝင်းမြ ရင်မော့
မေးခွန်းတစ်ရပ်ထုတ်လိုက်မိတေ
သည်။

ဆွေမြင့်သူ(ကြေး/မေ

234 579
867 012

235
234

မငိုပေမဲ့ စို့နေတဲ့မျက်လည်

သင်းသင်းလှိုင် (တပ်ကုန်း)

579
98
476

ရှုထောင့်မှခင်းနှင်ရသည့်ဗုဒ္ဓဗျာဓိ

**မငိုပေမဲ့ စို့နေတဲ့မျက်ရည်
သင်းသင်းထိုင်-တပ်ထုန်း**

“ဒင်းအဖြစ်နဲ့ ဒင်းခံပေ
တော့။ ငါ့ကို လာမပြောနဲ့။ ငါ လာတွေ့
လိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်နဲ့”

သမီးငယ် စကားကြောင့်
ဒေါသတွေ အတော်ထွက်မိတယ်။ ဥပ
ဒေနဲ့ မလွတ်ကင်းတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်မှ
တော့ ခံရပြီပေါ့။ အမေသင်ပေးထားတဲ့
ပညာတွေက အချုပ်ခန်းကို သွားရမယ့်
ပညာတွေလား။ တိုင်းပြည်ကို အကျိုး
ပြုမယ့် ပညာလား။ မင်းစဉ်းစားကြည့်
စမ်းပါ။

“မေမေ ကိုကို ချဲရောင်းနေ
လို့ အစမ်းခံရတယ်”

မင်းညီမလေးရဲ့ စကားသံ
ငါ့ရင်ထဲမှာ ပဲ့တင်ရိုက်နေတယ်။ ငါ့
သား အမေ မုဆိုးမသာဝနဲ့ ရုန်းကန်ပြီး
ပညာသင်ပေးတာ မင်း ဒီလို ဖြစ်ဖို့
လား။ မင်းဆီကို အမေမလာဘူး။ အဲ
ဒီ အချုပ်ခန်းကို အမေမလာဘူး။ ဘေး
အိမ်တွေက တိုက်တွန်းတယ်။

“အစ်မကြီး သွားတွေ့လိုက်
ပါတဲ့”

မင်းကို မွေးထားတဲ့ အမေ

မင်းတို့အပေါ် ဘယ်လောက်ချစ်တယ်
ဆိုတာ အမေ အသိဆုံး။ အမေရင်ထဲ
မှာ ဆို့နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ မငိုဘူး။
မငိုပေမဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေ
ဆို့နေတယ်။

“အမေ သားမှားတယ်။
တစ်ရပ်ကွက်လုံးက လေးစားရတဲ့
ဆရာမကြီး။ တပည့်သားတွေအပေါ်
ဆုံးမတတ်တဲ့ ဆရာမကြီးလို့ အားလုံး
က ချီးကျူးနေကြတာ။ သားက ဥပဒေ
နဲ့ မလွတ်ကင်းတာကို လုပ်မိပြီ။ သား
ရဲ့ လောဘ၊ မိန်းမရဲ့ စကား နားထောင်
မိတဲ့ အမှားကို အခုခံနေရပါပြီ။ သိက္ခာ
ကို ရှေ့တန်းတင်တဲ့ အမေ၊ သားရှိရာ
အချုပ်ခန်းကို မလာပါနဲ့။ အမေ့ကို
မလာစေချင်ပါဘူး။ အမေ့သိက္ခာ မညှိုး
နွမ်းစေချင်ဘူး။ အမေ့သား ငယ်ငယ်
က မတတ်တတ်နဲ့ စပ်ခဲ့တဲ့ ကဗျာ
လေးထဲကအတိုင်း ဖြစ်နေပြီ။

**လေးဖတ်လေးတန်
အုတ်တာရံသည်
ငါထားသတ်ဆင်း
ထောင်အတွင်း။
ငါပြုမိတာ မိထွတ်တာ
ထား
မထုတ်ပါ။**

**ငါပြုမိတာ မထွတ်တာ
ထား
မထုတ်ပါ။**

**ငါပြုမိတာ
အိမ်သူသတ်ထား
ချစ်မထား၏ ပူဆာထိုင်
ရုံ
ဧတုဝတ်ရုံကြောင့်
ပြည်သူ့သဏ္ဍာ ခိုးမိခါ
သည်
ပုဒ်မြောက်တစ်
ထောင်နှစ်နှစ်ထဲ့။**

အမေ ကဗျာဝါသနာပါသူ
သား။ ကာရန်မညီမညာလေးနဲ့ စစ်
တာ။ သားကိုယ်သား နိမိတ်ဖတ်သတ်
ဖြစ်နေပြီ အမေ။ သူဌေးဖြစ်ချင်တဲ့
အမေ့ချွေးမရဲ့ လောဘကြောင့် သား
လမ်းမှားလိုက်မိပြီ။ အမေ မလာမိ
သားဆီကို မလာပါနဲ့။ ဒါပေမဲ့ သား
နေပါတယ်။ အမေငိုနေမယ်ဆိုတာ။
ငိုဘူးဆိုပေမဲ့ အမေ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်
ရည်စို့နေမယ်ဆိုတာ။

သားလေး မင်းတို့ငယ်ငယ်
လူမမည်သာဝကတည်းက မင်းတို့အခါ
ဆုံးသွားခဲ့တယ်။ ဆွေမျိုးမောင်နှမတွေ
မရှိတဲ့ အမေတစ်ယောက်တည်း မင်း

ရှုထောင့်များနှင့်ရသနဲ့မဂ္ဂဇင်း

ထိုကိစ္စလေးမြောက်အောင် ပျိုးထောင်
ခဲ့သည်။ မင်းကော.. မင်းညီမလေးပါ
ထိုစစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရခဲ့တယ်။ မင်း
ထို့တွေ ပညာဆုံးခန်းတိုင်ပြီး အလုပ်ရ
ဆင် အမေတော့ သက်သာချည်ရဲ့လို့
ဆွတ်မှန်းခဲ့တယ်။ ဘွဲ့ရတဲ့နှစ်မှာ မင်းက
မိန်းမခိုးခဲ့တယ်လေ။

မင်းဘဝ မျက်နှာမငယ်ရ
အောင် မင်းမိန်းမဂုဏ်ရှိအောင် မရှိမရှိ
အဆောင်းထားတဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေထု
ပွားပြီး မင်္ဂလာဆောင်ပေးခဲ့တယ်။ မင်း
ထိုလည်း စာရေးတစ်နေရာရအောင်
အမေစွမ်းဆောင်ပေးခဲ့တယ်။ မင်းကို
ခွန်းသာအောင်တော့ အမေမပေးနိုင်ခဲ့
ဘူး။ တာဝန်ကျေအောင် အမေလုပ်
ပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ မင်းမင်္ဂလာဆောင်မှာ
ဆင်အဖေကိုသတ်ရလို့ အမေငိုချင်နေ
တယ်။ သားလေးရဲ့မင်္ဂလာဦးမှာ အမေ
ပုတီးရည် မကျသင့်ဘူးဆိုပြီး အမေ
ထိန်းခဲ့တယ်။ အမေမငိုပေမဲ့ မျက်ရည်
ဆွတ်စို့နေမိတယ် ... ။

အမေက တာဝန်ကျေပါ
တယ်။ သားက အချစ်ရဲ့လွှမ်းမိုးမှု
အောက်မှာနစ်မြုပ်နေခဲ့တယ် အမေ။
အမေ့ချွေးမက လောဘကြီးတယ်။ တ

ခဏတွင်း ချမ်းသာချင်တယ်။ သားရဲ့
စာရေးလစာလေးနဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခု
မတည်ဆောက်နိုင်ဘူးလို့ အမြဲတမ်း
ညည်းတယ်။ အိမ်ထောင်သတ်တမ်း
(၄)နှစ်ရောက်လာပြီး သားအကြီး
ကောင်နဲ့ သမီးငယ်ကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်
နေပြီပေါ့။

“ကိုအောင် ဒီကလေးတွေ
နဲ့ ဒီဘဝမှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေသွား
တော့မှာလား၊ ကျော်ကျော်တို့ လင်မ
ယားကိုကြည့်စမ်း စီးပွားရေးဘယ်
လောက်ပြေလည်သလဲ၊ ကိုယ်နဲ့တူတူ
အိမ်ထောင်ကျတာ အခု အိမ်နဲ့ပိုင်းနဲ့၊
ရွှေတွဲလွဲ၊ ငွေတွဲလွဲ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့

ဘယ်လောက်အားကျဖို့ ထောင်းထိုင်
တာ၊ သူများကို နည်းနာထူဦးလေ”

“ဪ ... မော်မော်ရယ်
ကိုယ်လည်းမင်းတို့ကို အလုပ်လုပ်ပြီး
ရှာကျွေးနေတာပဲ ကိုယ့်လစာနဲ့ သူ့အိုး
နဲ့သူ့ဆန် တန်ရုံပဲရှိတော့မှာပေါ့”

“ယောက်ျားရယ် ဒါကြောင့်
သူတို့ ဘယ်လိုကြီးပွားတယ်ဆိုတာ အ
တုခိုးရမယ်လေ။ တဲ ဒါတွေ မှော်တာ
ဝန်ထား မော်ကြံလိုက်မယ်၊ ‘လိုလျင်
ကြံဆ နည်းလမ်းရ’ တဲ့ ယောက်ျားဘာ
မှမပူနဲ့”

အဲဒီလိုနဲ့ မော်မော်တစ်
ယောက် ချဲကောက်လုပ်ရင်း ချဲရောင်း

ရွှေထောင်အင်းနှင့်ရသန့်ဗုဒ္ဓ

တယ်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အရင်းနှီးလေး ရလာတော့ ချဲ့ဒိုင်လေးပါ လုပ်လာ တယ်။ သူ့ပြောသလို သားတို့ရဲ့အိမ်မှာ စီးပွားရေးလေး ပြင်လည်လာတယ်။ ဒါ ကိုတဖြည်းဖြည်းနှင့် သားတပါ သဘော ကျလာတယ်။ သားတို့ရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ လောဘအရိပ် ဝံ့လွှမ်းလိပ်ပြီ။

မျက်တန်း တစ္ဆေမကြောက် လမ်းလျှောက်နေပြီ အမေ၊ မော်မော် ကလည်းတိုက်တွန်း သားတိုယ်တိုင်က လည်း နားဝင်နေပြီမို့ အမေသွင်းပေးခဲ့ တဲ့ စာရေးအလုပ်ကိုထွက်ပြီး ချဲ့ဒိုင်လုပ် နေမိတယ်။

“သား ဥပဒေဆိုတာ ဆိတ် ကွယ်ရာမရှိဘူး၊ မင်းတရားဥပဒေမဲ့တဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်ပါနဲ့လားကွယ်၊ အမေ ဆုံးမတဲ့စကား မင်းမေ့နေပြီလား”

အမေပြောတဲ့စကား သားမ ကြားတော့၊ မယားစကားက သားကို အောင်သွားပြီ၊ သားအလွယ်ကို ကြိုက် သွားပြီ။ ဒီလမ်းကို ဆက်လျှောက်တော့ မယ်။

“ကိုအောင် တော့အမေက ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ခုမော်မော် တို့ အဆင်ပြေနေတာ သူတောင်ဝမ်း သာရဦးမယ်။ ဒီလိုအခြေအနေကို သူ

ထားနိုင်လို့လား၊ သူသွင်းပေးခဲ့တဲ့ စာရေးအလုပ်က တမင်းဝအောင်တွေ နိုင်လို့လား ပြောပါဦး”

“ဒီလိုတော့ အမေ့ကို ပြောပါနဲ့ အမေက စိုးရိမ်လို့ပြောတာ ပါ”

“မစိုးရိမ်နဲ့ မော်မော်က လျင်ပြီးသားလို့”

လျင်ပြီးသားနဲ့ ကြွေးကြော် ခဲ့တဲ့သား လည်လွန်းတဲ့ဘီး ချေးနှစ် မိပြီ အမေ၊ ဒီနေ့ချရောင်းပြီး ဒိုင်ထဲ ပိုက်ဆံ သွားအပ်တဲ့သားကို ဘယ်ထဲ နေသတင်းရ ခြေရာခံမိလဲ မသိဘူး သားသက်သေခံချပ်တွေ၊ ငွေတွေနဲ့ ဖမ်းမိပြီ အမေ၊ ဥပဒေကို လက်ထဲ ထားလုံးခြား လှည့်လို့ရတယ်ဆိုတဲ့ မော်မော် စကားတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီထဲ လှည့်လို့မရတဲ့အပြင် ဘေးကျပ် နံတူ နဲ့ သားရင်ဆိုင်တွေ့ရပြီ အမေ၊ ဒါကြောင့်လည်း ရာဇဝတ်ဘေး ပြေး လွတ်လို့ ဆိုထားတာကိုး။ အမေ့သား လူမိုက် နောက်မှနှောင်တရပြီ အမေ၊ ရိုးရိုး သားသားကြိုးစားပြီး လုပ်စားသိ သမ္မာအာဇီဝအလုပ်က သန့်ရှင်းတဲ့ စိတ်ချမ်းသာရတယ်။ မရိုးမသားနဲ့

“သား ဥပဒေဆိုတာ ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိဘူး၊ မင်းတရားဥပဒေမဲ့တဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်ပါနဲ့လားကွယ်၊ အမေ ဆုံးမတဲ့စကား မင်းမေ့နေပြီလား”

...တဲ့သား စိတ်မချမ်းသာနိုင်တော့
...လေးဖက်လေးတန် အုတ်ကာရံ
...တဲ့ ထောင်အတွင်းကို သားဝင်ရ
...မှာလား အမေ၊ သားဝင်ရတော့
...အမေ။ သားမိုက်အတွက် မျက်
...ကျေပါနဲ့၊ တန်ဖိုးရှိလှတဲ့ အမေ
...ရည် မကျပါနဲ့။

သား ဘယ်အမေကမှကိုယ့်
...သမီး ဒုက္ခရောက်တာကို မကြည့်
...ဘူး။ မကောင်းမြစ်တာ ကောင်းရာ
...ထက် တဲ့... မကောင်းတာလုပ်ရင်
...မြစ်ရမယ်၊ ပိတ်ပင်ရမယ်၊ ဆုံးမရ
...ကောင်းတဲ့ဘက်ကို လမ်းညွှန်ရ
...မယ်၊ မင်းက မဘက်လိုက်တော့ မိုက်
...ပါတာပေါ့၊ မကောင်းတဲ့လမ်းကို
...သွားပြီး လျှောက်သွားတာကိုး။ မင်း
...အမေမဆုံးမတော့ဘူး၊ ဥပဒေက
...မလိမ့်မယ်။ မျိုးစေ့မှန်ပြီး အပင်
...သန်သန်နဲ့ ပေါက်ဖွားလာပေမဲ့ ပြင်ပပိုး
...ဆောင် ဝင်ရောက်ဖျက်စီးလို့ မင်းအ
...ညွှန်မှာ ပိုးကိုက်ရာပါနေပြီပေါ့။ ကဲ..
...သားလေး မင်းဥပဒေဆုံးမမှုကို ခံယူဖို့
...ဆိုက်သွားပေတော့။ မင်းဆီကို အမေမ
...ထာပေမဲ့ မင်းအချုပ်ကားပေါ်က လက်
...ထိတ်တန်းလန်းနဲ့ တက်သွားတဲ့ပုံတွေ

.. ဖြစ်မှုကြောင့်ကို ချွေးနဲ့ဆပ်နေတဲ့ ပုံရိပ်
တွေ အမေ့မျက်လုံးထဲမှာ ဓာတ်ပုံရိုက်
ထားသလို ထင်ရှားစွာ မြင်နေရပါ
တယ်။ မင်းတစ်နေ့ တောင်းမှန်တဲ့
လမ်းက လျှောက်လှမ်းလာမယ်ဆိုတာ
အမေထုံကြည်တယ်။ အမေမေ့ဘူး
သား၊ မျက်ရည်မကျဘူး သား။

ဒါပေမဲ့ သားလေး .. မငိုပေ
မဲ့.. အမေ့မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေ
စို့နေတယ်။
“အငိုပေမဲ့ စို့နေတဲ့မျက်
ရည်တွေပေါ့ကွယ်”
သင်းသင်းထိုင်(ထပ်ထုန်း)

လူနဲ့ဆိပ်

ရလဒ်

ဟင်္သာတောင်မျိုးသက်

**လွန်ဆွဲပွဲရလဒ်
တသိာတဖောင်မျိုးသတ်**

လွန်ဆွဲပွဲဆိုသည်မှာ တစ်
နှစ်နှင့်တစ်ဖက် အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး
အားပြိုင်ခြင်းဖြစ်၍ အားသာသည်
သတ်က နိုင်စမြဲ။

လူ့လောကဘုံ အလွှာတွင်
အားပြိုင်လွန်ဆွဲမှု များစွာရှိ
သည်။ အမှားနှင့်အမှန်၊ အကောင်းနှင့်
အဆိုး၊ အရှုံးနှင့်အမြတ်၊ အချစ်နှင့်အ
မုန်း၊ လိမ္မာခြင်းနှင့်မိုက်မဲခြင်း၊ ချမ်းသာ
နှင့် ဆင်းရဲခြင်း စသည့် အားပြိုင်
ဆွဲပွဲများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကျွန်တော်
ရှေ့နေဦးကြည်ဝင်းတို့ စကားပြော
ကြသည်။

“ဒီလိုအားပြိုင်မှုတွေ အ
ဆုံးရဆုံးက ကျွန်တော်တို့ ရှေ့နေတွေ
တိုသက်ရ၊ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် အ
နိုင်ရရေး စကားစစ်ထိုးရသလို
ကျောက်လဲရတာလေ”

“အင်း ..... ဟုတ်တယ်”

“တိုသက်ကို လွန်ဆွဲအား
ပြိုင်တာတစ်ခုကို ပြောပြမယ်၊ ကျွန်
တို့ရှေ့နေသက်တန်းမှာ အလွယ်ဆုံး

အမှုတစ်ခုပဲ၊ ဒီအမှုမှာ ကျွန်တော်အမှု
သည်က တရားလို၊ တရားခံက ဘာမှမ
ငြင်းကွယ်ဘဲ မေးသမျှဝန်ခံတော့ အမှု
က အချိန်တိုတိုနဲ့ ပြီးသွားသလို ကျွန်
တော်လိုက်ခဲ့တဲ့ တရားလိုက နိုင်တယ်
.... နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော်အမှု
သည် ရှုံးတယ်”

“ဟာဗျာ ... ခင်ဗျားစကား
ကလဲ၊ ဘာလဲငွေရှုံးတာလား”

“တကယ်ရှုံးတာ ဖြစ်ပုံကဒီ
လို ... ဟုအစချီ၍ ပြောပြပါတော့
သည်။

မောင်စိုးဝင်းသည် စာတော်
သော ကျောင်းသားဖြစ်သော်လည်း မြို့
ခံသားမဟုတ်။ မြို့နှင့်မနီးမဝေး ရွာကြီး
တစ်ရွာမှ လယ်ပိုင်ရှင်သားတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။ ရွာတွင် အလယ်တန်း
ကျောင်းသာရှိ၍ အထက်တန်း
ကျောင်းရှိသော မြို့တွင်ဆက်လက်
တတ်မြောက်သည်။ မောင်စိုးဝင်း၏ဖခင် ဦး
လှဝင်းအစ်ကိုသည် မြို့ပေါ်ရှိ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် ကျောင်း
ထိုင်ဆရာတော်ဖြစ်ပေရာ သူ၏
ကျောင်းမှာနေ၍ ကျောင်းတက်ရန် ဆ

ရာတော်၏ စီစဉ်မှုဖြင့် ပညာသင်ဖြစ်
ခြင်းဖြစ်သည်။

စာတော်သဖြင့် ဆရာ၊ ဆရာ
မများ၏ ချစ်ခင်အရေးပေးမှုကြောင့် သူ
၏အညည်သည် အတန်းတူကျောင်းသူ
ကျောင်းသားတို့အလယ်တွင် ပေါ်လွင်
ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲကို နှစ်
ချင်းပေါက် အောင်မြင်မည့်စာရင်းတွင်
ထိပ်ဆုံးကပါဝင်သည်။ ဝါဝင်သည့်အ
လျှောက် ဂုဏ်ထူးနှစ်ဘာသာဖြင့်
အောင်မြင်ခဲ့သည်။

‘ခင်မေချို’ လှပချောမော
သူဖြစ်၍ ကျောင်းတွင် QUEEN မ
ဟုတ်သော်လည်း STAR စာရင်းဝင်
သူဖြစ်သည်။ မိဘက စတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင်
ချမ်းသာသည်။ တစ်ဦးတည်းသောသ
မီးလည်းဖြစ်၏။ သူမလည်းစာတော်
သည်။ နှစ်ချင်းပေါက်အောင်မြင်သည်။
ချမ်းသာသောမိဘ အရှိန်အဝါဖြင့် ပို
ထင်ရှားသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် အထက
စာသင်သားဘဝတွင် အမှတ်မဲ့နေကြ
သော်လည်း အဝေးသင်တက်သောအ
ခါ တစ်မြို့နယ်တည်းသားချင်း ကျောင်း

ရှုထောင့်အသင်းနှင်ရသစ်မဂ္ဂဇင်း

နေဖက်ဖြစ်၍ ရင်းနှီးခင်မင်သွားကြသည်။ ဒုတိယနှစ်၊ တတိယနှစ်များတွင် ပို၍ရင်းနှီးလာကြ၏။ ခင်ခင်အနေနှင့် မောင်စိုးဝင်းအပေါ်မည်သို့သဘောထားသည် မသိရသော်လည်း မောင်စိုးဝင်းကမူ ခင်ခင်အပေါ် စွဲလမ်းစိတ်ဝင်စားခဲ့လေပြီ။ နေ့မြင့်လေ အရူးတင့်လေဘဝမျိုး ရောက်လာ၍ နောက်ဆုံးနှစ်ဖြေပြီးသောအခါတွင် ခင်ခင်အပေါ်ချစ်ခွင့်ပန်တော့သည်။ ခင်ခင်အပေါ်စကား မောင်စိုးဝင်းရှုတ်သွားသည်။

“ရှင့်ရဲ့ခြေသလုံးမှာ တက်နေတဲ့ တမန်းဆီတွေကို စင်အောင်ခြစ်ချလိုက်ဦးလေ၊ စင်ပြီဆိုရင် စဉ်းစားမယ် ခုတော့ ဆောရီးပဲ”

တို့ပြန်စကားကြောင့် မောင်စိုးဝင်း ရင်နှင့်သွားသည်။ လယ်သမားသားမို့ မတူမတန်ဟု ဆိုသည့်သဘောကို မောင်စိုးဝင်းသိပါ၏။ စိတ်မနာနိုင်၊ မခံချင်စိတ်တော့ ဖြစ်မိသည်။ သို့သော် မေတ္တာစစ်နှင့် ချစ်ခင်မှုဖြစ်၍ နောက်မဆုတ်ချင်။ အဆင့်မတူဟု ခွဲခြားသတ်မှတ်ခံရသော်လည်း ပညာအရည်အချင်းကားအတူတူ၊ မောင်စိုးဝင်း၏ အပေါင်းအသင်းများက မခံချင်၊ သက်သက်မာနကြီးတာ၊ ဘဝင်မြင့်တာဟု ထင်ကြသည်။ ပြောလဲပြောစရာပါ။ စတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင် သူဌေးသမီးနှင့် လယ်သမားလေ။

တစ်ခွန်းစကားနှင့်ပင် မောင်

စိုးဝင်း နောက်ဆုတ်ခဲ့ပါသည်။ ခင်ခင်အပေါ်ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းများက မောင်စိုးဝင်းဘက်မှ မခံနိုင်ကြ။ ခင်ခင်အပေါ်ချစ်ခင်မှုဖြစ်၍ မပြောကြတော့။ မောင်စိုးဝင်းလည်း အေးဆေးစွာနေသည်။ သူ၏ရင်ထဲတွင်မူ ခင်ခင်အပေါ်အမြဲစိုးမိုးနေသည်တည်း။

အရွယ်ကလည်း ရတနာရှိ အပေါင်းအသင်းများ အိမ်ထောင်သူ ပြုကြကုန်ပြီဖြစ်ရာ၊ မောင်စိုးဝင်းအပေါင်းအသင်းထဲမှ သူငယ်ချင်းဦး မင်္ဂလာဆောင်ကြမည်။ သတိပေးရာ၊ သတိုးသမီးရော ကျောင်းနေသူငယ်ချင်းများဖြစ်သလို ဘွဲ့ရကြ

“ရှင့်ရဲ့ခြေသလုံးမှာ တက်နေတဲ့ တမန်းဆီတွေကို စင်အောင်ခြစ်ချလိုက်ဦးလေ၊ စင်ပြီဆိုရင် စဉ်းစားမယ် ခုတော့ ဆောရီးပဲ”

စည်းတတ်ကြ။ မျက်နှာလိုမျက်နှာရ ပြောချင်သူလည်း ရှိတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မိန်းကလေး သဘောမတူဘဲ အတင်းအကျပ်ခေါ်လာကြောင်း သတင်းလာပေးသဖြင့် သွားရောက်ပိုင်း ဝန်းဖမ်းဆီးရာ မိသွားသည်။ ခင်မေချို၏ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ဝါသွားရာ မိဘနှစ်ပါးတို့တွေ့လျှင် ပြေးဖော်ငိုတော့သည်။ သမီးတိုယ်တိုင် သဘောတူလိုက်သွားခြင်း မဟုတ်သည်ကိုသိ၍ မောင်စိုးဝင်းအား မတရားသွေးဆောင် ခြိုးယူမှုအရ ဖမ်းဆီးလိုက်၏။ မောင်စိုးဝင်းလုံးဝ မငြင်းကွယ်၊ ခပ်ပြုံးပြုံးပင် အသာတကြည် အဖမ်းခံခဲ့၏။

တရားသူကြီး၏ အမိန့်ချမှတ်သံပြီးဆုံးချိန်၊ တရားခွင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ခင်မေချိုသည် အမှတ်မထင် မောင်စိုးဝင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ညှိုးငယ်သော မျက်နှာနှင့် သူမကို ပြုံးပြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ မျက်နှာလွှဲလိုက်ရသည်။ မျက်နှာလွှဲလိုက်မှ တန်းတိုးရသော မျက်နှာမှာ သူမကို မီးဝင်းဝင်းတောက်မတတ် မျက်နှာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသော မောင်စိုးဝင်း၏ အစ်မဖြစ်သူ၏ မျက်

နှာ။

သည်မျက်နှာနှစ်မျိုးကို မျက်စိထဲမှ မထွက်။

“အချစ်နှင့်အမှန်း”

“ခင်ဗျား ဇာတ်လမ်းကြီးတလဲ အားမပါလိုက်တာ၊ ရိုးရိုးစင်းစင်းကြီး၊ ခင်ဗျား အမှုသည်နိုင်တာပဲ၊ ဘာရုံးတာလဲ၊ ငွေလား၊ သိက္ခာလား”

“မောင်စိုးဝင်းဘက်က ရှေ့နေမဟုတ်၊ အားပြိုင်မှုမရှိတော့ အမှုက ရိုးရိုးစင်းစင်းကြီး ပြီးသွားတာ အမှန်ပဲ၊ ရုံးတာက နောက်ဆက်တွဲတိစ္ဆဗျ “ဒီလို ... ဒီလို” တု ရှေ့နေဦးကြည့်ဝင်းက ဆက်ပြောပြသည်။

အမှုပြီးပြတ်သွား၍ အမှတ်

မဲ့နေခဲ့သော်လည်း ပြဿနာရှိတယ်။ မောင်စိုးဝင်းနှင့် သုံးလေးညည်းခဲ့ရသော ကိုယ်ဝန်တ ပေါ်တယ်။ ပထမ ဘာမျှမဖြစ်ဟု ထင်သော်လည်း ကိုယ်ဝန်လက္ခဏာက လာ၍ မိသားစုတစ်စုလုံး မျက်လုံးဖြဲသွားကြသည်။ ဖျက်ချရန် မစဉ်းစားရှောင်လွှဲမရအောင် ဖြစ်ပျက်လာသည်ကို လက်ခံ ရင်ဆိုင်လိုက်ကြ၏။

ခင်မေချိုသည် ကိုယ်ဝန်လာပြီဆိုသည့် အသိကြောင့် မေပျောက်ပျောက်ထားခဲ့သည့် အကြောင်းတို့က အစီအရီ ပြန်ပေါ်လာသည်။ ခုခွင့်ဝန်၍ စွဲစွဲလမ်းလမ်း သူ့ကိုချစ်သော

မောင်စိုးဝင်း၊ သူနှင့်သုံးလေးည ညားခဲ့ရသော မောင်စိုးဝင်းနှင့် အထိအတွေ့တိုက်ဝန်ရှိပြီ။ မွေးလာလျှင် ကလေးအိမ်မှာ မောင်စိုးဝင်းဖြစ်သည်ဆိုသောအသိ နောက်ဆုံးအမိန့်ချစဉ်က တွေ့မြင်ခဲ့ရသော မောင်စိုးဝင်း၏ ညှိုးထင်နေသောမျက်နှာနှင့် သူ့ကိုပြုံးပြခဲ့သောအပြုံး ... စသည်တို့က ခင်မေချီးနှလုံးသားအား ရိုက်ခတ်လာလေပြီ။

ခင်မေချို အနေနှင့်လည်း အပူပြီးခါစ ချုပ်ချယ်မှု ခံနေရသော်လည်း နောက်ပိုင်း လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်သွားလာခွင့်ရသွားသည်။ ကိုယ်ဝန်ထွယ်ရသော သမီးကိုလည်း စိတ်မဆင်းရဲစေလို၊ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်သကဲ့သို့ အညွန့်ချိုးခံလိုက်ရသော သမီးဘဝကိုလည်း သနားနေကြသည်။ ထိုသို့နေပါရင်းမှ ခင်မေချို မီးစားသည်။ မိန်းကလေး မွေးသည်။ သားအချစ်မြေးအနှစ် ဆိုစကားနှင့်အညီ မြေးမလေးကို အချစ်ဝိုကြပြန်သည်။ ခင်မေချိုကမူ မောင်စိုးဝင်းကိုသာ သတိရနေသည်။ သတိရသလိုပင် ထိုအကြောင်းကို မောင်စိုးဝင်းဆီ သတင်းစကားပို့ချင်၍ သူငယ်ချင်းတစ်ဦး

၏ အကူအညီဖြင့် မောင်စိုးဝင်းအစ်မဖြစ်သူထံ စာရေးပို့ခဲ့၏။

ထောင်ဝင်စာ သွားတွေ့လျှင် မောင်စိုးဝင်းနှင့်ရသော ကိုယ်ဝန်ကို မွေးခဲ့ကြောင်း၊ မိန်းကလေးမွေးကြောင်း၊ ထောင်မှလွတ်လာသည်အထိ သစ္စာရှိရှိစောင့်မည်ဖြစ်ကြောင်း သတင်းစကားပါးလိုက်၏။ နောက်ဆုံးနှစ်အကြာတွင် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ဖြင့် မောင်စိုးဝင်းထောင်မှ လွတ်လာ၏။ မိဘအိမ်တွင် ဘယ်မှမထွက်၊ ခြေငြိမ်စွာ နေရင်း အစ်မဖြစ်သူ၏ရွာသို့သာ ဘေးဝန်းကျင်မသိအောင် သွားရောက်တိုင်ဝင်သည်။ သူငယ်ချင်းများနှင့်လည်း တိတ်တဆိတ် ဆက်သွယ်အကူအညီယူကာ ညဘက်သွားတွေ့၍ အစီအစဉ်ချကြသည်။

နောက်တစ်ကြိမ်တွင် လူတင်ပါ၍ နွားကျားကိုက်ခံရခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်မေချိုကိုယ်တိုင် သမီးငယ်နှင့်အတူ မောင်စိုးဝင်းနှင့် လိုက်သွားသည်။ လိုက်သွားသည်နေ့။ လိုက်သွားသည်နေ့က နောက်တစ်ဦးနှင့် လိုက်ပြေးသည် အထင်ရှိကြသော်လည်း မောင်စိုးဝင်း ထောင်မှလွတ်လာ၍

လိုက်ပြေးသည်ကို သိသွားကြ၏။ ဘာမှမပြောကြတော့၊ သို့သော် ... မြေးမလေးကို အောက်မေ့နေကြသည်။ သို့အတွက် .....

“ဒါပဲဲဲ ကိုသက် ခင်မေချိုရဲ့ မိဘများက စကားလွန်လွန်ကျွံကျွံတွေ ပြောမိထားတော့ ကြိတ်မှိတ်ခံနေတယ်။ နောက်ဆုံး မြေးတိုအကြောင်း ပြုပြီး သမီးနဲ့သမက်ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ရတဲ့ ကိန်းဆိုက်သွားသဗျ”

“ဘယ်မှာရုံးလို့လဲ ထိုကြည်ဝင်းရ၊ သမီးတစ်ယောက် ရင်းရတာ၊ သမက်ရော မြေးပါရတော့၊ ရုံးတာမဟုတ်ဘူး မြတ်တာဗျ”

“ဟာဗျာ ... ကိုသက်ကလဲ တရားဥပဒေအရမှာ အနိုင်ရပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ သမီးရော၊ ဂုဏ်သိက္ခာရော ဆုံးရှုံးသွားတာကို ပြောတာပါဗျာ”

ရှေ့နေဦးကြည်ဝင်းအား ကျေးဇူးထင်ပါသည်။
ထင်ထင်မောင်ချိုးသတ်

“ဘယ်ဝယ်ဘယ်ဆီ”

သာစည်အောင်ထင်

(၁)

“ငှက်ပျောခြောက်တွေ၊

ငှက်ပျောခြောက်တွေ၊ တစ်ဝိသာမ

တစ်ကျပ်ရယ်နော် .. စားလို့ကောင်း

ဘယ် .. ဝါးလို့ဆိမ့်တယ် ဗျို့ ...”

“ငှက်ပျောခြောက်တွေ ..

ငှက်ပျောခြောက်တွေ အိမ်အပြန်လက်

အောင် ပေးလို့ကောင်းတယ်၊ သားတွေ

အိမ်တွေ၊ မြေးတွေ၊ မြစ်တွေ စားလို့ဝါး

ဘယ်ကောင်းတယ်။ တစ်ဝိသာမ

တစ်ကျပ်တည်းရယ် တစ်ကျပ်တည်း”

“ငှက်ပျောခြောက်တွေ ..

ငှက်ပျောခြောက်တွေ .. စားလို့ဝါးလို့

ဘယ်ကောင်းတယ်။ အပျိုစား လူပျိုဝ

ဘယ်။ လူပျိုစား အပျိုဝတယ်။ လင်

စား မထားဝတယ်။ မထားစား လင်ဝ

ဘယ်”

“ဦးချို(ခေါ်)သာချို”

မြေလတ်ဒေသ မြို့ကြီးတစ်

မြို့ မတွေ့မြို့၊ ရောဂတ်သင်္ဘောဆိပ်

ငှက်ပျောခြောက် ရောင်းနေသည်

ထာလကြာညောင်းခဲ့ပါလေပြီ ...။

“ကိုအောင်ကျော်သန်း”

မတွေ့မြို့တွင် ထာဝန်ထမ်း

ဆောင်ကျက်ရှိပြီး ဘာချိုနှင့်အတော်

အတန်းရင်းနီးမှုဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ မတွေ့မြို့

သလွန်ဘုရား စောင်းတန်းထလျှောက်

ခုံတန်းများကို အပြောင်အပြားလှ

ဒါနိုးထားပါလေသည်။

“ဒီလိုခုံတန်းတွေ ဦးစီးပြီး

လှူထားတာ ဘာအတွက်ကြောင့် လှူ

တာလဲဗျ။ နာမည်ထောင်းရအောင်လို့

ထားဟင်”

“ဟာ ... ဘာချိုကလဲဗျာ

လုပ်တော့မယ် အသက်အရွယ်ကြီးသူ

တွေ ဘေးပန်းတက်သူတွေ ဘုရားပေါ်

တက်တဲ့အခါ နားရအောင်လို့ပေါ့ဗျာ။

နိဗ္ဗာန်ကိုရည်မှန်းတဲ့ အလှူဒါနပါဗျာ”

“တော်တော်တုန်မှာပဲ

ဪ ... ခုံတန်းတွေက အများကြီးဆို

တော့လေ ..”

“န စ် သောင်း ကျော်

လောက် ကျပါတယ်ဗျ။ ဘာချိုရ”

“န့မြောစရာကြီးနော် ငွေ

သားနှစ်သောင်းကြီးများ ထောင်မှပဲ”

“ဘာချိုရယ် .. နိဗ္ဗာန်မရ

မိစိပ်ကြား သံသရာမှာ အထောက်အပံ့

ပေါ့ဗျာ”

“ဒီအတွက်ကြောင့်ပဲဗျာဆိုတဲ့

ကျုပ်တော့ .. အခုတိုပဲ အ

ရေးကြီးတယ်လို့ ထင်တာပဲဗျာ”

“ဪ ... ဘာချိုရယ်”

“တစ်နေ့”

တစ်သက်တာ မေ့လို့မရ

သည်နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ကို

အောင်ကျော်သန်းသည် မြစ်စဉ်တစ်

လျှောက်မြို့များသို့ ထာဝန်နှင့်သွားရန်

ရှိသဖြင့် သင်္ဘောအပေါ်ထပ်ဦးခန်း၌

သင်္ဘောထွက်ချိန်ကိုစောင့်ရင်း တို ငေး

.. ဒီငေး .. ငေးလို့နေမိပါလေ သည်။

ထိုစဉ်အခါတွင်

“ငှက်ပျောခြောက်တွေ ..

ငှက်ပျောခြောက်တွေရမယ်၊ တစ်

ဝိသာမ တစ်ကျပ်တည်း တစ်ကျပ်

တည်းရယ်”

“ဪ .. ဘာချိုတစ်

ထောက် ငှက်ပျောခြောက် ရောင်းနေ

တုန်းပါပဲလား”

ကိုအောင်ကျော်သန်း၏

စိတ်ထဲမှာ အမှတ်မထင် သတိပြုမိသလို

လှိုလှိုကပ်ပါသည်။

“တစ်ဝိသာမင်းမူး .. တစ်ဝိ

သာမင်းမူး လျှော့ချေးလျှော့ချေး ..

www.burmeseclassic.com

ရှုထောင် ချောင်းနှင့် ရေသစ်ပူစင်

ငှက်ပျောခြောက်တွေနော်”

သင်္ဘောထွက် ချိန်နီးနေပြီ
ဒါထောင် ဘာချိုဈေးရောင်းနေတုန်း
ပါပဲလား ..

ဘာချို၏အသံ နားထဲသို့
စူးစူးပါးပါး ဝင်လာသဖြင့် ကိုအောင်
ကျော်သန်း သတိပြုမိလိုက်ခြင်းပါ။

“တူတူ .. တူတူ .. တူတူ
...”

“ငှက်ပျောခြောက်တွေရ
မယ် တစ်ပိဿာမှ တစ်မတ်တစ်မတ်
တည်းရယ် .. အထူးလျော့ဈေးနဲ့ ရ
မယ်နော်”

အိုး ... သင်္ဘောထွက်ဖို့ ဥ
ဩတောင် ဆွဲနေပြီ ဘာချို တစ်
ယောက် ဈေးရောင်းနေတုန်းပါပဲလား
...”

ဘာချို၏အသံကို ကြားလို့
နေရပြန်ပါသေးသည်။

“အင်း .. တစ်ပိဿာတစ်
ကျပ်ကနေ ငါးမူး၊ နောက်တစ်ခါ တစ်
မတ်တဲ့ ဘယ်လိုပါလိမ့် .. အင်းလေ
သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ရှိမှာပေါ့ ..”

ဤသို့ အမှတ်မထင် ကို
အောင်ကျော်သန်း ရုတ်တရက် အ
တွေးဝင်လိုက်မိပါလေသည်။

“တူတူ .. တူတူ .. တူတူ
..”

သင်္ဘောသည် ဆိပ်ခံသမ္ဗန်
မှ ထွက်ခွာစပြုပါလေပြီ။

“ငှက်ပျောခြောက်တွေရ
မယ် ငှက်ပျောခြောက်တွေရမယ်”

“အိုး .. ဘာချိုတစ်
ယောက် မဆင်းသေးပါလား”

ကိုအောင်ကျော်သန်းသား
အပြေးအလွှား တွေးလိုက်မိပါသေး
သည်။

“တူတူ .. တူတူ .. တူ
..”

“ဟယ် .. ငှက်ပျောခြောက်
အဘိုးကြီး မြစ်ထဲကျသွားပြီ”

“ဟာ .. ဈေးသည်ကြီး
ထဲကျသွားပြီလား”

“ခါတိုင်းလဲ အခုလိုမျိုး
ပြီးကူးနေကြပဲလား”

“ဟုတ်တယ် .. အခုထာ
ဆိပ်ခံပေါ်က ငှက်ပျောခွံပေါ် ခြေထောက်

ချော်ပြီးတော့မှ ရေထဲကျသွားတာ”

ခရီးသည်တို့ တစ်ယောက်
တစ်ပေါက်ပြောကြဆိုကြ နေကြ

လေတော့သည်။ သင်္ဘောသားတို့
လည်း အသက်ကယ်ဘောကွင်း

ပစ်ချပေးလေသည်။ ဘောကွင်း
သုံးလေးကွင်းလောက် ပစ်ချပေး

လေ။ ဘာချိုကိုမူကား ရှာလိုမ
တော့ပါ။

“ဟော .. တိုမှာ .. တို
..”

“ဟယ် ..
ငှက်ပျောခြောက် အဘိုးကြီး
မြစ်ထဲကျသွားပြီ”

ရှုထောင့် မြင်ရုံသာမက ရသစွာရသင့်

ခရီးသည်တို့၏ ဆူညံဆူညံ အသံများ။ ဘာဘျိုကိုထား ရှာတွေ့ တော့။ မန်ကျည်းသားနှစ်ကို ဆေးနတ် သုတ်ထားသည့် ပိဿာလေးကြီးမှာ ကား ဘယ်ဝယ်ဘယ်စီ မျောလေဦး မည်မသိ။ ဦးချို (ဝါ) ဘာဘျိုသည် ဘယ်ဝယ်ဘယ်ဆီ ရောက်လေသည်မ သိ။

“ပြစ်မှု”

ဘာဘျို၏ မကောင်းသည့် ပြစ်မှု (တစ်နည်း) စားသုံးသူအပေါ်မှ ခိုးမှုသည် နောင်သံသရာခံရမည့်အ ရေးကား မည်သို့မသိရပါသော်လည်း လူ့ဘဝ .. လူ့လောကတွင်မူ သေဆုံး သွားပြီဖြစ်၏။ နောက်ပိုင်းတိုင်အောင်

...

“သူခိုးကြီး”

ဤသို့ အမှတ်ထင်ထင် သမိုင်းဝင်ခဲ့ပါလေတော့သည်။ သတိ သံဝေဂ ယူရမည်သာဖြစ်ပါသည်။

ဘာစည်(အောင်ထင်)

“ဘယ်မှာလဲ .. ဘယ်မှာလဲ ရဲ့ပိဿာလေးကြီး ရေပေါ်မှာ ပေါပေါ

.. ပေါပေါ .. မျောနေတယ်ဗျ ..”

“လူထော့မဟုတ်ဘူး”

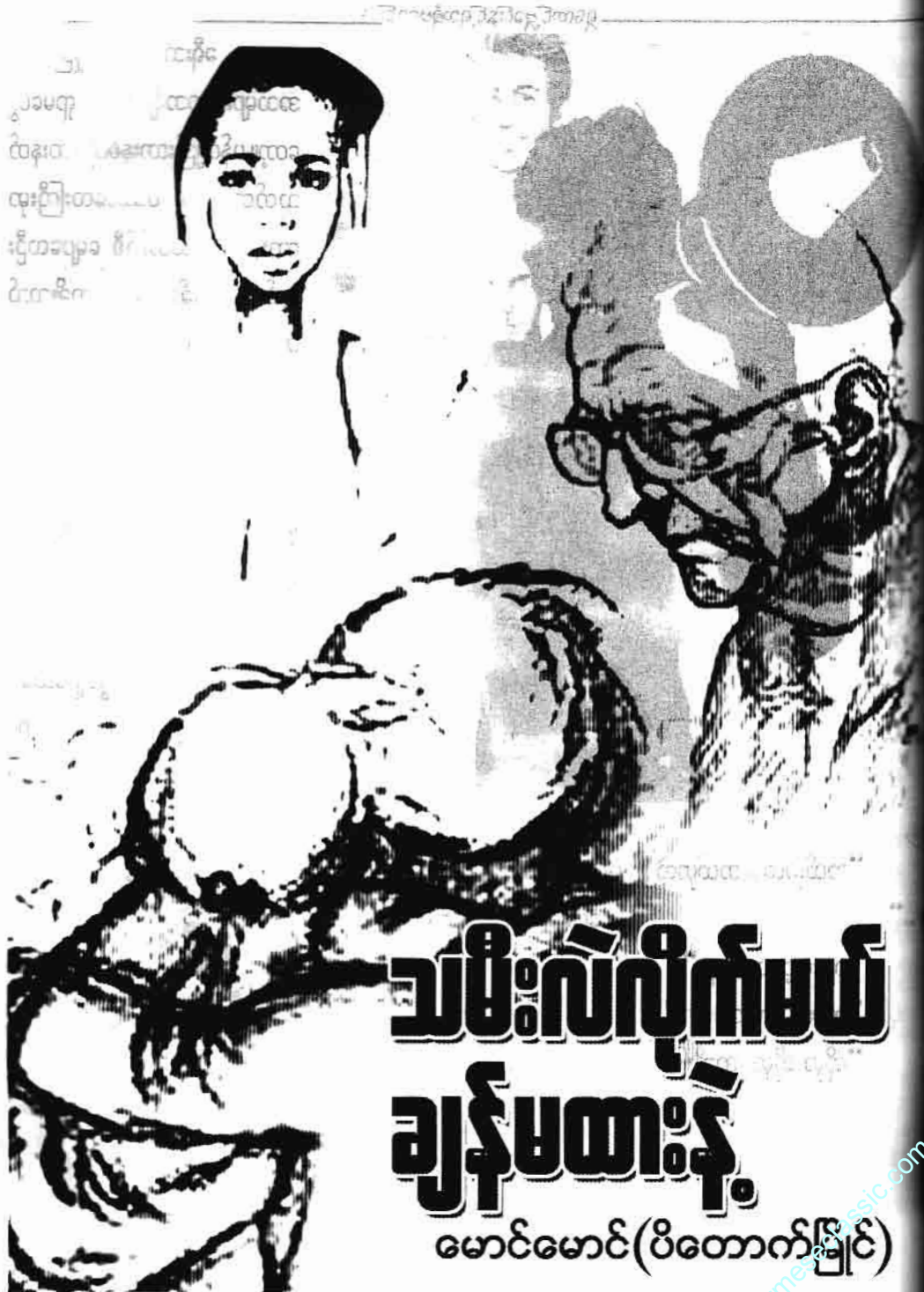
“ဟေ”

“လူမတုတ်ရင် ဘာလဲဟ”

“ဟဲ .. ဗျာ ..”

“ဟိုမှာ ဟိုမှာ အဘိုးကြီး

“ဟုတ်ပါဗျာ ..”

**သုစီးလိလို့က်မယ်
ချန်မထားနဲ့**

မောင်မောင် (ပိတောက်မြိုင်)

သမီးလဲလိုက်မယ်
ချန်မထားနဲ့
မောင်မောင်(ပိတောက်မြိုင်)

ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်
ပြီးပေါ်က ရင်ပြင်ရှိရောင်တစ်ဆောင်ပင်
ရယ်လှပေ။ ရဲအုပ်လှမြင့်(ငြိမ်း)တို့ ဇနီး
ဆောင်နဲ့ စေတီတော်မြတ်ကြီးအား
တော်ယာရစ်ပတ်လျက် ဖူးမြော်ပြီး
တော်ပေါ်တွင် အနားယူနေကြသည်။

ဇနီးသည်ကတော့ လက်ဆွဲ
အိပ်ထဲမှ စိပ်ပုတီးလေးကိုထုတ်ယူ
ပေးတယ်။ ဘုရားအားအာရုံပြု၍ ပုတီးစိပ်
ပေးသည်။ ဦးလှမြင့်ကတော့ ဘုရားရင်
ပြင်ပေါ်တွင် ဥဒဟို သွားလာနေကြ
တာ ဘုရားဖူးညွှတ်သည်များကို ငေး
ကြည့်နေမိသည်။ ဘုရားဖူးညွှတ်သည်
များက စုံလှသည်။ အမျိုးသားတွေ
လည်းပါသည်။ တချို့က မိသားစု၊
အချို့က စုံတွဲတွေလည်း ပါသည်။ ဦး
လှမြင့်၏ စိတ်အစဉ်တို့က တည်ငြိမ်မှု
မရှိတော့တော့ဟု ဟိုရောက်၊ ဒီရောက် ဖြစ်နေသည်။

“အဖေကြီး ဘုရားကိုအာရုံ
ပြုပြီး ပုတီးလေးဘာလေးစိပ်ဦးလေ
အပူပုတီး”
ဇနီးဖြစ်သူက သူ့လက်ဆွဲ

အိပ်ထဲမှ ပုတီးကြီးကိုထုတ်ယူပေး
လိုက်သည်။ ဦးလှမြင့်က ပုတီးကိုလှမ်း
ယူလျက် ခတ်ညည်းညည်းလေး ပြော
လိုက်သည်။

“အေးကွာ၊ ဘုရားဖူးတွေ
သွားလာနေကြတာကြည့်ပြီး မိငယ်တို့
သားအမိကို သွားသတိရမိတယ်။ သူတို့
သားအမိလဲ ဘယ်ရောက်နေကြလဲမ
သိဘူး။ ဒီလောက်ဆိုရင် ဘောဘီအောင်
ရွှေလေးလဲ အတော်ကြီးရောပေါ့လို့
တွေးနေမိတာပါ”

“အလိုတော် ... ရှင့်မလဲ
ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ၊ ဘာတွေစဉ်းစားနေ
တာလဲ။ ဘုရားပေါ်မှာ ဘုရားတရားကို
အာရုံပြုမှပေါ့”

“အေးပါကွာ၊ တစ်ခါတ
လေတော့လဲ လူ့စိတ်ဆိုတာ အခက်
သားကွာ၊ စိတ်ကိုထိန်းကျောင်းရတာ မ
လွယ်ပါဘူး။ အတွေးထဲ အမှတ်မထင်
တာတွေ ဝင်လာတတ်တယ်”

“ဒါကြောင့် စိတ်ကိုတည်
ငြိမ်သွားအောင် ဘုရားတရားကို အာရုံ
ပြုပြီး ပုတီးစိပ်ပါလို့ ပြောတာပေါ့”

ဇနီးမောင်နဲ့နှစ်ယောက်
စကားအချေအတင်ပြောနေစဉ်မှာပဲ ဦး
လှမြင့်၏ မြင်တွင်းထဲသို့ အမျိုးသမီး

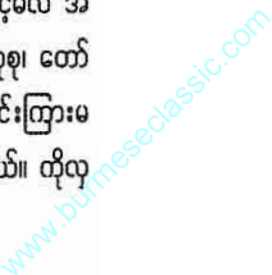
နှစ်ဦး လျှောက်လှမ်းလာသည်ကို တွေ့
လိုက်ရသည်။ တစ်ဦးက အမေအရွယ်၊
နောက်တစ်ဦးက သမီးအရွယ်။
ဦးလှမြင့် အာရုံစူးစိုက်ကြည့်နေမိ
သည်။ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးက နီးသထက်
နီးလာသည်။

“အမေကြီး ဟိုမှာကြည့်
စမ်း၊ ဘုရားကြီးကို လက်ထာရစ်
လျှောက်လာတဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးဟာ
အသက်ကြီးကြီးအမျိုးသမီးက မိငယ်
နဲ့မတူဘူးလား။ အကယ်၍ မိငယ်သာ
ဖြစ်ရင် အငယ်ကောင်မလေးဟာ ဘီ
ဘောအောင်ရွှေဖြစ်နိုင်တယ်”

“အမယ်လေးတော် ... ရှင့်
မလဲ၊ ကြံကြံဖန်ဖန် ဟို ... နှစ်ပေါင်းနှစ်
ဆယ်ကျော်လောက်က ကိစ္စတွေ ပြန်
စဉ်းစားနေပြန်ပြီ။ ကျွန်မက မျက်စိလဲ
သိပ်မကောင်းတော့ ဘာမှမသိတော့ပါ
ဘူး။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်၊ ဘာမှလဲ မစဉ်း
စားချင်ပါဘူး”

“အမေကြီး ငါသွားမေး
ကြည့်ချင်တယ်ကွာ”

“အလိုတော် ရှင့်မလဲ အ
လုပ်မရှိအလုပ်ရှာ စပ်စပ်စုစု၊ တော်
တော်ကြာ ကျော်မကောင်းကြားမ
ကောင်းတွေဖြစ်တုန်ပါဦးမယ်။ ကိုလှ

ရှုထောင့်အသင်းနှင့်ရှုသရဲဗဂ္ဂဇာတ်

မြင့်ရယ် အေးအေးနေစမ်းပါ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ ရိုးရိုး သားမေးကြည့်တာပဲဟာ”

“ကဲ ... မိငယ်တို့ဟုတ်ပါပြီ တဲ့ရှင်အတွက်ဘာအကျိုးတွေဖြစ်လာ မှာလဲ။ ရှင်ဟာလေ ရဲစိတ်ကိုမကုန်ချင် သေးဘူး။ မေးချင်ရတာနဲ့၊ စမ်းချင်ရ တာနဲ့ ဘာမှန်းမသိဘူး”

ဇနီးသည်၏ စကားမဆုံးခင် မှာပဲ ဦးလှမြင့်ထိုင်ရာမှထလျက် ဇရပ် ပေါ်ကဆင်းသွားသည်။ အမျိုးသမီးနှစ် ယောက်ကလည်း ဇရပ်နှင့်မနီးမဝေးသို့ ရောက်လာကြပြီးဖြစ်သည်။ ဦးလှမြင့် က အမျိုးသမီးနှစ်ဦးနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရပ်လိုက်သည်။

အမျိုးသမီးနှစ်ဦး ကြောင် အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။ ဦးလှမြင့်က အပါးကင်းစွာဖြင့် စကားစလိုက်သည်။

“စိတ်မရှိနဲ့နော် တစ်ခု လောက်မေးချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မေးပါရှင်”

အမေအရွယ်အမျိုးသမီး က သွတ်လက်စွာဖြေသည်။ သမီးအ ရွယ် အမျိုးသမီးလေးကတော့ ငေး စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒီလိုပါ မိန်းကလေးက တို့ သိဖူးခဲ့တဲ့ မိငယ်ဆိုတာများ ဖြစ်နေသ လားလို့”

“ရှင် ... ”

အမျိုးသမီးက “ရှင်” တစ် လုံးသာပြောပြီး ဦးလှမြင့်ကို မျက်မှောင် ကြုတ်လျက် စိုက်ကြည့်နေသည်။ အ တန်လေးကြာမှ သူ့အသံထွက်လာ သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မနာ မည်မိငယ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဦးလေးကြီးကို

ကျွန်မ မသိဘူးရှင်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဦး လေးကြီးက ဘယ်သူလဲ”

“အေး ... ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ် ပြီ။ ညည်းမိငယ်ဆိုတာ မှန်သွားတော့ တို့ဝမ်းသာသွားပြီ။ ဒါဆို ဟောဒီသင် လေးကလဲ ဘေဘီအောင်ရွှေပေါ့။ ငါ့ နာမည်က လှမြင့်၊ တစ်ရံရောအခါတုန်းက သင်တန်းကျွန်းရဲစခန်းမှူး။ အ တော့ အငြိမ်းစားရဲအုပ် လှမြင့်ပေါ့။

“ဟယ် ... တိုက်တိုက်ဆို ဆိုင်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာရယ်”

ရွှေတောင်အောင်နှင့်ရသစ်မဂ္ဂဇင်း

မိငယ်ဆရာကို မမှတ်မိတာခွင့်လွှတ်ပါ။ ဆရာကဆံပင်တွေကလဲတစ်ခေါင်းလုံး ပွေးသွားပြီး မျက်နှာကလဲ နည်းနည်း ချောင်သွားသလို ဖြစ်နေတော့ အဘိုး ကြီးရုပ်ပေါက်သွားလို့ပါ ဆရာရယ်။ ဒီ ထိုပြောမိတာ မိငယ်ကိုစိတ်မရှိပါနဲ့ ဆရာရယ်။ မိငယ်တောင်းပန်ပါတယ်”

မိငယ်က သူ့ထုံးစံအတိုင်း သွက်သွက်လက်လက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောချလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ...

“သမီးလေး ... ဒါ အမေတို့သားအမိရဲ့ ဆပ်မတုန်နိုင်တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါပဲ။ လာ ... ထိုင်ကန်တော့ရအောင်”

မိငယ်က ပြောပြောဆိုဆို တုံ့ကျလေးထိုင်ချလိုက်သည်။ သမီးလေးဘေးဘီအောင်ရွှေကတော့ ဘာ ဆုပ်ရမှန်းမသိ၊ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသည်။ ဦးလှမြင့်က လက်ကလေး ထာလျက် ...

“နေဦးမိငယ် မကန်တော့နဲ့ဦး။ ဟိုမှာ နင့်အန်တီအုန်းလဲပါတယ်။ အဲဒီကျမှ ကန်တော့ချင်လဲကန်တော့၊ စကားတွေလဲ တဝကြီးပြောရ

အောင်၊ လာလိုက်ခဲ့”

ဦးလှမြင့်က ဇနီးသည် ဒေါ်တင်အုန်းရှိရာ ဧရပ်ပေါ်သို့ မိငယ်တို့ သားအမိအား ခေါ်လာခဲ့သည်။

“အမေကြီး ဒီမှာကြည့်စမ်းပါဦး။ မိငယ်မှမိငယ်အစစ်ကွ။ ဟောဒါက ဘေးဘီအောင်ရွှေလေးတဲ့ကွ။ သမီးလေးကလဲ ရုပ်ချောလေးဟေ့”

ဦးလှမြင့်က သူ့မှန်းဆချက်မှန်ကန်သွားသဖြင့် အားရပါးရ ပြောချလိုက်သည်။ ဇနီးသည် ဒေါ်တင်အုန်းလည်း အံ့အားသင့်သွားခဲ့ရသည်။

“တုတ်ခဲတော် မိငယ်တို့ သားအမိကို အခုလိုမျိုးလင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတာ အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ။ ဦးလှမြင့်က ညည်းတိုမြင်လိုက်တာနဲ့ တူပါ

တယ်ဆိုပြီး အန်တီအားနေတဲ့ကြားက အတင်းလိုက်မေးတာ”

“မိငယ်ကဆရာကို မမှတ်မိဘူးဖြစ်နေတာ အန်တီရဲ့။ ဆရာက ခေါင်းကလဲပွေးနေအောင် ဖြူနေတယ်။ နည်းနည်းလည်းပိန်သွားတော့ အဘိုးကြီးရုပ်ပေါက်နေတယ်လ။ ဒီလို ပြောလိုက်လို့စိတ်မရှိပါနဲ့နော် အန်တီ”

“စိတ်မရှိပါဘူးအေ၊ ဒါက လူတိုင်းကြုံတွေ့ရမယ့် ဧရာရဲ့သဘောပဲ ဟာ။ ဟိုတစ်နေ့ ဥပုသ်နေ့ကတောင် ဆရာတော်ကဟောလိုက်သေးတယ်။ ဒီရုပ်၊ ဒီခန္ဓာကြီးဖြစ်လာရင် ဘယ်တော့မှ မမြဲဘူးတဲ့၊ တစ်နေ့ပျက်ရမှာပဲတဲ့၊ ဖြစ်ပြီးရင်ပျက်တဲ့သဘောဟာ အမြဲရှိတယ်တဲ့။ ခန္ဓာရလာရင် ဧရာ၊ ဗျာဒိ၊ မရဏ ဆိုတာ ကပ်ပါလာစမြဲတဲ့ လှပနေခြင်း

“သမီးလေး ... ဒါ အမေတို့သားအမိရဲ့ ဆပ်မတုန်နိုင်တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါပဲ။ လာ ... ထိုင်ကန်တော့ရအောင်”

သည် အကျည်းတန်ဖို့တွဲ နုပျိုနေခြင်း
ဟာလဲ အိုမင်းရင့်ရော်ဖို့တွဲ။ နောက်ဆုံး
အသက်ရှင်နေခြင်းဟာလည်း သေဖို့
အတွက်သာဖြစ်တယ်တဲ့။

မိငယ်နှင့်ဘောဘီအောင်ရွှေ
တို့ သားအမိနှစ်ယောက်ကတော့ ဒေါ်
တင်အုန်း၏ သံဝေဂတရားစကားတွေ
ကို သဘောကျ။ ငေးစိုက်နားထောင်နေ
ကြသည်။

ဦးလှမြင့်က ဘောဘီအောင်
ရွှေကို အသေအချာကြည့်လိုက်သည်။
မိငယ်နှင့်ဘာမျှမဆိုင်၊ တသွေးတမွှေး
ဖြစ်သည်။ မျက်လုံး မျက်ဝန်း၊ ကိုယ်
လုံးကိုယ်ထည် အသားအရေကအစ
မိန်းမကောင်းတို့၏ အင်္ဂါရပ်နှင့်အကျုံး
ဝင်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ခေတ်၏
သမီးပျိုလေးပီပီ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုက
လည်း ဝိုင်းယဉ်ယဉ်လေးနှင့် မြန်မာဆန်
သည်။ ပါတိတ်အကောင်းစားကို အ
ထက်အောက်ဆင်တူဝတ်ထားသည်။
အဝါရောင်အောက်ခံတွင် အညိုရောင်
ပန်းပွင့်လေးများ ဖောက်ထားသည်။ သူ
အသားအရေနှင့်လိုက်ဖက်လှသည်။ ဆံ
ပင်ကို တစ်ပတ်လျှိုလေးထုံးထားသည်။
ဆံနွယ်လေးများကို ဝဲဘက်ပခုံးပေါ်မှ

ကျော်လျက် ရင်အုံလေးပေါ်သို့ ချထား
သည်။ မယဉ်မရိုင်း ထင်တိုင်းလှနေ
သည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။

“သမီးလေး ဘောဘီအောင်
ရွှေကတော့ အံ့ဩလောက်အောင်ကို
ထူးခြားနေတယ်။ လှလဲလှနေတယ်။

မိငယ်နဲ့တော့ တခြားစီပဲဟေ့”
ဦးလှမြင့်က ဘောဘီအောင်
ရွှေကို ချီးကျူးလိုက်သည်။ သို့
လည်း မိငယ်ကိုတော့ နှိမ်သလို
သွားသည်။

“ထူးခြားတာပေါ့ ဆ

ရယ်။ မိငယ်ဘဝက ကြမ်းတမ်းခဲ့ပါ
တယ်။ မိငယ် ငယ်စဉ်ဘဝကပင် မိဘ
ဆွေဆုံးသွားကြတယ်။ သူများခြေကြို
ခြေကြားမှာပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်။ လမ်း
ဆီမှာစား၊ လမ်းပေါ်မှာအိပ်၊ လမ်းပေါ်
မှာနေဘဝမျိုးဆိုပါတော့ ဆရာရယ်၊
ယောကျ်ားရတော့လဲ လမ်းပေါ်က
ထောင်နဲ့ပဲ ညားခဲ့ရတာပေါ့ ...။

“သူက ဒုစရိုက်သမားဆို
တော့ မိငယ်လဲ ဒီစရိုက်နယ်ထဲမှာပင်
ထွင်လည်ခဲ့ရတာပေါ့။ သူကကျွန်မအ
ရင်ထောင်ထဲရောက်သွားတယ်လေ။
သူ့အတွက်မိငယ် အပြင်မှာအတော်
ရုန်းကန်ခဲ့ရပါတယ်။ ထောင်ဝင်စာတစ်
ခေါက်သွားတွေ့ရင် သူ့အတွက်စားဖို့
သောက်ဖို့ ဝယ်ခြမ်းသွားဖို့ ရှာဖွေရ

တာ ဘယ်လွယ်မလဲ။ ဗိုက်ကြီးတကား
ကားနဲ့ ရှာရင်းဖွေရင်းနဲ့ပဲ နောက်ဆုံး မူး
ယစ်ဆေးဝါးမှုနဲ့ ဆရာတို့ရဲ့စခန်း
ရောက်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအမှုနဲ့ပဲ ထောင်
ကျခဲ့ရတယ်လေ...”

ကျွန်မက ထောင်ထဲအဝင်
သူက ထောင်ထဲ အထွတ်ဆိုတော့
ကျွန်မ အလှည့်ရောက်တော့ သူက
လှည့်တောင် မကြည့်တော့ပါဘူး။
ထောင်ဝင်စာတောင် တစ်ခဲမှထားတော့
ပါဘူး။ နောက်မိန်းမထူသွားတယ်
ကြားတာပဲ။ ယောကျ်ားတွေများ တော်
တော် ကြောက်စရာထောင်းပါတယ်
ဆရာရယ်။ ဪ... ဪ... ကန်
တော်နော်ဆရာ၊ အဲဒီလို ယောကျ်ားမျိုး
ထဲမှာ ဆရာတော့ မပါပါဘူး”

မိငယ်က သူ့စကားလွန်
သွားသလိုဖြစ်သွားသဖြင့် ဦးလှမြင့်ကို
အားတုံ့အားနာဖြစ်ကာ တောင်းပန်
သည်။ ဦးလှမြင့်ကတော့ ရယ်ကျဲကျဲ
လုပ်နေသည်။

“ဒါထက် မိငယ်တို့သားအ
မိ ရုန်းကန်ခဲ့ရပုံလေး ပြောပြပါဦး”

“ပြောရမှာပေါ့ ဆရာရယ်။
မိငယ်ထဲ ပြောပြချင်နေတာပါ။
ဆရာတို့ကျေးဇူးတော့က မိငယ်တို့သား
အမိအပေါ်မှာ ဆပ်မတုန်နိုင်အောင် ရှိ
နေပါတယ်။ ဆရာတို့ကို အမြဲသတိရ
နေဖို့ သမီးလေးနာမည်ကိုတောင်
ဆရာမှည့်ပေးလိုက်တဲ့ ဘောဘီအောင်
ရွှေလို့ပဲ အခုအထိမှည့်ထားခဲ့ပါတယ်”

“သိပ် ကောင်းတာပေါ့
ကွာ”

“မိငယ်တို့သားအမိ ရုန်း
ကန်ခဲ့ရတာကတော့ ပြောရရင် အရှည်
ကြီး ပဲဆရာရယ်။ မိငယ်ကို ဆရာတို့
ရဲ့စခန်းက မူးယစ်ဆေးဝါးမှုနဲ့ တရားစွဲ
တင်လိုက်တဲ့အမှုနဲ့ မိငယ် ထောင်ငါး
နှစ်ကျသွားတာ ဆရာမှတ်မိဦးမှာပေါ့”

“ဘယ်မေ့နိုင်ပါ့မလဲ မိငယ်
ရယ်၊ ညည်းကို စီရင်ချက်ချမယ့်နေ့က

ကျွန်မ အလှည့်ရောက်တော့ သူက
လှည့်တောင်မကြည့်တော့ပါဘူး။ ထောင်ဝင်စာတောင်
တစ်ခဲမှလာမတွေ့ပါဘူး။ နောက်မိန်းမထူသွားတယ်
ကြားတာပဲ။ ယောကျ်ားတွေများ တော်တော်
ကြောက်စရာထောင်းပါတယ် ဆရာရယ်။

ရက်သားမျှသာရှိသေးတဲ့ ဘောဘီအောင် ရွှေလေးကို ညည်းကရင်ခွင်မှာပိုက်ပြီး တရားသူကြီးအလာကို စောင့်နေရ တယ်။ အပြစ်မဲ့တဲ့ လူမမယ်ဘောဘီ အောင်ရွှေလေးကတော့ ဘာမှမသိရှာ ဘူး။ ညည်းရင်ခွင်မှာ အိပ်မောကျနေ တယ်...”

“ဒီမြင်ကွင်းကို မြင်နေရတဲ့ တို့တစ်တွေကတော့ ရင်ထဲမှာမကောင်း ကြဘူး။ အဲဒီတုန်းက စီရင်ချက်ချမယ့် တရားသူကြီးကလဲ အမျိုးသမီးဖြစ် တယ်။ စီရင်ချက်ချခါနီးမှာ ညည်းတို့ သားအမိကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာမကောင်း ရှာဘူး။ တရားသူကြီးက တစ်ချက်ပဲ မေးတယ်”

“ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်လို့ အပြစ်ရှိပါသလား” ဆိုတော့ ညည်းက

“အပြစ်ရှိပါတယ်”

“ တရားသူကြီးက

“ထောင်ငါးနှစ်ကျစေ” ဆိုတဲ့အမိန့်ကို

ခပ်မြန်မြန်ဖတ်ပြီး တရားခွင်ကခပ်မြန် မြန်ဆင်းသွားတယ်လေ။ ညည်းတို့ သားအမိကို ထောင်ပို့ခါနီးမှာ တရား သူကြီးက ကလေးအတွက်ဆိုပြီး ငွေ သုံးထောင်ပေးလိုက်သေးတယ် မ

ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ မိ ငယ်တို့သားအမိ ကံကောင်းတယ်လို့ဆို ရမှာပါ။ တရားသူကြီးကလဲ ကရုဏာရှိ တယ်။ ဆရာတို့ရဲတပ်ဖွဲ့ မိသားစုက တော့ ပြောဖွယ်ရာ မရှိတော့ပါဘူး။ ကလေးအတွက်ရော မိငယ်အတွက်ပါ လိုလေသေးမရှိအောင် ကူညီကြ တယ်။ စောင့်ရှောက်ကြတယ်။ မိငယ် ဘဝအတွက် ဝမ်းသာရပါတယ်။ မိငယ် ကျူးလွန်မိခဲ့တဲ့ ပြစ်ဒဏ်အတွက် လဲ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပေးဆပ်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာ လောကကြီးအကြောင်း ဘာမှမ သိ သေးတဲ့ သမီးလေးကို မိငယ်နဲ့အတူ ထောင်ထဲခေါ်သွားရမှာကိုတော့ ဝမ်း နည်းလို့ မဆုံးပါဘူး ဆရာရယ်။ ဒါ ကြောင့် သမီးလေးကို မိငယ်လိုဘဝမျိုး မရောက်ရလေအောင် ကြိုးစားသွား မယ်လို့ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ် ...”

“သမီးလေးအတွက်ကိုလဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ညည်းရဲဆုံးဖြတ် ချက်ကိုတော့ ချိုးကျူးပါတယ်။ ဒါနဲ့ ညည်းတို့သားအမိ ထောင်ထဲမှာဘယ် လောက်ကြာခဲ့သလဲ”

“ပြစ်ဒဏ်ကငါးနှစ်ဆို မဲ့ လျော့ရက်တွေရယ်၊ ထောင်ထဲ စည်းတမ်းတကျနေထိုင်မှုတို့အတွက် လေးနှစ်ကျော်ကျော်ပဲ နေခဲ့ရပါတယ်”

“ညည်းထောင်ကထွက် လာတော့ ဘောဘီအောင်ရွှေထောင် တော်တော်ကြီးပြီပေါ့”

“သူမေးပြီး ရက်ပိုင်း တွင်းမှာပဲ ထောင်ထဲဝင်ခဲ့ရတယ် ဆို တော့ ထောင်ကထွက်လာတော့ သူ့ သက်ကလေးနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီပေါ့။ သူ လေးဘဝက အဆိုးထဲကအထောင့် လို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့။ ထောင်ထဲမှာလဲ မူကြံ သဘောစာသင်ပေးတာရှိပါတယ်။ သမီးလေးက ပါရမီလို့ပဲဆိုရလေမထာ မသိဘူး။ ဉာဏ်ကောင်းတယ်။ စာ တော်တယ်။ သင်ပြတဲ့ဆရာ၊ ဆရာ တွေကလဲ ချီးကျူးကြတယ်။ ချစ်မိ ချစ်ကြတယ် ...”

“မိငယ်တို့ထောင်ကထွက် လာတော့ အတော်လေးဒုက္ခရောက် သေးတယ်။ လှိုင်သာယာက အသိထဲ ထောက်အိမ်မှာ ကပ်နေရတယ်။ ဒီ ကျေးဇူးကြောင့်ပဲ မြို့နယ်အမျိုးသမီး ရေးရာအဖွဲ့နဲ့ အဆက်အသွယ်ရ

ထယ်။ မိငယ်က စက်ချုပ်တတ်တော့
ထည်ချုပ်စက်ရုံတစ်ရုံမှာ သွင်းပေး
တယ် ...”

“မိငယ်တို့သားအမိအ
ထက် အသက်ရှူချောင်းသွားပြီလို့ ဆိုရ
ပေ။ မိငယ်အလုပ်ကို ကြိုးစားပါ
ထယ်။ အထက်လူကြီးတွေကလဲ
ဆင့်ရှောက်ကြပါတယ်။ သားအမိနှစ်
သက် အိပ်ခန်းလေးတစ်ခန်း ငှားနေ
ကြပါတယ်။ သမီးလေးကို ကျောင်း
ထားတော့လဲ အတန်းတိုင်းမှာ ပထမ
ရည်ပဲရတယ် ဆရာ”

“သမီးလေးက သိပ်တော်
တိတလား။ မိငယ် မွေးရကျိုးနပ်တာ
ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာရယ်
ထင်ရုံတလူကြီးတွေကလဲ သဘောကျ
ပြီး ကျောင်းစရိတ်ကအစ ထောက်ပံ့
ကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သမီးလေး
က တက္ကသိုလ်က ဥပဒေဘွဲ့ဆိုထားရ
တယ်။ အခု မြို့နယ်ဥပဒေအရာရှိ
ဆောင် ဖြစ်နေပြီဆရာရဲ့”

“ဟာ ... ဒါထက်ဝမ်းသာစ
ကောင်းတာ ဘယ်ရှိတော့မလဲ။ အလွန်

ရမ်းဝမ်းသာတယ်ကွာ။ မိငယ်ရဲ့ရည်
မှန်းချက်က အတော်အောင်မြင်သွားပြီ
ပေါ့”

မိငယ်တို့ဖြစ်စဉ်ကို ကြား
လိုက်ရသည့် ဦးလှမြင့်အဖို့ မယုံကြည်
နိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။ အခုဖြင့် မိငယ်
တို့သားအမိက လက်တွေ့ပြတိုက်ကြီး
မို့ ဦးလှမြင့်ပီတိတွေ့ပြာခဲ့ရသည်။ လူ
ဘဝရဲ့တစ်ဆစ်ချိုး အလှည့်အပြောင်း
ဟာလည်း မထူးဆန်းပေမဲ့ အံ့ဩစရာ
တစ်ခုလို့တော့ မှတ်ယူရမှာဖြစ်ပါသည်။

ဟုတ်ပေသည်။ လူဆိုတာ
သတိနှင့်အသိကပ်မိသွားရင် အောင်
မြင်မှုပန်းတိုင်ဆိုသည်မှာ မဝေးဘူးဆို
တာ မိငယ်တို့သားအမိက လက်တွေ့ပြ
သလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

“ဆရာ စကားပြောလိုလဲ
ထောင်းပါတယ်။ ကျွန်မတို့သားအမိ
လှိုင်သာယာအထိပြန်ရမှာမို့ ခွင့်ပြုပါ
ဦး”

“အေးကွယ် ... နောင်များ
လည်း ပြန်ဆုံကြသေးတာပေါ့”

ဦးလှမြင့်၏ စကားအဆုံးမှာ
တော့ မိငယ်နှင့်ဘေးဘီအောင်ရွှေတို့
သားအမိနှစ်ယောက် ပုဆစ်တုပ်ထ
လေးတွေထိုင်လျက် ဦးလှမြင့်တို့ ဇနီး
မောင်နှံအား လက်အုပ်တလေးများချီ
လျက် ကန်တော့ကြသည်။ ပြီးနောက်
ဇရပ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားကြသည်။

မိငယ်နှင့်ဘေးဘီအောင်ရွှေ
တို့ ဝေး၍ဝေး၍သွားကြပြီဖြစ်သည်။
ဦးလှမြင့်၏ အတွေးစတိုက်လည်း ဟို

မိငယ်တို့သားအမိက လက်တွေ့ပြတိုက်ကြီးမို့
ဦးလှမြင့်ပီတိတွေ့ပြာခဲ့ရသည်။
လူ့ဘဝရဲ့တစ်ဆစ်ချိုး အလှည့်အပြောင်းဟာလည်း
မထူးဆန်းပေမဲ့ အံ့ဩစရာ တစ်ခုလို့တော့
မှတ်ယူရမှာဖြစ်ပါသည်။

“အမယ်လေး ဒုက္ခပါပဲ၊
မူးယစ်ဆေးဝါးအမှုက တရားခံက မိငယ်
ကလေးမွေးချလိုက်ပြီ။
လုပ်ကြပါဦး”

... အဝေးဆီ အတိတ်တာလသို့
ရောက်သွားခဲ့သည်။

ဦးလှမြင့် တာဝန်ကျသည်
က ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ သာယာဝတီ
ကျွန်းရဲစခန်း စခန်းမှူးဖြစ်သည်။ ရဲ
စခန်းကို ပြန်လည်ပြုပြင်နေသော ကာ
လဖြစ်သဖြင့် ရုံးခန်းများဖွဲ့စည်းနိုင်ခြင်း
မရှိသေး။ စခန်းမှူးအတွက် ရုံးခန်းများ
ပင်မရှိသေး၍ စားပွဲတစ်လုံးနှင့် သင့်
တော်သလို ဆောင်ရွက်နေခြင်းဖြစ်
သည်။

တစ်နေ့တော့ ညနေခင်း
တွင် ရန်ကုန်တိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့ ဒုစရိုက်နှိမ်
နင်းရေးအဖွဲ့က အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို

ဆေးခြောက်ငါးပိဿာနှင့်အတူ လာ
ရောက်အပ်ခဲ့သည်။ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်
စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေတတ်သော ဆေး
ဝါးများဥပဒေပုဒ်မအရ အမှုဖွင့်လိုက်ရ
သည်။

တရားခံဖြစ်သူ အမျိုးသမီး
လေးက အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိမည်။
ထူးခြားသည်က နေ့စေ့၊ လစေ့ မွေးလု
မွေးခါနီး ပိုက်ကြီးတကားကားဖြင့်
ဖြစ်သည်။ စခန်းမှူးရဲအုပ်လှမြင့် စိတ်ပူ
သွားခဲ့ရသည်။ ဒီရက်အတွင်း မွေးဖွား
ချလိုက်ပါက ဒုက္ခ။ ရဲစခန်းရုံးခန်းအ
တွင်း အကာအရန်ကလည်းမရှိ။ အ
မျိုးသမီးအချုပ်ခန်းလည်း မရှိသဖြင့်
သင့်တော်သည့်နေရာတွင် အမျိုးသမီး

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး အစောင့်ချ၍ ထား
ရသည်။

ဒီရက်အတွင်း ဒီကလေး
ဒီပိုက်ကြီး မမွေးပါစေနဲ့လို့ စခန်းမှူး
အုပ်လှမြင့် ဆုတောင်းခဲ့ရသည်။ ဒါ
မဲ့ ဦးလှမြင့် ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့ပါ။

“အူပဲ .... အူပဲ .... အူပဲ”

“အမယ်လေး ဒုက္ခပါပဲ၊

မူးယစ်ဆေးဝါးအမှုက တရားခံက မိငယ်
ကလေးမွေးချလိုက်ပြီ။ လုပ်ကြပါဦး”

အစောင့် တာဝန်ချထား
သော ရဲဒုတပ်ကြပ် နီနီစိန်၏ ပျာပျာ
လဲအော်သံဖြစ်သည်။ နီနီစိန်က အပူ
အရွယ်လေးဆိုပြန်တော့ ရှက်ကိုးရှက်
ကန်းဖြင့် ဘာလုပ်၍ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ
ဖြစ်နေသည်။

“မိငယ်ကတော့ လုပ်
လိုက်ပြီကွာ ပိုက်နာရင်လဲ စောစော
စီးပြောပေါ့။ ဆေးရုံပို့သင့်ရင် ပို့ရမှာပေါ့
အခုတော့ကွာ တယ်ခတ်ပါလား။ ဟေ
တောင် အောင်နိုင်စခန်းမှူးနဲ့ တာဝန်
မှူးကို အမြန်သတင်းပို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

ရှုထောင့်များနှင့် ရသစုံစုံစမ်း

အထွေထွေ တာဝန်ကျ ရဲ
ထပ်သားသော်နိုင်က စခန်းဝင်းအပြင်
ဘယ် ပြေးထွက်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် နေဦး၊ နေ
ဦး၊ စခန်းမှူးကတော်နဲ့ နီးစပ်ရာအိမ်
ထောင်သည် အမျိုးသမီးတွေကိုလဲ
တစ်ခါတည်းခေါ်လာခဲ့တာ”

ရဲစာရေးကြီး၏ အမိန့်ပေး
ချက်အရ အထွေထွေတာဝန်ကျ ရဲတပ်
သားအောင်နိုင် အပြေးထွက်သွား
သည်။ ရဲတပ်သားအောင်နိုင်၏ အော်
ကြီးတစ်ကျယ် ပျာပျာသလဲ ပြောသံ
ကြောင့် တစ်လိုင်းလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်
သွားသည်။

ရဲစခန်း ရုံးခန်းအတွင်းမှာ
ထည်း အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ မိငယ်
ထတော့ တမံတလင်းကြမ်းပြင်ပေါ်
တွင် ခွေခွေလေး။ ကလေးကတော့ အ
ပြင်ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ ချက်ကြိုး
ထ တန်းလန်းကြီးရှိသေးသည်။ သွေး
သံတွေ တရဲရဲ၊ မြင်မကောင်း ရှုမ
ကောင်း။ ကလေးငိုသံက ရပ်သွား
သည်။

ခဏအကြာတွင် စခန်းမှူး
ရဲအုပ်လှမြင့်နှင့် တာဝန်မှူးဒုရဲအုပ်

အောင်ရွှေတို့ ရောက်လာသည်။ စခန်း
မှူးကတော် ဒေါ်တင်အုန်းနှင့် အမျိုးသ
မီး တစ်သိုက်လည်း ရောက်လာကြ
သည်။ အဏာအရံမရှိ မြင်တွင်းကြီးဆို
တော့ ကြည့်ရမြင်ရတာ အတော်ဆိုးလှ
သည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဒီအတိုင်း
ထားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ လူမြင်မ
ကောင်း၊ သူမြင်မကောင်းနဲ့ အဏာအရံ
လေးတော့ လုပ်ပေးဦးမှပေါ့”

စခန်းမှူးကတော် ဒေါ်တင်
အုန်းပြောလိုက်မှပင် အမျိုးသမီးတချို့
အိမ်ပြန်ပြေးကြသည်။ စောင်ကန်လန်
ကာနှင့် လုံချည်အဟောင်းအနှမ်းများ
ယူလာကြသည်။ ပိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်
ပေးမှုကြောင့် မိငယ်အတွက် လုံခြုံ
သောမီးနေခန်း(မွေးခန်း) လေးဖြစ်

သွားခဲ့သည်။ မကြာခင်မှာပဲ မြို့နယ်ရဲ
တပ်ဖွဲ့မှူးကြီးကတော်လည်း ရောက်
လာသည်။

“ဟဲ့ .. ချက်ကြိုးကြီးကလဲ
တန်းလန်းကြီးရှိပါသေးလား။ ကလေး
ငိုသံလဲ မကြားဘူး။ ဒီအတိုင်းထားလို့
ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ နည်းနည်းပါးပါး လုပ်
တတ်ကိုင်တတ်တဲ့သူ မရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ် မမ၊ ဒုတပ်ကြပ်
သန်းဦး မိန်းမက သားဖွားသင်တန်း
တက်ဖူးပါတယ်။ သူ့ကိုသွားခေါ်နေပါ
တယ်”

မကြာခင်မှာပဲ ဒုတပ်ကြပ်
သန်းဦးမိန်းမ ထွေးရီရောက်လာသည်။
ထွေးရီက မီးနေခန်း(မွေးခန်း) အ
တွင်းသို့ အပြေးဝင်လာသည်။ အသင့်
ပါလာသော ဘရိတ်စားတို မီးပြပြီး

“ဟဲ့ .. ချက်ကြိုးကြီးကလဲ တန်းလန်းကြီးရှိပါသေးလား။

ကလေးငိုသံလဲ မကြားဘူး။

ဒီအတိုင်းထားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ နည်းနည်းပါးပါး

လုပ်တတ်ကိုင်တတ်တဲ့သူ မရှိဘူးလား”

ကလေးချက်နှင့်နှစ်လက်မအကွာခန့်မှ ချက်ကြိုးဖြတ်ချလိုက်သည်။ အဖျားတွင်အပ်ချည်ကြိုးသန့်သန့်ဖြင့် ချည်ထားလိုက်သည်။ မိငယ်ကိုယ်အတွင်းမှ အချင်းကျလာရန်လည်း ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်သည်။

“အူပဲ ... အူပဲ ... အူပဲ”

ထွေးရီမျက်နှာပြုံးသွားသည်။ ကလေးငိုသံကြောင့် မိငယ်လည်းမျက်လုံးလေးစွင့်လာသည်။

“ဆရာမ ... ဆရာမ ကျွန်

မ ကလေးက ယောက်ျားလေးလား၊ မိန်းကလေးလားဟင်”

“အမယ်လေး အခုမှပဲ အ

သံကြားရတော့တယ်။ မိန်းကလေးရှင့် မိန်းကလေး။ ချစ်လဲ ချစ်စရာလေးတော့”

ထွေးရီက အားရဝမ်းသာ

ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ ကျွန် မ က တော့

ယောက်ျားလေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်မှာပါ”

“ဟေ့ ... မိန်းကလေးဆို

ရင် တစ်ခါတည်း နာမည်ပေးလိုက်မယ်။ ဒီနေ့ တာဝန်မှူးကျတာက ဒုရဲ

အုပ် အောင်ရွှေဖြစ်တဲ့အတွက် သမီးလေးနာမည်ကို ဘောဘီအောင်ရွှေလို့ပေးလိုက်မယ်”

စခန်းမှူး ရဲအုပ်လှမြင့်၏

ကင်ပွန်းတပ်၊ မင်္ဂလာ ဩဘာသံဖြစ်သည်။ အားလုံးက သဘောကျလျက် လက်ခုပ်တီး ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

တရားခံမိငယ်ကလေးမွေး

ဖွားပြီးသွားပြီဖြစ်သည်။ မိခင်ရောကလေးပါ ကျန်းမာလျက်ရှိသည်။ တစ်ကောင်ကြွက်မိငယ်ကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှလာရောက်မေးမြန်းမရှိခင်ပွန်းဖြစ်သူကလည်း ထောင်ထဲ

ရောက်နေသည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့အတိတ်ကံအ

ရိပ်က ကောင်းခဲ့လို့ပဲ ဆိုရပေမည်။ သင်္ဃန်းကျွန်းရဲစခန်း မိသားစုက အကြင်နာတရားဖြင့် ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်ကြသည်။ အားပေးကြသည်။ လူကြီးအတွက် အဝတ်အစား၊ ကလေးအတွက် အဝတ်အစားနှင့် အနီးပိတ်ကအစ အလျှံပယ်ဖြစ်နေသည်။ ဆေးဝါးနှင့်ကလေးအတွက် အသုံးဆောင်ပစ္စည်းများကလည်း သူတစ်ခုထဲတစ်ခုဖြင့် ပြည့်စုံနေတော့သည်။

ရီမန်ရက်အတွင်း သင်္ဃန်း

ကျွန်းရဲစခန်းမှာပင် ထားခွင့်ဖြုတ်ရန် အ

ရွှေတောင်အောင်နှင့်ရသန့်စုစုစင်

တရားခံများအတွက် သတ်မှတ်ထားသော ဝတ်ခြုံလေးထဲတွင် မိငယ်က ထိုင်နေသည်။ ရက်သားမျှသာရှိသေးသော သမီးငယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲတွင် ပိုက်ထားသည်။ အမျိုးသမီးရဲတပ်တွင် တစ်ဦးက ဝတ်ခြုံလေးနားမှရပ်လျက် စောင့်ကြည့်နေသည်။ မိငယ်အား မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မေးမြန်းသူ အားပေးသူမရှိ။ မိငယ်က သမီးလေးကိုပိုက်လျက် ညှိုးငယ်စွာဖြင့် တရားသူကြီးအလာကို စောင့်နေရသည်။

တရားသူကြီးတရားခွင်ပေါ်သို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။ အားလုံး မတ်တပ်ရပ်ကြရသည်။ မိငယ်လည်း သမီးလေးကိုပိုက်လျက် မတ်တပ်ရပ်ရှာသည်။ တရားသူကြီးထိုင်မှ မိငယ်အပါအဝင် အားလုံးထိုင်ကြသည်။

တရားသူကြီး၏ စီရင်ချက် အမိန့်က တိုတိုနှင့်ထိုရင်ထပ်ဖြစ်သည်။ “ပြစ်မှုထင်ရှားသဖြင့် ထောင်ဒဏ်ငါးနှစ်ကျခံစေရန်” ဖြစ်သည်။

မိငယ်က သမီးလေးထံ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဖက်ထားသည်။ အံ

ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားသည်။ သမီးလေးမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်ရည်ပေါက်တို့က ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ်သို့ စီးကျနေပြီဖြစ်သည်။

ဪ ... အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်က သူ့ပိုက်ပြစ်အတွက် အကျဉ်းထောင်သို့သွားရသည်မှာ ဓမ္မတာပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အပြစ်မဲ့သူ ဘေဘီအောင်ရွှေလေးကတော့ မိခင်နှင့်အတူ အကျဉ်းထောင်သို့လိုက်သွားရပေဦးမည်။ ရင်နှင့်စရာကောင်းလှပါတကား။

အချုပ်ကားကြီးက စတင်ရွှေလျားလျက် တဖြည်းဖြည်း၊ ဝေး၍ ဝေး၍သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

**ရဲအုပ်ထွမြင့်(ငြိမ်း)သို့
အမှတ်တရ
မောင်မောင်(ပိထောထ်မြိုင်)**

ထက်အဆင့်သို့ တင်ပြချက်အရ သင်္သန်းကျွန်းရဲစခန်းမှာပင် ထားခွင့်ရသဖြင့် မိငယ်အတွက် အနေအစားအဆင်ပြေသွားသည်။ စခန်းမှူးရဲအုပ်ထွမြင့်၏ မေတ္တာစေတနာပင်ဖြစ်သည်။
ရီမန်ရက် ကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။ မိငယ်အမှုကို တရားရုံးသို့ တရားစွဲတင်ခဲ့သည်။ တရားရုံးအချုပ်ဖြစ်သွားသဖြင့် မိငယ်တို့သားအမိအင်းမိန်ထောင်အချုပ်သို့ ပါသွားလေတော့သည်။

***
ဒီနေ့ မိငယ်အမှုကို စီရင်ချက်ချမည်ဖြစ်သည်။ မြင်ကွင်းက ရင်နှင့် စရာကောင်းလှသည်။ တရားခွင့်ရှေ့

နှစ်ကားပေါင်း တစ်ကျပ်

မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

**နစ်ထားပေါင်းတစ်ကျပ်
မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)**

အိတ်ကပ်ထဲမှ ဖုန်းမြည်သံ
ဖြင့် ဆိုင်ကယ်ကို ဘေးအသာချ
ထဲ၌ စက်ကိုသတ်ကာ ဖုန်းနံပါတ်ကို
ဖြည့်လိုက်၏။

မြန်မာ့အလင်း သတင်း
သတက် ကိုသူရထံမှ ဆက်သွယ်ခြင်း
ပင် ---

“ဟယ်လို .. ကိုသူရ .ရေ
ဆီနီရှိပါခင်ဗျာ”

အချိန်က နံနက်(၉)နာရီ
ဆုတ်ခန့်ရှိပေပြီ။ ကျွန်တော်ရောက်ရှိ
နေသောနေရာက တောင်ငူမြို့၏
အောက်ဘက် မိုင်တိုင်အမှတ် ၁၇၈အ
နီး (ရန်ကုန်-မန္တလေးတားလမ်း) သစ်
အထူးပျိုးဥယျာဉ် ရှေ့နားလောက်တွင်
ဖြစ်၏။

“အစ်ကို ရေ .. ဘယ်
ဆုတ်နေလဲဗျ။ အမှတ်(၂)စခန်းမှာ
ထူထပ်မှုတစ်ခုရှိဆိုလို့ ရပ်ကွက်(၆)
ထဲမှာ ဖြစ်တာလို့ပြောတယ်”

“ဟင် .. ဟုတ်လား .. ရပ်
ကွက်(၆)ဆိုတာ ကျွန်တော်နေတဲ့ ရပ်
ကွက်ပဲဗျ။ ဘာသံမှ မကြားရပါလား။

မှားများနေသလားပဲ။ မနက်တော့
(၂)စခန်းကိုဝင်ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီးမှ က
လပ်စစ်ကအပြန် မဝင်တော့ဘဲ ရေတာ
ရှည်ဘက်မှာ အလုပ်တစ်ခုရှိလို့ တန်း
ပြီးထွက်လာခဲ့မိတာ”

“သတင်းက တိကျတယ်
အစ်ကိုရ။ အခု ကျွန်တော်တို့စခန်းထဲ
ရောက်နေကြပြီ။ အစ်ကို လာခဲ့ပါ
လား”

“အေးဗျာ .. ခင်ဗျားတို့ပဲ
သွားကြပါတော့။ ကျွန်တော်က ဒီဘက်
ရောက်နေပြီ။ ကန်ရိုးကို ကျော်လာပြီ။
ကြံတောနား ရောက်တော့မှာဆိုတော့
ပြန်မလှည့်တော့ပါဘူး။ ညနေကျမှပဲ
သတင်းဝင်ယူတော့မယ်။ ကျေးဇူးပဲ ကို
သူရရေ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို .. ဟုတ်
ကဲ့ .. ဒါဆို ဒါပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ ...”
“ဟူး ... ငါတော်တော်ညံ့ပါ
လား”

အခါတိုင်းဆိုလျှင် မနက်မိုး
လင်း မျက်နှာသစ်ပြီးသည်နှင့် လက်
ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ အလျင်သွား၏။ လက်
ဖက်ရည်ဆိုင်၌ လူပေါင်းစုံတို့ထံမှ ရသ
မျှသတင်းစကားများကို စနည်းနာ၏။

ထို့နောက် အရေးပါသော သတင်းဖြစ်
ပါက ရဲစခန်းနှင့်သက်ဆိုင်လျှင် ရဲစခန်း
သို့ တစ်လက်စတည်း သတင်းအတည်
ပြုရင်း နယ်မြေသတင်းကို ထပ်မံစုံစမ်း
ထောက်လှမ်းနေကြမြဲ။ ဒါ .. ကျွန်
တော်၏ နေ့စဉ်ပုံမှန် လှုပ်ရှားဆောင်
ရွက်မှုပင်။

ထုခွေကျမှ ရေတာရှည်
ဆည်မြောင်းတွင် အလုပ်လက်ခံထား
သော အလျားပေ(၆၀)၊ အနံ(၁၃)ပေ
ရှိ နံရံဆေးရေးပန်းချီကားအတွက် ခင်
မင်သူကိုပေါ်နှင့်တွဲဖက်ကာ အလုပ်
လုပ်သည့် နေရာဌာနသို့ ဦးစားပေးသွား
ရောက်နေရသည်ဖြစ်၍ သွားရောက်
ဆောင်ရွက်နေကျမြဲ အလုပ်တာဝန်
တစ်ခုကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘော
ထားလိုက်မိသည့်အကျိုးက သတင်း
နောက်ကျခြင်းဟူသော ဆိုးကျိုးအဖြစ်
ကို လက်တွေ့ကြုံရလေပြီ။

ယခင်အချိန်ကာလများ
တုန်းကတော့ တောင်ငူတွင် မူခင်း
သတင်းထောက်ဟူ၍ မိမိတစ်ယောက်
တည်း ပြိုင်ဘက်မရှိ၊ ရှိသောပြိုင်ဘက်
သည်လည်း သူ့အလိုလို ခြေရာဖျောက်
သွားကြမြဲ။

ထုခွေကျ ထိုသို့ဖျောက်ပြို

လွတ်လပ်ပွင့်လင်းလာသော သတင်းမီဒီယာခေတ်နှင့်အညီ ဂျာနယ်၊ သတင်းစာတိုက်များမှာ မိုးတွင်းကာလပေါက်သော ရှိများသဖွယ် အပြိုင်အဆိုင် အမြောက်အမြား မရေတွက်နိုင်အောင် ပေါ်လာကြသည် နည်းတူ ဂျာနယ်တိုက်၊ သတင်းစာတိုက်များမှ မွေးထုတ်လေ့ကျင့်ပေးလိုက်သော သတင်းသမား လူငယ်ကလေးများမှာလည်း စက်ရုံမှထုတ်လိုက်သော ပလတ်စတစ်အရုပ်များသဖွယ် အပြိုင်းအရိုင်း ပေါ်ရာကြသည်ဖြစ်ရာ စာရေးသူတို့မြို့၌ သတင်းသမား (၁၀)ဦးထက်မနည်း တိုးလာခဲ့လေပြီ။

ငယ်ရွယ်နုပျိုသော လတ်ဆတ်တက်ကြွသော လူငယ်သတင်းသမားများပီပီ လက်စွမ်းကလည်း အလွန်ပြုကြပြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးလည်း အပြိုင်အဆိုင် ကြိုးစားကြသည်ဖြစ်ရာ သတင်းတစ်ပုဒ်ရပြီဆိုလျှင် ထိုသတင်းဇာတ်ဖြစ်ရုံရာဌာနသို့ ထန်းလျှာခဲအားပိုင်းအုံသော ပုရွက်ဆိတ်အမည်းများသဖွယ် သူထက်ငါဦးအောင် စုပြုံတိုးဝှေ့ရောက်ရှိနေတတ်ကြပြီး သတင်းဦးသတင်းထူးတို့အား ၎င်းတို့ကအင်တာနက်များနှင့်ချိတ်ဆက်ကာ မိခင်

သတင်းဌာနသို့ EMAIL များဖြင့် အလျင်အမြန် ပို့ကြလေတော့၏။ နည်းပညာ၏အစွမ်းကား အံ့မခန်းလောက်ပါပေ။ ကမ္ဘာ့အရှေ့ဖျားမှ သတင်းအားကမ္ဘာ့အနောက်ဖျားသို့ EMAIL ဖြင့် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း သယ်ဆောင်ဖြန့်ကြက်ပေးနိုင်သည် ဖြစ်ရကား သတင်းကိုထမင်းသဖွယ် သဘောထားကြသော စပ်စပ်စုစု စေ့စေ့ငုငု သိလိုကြသည့် သတင်းလူသား ပြည်သူများအတွက် လွန်စွာတန်ဖိုးရှိလှသော သတင်းအချက်အလက်များကို အချိန်တိုအတွင်း သိရှိခွင့်ရကြလေပြီ။ သို့ရာတွင် သတင်းဦးသတင်းထူးတို့ ထုံးစံအတိုင်း မပြည့်စုံသော မှားယွင်းသော သတင်းအချက်အလက်များ မကြာခဏ ဖော်ပြမိတတ်ကြသဖြင့် ကြာတော့လည်း သတင်းထောက် လက်သစ်အချို့မှာ သန့်ရှင်းရေး ဆန်ခါပေါက်မှ ခြေတံ့ကျသွားပြီး သတင်းလောကမှ တဖြည်းဖြည်းမှေးမှိန် ပျောက်ကွယ်သွားကြပေပြီ။

ကျွန်တော်ကတော့ ထိုကလေးများနှင့် နှိုင်းစာလျှင် သတင်းမီဒီယာလောကတစ်ခုတည်း၌ အဓိကကျင်လည်သူဟုတ်ဘဲ ဝတ္ထုရေးသား

ခြင်းဟူသော စာပေအနုပညာ လုပ်ငန်းများအား ဦးစားပေးလိုက်ကိုင်နေခြင်းသည်အပြင် ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုကျော်လွန်လာပြီဖြစ်သော စာပေလမ်းပေါ်၌ မလွဲသာမရှောင်သာ ဖြစ်တော့လာရသော မီဒီယာလောက၏ တက်လာမှု အပြောင်းအလဲတွင် သူရိုးကျ လျှောက်နေကျလမ်းမှပြောင်းအကွက်ပြောင်း ကစားရသော အကစားသမား တစ်ဦးပမာ ဂျာနယ်သတင်းသမားဘဝကို တစ်ဆင့်တစ်နေ့စဉ် ပုဂ္ဂလိက မီဒီယာသမားတစ်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ရေးလက်စတုစာပေများကို ခပ်ကျဲကျဲဆက်လက်သား၍၎င်း အသွင်ပြောင်းခဲ့ရသဖြင့်ဖြစ်ရာ လူငယ်သတင်းသမား ကိုသူကိုယေျာကို၊ ကိုကျော်စွာ၊ ကိုဇော်ထွန်းကိုဇော်ဝင်းချစ်တို့နှင့် မကြာခဏဆိုလိုအတူဆုံ သတင်းရယူ ဖြစ်ခဲ့သည်ခင်မင်မှု၊ လေးစားမှု၊ ယုံကြည်မှုများ ပြန်အလှန် ရစ်ပတ်နှောင်တွယ်မိခဲ့ခြင်းသည်ဖြစ်၍ သတင်းကောင်းလျှင် သူရက အမြဲလို ဆက်သွယ်တွဲခေါ်ပေးရှိ၏။

ယခုလည်း ကျွန်ုပ်တို့အားလိုက်ရသော လူသတ်မှုသတင်းတစ်

ရှုထောင့်ပိုင်းနှင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ဆက်သွယ်သတင်းမျှဝေပေးလေ
သို့ရာတွင် လူသတ်မှုသတင်းသည်
သတင်းသမားအတွက် တန်ဖိုးရှိသည်
သတင်းစာအခင်းအကျင်း၌ စာ
သုရင်ထဲသို့ စေ့စေ့ငုငု ပေးပို့နိုင်ခွင့်
ရသော အနေအထားဖြစ်၍ မူခင်း
မူဆယ်များနှင့်သာ လိုက်လျောညီထွေ
ပေးဝေဆာဆာဖော်ပြခွင့်ရသော
တန်းသတင်း (အဖိုးတန်သတင်း)
တန်းအစားဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်
ထိုက်ဝိုင်အယူအဆ (သတင်းအ
ဆက်သွယ်ရေးအဖွဲ့အစည်းအ
ဖွဲ့)ကြောင့် ညနေအလုပ်သိမ်း
အိမ်ပြန်ရောက်တော့မှ သွားတော့

မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။
“ဘာတဲ့လဲ အစ်ကို”
“လူသတ်မှုဖြစ်လို့တဲ့ ကို
ပေါရေ။ ဒီကနေ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
သွားတာ အဲ့ဒီ ဒေါက်တာကိုကြီး လမ်း
ဆုံကပါပဲဗျာ။ ဘာသတင်းမှ မသိခဲ့ဘူး။
ခါတိုင်းရဲစခန်းကို ဝင်နေကျ။ ဒီနေ့ကျ
မှ ကံဖယ်ချင်တော့ ရဲစခန်းကိုမဝင်ဘဲ
ရေတာရှည်ကို တန်းထွက်လာတာ။ သူ
များပြောမှသိရတယ်။ အဟဲ ... သွား
မယ်ဗျာ။ ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်”
ကိုပေါအား မိမိ၏ညံ့ဖျင်း
အားနည်းချက်ကို အရှက်ပြေပြောရင်း
ဆိုင်ကယ်ပေါ်တင်ကာ (၂)ယောက်

သား ရေတာရှည်ကို ဆိုင်ကယ်ပေါ်တင်၏။
◆◆◆◆◆
“အစ်ကို - ထောင်စာအုပ်
ကြမယ်”
“တောင်းပြီလေ။ သွားကြ
တာပေါ့။ နေဦးဗျ ဖုန်းထားနေတယ်”
နံရံဆေးရေး ပန်းချီများထိ
ရေးဆွဲနေကြရင်းမှ နေ့လယ်(၁၂)နာရီ
ထိုးပြီဖြစ်၍ ထမင်းစားနားကြရန် ထို
ပေါက်ကျွန်တော့်အား စတားစလိုက်
ချိန်နှင့်တိုက်ဆိုင်စွာ တယ်လီဖုန်းမြည်
လာ၍ ဖုန်းလက်ခံနားထောင်လိုက်၏။
မြို့မရဲစခန်းမှူး ဒုရဲမှူးတင်
ဝင်း၏ဖုန်းပင် ..

“လူသတ်မှုဖြစ်လို့တဲ့ ကိုပေါရေ။ ဒီကနေ့
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားတာ အဲ့ဒီ ဒေါက်တာကိုကြီး
လမ်းဆုံကပါပဲဗျာ။ ဘာသတင်းမှ မသိခဲ့ဘူး။
ခါတိုင်းရဲစခန်းကို ဝင်နေကျ။ ဒီနေ့ကျမှ ကံဖယ်ချင်တော့
ရဲစခန်းကိုမဝင်ဘဲ ရေတာရှည်ကို တန်းထွက်လာတာ။
သူများပြောမှသိရတယ်။ အဟဲ ... သွားမယ်ဗျာ။
ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်”

“ဟယ်လို .. ရဲမှူးအမိန့်ရှိ
ပါခင်ဗျာ”
“သတင်းထောက်ကြီးကို
သတင်းပေးမလို့ ဒီမှာဗျာ လူသတ်မှု
ဖြစ်တာ တရားခံမိပြီဗျာ။ အဲဒါ စခန်းကို
လာခဲ့ဦး”
“ဟုတ်ကဲ့ ရဲမှူး လာခဲ့ပါ
မယ်။ ညနေကျရင်လာခဲ့မယ်”
“အိုကေ အိုကေ ညနေကျ
ရင် ရဲတပ်ဖွဲ့နေ့ညဉ့်ပွဲလဲ လာခဲ့ဦး။
ကျုပ်တပည့်တွေကို ဖိတ်စာတော့ပို့ခိုင်း
ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖိတ်စာရောက်

ရွှေလောင်၊ ညိုခင်းနှင့် ရာသီဥတု

ရောက်၊ မရောက်ရောက် လာခဲ့ဗျာ”

“ဟုတ်တဲ့ပါရဲမှူး ဟုတ်တဲ့ ဒါနဲ့ တရားခံက အမှတ်(၂)ရဲစခန်းက အမှုက မဟုတ်ဘူးလားရဲမှူး”

“မဟုတ်ဘူးဗျို့ ကိုဆွေရဲ့။ အမှတ်(၂)က ဒီကနေ့မနက် သန်းခေါင်ကျော်လင်းအားကြီးချိန်မှာ အရင်ဖြစ်တာ။ ကျုပ်တို့မြို့မရဲစခန်းက အခု (၁၀)နာရီလောက်မှ ရုံးဝါကြီး(ခရိုင်ရုံး) ထောင့်ဗျာ .. စစ်တောင်းတံတားထိပ်ကယ်ရိုက်တာ နောက်ထပ်သတ်သတ်ဖြစ်တာ”

“ခရိုင်ရုံးမှာ အစည်းအဝေး လုပ်နေကြတုန်း ကမန်းကတန်းပြေးရ

တာဗျာ .. လူကိုစိတ်ညစ်သွားတာပဲ”

“ဟာ .. ဒါဆို အောက်တိုဘာ(၁)ရက်နေ့ရဲ့ တပ်ဖွဲ့နေ့ကို တောင်ငူက မှတ်မှတ်ရရဖြစ်သွားအောင် လူသတ်မှု တစ်နေ့တည်း (၂)မှုနဲ့ကြိုဆိုလိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား ရဲမှူး ..”

“အေးဗျာ .. အဲဒီလိုဖြစ်နေပြီ။ လူတွေကလည်း ခက်တယ်ဗျာ။ သွေးဆူတဲ့လူတွေဆိုတော့ အထိန်းရသိပ်ခက်တာကိုး ... အခုတော့ပြီးသွားပါပြီ။ အမှုကြီးတက်လာတာဆိုတော့ လူကြီးရှေ့မှာ မျက်နှာမလှဘူးပေါ့ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီ ရဲမှူးရေ ကျွန်တော်ညနေ လာခဲ့ပါ့မယ်။ အခုလို

စိတ်ကြားတာ ကျေးဇူးပဲဗျာ”

မြို့မစခန်းမှူး ဒုရဲမှူးတဝင်းအား ကျေးဇူးတင်စကား တွဲပြောကြားလိုက်၏။ ညနေမိုးချုပ်ထူရဲတပ်ဖွဲ့နေ့ ညစာစားပွဲ သွားရမယ့်တော့မည်။

“ဟော ရောက်လာပါပြီဗျာ သူများတွေပြောမှ သိရတဲ့သတင်းထောက် ... သူ့ဘာမှသိတာမရှိဘူးလည်း ညကဖြစ်တဲ့လူသတ်မှု သူ့လမ်းနားမှာဖြစ်တာ။ အခင်းဖြစ်ရာကိုလဲဖြတ်ပြီး မနက်စောစောနီလက်ဖက် ရည်သွားသောက်သေးတဲ့။ ဒါတောင်မှ သူမသိဘူး။ တခြားသတင်းထောက်တွေက မနက်စောစောနီစီးစီး လာသွားပြီးပြီး။ ခင်ဗျာ ခုညနေမှလာတယ်”

ရဲစခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည့် အမှတ်(၂)နယ်မြေ စခန်းမှူးရဲမှူးအေးဇော်က ကျွန်တော့်အား ထူးခြားပြောင်မြောက်သော ဂုဏ်ရတနာများကို ဘေးလူများကြားအောင် အော်ဟစ်ကျယ် ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့် ရယ်ကာမောတာ ပြောဆိုချီးထောထောမနာပြုရင်း နှုတ်ခွန်းသက်ထို

ကျွန်တော့်အား လွန်စွာအ
ထင်ကြီးသော စခန်းမှူးမောင်းကြွကြီး
မိသေတည် ...

“အပြစ်ပြောလည်း ခံရမှာ
ဆရာရေ ခုဟာတောင် သတင်း
ဆောက် ကိုသူရပြောလို့ သိရတာ။ ဒါ
ဆတ်ဆရာ ရဲနှစ်ပတ်လည် ညော်ခံပွဲမ
ထပ်ဘူးလား။”

“ဟောဗျာ .. ခင်ဗျား မသိ
ဘူးလား၊ မနက်ကပြီးသွားတယ်။ အဲဒါ
ကြောင့် ခင်ဗျားကိုကျပ်ပြောတော့ လွန်
ဆယ်တဲ့၊ ခင်ဗျားသတင်းထောက်လုပ်
ပြီး ဘာသိတာရှိတုန်း ... ဟား ဟား
တကယ့်လုပ်”

“ဟီး .. ကံဆိုးတာပေါ့
ဆရာရယ်။ ဒါနဲ့ဆိုပါဦး။ လူသတ်မှုက
ဆယ်လိုဖြစ်ရတာတဲ့တုန်း”

“အင်း .. ဇာတ်လမ်းအား
ဆုံး မြှင့်သုံးသပ်ရရင်တော့ တစ်ဖက်
ထလည်း အရက်ဆိုင်ကထွက်လာကြ
ဆဲ့ မူးကြောင်ကြောင်(၂)ယောက်၊
ကျန်တဲ့ဘက်ကလည်း အရက်ဆိုင်က
ထွက်လာကြတဲ့ မူးကြောင်ရူးကြောင့်
(၄)ယောက်၊ အဲဒီနှစ်ဖွဲ့တွေတော့ မူး

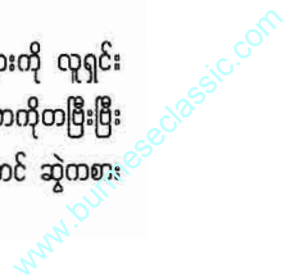
ကြောင်ရူးကြောင်နဲ့ရန်စ၊ စတားများ၊
ရိုက်ကြ၊ ပုတ်ကြနဲ့ လတ်လွန်ပြီးသေ
သွားတာပေါ့ဗျာ။ အချိန်အခါကလည်း
လူကောင်းသူကောင်းတွေ အနားယူ
အိပ်မောကျချိန် ညသန်းခေါင်ကျော်ပြီး
အချိန်မှာ ဖြစ်တာတဲ့။ မယ်မယ်လျလျ
ကိစ္စမျိုးမတုတ်တဲ့ လူသတ်မှုပျို့ .. ဖြစ်
ပုံက ဒီလိုဗျ”

ဇော်ပု၊ ဇော်ဦး၊ မျိုးဝင်း၊
ထွန်းဝင်းတို့ သူငယ်ချင်း(၂)ယောက်
နဂါးရံဘုရားလမ်းရှိ “ဈာန်” ဘီယာ
ဆိုင်က ဆိုင်ကယ်များဖြင့် ထွက်လာခဲ့
ကြသည်။ အချိန်က ညသန်းခေါင်
ကျော်ပြီး (၁)နာရီနီးပါးခန့်ရှိပေပြီမို့ မြို့
လယ်လမ်းများပေါ်၌ လူသူလေးပါး
ကင်းရှင်းနေ၏။ တစ်နေကုန်တစ်နေ
ခန်း ရုံးသွားရုံးပြန်၊ ကျောင်းသွား
ကျောင်းပြန်၊ ဈေးသွားဈေးပြန်၊
အလုပ်သွားအလုပ်ပြန်စသည်ဖြင့်
ကိုယ့်တာဝန်နှင့်ကိုယ် သွားလာလုပ်
ရှားနေကြရသော အလုပ်နှင့်အကိုင်
နှင့်လူများ တစ်နည်းအားဖြင့် လူ
ကောင်းသူကောင်းများ အိပ်စက်အ
နားယူနေကြချိန်၌ အလုပ်
မရှိအတိုင်မရှိ မိဘပိုင်ဆိုင်ဖြန့်
နေကြသော ဇော်ပုတို့လို ဝေလေလေ

လူတစ်သိုက်ကတော့ လောကကြီး
အတွက် အမှိုက်များသဖွယ် ကိုယ့်အိမ်
ကိုယ်ယာသို့ ပြန်ချင်သည့်အချိန်မှပြန်၊
အိပ်ချင်သည့်အချိန်မှအိပ်၊ မပြန်သေး၊
မအိပ်သေးသရေတော့ အရက်ဆိုင်
တကာ အရက်ဆိုင်ဝင်လိုက်ထွက်
လိုက်၊ လှည့်ပတ်သောက်လိုက်၊ မန်းနီး
ဂိမ်းဆိုင်များဝင်၍ မန်းနီးဂိမ်းကစား
ကာ ဟေးလားဝါးလားလုပ်လိုက်၊
အချိန်ဖြုန်းလိုက်နှင့် ပြက္ခဒိန်ရက်စွဲ
များကို ဝမ်းထဲမျိုချနေသူများဖြစ်၏။

ယခုလည်း ၎င်းတို့အားလုံး
ညနေကတည်းက စုရပ်ဖြစ်သော ရန်
ကုန်-မန္တလေးလမ်း၊ ဆေးရုံထောင့်ရှိ
ကွမ်းယာဆိုင်တွင် စတင်ဆုံစည်းလူစုမိ
ပြီးချိန်မှစ၍ မြို့တွင်းရှိရှိလိုပေါက်နေ
သော အရက်ဆိုင်များတွင် တစ်ဆိုင်ပြီး
တစ်ဆိုင် လှည့်ပတ်သောက်ခဲ့ကြပြီး
ဖြစ်သော်လည်း ရပ်နားသည်ဟုမရှိ
သေး။ ယခုတိုင်သောက်နေဆဲ။ ဒါ
နောက်ဆုံးဖြစ်မည်ဟု မဆိုသာ။ နည်း
နည်းအမူးပြေလျှင် ထပ်သောက်ချင်
သောကြော့ဦးမည်။

ဆိုင်ကယ်များကို လူရှင်း
နေသလမ်းပေါ်၌ လီဗာကိုတပြီးပြီး
မြည်ဟိန်းပေါက်ကွဲအောင် ဆွဲကစား

လျက် ဆိုင်ကယ်အားပလာတာရိုက်သလို ဘယ်ညာလူးလွန်၍ တွေ့တာပိုက်ကာဖြင့် တစ်လမ်းလုံးပြည့်နေအောင် မောင်းနှင်လိုက်၏။

“ရှေ့မှာ ဘဲကြီးနှစ်ကောင် ကွ .. အသာနေပွတ်ဆွဲလိုက်မယ်”

“ပြီး .. ပြီး .. ပြီး .. ဝရော”

“ဝါးယားယားယား”

“ဟာ .. ငါ့မယားသားလေးတွေ .. ဆိုင်ကယ်နဲ့လူကို ပွတ်ဆွဲသွားတယ်၊ ကဲတော့ ဘာမှတ်သလဲ တောင်ငူမြို့လယ်တောင်မှာ နေတဲ့တောင်တွေကွ”

“ဝိုး .. ဖောက် .. ဝိုး .. ဖောက်”

“အား .. အား .. ဟေ့ကောင်တွေ လေးခွနဲ့ပစ်တယ်ကွ၊ မောင်းမောင်း မြန်မြန်မောင်း”

ဇော်ပုတို့ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ပွတ်ဆွဲခံရသူ နှစ်ယောက်က လက်တွင်းအသင့်ကိုင်ဆောင်ထားသော လေးခွဖြင့် ချက်ချင်းပြန်ပစ်သဖြင့် ဇော်ပုတို့အား ထိမှန်တုန်သောကြောင့် ၎င်း(၂)ယောက်၏စက်တွင်းမှ လွတ်ကင်းအောင်ဆိုင်ကယ်များအား အရှိန်ဖြင့်

ကာမောင်းလိုက်ပြီး ဈေးတန်းဟောင်းကျောင်းအနီးရှိ မန်းနီးဂိမ်းဆိုင်ရှေ့ဆိုင်ကယ်များကို ထိုးရပ်ကြတာ ဆိုင်အတွင်းသို့ ပြေးဝင်ပုန်းခိုကြ၏။

“လိုက်လာကြမလား မသိဘူးနော် ဇော်ဦး”

“မလိုက်လောက်ပါဘူးကွ လိုက်လာလည်း မှတ်မိစရာမှရှိတာ။ ဇော်ပုရာ ဘာလဲ၊ မင်းကြောက်လို့လား”

“အံ့မာ .. ဘာကြောက်စရာရှိလဲ။ သူတို့က (၂)ယောက်တည်းဥစ္စာ။ အဲသလောက်များတော့ကွ ဇော်ဦးရာ”

“ဒါဆို ဘာလို့ပြေးလာသေးလဲ ဇော်ပု”

“မင်းတို့ကို ထိမှာစိုးလို့ကွ သိလား။ အရက်အတူသောက်လာတဲ့ လူအချင်းချင်းက ရစ်နေပြန်ပြီ။ ကြောက်နေတာက မင်းမို့လား။ ငါသိပါတယ် ဇော်ဦးရာ”

“ဟေ့ကောင် ဇော်ဦးက သွေးရဲတယ်ကွ”

“ဒါဆို မင်းပြန်ချရဲလား ငါလိုက်ပို့မယ်”

“သိပ်ချရဲတာပေါ့ မင်းလည်း .. မင်းသာကြောက်”

“ဟေ့ကောင် ငါလည်း မိုက်တယ်ကွ၊ လာ .. မင်းနဲ့ငါနဲ့အသွားချမယ်။ ဟေ့ကောင် မျိုးဝင်းလိုပဲ ခွဲဦး၊ ငါတို့ကိုလေးခွနဲ့ပစ်တဲ့ ဘဲကြီး(၂)ကောင်ကိုပြန်ရိုက်မလို့”

“အေး ကြိုက်တယ် လိုက်မယ်ကွာ”

မူးကြောင်ရူးကြောင်နှစ်ယောက် ဇော်ပုတို့(၃)ယောက်ဆိုင်ကယ်ထဲ မောင်းနှင်စီးနင်းကာ ဗိုလ်မှူးဖိုးတွန်းလမ်းအတိုင်း နောက်ကြောင်းပြောင်းမောင်းနှင်ခဲ့ကြသည်။

“တွေ့ပြီကွ ဟိုမှာ ဒေါက်တာကိုကြီးလမ်းဆုံမှာ မင်းတို့နောက်ကလိုက်ခဲ့ ဆိုင်ကယ်ကိုဒီမှာရပ်၊ ငါ့ရင်အချိုသတ်နဲ့ အနားတပ်ပြီး အဲဒီဘဲကြီးရဲ့လေးခွကို ဝင်လုမယ်။ ပြီးဆော်မယ်၊ မင်းတို့အဲဒီတော့မှ ဝိုင်းသမ”

“အေး ကောင်းတယ်”

အစီအစဉ်အတိုင်း ဇော်ပုအမည်မသိလူ(၂)ယောက်ထံ ကပ်လျှောက်သွားလိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီး .. မီးခြစ်ပါ
ထား၊ ခဏတုန်းပါဦး၊ ဆေးလိပ်မီးညှိချင်
သို့”

“မပါဘူးကွ .. တကယ်
ပြောတာ”

“မပါလဲရတယ် အဲဒီလေး
ဒုတိယလိုချင်တဲ့ ကဲကွာပစ်ဦး”

“ခွပ်”

“အား ...”

“ဖုန်း .. ထိုင်းခွပ်”

“အွန် .. အိ .. အီး”

“ဟေ့ကောင်တွေ လွန်မယ်
တော်တော့ အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော်
တောင်းပန်ပါတယ် လူမှားသွားလို့
နော်”

အချိန်တိုအတောအတွင်း
အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်လှ၏။

(၂)ယောက်နှင့် (၄)
ယောက်ရန်ပွဲ၊ ကြိုတင်တိုက်ခိုက်ရန်
အကြံသမားလေးယောက်က လက်ဦး
မူရယူကာ စတင်၍လက်သီးများဖြင့်
ထိုးကြိတ်ခြင်း၊ တုတ်ဖြင့်အဆက်မ
ပြတ်ရိုက်နှက်ခြင်းတို့များ ပြုလုပ်လိုက်
မှုကြောင့် (၂)ယောက်သမားဘက်မှ
တစ်ယောက်မှာ ကတ္တရာလမ်းပေါ်၌
စကားမေးမရတော့ဘဲ လဲကျသွားခဲ့
လေပြီ။ သွေးများက မြင်မကောင်း
အောင် ကတ္တရာလမ်းပေါ်၌ အိုင်ထွန်း
စွာဖြင့်

ညသည် တိတ်ဆိတ်မှုတို့
ကြီးစိုးနေ၏။ မြို့လမ်းအပေါ်၌ မလှုပ်မ
ယှက် သွေးအိုင်ထဲလဲနေသူတစ်
ယောက်နှင့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေရ
ထားသော လူတစ်ယောက်တို့နှင့် ဝေး

သည်ထက်ဝေးအောင် ခော်ပု ခော်ဦး၊
ရိုးဝင်း၊ ထွန်းထွန်းတို့ထုထိုင် ဆိုင်
ကယ်များအား တလန်းကြမ်းဆင်း
နှင့်တာ ရန်တုန်-မန္တလေးဆင်းသတ်
ဦးတည်၍ မောင်းနှင်ထွက်ပြေးခဲ့ကြ
သည်။

“ဖိုလ်ကြီး .. တပင်ရွှေထီး
လမ်းထောင့်မှာ ရန်ပွဲတစ်ပွဲဖြစ်သွား
တယ်၊ တစ်ယောက်က ဒဏ်ရာအ
တော်ပြင်းတယ်၊ စကားမေးမရဘူး၊
ကျွန်တော်တို့ ဆေးရုံသွားပို့တော့မယ်”

“ဟေ .. ဟုတ်လား ကို
သန်းထိုက်ထွေး ကောင်းပြီ ကိုယ် အခု
ဆေးရုံကိုလိုက်လာခဲ့မယ်”

ညကြီးအချိန်မတော် စကား
ပြောစက်ဖြင့် ဆက်သွယ်လာသော
လှည့်ကင်းအဖွဲ့မှ နယ်ထိန်းခေါင်း
ဆောင် ဒုရဲအုပ်သန်းထိုက်ထွေး၏
သတင်းပို့ချက်ရသည်နှင့် အမှတ်(၂)
နယ်မြေစခန်းမှူး ရဲအုပ်အေးဇော်က
တောင်ငူဆေးရုံ အရေးပေါ်ဌာနဆီသို့
ဆိုင်ကယ်မောင်းထွက်ခဲ့၏။

“တစ်ယောက်တော့ ရှော
သွားပြီဖိုလ်ကြီးရေ၊ ဟိုမှာ ဦးခေါင်းကို
သစ်သားတုတ်နဲ့ အရိုက်ခံခဲ့ရပုံပဲ။”

“ဟာ .. ငါ့မယားသားလေးတွေ ..
ဆိုင်ကယ်နဲ့လူကို ပွတ်ဆွဲသွားတယ်၊
ကဲကွာ ဘာမှတ်သလဲ တောင်ငူမြို့လယ်ကောင်မှာ
နေတဲ့ကောင်တွေက”

တစ်ယောက်က သူ့အဖော်မောင်မောင် တဲ့ ... ရေတာရှည်ကားဆိပ်ကမ်း ဟောင်းမှာနေတာ”

“ဟုတ်လား ကဲပြောစမ်းပါဦး ခင်ဗျားတို့ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း နဂါးရုံလမ်းထဲက စာနာဘီ ယာဆိုင်မှာ အရက်သောက်ခဲ့ကြပြီး ည သန်းခေါင်အချိန်လောက်ကြတော့ ချစ်သူလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထမင်း ကြော်စားကြမယ်ဆိုပြီး ခြေကျင်လမ်း လျှောက်လာခဲ့ကြတုန်း နောက်ကပါ လာတဲ့ဆိုင်ကယ်သမားတွေက ဗိုလ်မှူး ဖိုးကွန်းလမ်းပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့(၂) ယောက်ကို ဆိုင်ကယ်နဲ့ပွတ်ဆွဲသွားလို့ ကျွန်တော်လည်းစိတ်ဆိုးပြီး လေးခွနဲ့ ပစ်လိုက်မိတယ်။ နောက်တော့ တပင် ရွှေထီးလမ်းဆုံ ဒေါက်တာကိုကြီး ထောင့်လဲ ရောက်ရော သူတို့(၄) ယောက် ဆိုင်ကယ်တွေနဲ့ ပြန်ရောက် လာပြီး ကျွန်တော်တို့ကို တုတ်နဲ့ပိုင်း ရိုက်ပြောတော့တာပဲ”

“ခင်ဗျားတို့ဟာကလည်း အရက်တွေကို မူးအောင်သောက်ပြီး ရင် အိမ်မပြန်နိုင်ကြသေးဘူး။ ဟိုအချိန်သွားဖြုန်း၊ ဒီအချိန်သွားဖြုန်းနဲ့

တယ်လဲခြေရည်ကြတာကိုး။ ပြီးတော့ မူးကြောင်ရူးကြောင်နဲ့ ပြဿနာဖြစ်ကြ အခု တစ်ယောက်သေပြီ၊ ဘာမှမဟုတ် တဲ့ ပြဿနာလေးနဲ့ဗျာ၊ ကဲ .. ခင်ဗျား တို့ကို လုပ်သွားတဲ့လူတွေကို သိလား မှတ်မိလား”

“မသိဘူး ခင်ဗျာ၊ မှတ် လည်းကောင်းကောင်းမမှတ်မိဘူး။ ဆိုင်ကယ်ကတော့ ဝေ့ဖ်အယ်လ်ဖာလို့ ထင်တာပဲ”

ထိုစဉ် ဆေးရုံဝင်းထဲသို့ လူ ငယ်နှစ်ဦး မယောင်မလည်ဖြင့် ဟို ကြည့်၊ သည်ကြည့်လုပ်ကာ စူးစမ်းသ လိုအကြည့်မျိုးဖြင့် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကို မောင်း၍ ဝင်လာကြသည်ကို စခန်းမှူး ရဲအုပ်အေးဇော်က မြင်လိုက်၏။

“ကိုဖိုးတုတ် ခင်ဗျားပြော တာ ဒီလူ(၂)ယောက်ပါလား ဝေ့ဖ် အယ်လ်ဖာဘီးနဲ့”

ဒဏ်ရာများနှင့် ဖိုးတုတ်ဆို သူက အကင်းမပါချေ၊ စခန်းမှူးရဲအုပ် လေသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် ကပ်၍မေးလိုက် သော်လည်း ဖိုးတုတ်မှာ ယောင်တိ ယောင်နနှင့် ဘာမှပြန်မပြော ...

“တရားခံဆိုတာ သူပြစ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့နေရာ သူပတ်သတ်ခဲ့တဲ့

လူတွေဆို တစ်ကျော့ပြန်လာပြီး အသိ ခတ်စူးစမ်းလေ့ရှိတယ်”

စုံထောက်သင်တန်းတထ စဉ်သင်တန်းကပို့ချလိုက်ဖူးသော သ ခန်းစာရပ်အား “ဖျတ်ခနဲ” ရဲအုပ် အေးဇော်၏ခေါင်းထဲ ဝင်ရောက်လာ ခြင်းပေါ်၍ ပြန်ထွက်ခွာသွားသည့် ဆိုင်ကယ်နှင့်လူနှစ်ယောက်နောက်သို့ ခြေရာခံလိုက်ကြည့်ရန် မိမိ၏ဆိုင် ကယ်အားစက်နှိုး၍ မောင်းနှင်ထ ဆေးရုံတွင်းမှ ထွက်ခွာလိုက်၏။

“တောက် .. ဘယ်နာ ပျောက်သွားပါလိမ့်၊ မြန်လိုက်တာ ဆေးရုံအရှေ့ဘက် ထွက်ပေါက်ကိုသ တယ်ဆိုရင် ဒီ(၁၉)ရပ်ကွက်ထဲထ ကောင်တွေပဲဖြစ်ရမယ်”

စခန်းမှူးရဲ အုပ်အေးဇော် က ခြေရာပျောက်သွားသော ဆိုင်ကယ် သမား(၂)ယောက်နှင့် ပတ်သက်၍ မြည်တွန်တောက်တီးကာ ရန်ကုန်- မန္တလေးလမ်း ဆေးရုံထောင့်နေရာ တွင် ဆိုင်ကယ်ကိုခေတ္တရပ်တန့်နဲ့ လှည့်ကင်းအဖွဲ့ထံ စကားပြောစက်ဖြို ဆက်သွယ်လိုက်၏။

“ဟင်္သာလား ...”
“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ကြီး”

(၂၄)နာရီမပြည့်ခင်မှာပင် ထူးထူးနှင့် ထွက်ခွယ်ခဲ့သူအားထုံလေး အချို့ မိစုံစမ်းဖော်ထုတ် ဖမ်းဆီးချိန်ပေးပါ။

...။

“ဇာတ်လမ်းကတော့ အဲဒါပဲကိုဆွေရ။ အမိကကတော့ အလုပ်ရရှိ၊ အကိုင်မရှိ၊ မိဘဆီတရုတ်ပိုက်ဆံနဲ့ အရက်သောက်၊ လောင်းကစားလုပ်၊ အချိန်တွေဖြုန်း၊ ပြဿနာရှာနဲ့ ကိုယ့်အတွက်လည်း တန်ဖိုးနိမ့်၊ ပတ်ဝန်းကျင်အတွက်လည်း ကောင်းကျိုးမပြု၊ တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးအတွက်ဆိုတော့ ဝေလာဝေး”

လူငယ်တဲ့ဗျာ .. တိုင်းပြည်အတွက်ရင်နာတယ် .. တစ်နေ့တစ်နေ့ အရက်ပဲသောက်ပြီး ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျော်အချိန်ထိ ဝေလေလေလုပ်နေကြသူတွေ အကြောင်းမဲ့အကျိုးမဲ့သေတဲ့သူကသေ၊ ထောင်ကျတဲ့သူတွေကထောင်ကျ၊ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မိဘ၊ ဆွေမျိုး၊ သားချင်း၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေက သောကပရိဒေဝမီး တောက်လောင်ကြနဲ့ လူ့လောကမှာ ဒိုက်သရောတွေလို ရေစုန်မောနေကြသူတွေပေါ့ဗျာ ...

စခန်းမှူး ရဲအုပ်အေးဇော်

“အေး .. ဟင်္သာရေ ဝေ့ပစ်ထယ်လ်ဖာနဲ့ မသင်္ကာစရာလူ(၂) သောက် ရန်ကုန်-မန္တလေးလမ်းပေါ်တွင် ခြေရာပျောက်သွားတယ်။ ဗိုလ်မှူးစွန်းလမ်းကို ဝင်လောက်တယ်။ ချစ်သူလမ်းဆုံက စောင့်နေပါ”

“ဟုတ်တဲ့ ဗိုလ်ကြီး”
လှည့်ကင်းအဖွဲ့နှင့် ချိန်းဆိုထားသော ချစ်သူလက်ဖက်ရည်ဆိုင်လမ်းဆုံထောင့်သို့ ရောက်သည်နှင့် စခန်းမှူး ရဲအုပ်အေးဇော်သည် လမ်း

ဆုံနယ်မြေတစ်ဝိုက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ၊ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်၊ ထမင်းကြော်ဆိုင်နှင့် မန်းနီးဂိမ်းဆိုင်များသို့ဝင်ရောက်ကာ သတင်းစနည်းနာလိုက်၏။

“ခုနကတော့ ဇော်ပုတို့အဖွဲ့ရန်ဖြစ်ကြတယ်လို့ အသံကြားတယ်၊ မန်းနီးဂိမ်းဆိုင်ထဲမှာ ပြောနေသံကြားခဲ့တာ”

သတင်းပေးတစ်ယောက်၏ ပြောစကားက စခန်းမှူးရဲအုပ်အေးဇော်အတွက် အဖိုးတန်လွန်းလှ၏။

ထံမှဖွဲ့ကြည့်၍ မြို့မရဲစခန်းဘက် ခြေဦး လှည့်ခဲ့၏။ အချိန်ကား နေဝင်ဖျိုးဖျိုး မိုး ချုပ်စ ..

အောက်တိုဘာလ(၁)ရက် ရဲတပ်ဖွဲ့နေ့အထိမ်းအမှတ် ညစာစားပွဲ ရှိသည်မို့ စခန်းရှေ့ရှိ ဆောက်လက်စ စားသောက်ဆိုင်အသစ်၌ နေရာယူသူ တွေက ယူကုန်ကြလေပြီ။

“လာကိုဆွေရေ မနက်က တည်းက လာမယ်ထင်နေတာ”

“အေးဗျာ ဗိုလ်သက်နိုင်ရေ ကျွန်တော်လည်း မအားတာနဲ့ ခုတောင် အမှတ်(၂)နယ်မြေစခန်းကို အရင်ဝင် ပြီး ဒီကိုဆက်ကူးလာတာ။ လူသတ်မှု က ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ ဇာတ်လမ်း လေး ပြောပြပါဦး ... ဒုရဲအုပ်သက်နိုင် အား ကျွန်တော်ကမေးလိုက်၏။ ဒီလိုဗျာ .. ကိုဆွေရ ... သေတဲ့လူက .. အုတ် ကျွတ်တန်းက ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီသမား ဗျာ။ သတ်တဲ့လူကလည်း ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီသမားပဲ။ ဖြစ်ရတဲ့အကြောင်း အရင်းတော့ ... ”

“မိုးမလင်းသေးဘူး ဆိုင် ကယ်ကယ်ရီသမားတဲ့တာ ကြည့်ပါဦး။ အဲဒီကောင် စောစောစီးစီးမူးနေပြီ။ အရက်နဲ့ မျက်နှာသစ်လာသလားမသိ

ဘူး။ ခရီးသည်တွေကို အားနာရ ကောင်းမှန်းမသိဘူး။ အရက်နဲ့တ တ ထောင်းထောင်း။ လူတအရက်မူးနေ တော့ ဒေသီဒေသီနဲ့ စကားပြောတော့ အာလေးလျာလေး၊ ထိသလိုရီသလို ပဂျိုးပဂျိတ ပြောသေးတယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့ကွာ အဲဒီဝင်း ဆိုတဲ့အကောင် နေ့တိုင်းလိုလိုအရက် ပဲမူးနေတာ ငါတို့ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီ ဂိတ်နံမည်ပျက်တယ်”

မြင့်သောင်းနှင့်ပဲပဲတို့က အုတ်ကျွတ်တန်းနေ ဝင်းဆိုသူအား ကြည့်၍ ပြောဆိုဝေဖန်နေကြ၏။

ဝင်းကကြားပါ၏။ သို့ သော် မကြားတန်ပြုတာနေလိုက်ပြီး စက်လှေဆိပ်မှတက်လာသော ခရီး သည်များထံ ခြေဦးလှည့်လိုက်၏။ နှုတ် မှတော့ မကျေမချမ်းပြောလိုက်သေး ၏။

“ဘယ်ကောင်မှ သောက်ဂ ရုမစိုက်ဘူး”

“ဟေ့ သူငယ်ချင်း ဘယ် သွားမှာလဲ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီငှားမလား .. လိုက်ပို့ပေးမယ် .. ထီးလှိုင်ကိုလား . ငါးရာပဲပေး”

“ဟေ့ သူငယ် ဒါငါ့ခရီး

သည်လေကွာ .. ငါ့ဆိုက်ကားနဲ့ သွား ခေါ်ထားတာ”

“ခင်ဗျားကြီးနဲ့ မဆိုက်သွား သူ့ဘာသာ သူဆိုင်ကယ်စီးစီးဘာသာ ပေါ့”

ဆိုက်ကားသမားကြီး ငါ့ဦးထံမှ ခရီးသည်တစ်ယောက်အ ဝင်းကလုခေါ်နေ၍ ပဲပဲမှာမနေဘဲ တော့ပါ။

“ဟေ့ကောင် ငမူး သူ့ထမင်းထုပ်ကို ဘာလို့ဝင်လုရတာ မင်းထက်လည်းအသက်ကြီးတဲ့ သူကားသမားကြီးဆိုက ခရီးသည်တို့က လို့စည်းမစောင့်ဘဲ ဝင်လုခေါ်ရတာ မင်းတော်တော်ငတ်နေပြီလား”

“ခင်ဗျားကျုပ်ကို အသမားငမူးလို့မခေါ်နဲ့ ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ်လူခေါ်တာ ခင်ဗျားအပူပါထု လူကြီးနဲ့လူငယ်မို့ ကြောက်မယ်မထင် အသေသတ်ပစ်မယ်”

“အံ့မာမင်းကဗျား မြှောင်နဲ့ငါ့ကိုထိုးကြည့်စမ်း သတ္တိရှိ လာလေကွာ”

အချိန်က နံနက်(၁၀)ခန့် ခန့်ရှိပေပြီ။ စစ်တောင်းကံ့ဘားထံ ခရိုင်ရုံးဝါကြီး၏ အရှေ့ကောင်ထောင့်

ရှုထောင့် ညွှန်းနှိုင်း ရသေ့ခုံပွဲဝင်

လမ်းနားလမ်း စက်လှေဆိပ်မှတက်
လာသော ခရီးသည်အား ဆိုက်ကား
ဆရာထံမှ လုခေါ်နေသော ငဝင်းနှင့်အ
မှိုင်မတော်၍ ဝင်ပြောပြသောပဲပဲတို့
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုက်
ခတ်ပုတ်သတ်ကြမည့် အသွင်ဆောင်
နေသဖြင့် ဘေးလူများဝင်ဆွဲထားလိုက်
ကြရ၏။

“ဟေ့လူ .. ခင်ဗျားကို
သတ်ပစ်မယ် ကိုပဲပဲ”
“စမ်းကြည့်လိုက်ပေါ့ကွာ
ငါလည်းလက်နဲ့ခြေနဲ့ပဲ”
အမှန်ပြောရလျှင် ပဲပဲနှင့်
ငဝင်းမှာ လူကောင်ချင်းအများကြီးကွာ
ပါသည်။ သို့သော် ငဝင်းကို လျှော့တွက်

၍ပေး အရက်ပေးနေသူဖြစ်၍ အမြဲနေ
လိုတတ်သောကြောင့် သင်းကိုသတ်
ထားမှ ဘော်နဲ့ထူးပေမည်မို့ အိမ်သို့ပြန်
ရင်း ပဲပဲသည်တုတ်ကြီးတောင်ဆားကိုလှ
၍ ဆိုင်ကယ်တွင်နီးခြင်းတင်ချည်နှောင်
ကာ ကယ်ရိဂိတ်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။
“ဘယ်ခွေးမှ လူထောင်ဘူး
ကွ”

ပဲပဲကိုမြင်သည်နှင့် တက္ကရာ
လမ်းပေါ် တောင်လျှောက်မြောက်
လျှောက်နှင့် လမ်းသလားရင်း ငဝင်းက
ကျယ်လောင်စွာပြောလိုက်၏။

“ဒီကောင်တော့ ချိုကြွနေ
ပြီ၊ ဟိုက သူ့ထက်ဗလကောင်းတယ်။
လုပ်ရင်ခံရတော့မှာ”

“ဟုတ်တယ်ကွ မူးနေတဲ့
ကောင်ဆိုတော့ အကောင်းပြောလည်း
အကောင်းထင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“လွှတ်ထားလိုက်ကွာ သူ
ထိုက်နဲ့သူ့ကံ ခံရပြီးမှငြိမ်သွားမှာ”

ဆိုင်ကယ်ကယ်ရိဂိတ်မှ လူ
များအချင်းချင်း တီးတိုးပြောကာ ဝင်
ရောက်ဖျန်ဖြေဟန်ထားခြင်းမျိုး အကူ
အညီမပေးကြတော့ဘဲ လက်ပိုက်
ကြည့်နေလိုက်ကြ၏။

ပဲပဲမှာ ရန်ဆက်ဖြစ်မည်စိုး

၍ ဂိတ်ရှေ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ဟေ့လူ .. သတ္တိရှိရင် ထွက်ခဲ့ .. ခင်ဗျားနဲ့စာရင်းရှင်းမယ်”

“ဟေ့ကောင် .. မင်းငယ် သေးပါတယ်ကွာ .. အေးအေးနေစမ်း ပါ ငါပြဿနာမဖြစ်ချင်ဘူး”

“သူတော်ကောင်းလုပ်မ နေစမ်းပါနဲ့ဗျာ .. သတ္တိမရှိရင် မရှိဘူး ပြောလိုက်စမ်းပါ .. ဟား .. ဟား”

“ဒီကောင်နဲ့တော့ ခက် တော့တာပဲ .. တုဖြစ်ပြန်တော့လည်း ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့သူနဲ့ ဖြစ်ရကောင်း လားဆိုပြီး ပတ်ဝန်းကျင်က ဝိုင်းအပြစ် တင်ဦးမှာ၊ ငုံ့နေတော့လည်း ဒီကောင် က သူ့ကိုကြောက်လို့ဆိုပြီး ထင်ဦးမှာ”

“တုမဖြစ်စမ်းပါနဲ့ ပဲပဲရာ၊ ရှောင်နေလိုက်စမ်းပါ။ ခုနကပဲ သူ့မိဘ တော့ဒီကောင်ကို အေးအေးနေဖို့လာ ပြောသွားပြီးပါပြီ ရှောင်နေလိုက်၊ ရှောင် နေလိုက်”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက မိတ်ဆွေအချို့၏ ဝိုင်းဝန်းပျောင်းဖျူမှု ကြောင့် ရှောင်ထွက်သွားရန်ဆုံးဖြတ် လိုက်ပြီး ပဲပဲကဆိုင်ကယ်အားတွန်း၍

ထွက်လာခဲ့၏။

ထိုစဉ် ငဝင်းကပြေးလာပြီး လက်ထဲကစားမြောင်ဖြင့် ပဲပဲအားထိုး ချလိုက်၏။

ပဲပဲက ဆိုင်ကယ်အားလွတ် ချလိုက်ပြီး ငဝင်း၏လက်တွင်းမှ စားကို လုယူကာ သူ့စားနှင့်သူ ပြန်ထိုးချလိုက် ၏။

ခွန်အားချင်း အဆမတန် ကွာသည့်အပြင် အရက်မူးနေသော ငဝင်းမှာ ပဲပဲ၏စားချက်အောက်၌ အသက်အပျောက်ခဲ့ရလေပြီ။

အရက်ကိုအကြောင်းပြု၍ လူ့အသက်တစ်ချောင်း ဆုံးရှုံးမှုဖြစ်ခဲ့ရ လေပြီ ...

“ပဲပဲကတော့ ထွက်ပြေး သွားတာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ပဲပဲက အရင် ပြစ်မှုတစ်ခုနဲ့ ရဲစခန်းကိုရောက်ဖူးခဲ့တဲ့ သူဆိုတော့ သူ့ကိုကျွန်တော်သိနေ တယ်လေ။ ဒါနဲ့ပဲ ညနေနေစောင်း တော့ သူ့ရဲ့အိမ်မှာပဲ ပြန်ပြီးဖမ်းမိလိုက် တာပေါ့”

ဒုရဲအုပ်သတ်နိုင်က ကျွန် တော့အား စိတ်ရှည်စွာရှင်းပြနေပါ သည်။

အောက်တိုဘာလ(၁)

နေ့သည် မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် အတွက် ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ရဲတပ် ဖွဲ့နေဟူ၍သတ်မှတ်ကာ ထိုနေ့ထိုရက် ၌ နိုင်ငံတစ်ဝှမ်းလုံးရှိ ရဲတပ်ဖွဲ့၊ ရဲစခန်း များ၌ နှစ်ပတ်လည်အခမ်းအနားကျင်း ပြကြပြီး တစ်နှစ်တာလုပ်ငန်းစွမ်းဆောင်ရည်ဆုများ ချီးမြှင့်ပေးအ ကြသော နေ့ထူးနေ့မြတ်တစ်ခု ဖြစ် သည်။

ထိုသို့သော ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်ထူး နေ့ထူးနေ့မြတ် အခါသမယ၌ စာရေး သူတို့၏ တောင်ငူမြို့၌ ပြောစမှတ်ထု လောက်အောင် တစ်နေ့တည်း၊ ထို ရက်တည်းတွင် အရက်သေစာသော စားမူးယစ်ထားခြင်းကို အကြောင်းပြု ၍ သွေးဆူနေသော လူတစ်သိုက်တို့ကို လူသတ်မှုနှစ်ခုကို ဖန်တီးဖြစ်ပေါ်စေ ကြလေပြီ။ လူ့အသက်(၂)ချောင်း အကြောင်းကျိုးမဲ့စွာ ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့သော လုပ်ရပ်မျိုးဖြင့် ပေါ်ပေါက် လောလော သေဆုံးမှုဖြစ်ပွားစေခဲ့လေ ပြီ။

စာရေးသူတို့ငယ် ငယ်၏ တောင်ကျေးကလေးဘဝ ကျေးလက်

သာရွာဘုရားပွဲ၌ ဈေးပေါသောအခမ
အဆုံးမရှိသော ခပ်ညံ့ညံ့ဗီဒီယိုဇာတ်
အပိုင်းအစများအား “နှစ်ကား
ဆင်းတစ်ကျပ်” ဟူ၍ ရုံပေါက်ဝမှလူ
ဆီကာ ပြသလေ့ရှိကြသည့် ဗီဒီယိုရုံ
များပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ နှစ်ကားပေါင်း
တစ်ကျပ်ဟူသော ဈေးပေါ သည့်ဗီဒီယို
ဇာတ်ကားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ဇာတ်
ဆင်းဇာတ်အိမ်ကလည်း ခပ်ညံ့ညံ့၊
အစလည်းမပါ အဆုံးလည်းမသေချာ၊
နမူနာအတူ ယူစရာဟူ၍လည်း မည်
ည်ရရမရှိသော “အောက်ကားများ”
သာဖြစ်၍ ဘုရားပွဲလာသူ ပရိသတ်တို့
အတွက် အမယ်များပြီး ပွဲစည်စေရန်

အဖြည့်ဖြည့်ခံ သက်သက်များမျှသာ
ဖြစ်လေ၏။
ယနေ့ ဖြစ်ပွားခဲ့သော လူ
သတ်မှုဖြစ်စဉ်(၂) မူလုံးအားလည်း ခြံ
ငံသုံးသပ်ကြည့်ပါလျှင် မူလဇာတ်လမ်း
အခြေခံသည် အရက်သေစာ သောက်
စားမူးယစ်ကြခြင်းကို အကြောင်းပြု၍
ကြောင်းကျိုးမဲ့စွာ ဖြစ်ပွားသေဆုံးခဲ့ကြ
ရသော လူသတ်မှုများပင် ဖြစ်လေ၏။
အရက်သေစာအား မရပ်မ
နား အတိုင်းအဆမဲ့ သောက်စားထား
ကြသည့်အပြင် ပင်ထိုကလည်း ဆင်
ခြင်နိုင်စွမ်း ဉာဏ်ရည်နိမ့်ပါးကြသည်
ဖြစ်၍ လူသတ်မှုထို လွယ်လင့်တကူ

ကျူးလွန်ခဲ့မိကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟုလူ
ဆရာပေမည်။

ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်း ဉာဏ်ရည်
နိမ့်ပါးသူတို့အတွက် သေရည်သေရက်
သည် အဆိပ်ရည်ပမာ သဏ္ဍာန်တူလှ
ပေသည်။

အဆုံးမှာတော့ အဆိုပါလူ
တို့သည် ရခဲလှသော လူ့ဘဝကြီးအား
ကံထူးစွာရောက်ရှိလာကြ၏။ သာသနာ
နှင့်လည်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရ၏။ သို့ရာတွင်
သေရည်သေရက် သောက်စားဖက်မှု
ကြောင့် မိမိတို့ကိုယ်တိုင်အတွက်လည်း
အကျိုးမပြုနိုင်၊ မိမိဝန်းကျင်နှင့် တိုင်း
ပြည်အတွက်လည်း စိုးစဉ်းမျှအသုံးမ
ဝင်ခဲ့ဘဲ ဘုရားပွဲများမှ နှစ်ကားပေါင်း
တစ်ကျပ်ပမာ ဈေးပေါပေါနှင့် သေဆုံး
ခဲ့ရလေပြီ .. နောင်လာနောက်သားတို့
အတွက် မှတ်သားထိုက်သော သတိပြု
ရှောင်ရှားသင့်သော မဟာသင်ခန်းစာ
အမှားကြီးများဖြစ်သည် မဟုတ်ပါ
လော .... ။

မောင်ဆွေ(ထောင်ငှ)

ပြေး...ပြေး...လွတ်အောင်ပြေး

တွင်းကြီးသားတင်ဝင်းဦး
ဝတ္ထုရှည်(ခ/ဆုံး)

“ငြေး .. ငြေး ..
ထွတ်အောင်ငြေး”

ထွင်းကြီးသားထင်ဝင်းဦး

အရက်ဝိုင်းသည် စိုပြည်စွာ
နှင့် အာသွက်လျှာသွက်၊ လက်သွက်
ခြေသွက် ဖြစ်နေကြပြီ။ အလုပ်ချိန်မို့
ထင်ရာမြင်ရာပြောရင်း တောင်စဉ်ရေမ
ပြောသံများက ဆူဆူညံညံ။ ကိုအေး
၏အိမ်ရှေ့က တမာပင် အောက်ဝယ်
ထိုင်ရင်း ဝိုင်းဖွဲ့နေကြသည်က နေ
စောင်းကတည်းက။ ယခု နေက ဝင်
ထုလှ။

ဝိုင်းက မပြီးပြတ်သေး ...။

တမာပင်သေးဝယ် ဝယ်

သားသော့ဝတ်များက တအိအိအော်
ရင်း ရုန်းကန်နေသည်။ တစ်သောင်း
တန်ဝက်က နှစ်ကောင်။ တစ်သောင်း
ခွဲတန်က သုံးကောင်။ သည်ကနေ ငါး
ကောင်ခန့် ဝယ်ပေးခဲ့ပြီးပြီ။ ပွဲစားခရီး
ပြီ။ အရက်ဖိုးကုန်စရာမလို။ ကြိုက်
သောက်မိုက်သောက်၊ ဆွေမေ့မျိုးမေ့
သောက်ခဲ့ရပြီမို့ ကိုအေးအူဖြူး၊ စိတ်
ကြွလို့မဆုံး။ ဝက်ပွဲစားက ကိုအေး။ မိမိ
အိမ်က ဘာမျှကုန်စရာမလို။ အရက်
ဝယ်ဖို့ အရက်ပုလင်းခွံနှင့် ရေခွက်တစ်

ခွက်ချပေးထားရုံသာ။ ဝယ်သူများက
လိုသည့်အရက်ဝယ်။ မြည်းလို စားလို
သည့်အမြည်းဝယ်။

“ခင်ဗျား သိပ်တော်တယ်
ကိုအေးရာ။ ခင်ဗျား အပြောထောင်းလို့
တစ်သောင်းခွဲတန်တဲ့ ဝက်တစ်သောင်း
နဲ့ရခဲ့တာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုအေး။ ခင်
ဗျားကိုတော့ ကျုပ်တို့ဆရာတစ်ဆူအ
ဖြစ်၊ ဝက်ဝယ်ရာမှာ ဆရာတင်ပြီဗျာ။
တကယ် ဟား .. ဟား .. ဟား ....”

တစ်ရွာက ဝက်ဝယ်သူ ကို
တင်အေးနှင့် ကိုမြင့်မောင်တို့က ကို
အေးကို ချီးကျူး ထောမနာပြုရင်း
မိုးထိရောက်ရန် မြှောက်ပေးနေပြီ။
သည်တော့ ကိုအေး သွားများအားကုန်
ပေါ်အောင်၊ ထူထဲသော ပါးစပ်ကြီးများ
အသားလွတ်ခြံထားသည်က အကျည်း
တန်နေသည်။

“ပြီးတော့ အခု တစ်
သောင်းခွဲပေးရတဲ့ ဝက်တွေဆိုရင်၊ အ
ချိန်ထွက်မှာနဲ့ ထွက်ကြည့်ရင် နှစ်
သောင်းသုံးထောင်လောက် တန်တာ
ဗျာ။ တော်ပါပေတယ် ကိုအေးရာ။ အ
ထုတ် .. အထုတ်”

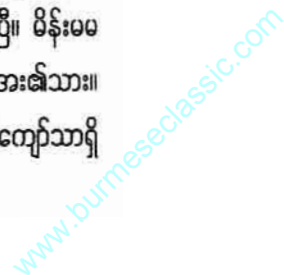
ထိုမြင့်မောင်က အရက်ပု

လင်းကို ထောင်ကြည့်သည်။ အရက်
ကျန် မကျန်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။ ပြီး
ဖန်ခွက်နှုတ်ခမ်းပဲ့ထဲ လျှံကျသည်အ
ထိငဲ့တာ ကိုအေးရှေ့တိုးပေးရင်း ပြော
သည်။ ကိုအေးက ဘာမခတ်ကြေးသ
ဘောနှင့် တောက်ကာမော့ချသည်။
ဝွံခနဲမြည်သံက လိပ်ပြာလွင့်လောက်
သည်အထိ လည်ချောင်းထဲက မြည်
သွားသည်။ ဟားခနဲ အရက်အပူငွေ့
များကိုထုတ်ရင်း ပဲကြော်များကို လက်
နှင့်ကုတ်ယူပြီး ပါးစပ်ထဲခွံလိုက်သည်။

“ဟို .. ဟိုကောင်ကိုပေး
လိုက်ဦး ...”

ကိုအေးက ပဲကြော်ပါးရင်း
ဝိုင်းတစ်ဖက်တွင်ထိုင်နေသော ငပြေ
ကိုပြောသည်။ ငပြေက ရေချိန်မကိုက်
သည့်ဟန်နှင့် ပြုံးပြရင်း ကိုမြင့်မောင်
ငဲ့ပေးလာသော အရက်ခွက်ကို ဆတ်ခ
နဲယူကာ မော့လိုက်သည်။

တကယ်တော့ ကိုပြေဟူ
သည့် အသုံးစကားက ဝက်ဝယ်လို
သည့်သူများနှင့် ရွဲထဲမှလူများ နှုတ်ကျိုး
ပြီးခေါ်သည့် ဝညတ်ချက်။ ကိုအေးအ
သက်ငါးဆယ်နားတပ်နေပြီ။ မိန်းမမ
ရှိ။ မုဆိုးဖို။ ငပြေက ကိုအေး၏သား။
ငပြေအသက်က နှစ်ဆယ်ကျော်သာရှိ

သေးသည်။

“ငါ့သား ... ငပြေ။ မင်း .. တော်ပြီ။ မသောက်နဲ့တော့။ ဝတ်တွေပို့ဖို့ ကိုသောင်းရဲ့လှည်းငှားချေ”

“ဟုတ်”

ဟု တိုတိုပင်ဖြောကာ ငပြေ တစ်ယောက် အရက်ပိုင်းမှ ထသွားသည်။ ကိုသောင်းအိမ်သွားပြီး လှည်းငှားသည်။ ပို့ရမည့်ရွာကို ပြော၏။ မိုင်အကွာအဝေး၊ ခရီးအတိုအရှည် တွက်ပြီး ဈေးစကားပြောသည်။ ကိုအေးတို့ကတော့ သောက်ဆဲ။ ပိုင်းကောင်းဆဲ။ မကြာပါ။ ကိုသောင်း၏ ဝက်လှည်းရောက်လာပြီ။ ဝက်ပို့ရမည်မို့ လှည်းအိမ်၏နံရံကာအတွင်း လုံခြုံရေးအတွက် လှည်းနောက်ပြီးပိုင်းကို အသားချောင်းများနှင့် ကလန်ပြီး ကာထားသည်။ ပြီး .. လှည်းအိမ်ပေါ်မှ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ကြီးကို တင်ထားသည်။ ဝက်တွေ ထွက်ပေါက်မရှိရန် ကာခဲ့။ ခင်းခဲ့ခြင်းပင်။ လှည်းရောက်တော့ ဝက်ကြီးငါးကောင်ကို ကြိုးတုပ်ကာ ကိုအေးတို့အဖွဲ့က ပိုင်းဝန်းဖမ်းဖိကြပြီး တင်ကြသည်။

ဝက်များ၏ တပီးဂီးအော်သံ တာဝဲဝဲမာန်သွင်းသံ၊ တအီအီနှင့်အား

လျှော့သံများက ညံညံစည်ဝေလျက်။ ဝက်သံလူသံများက သောသောညံလျက်။ ရက်စက်မှုများနှင့် ကိုအေးတို့၏ နိုင်လိုမင်းထက် ပြုသံများ၏ ရယ်သံကြီးများက ဝမ်းခေါင်းတွင်းက ခြစ်ခြစ်ကုပ်ကုပ် အသံပေးလျက်။ အောင်နိုင်သူတို့ ပြုမူသည့်ထုံးစံအတိုင်း ဟားတိုက် ရယ်မောရင်းနှင့် ဝက်များကို လှည်းအိမ်တွင်း သွင်းပြီးခဲ့ကြပြီ။ မကြာ။ လှည်းသမား ကိုသောင်းတစ်ယောက်၊ နွားအိုတစ်ရှဉ်းကို ဖြည်းလေးစွာ မောင်းနှင်သွားပြီ ...။

ကိုအေးတို့ ထနောင်းကန်ရွာနှင့် ကိုတင်အေးတို့ ကိုင်းတောရွာက နှစ်တိုင်(လေးပိုင်ခန့်)ရှိသည်။ လမ်းကလည်းကောင်းသည်။ ဖြောင့်သည်။ သာယာသည်မို့ ခရီးတွင်မည်။ သို့ကြောင့် လှည်းသမားကိုသောင်း ဝက်လှည်းနှင့် ခရီးနှင့်ခဲ့ပြီ။

“ရွာရောက်ရင် ကျုပ်အိမ်ဘေးက ဝက်ခြံထဲ လွှတ်ပေးထားနော်”

ဟု ကိုတင်အေးက စက်ဘီးစီးရင်း ပြောသည်။ ပြီး ကိုအေးနှင့် အတူ နောက်ရက်ဝယ်ရန်အတွက် ကျန်ရစ်ခဲ့သော အခြားသူများ၏ ဝက်ခြံ

အတွင်း စိတ်ကြိုက်ဝက်များကို ခြမ်းရင်း ကျန်ရစ်သည်။

ကိုတင်အေးနှင့် ထိုမောင်တို့က ဝက်သားလိုင်စင် (သတ်လိုက်စင်)ရ သားသတ်ရောင်းအဲ .. သူတို့ကတော့ ရွာကိုလိုက်ရောင်းခဲ့။ ဖောက်သည်ယူရောင်းသူကိုပေးသည်။ အလှူပွဲ၊ မင်္ဂလာပွဲ၊ ဘုရားပွဲရှိ၍ ဝက်သားအော်ဒါမှာ ဝက်သားနီဟင်းချက်နိုင်ရန်အတွက် ပေ့ဆူပေ့ဆိုသည့် ဝက်ကြီးများကို ဝယ်ပြီး သတ်ပေးခဲ့ကြသူတွေပင်။

ဝက်ရွာခြင်းကိုတော့ အေးကိုသာ အားထားရပြန်။ ကိုအေးဝက်အပေါ် ကျွမ်းကျင်သည်။ ဝက်ကြည့်ရုံနှင့် ဘယ်နှစ်လသားအရွယ် ဘယ်နှစ်နှစ်ရှိပြီဆိုတာ သိသလို၊ ဝက်သားအရေကြည့်ပြီး နှမ်းဖတ်ကျွေးကျွေး၊ အခြားဝက်အားဆေး ကျွေးကျွေးသိသည်။ နောက် .. ဝက်ကိုလည်ညှိုးနှင့်ထောက်ကြည့် ထိုးကြည့်ပြီး ပိဿာချိန် အဘယ်ခန့်အထိ ထွက်သည်ကိုပါ နားလည်ထားသူ။

သည်တော့ ဝက်ဝယ်ရာ ဘုရင်တစ်ဆူ၊ ဆရာတစ်ပါးလင်ထားသူက ကိုအေး။ ပွဲခရီးပူက ကိုအေး

ရှုထောင့် ဖွဲ့ခင်းနှင့် ရသနာစုံလင်

အရက်တမြဲမြံနှင့် သစ်မှူးနေသူက မု
ဆိုးဖိုကိုအေး။ နှစ်ဆယ်ကျော်အသက်
ပြုပြစ်တဲ့ ငပြေရဲ့အဖေ ကိုအေး။ ဘဝ
ခမ်းရေးအတွက် အကုသိုလ်အလုပ်ကို
“ပါးခတ်ရာလက်လျှို” လုပ်ရင်း ဆင်
တော်မှီလို့ ကြံစပ်နေသည်ကအမှန်။

“တောက် ...”

တောက်ခေါက်သံပြင်းပြင်း
ခါတ်ရင်း မကျေမနပ်နှင့် အရက်ခွက်
ဆီ မော့လိုက်သည်။ အရက်ပူ၊ အာပူ
အငွေ့များကို “ဟား” ခနဲထုတ်ရင်း
ခါင်းခါသည်။

“ဟုတ်ပါကွာ .. မရှိတဲ့ဘဝ
ဆင်းရဲတဲ့ဘဝများ ရှာလို့ဖွေလို့ရတဲ့ငွေ
ကလည်း သိပ်ပြီးကြာကြာမတိုင်ထိတ်
ရဘူး။ ကြည့်စမ်း။ အတောင်ပေါက်တဲ့
ငှက်ဆိုးထက် ဆိုးတယ်ကွ။ ကြာကြာ
မနားချင်ဘူး။ လက်ပူတောင် မကိုင်ရ
ဘူး။ ပိုက်ဆံအရောင်အဆင်းတောင်
သိပ်ပြီးမမှတ်မိလိုက်ဘူး”

ပြောရင်း အရက်ကိုငဲ့ကာ
ဆက်သောက်သည်။ ဪ .. ဝက်
ဝယ်သည့်အလုပ်၊ သားသတ်သည့်အ
လုပ်ဆိုတာ ကုသိုလ်အလုပ်မဟုတ်။
အကုသိုလ် အရိပ်မည်းကြီးတွေ အတုံး

လိုက်အတစ်လိုက်၊ ဒေါနှင့်မာန်နှင့်ဝင်
သည့် အလုပ်ဆိုတာ ကိုအေးမသိ။
လွယ်လွယ်ရ၊ လွယ်လွယ်ဖြုန်းခဲ့သည်
မို့ပွဲစားခရသည့်ငွေသည် အိတ်ထဲကြာ
ကြာမနေခဲ့ခြင်းပါလားဟု ကိုအေး မ
သိ။ မတွေ့တော့။

ရိုးသားကြီးစားပြီး “နဖူး
ကချွေး ခြေမကျသည်အထိ” လုပ်ခဲ့
သောချွေးနှင့် ရင်းသည့်ငွေပင်လျှင် မရှိ
ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်လတ်ထဲ သိပ်
ပြီးမကိုင်ရ။ ယခု ကိုအေးအလုပ်က
အကုသိုလ်အလုပ်။ ပါးစပ်က အလ
ကားရသည့်လေနှင့် ထင်ရာမြင်ရာပြော
ငဲ့စကားငါ့ခွားရဆိုရင်း မိမိအလုပ်နှင့်
အမြတ်ရရေး လိမ်ခဲ့ညာခဲ့ရသည့် အ
လုပ်မို့ ဘယ်မှာငွေက တည်မြဲပုံမလဲ။
ကြည့်။ ကြည့်လေ။ ပိုင်ရှင်က ပိဿာ
မည်မျှထွက်မည်ဟု ခန့်မှန်းပါက ကို
အေး(ကြားပွဲစား)က ပိုင်ရှင်ထွက်
သည့်အချိန်ထက် ပိဿာလျှော့ထွက်
ရင်း ပိုင်ရှင်ကိုဖိရသည်။ ယုတ္တိရှိရန်ညာ
ရသည်။ ဖြီးဖြန်းရသည်။

ဝယ်ဝေးတော့လည်း အ
ကုသိုလ်နှင့် ဝက်ဖမ်းတော့လည်း အ
ကုသိုလ်နှင့်။ ပြီး ... ဟင်းပေါ် (ဝက်
သတ်)တော့လည်း အကုသိုလ်နှင့်။ ကို

www.burmeseclassic.com

အေးအနေဖြင့် လွယ်လွယ်ရသည့် ငွေကို လွယ်လွယ်ဖြုန်းရုံမက မြီးမြီးမြက်မြက်လေး စားချင်သေးသည်။ ဝက်သားတော့ အသေအလဲကြိုက်သည်။ သည်တော့ ကိုတင်အေးတို့ ဝက်ပေါ်တိုင်း သူတို့ရွာကိုသွားပြီး ဝက်ကိုင်ရာမှာကူညီသည်။ ကူသတ်ပေးသည်။ ကူပြီးဖြတ်သည်။ သည်အတွက် အသည်း၊ ကလီဇာနှင့် အသားငါးဆယ်သား တစ်ပိဿာခန့်တော့ ရခဲ့စမြဲ ...။

ယခုတော့ ... မိမိဘဝကို မကျေနပ်။ မိမိအလုပ်က တံငါသည်အလုပ်လို လှေဦးခိုတန်းခိုသည် ဘဝ။ လှေဦးခြောက်လျှင် ခြောက်သည့်ဘဝပေကိုး။ ဝင်ငွေနှင့်ထွက်ငွေက မမျှ။ ဝင်ဖို့အကြောင်းတရား တစ်ခုဆိုလျှင် ထွက်ဖို့အကျိုးတရားက ဆယ်ခုမကပြီ။ အရက်မိုး ထန်းရည်ဖိုးတွေ ဒုနှင့်ဒေး။ အကြွေးက ခေါင်းစိုက်နေသည်လူ။

“အဖေ”

အတွေးနှင့် အကြွေးများအကြား ဒေါသနှင့်တွေးရင်း နစ်မြောပြီးခံစားနေစဉ် သားဖြစ်သူ ငြေအနီးလာရင်းခေါ်သည်။ ငြေကို နီရဲသော အရက်ငွေ လွှမ်းနေသည့် မျက်လုံး

ကြောင်များနှင့် ကြည့်သည်။ ငဲ့ထားသော အရက်ခွက်ကို ငြေရှေ့တိုးပေးသည်။

“ဟော့ကောင် .. ရှေ့”

ပေးလာသော အရက်ခွက်ကို ငြေကောက်ယူပြီး သောက်၏။

“အဖေ ...”

“ဟေ ... ပြောလေကွာ .. ဘာပြောချင်လဲ .. ပြော”

ငြေကခေါ်ရင်း ခေါင်းကို ကုတ်သည်။ ကိုအေးက စူးစမ်းစိတ်နှင့် ကြည့်ရင်းရှိသည်။ ကိုအေးကို မူးလှပြီ။ ယစ်လှပြီ။ ငြေက မမူးသေး။ ရီဝေဝေ ရှိသေးသည်။ ငြေ ... ဒီကောင်ကဘာ ပြောချင်တာ ပါလိမ့်။ ကိုအေး သိချင်ပြီ။

“ဟော့ကောင် .. ပြောစမ်း၊ ဘာအကြောင်းလဲ”

“ကျုပ် .. မိန်းမယူတော့မလို့။ အဲ .. အဲဒါ”

“ဟေ .. မိန်းမယူတာများ ယူပေါ့ကွာ။ ဘာခက်တာမှတ်လို့”

အိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စကို သားဖြစ်သူ ငြေက ဖခင်ဖြစ်သူကို လေးနက်စွာ ပြောခဲ့သော်လည်း ကိုအေးက ငှက်ပျောသီး အခွံခွာစားသလို

ခပ်လွယ်လွယ် ပြောလိုက်သည်။ ငါ့စိတ်ထဲ သိပ်ပြီးဘဝင်မကျ။

“အဖေကလည်း ကျုပ်

ကယောက်ျားလေး၊ သူတို့က မိန်းမလေး။ မိန်းမကလေးဆိုတာ မြန်မာလေ့၊ မြန်မာ့ထုံးနဲ့အညီ မိသားစုပီပီ တောင်းရမ်းစေချင်တာဗျာ။ ကြောင့် တင့်တောင်းတင့်တယ် ဖြစ်အဖေ့ကို တိုင်ပင်ရပြောရတာ”

ငြေအသံက ခပ်မာ

သည်တော့ ကိုအေးက ပြုံးသည်။

“အဖေတို့ဆင်းရဲတာ

အသိ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပြီး .. မင်းယူမယ့် မိန်း

လေးကလဲ အမြင့်နေမှာပေါ့ကွာ”

“မြင့်တော့မြင့်ပါတယ်

ပေမို့”

“ကဲ .. ပြော။ မင်း .. ဆ

ပြောစမ်း”

မခိုးမခန့်ရယ်ရင်း ကိုအ

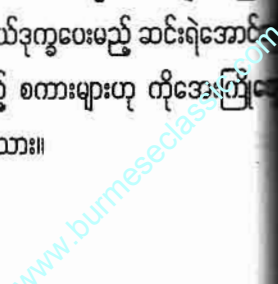
က ပြောသည်။ ငြေ၏ဆက်လာ

နောက်ဆက်တွဲ စကားများသည်

ကိုယ်ဒုက္ခပေးမည့် ဆင်းရဲအောင်

မည့် စကားများဟု ကိုအေးကြို

ပြီးသား။

“ကျုပ်တို့ဆင်းရဲတာ မွဲတာ ညီရွာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူနဲ့သူနဲ့တူ အောင်တော့”

“အင်း .. အဖေ့ကို ဝန်ထုပ် ငြိမ်းပေးနေတာကိုး။ တဲပါလေ။ ဖြစ်ရ သါ”

“အဖေ့အပေါ် ဝန်ထုပ်ကြီး ပေးနေတယ် ဆိုချင်ဆိုပါ အဖေ။ မိန်းကလေးချင်း သားသမီးချင်း ကိုယ် ချင်းစာပြီး ဖြစ်သင့်တာဖြစ်အောင်လို့ပါ နော် အဖေ”

ကိုအေး ဘာမျှ မပြော သာ။ ဝန်ထုပ်မပေးပါဘူး ဆိုပေမဲ့ ကြာမနားသော မနေသော ငွေရေး ခြေးရေးကို ဒေါသဖြစ်ပြီး သားဖြစ်သူ မိမိတောင်းပေးရမည့် ကိစ္စက ပိုပြီး သေးလဲနေပြီ။

“နေပါဦး ... မင်း .. ဘယ် ဘွဲ့ကို ယူမှာလဲကွ”

“ဟို ... ဟို ... ဟိုဘက်က သေးမိကိုပါ”

ဟိုဘက်ရွာဆိုကတည်းက သရက်တောရွာဆိုတာ ကိုအေးသိပြီး သား။ ကိုတင်နှင့် မိကြည်၏သမီး အေး ဆိုတာသိပြီးသား။ ဘဝတွေက တွေး

“အဖေ့အပေါ် ဝန်ထုပ်ကြီး ဖိပေးနေ တယ် ဆိုချင်ဆိုပါ အဖေ။ မိန်းကလေး ချင်း သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာပြီး ဖြစ်သင့်တာဖြစ်အောင်လို့ပါ ... နော် အဖေ”

လေဝေးလေ စဉ်းစားလေ ပွဲလေဘဝ တွေချည်းမို့ ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ အဆင့် မနိမ့်သဖြင့် ခွဲခြားစရာမလိုသည့် ဘဝ တွေ ...။

မိမိတို့ဘဝက တစ်ခြမ်းပဲ့ ဘဝ။ မိခင်ဖြစ်သူမရှိလို့ မုဆိုးဖိုသားဆို သည့် ဂုဏ်ပုဒ်က အေးမိတို့ထက် နှာ တစ်ဖြားသာခဲ့သည်။ အေးမိဘဝကမှ မိ စုံဖစုံရိုသေးသည်။ မိမိတို့ဘဝက လေ ကိုအရင်းပြု ကြားဖူးနားဝစတားကို အ ရင်းတည်လိမ်လည်ပြီး မုသာဝါဒကံ အ မြဲကျူးလွန်နေရသည့် ဝက်ဝယ်ပွဲစား။ ကြားပွဲစား။ သားသတ်သားတို့အလုပ် ကို တွန်းအားပေးနေရသူ။

အဲ .. အေးမိအဖေ ကိုတင် ကရော။ ဒီလူကလည်း မိမိလိုပင် အကု သိုလ်အလုပ် လုပ်နေသူ။ ဒီကောင် အ လုပ်ကပျားရှာ။ မိကြည်က ပျားရည် ရောင်းရသည့်အလုပ်။ ငရဲအိုးဇောက် ထိုးသွားမည့် သူတွေချည်း။

တွေးရင်း အရက်ကို အပြီး သောက်သည်။ ပြီး .. သားအဖနှစ် ယောက် ထမင်းစားကြသည်။ အတွေး ကိုယ်စီနှင့်။ အပူတိုယ်စီဖြင့်။

ငြေ့မင်္ဂလာပွဲအတွက် ငွေ ကိုရှာရပြီ။ ငွေဝင်ထွက်၊ ရပေါက်ငွေကို ရှာနေပြီ။ ဝက်ဝယ်လာမည့်သူကို မျှော်

ရွှေတောင်မှိုင်းနှင့် ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

ရတာကလည်း ခေါင်းခဲလှပြီ။ နေ့ရော ညပါ မျှော်ရသည်မို့ နောက်ကျလှပြီ။ ရွာထဲနှင့် အခြားရွာကိုသွားပြီး ဝက် ရောင်းမည့်သူများထံသွား။ ဝက်ခြံထဲ က ဝက်တွေကြည့် အရွယ်အစားကို စံ တိုးကြေး(ဈေး)ငွေကို တြိုတင်စုံစမ်း ရပြီ။ ဘယ်သူဝက်ကို ဘယ်လိုဈေးစား မည်။ ဘယ်လိုဖြတ်လှီးမည်ကိုလည်း စိတ်ထဲတေးထားရသည်။ စိတ်ထဲတေး ထားသည်က ဦးနှောက်ပင် အရည် ပျော်လှလှ ...။

ပြီး .. သားသတ်လိုင်စင်ရ ကိုတင်အေးဆီကို ရေထွက်တော့မည် အထိ သွားရသည်က ခြေတိုလှလှ။ ဘယ်ရွာက ဘယ်သူဝက်။ ဘယ်ဈေး ဘယ်ကြေးရှိသည်ဟု ဝက်ရောင်းလို သူ၏ ရောင်းလိုသည့်ဈေးထက် ပိုပြော ရသည်။ မုသာဝါဒကံ ကျူးလွန်ရသည် ကလည်း နေဝင်နေထွက်။

ရောင်းလိုသူ၏ဈေးထက် ဝယ်လိုသူအားပိုပြီးပြော။ ဝယ်လိုသူ၏ ကြေးထက် ရောင်းလိုသူကို လျှော့ပြီး ပြော။ ဒါ .. ကိုအေးလှည့်ကွက်။ ကို အေးပရိယာယ်။ ကိုအေး ကြားပွဲစား၏ စိတ်သဘောထား။ ငိုစားရယ်စား သ ဘော။ နှစ်ဖက်ယူ၊ နှစ်ဖက်ရသည့်အ

ပြင် ဝယ်သူ ကိုတင်အေးတို့၏ ရက် ရက်ရောရောပေးမည့် ပွဲစားခကိုပါ မျက်လုံးထဲ မြင်ယောင်ဆဲ ...။

“ကိုတင်အေးရာ .. ကျုပ် ခင်ဗျားဆီ အကူအညီတောင်းချင်လို့ ...”

စကားပလ္လင်ခံရင်း သားဖြစ် သူ၏ မင်္ဂလာပွဲသတင်းကို အစအဆုံး ပြောပြသည်။ မိဘဝတ္တရားကို တင်ပြ သည်။ မိခင်မဲ့သား၏ အခြေအနေကို စပ်တတ်ပြောပြသည်။ ပွဲစားပီပီ စကား ပရိယာယ် ကြွယ်ဝစွာနှင့်ပြောရင်း ခေါင်းငုံ့ထားသူက ကိုအေး။ သနားချင် အောင်၊ ပေးစမ်းချင်အောင် မိမိမျက် နှာကို အချိုသာဆုံးဖြစ်အောင် ဟန် ဆောင်လို့ အပူရုပ်ဟန်ပြုရင်း ပြောဆို နေသည်က တကယ့် ... အသက်ဝင်ပါ ဘိတော့ ...။

“အင်း .. အခုတစ်လော လုပ်ငန်းကလည်း သိပ်ပြီး အဆင်မပြေ ချင်ဘူး”

“ခင်ဗျားတို့ အဆင်မပြေ တာက ဆင်ပိန်ကျွဲလောက်တော့ ရှိပါ သေးတယ် ကိုတင်အေးရာ။ ကျုပ်တို့ မှာက သူတောင်းစားခွက်ပျောက် ဖြစ် နေပြီဆိုတော့။ အင်း .. တစ်ဦးမေတ္တာ

တစ်ဦးမှာ ဆိုသလို အရင်ကရှိခဲ့တဲ့ ကျိုးကျေးဇူးတွေ ထောက်ထားပြီး တစ်ခါတော့ ကူညီပါဦး ကိုတင်အေး ရာ”

ကိုတင်အေး စဉ်းစားချက် ကိုအေးပြောသလို သူ့ကျေးဇူးတွေ ရှိခဲ့သည်။ များခဲ့ပြီ။ ကိုအေး အဆင် ကောင်းလို့ ဝက်ပေါက်အမြတ်နှင့် ပွားရေးတက်ခဲ့တာက အမှန်။ ထာ ယာတွေ အပေါင်ခံခဲ့ပြီး ဆိုင်ကယ်ထဲ ပြီးပြီ။ တီပီ၊ အောက်စက်ပင် ဝယ် ခြုံပြီး။ ရွှေထည်ဆိုတာကတော့ မပြောနဲ့ အမျိုးမျိုးသော ရွှေထည်တွေက ဗီဇ မှာ။ ရွှေဘူးလေးထဲမှာ ...။

“ကျုပ် .. ကိုမြင့်မောင် တိုင်ပင်ဦးမယ်။ အဟင်းဟင်း ... ခြံ ရမှာပါ”

“ဟုတ်။ ဖြစ်အောင်လုပ် ပျာ။ နော်။ မင်္ဂလာပွဲပြီးရင် ကျုပ် .. တိုးပေးရ ပေးရ”

မင်္ဂလာပွဲအပြီး၊ အေးမိတ် အိမ်မှာခေါ်ခဲ့သည်။ အေးမိတ် မဆင် တော်ပါသည်။ ဘုရားအိုးရေလဲ၊ မှာ ကပ်တာက အစ၊ ဘုရားကို စိုကြွ အောင်ကုသိုလ်ယူသည်။ အမှိုက်က

ထို ပိုးတစ်မျှင်မျှမရှိအောင် သန့်ရှင်းသည်။ ငပြေအဝတ်အစားများနှင့် သောက္ခမဖြစ်သူ၏ အဝတ်အစားများအထိ လျော်ဖွပ်ပေးရှာသည်။ ထမင်း ချက်ဟင်းချက်ကလည်း အကောင်း ဩကြံသူ ကိုအေးနှင့် အကြိုက်တူသည်။

မင်္ဂလာပွဲကို အစကတော့ အကျဉ်းကျဉ်းဟု သဘောထားပြီး ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းပင်။ နောက်တော့ မိမိက ပွဲစားယောင်ယောင် လူလည်ယောင်ယောင်မို့ သိပြီးကျွမ်းပြီးသူများကို ဖိတ်ကြားခဲ့သည်။ သည်တော့ ချွဲခဲ့ရပြီ။ တစ်နေ့မှ ဖိတ်ကြားသူများကို ထမင်းကျွေးမည်။ ဝက်သာ၊ ပဲဟင်းချို၊ ငရုတ်သီးကြော်၊ အချဉ်တစ်ခွက်နှင့် ကျွေးခဲ့ပြီး နှစ်ဖိတ်ကြားသူများကိုတော့ ရွှေဝါအဝတ်ပြန်ခဲ့သည်။ ဒါ ... ရွာ၏ထုံးစံ

ထုံးစံအတိုင်း လုပ်ခဲ့သည်။ မင်္ဂလာပွဲ၊ အကျဉ်းကျဉ်းနှင့် ကကျယ်ကျယ်ချွဲခဲ့သော မင်္ဂလာပွဲ၏ရလဒ်သည် အကြွေးတင်နေခဲ့ခြင်းပင်။ တင်ကျန်ခဲ့သည့် အကြွေးကို ပေးဆပ်ဖို့တာဝန်ကို ကိုအေး၏ခေါင်းပေါ် စုပြုံကျဆင်းခဲ့ပြီ။ ရိပ်ခနဲဒိတ်ခနဲ ရုတ်တရက်ပြို

ကျလာသော အကြွေးငွေများက ကိုအေးကို လိပ်ပြာလွင့်စဉ်တော့မည်အထိ ခြောက်လှန့်နေပြီထင်ခဲ့၏။

အကြွေး ...။ အကြွေး ...။ အကြွေးတဲ့။

နိမ့်ပါးဆင်းရဲသော လူတန်းစားတစ်ဦးအတွက် အရေးအကြောင်းရှိ၍ လိုအပ်သည့်ငွေကို ငွေရှိသူထံ လက်ဝါးဖြန့်အောက်တိုပြီး ထုခဲ့သည့် ငွေသည် အချိန်တန်ပေးဆပ်ရမည်တအမှန်။ ပေးချေရမည်တ မချ။ ထူတသာအိပ်သည်။ အကြွေးတ အိပ်တဲ့။ ကမ္ဘာကြီးသာ ပျက်မည်။ အကြွေးပေးဆပ်ရမည်ထုံးတ မပျက်တဲ့။ ထူသာသေသည် အကြွေးတမသေတဲ့။ အရိုးသာဆွေးမည်။ အကြွေးမဆွေးတဲ့။ အို .. တွေးရင်းနှစ်မွန်းစွာ ခံစားနေရသည် ပေးဆပ်တင်ရှိနေသော အကြွေးဟူသည် သဘောတရား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ငိုတာခွဲရင်းတွေးပြီး ကြောက်နေပြီက ရူးတော့မတတ်။

သည်တော့ ...
ကိုအေးတစ်ယောက်၊ အရက်သောက်မိခဲ့သည်။

“အဖေ မနေ့တ ကိုတင်အေးတို့ တိုဖြင့်မောင်တို့နဲ့ တွေ့တယ်။

ယူထားတဲ့ငွေ လာပေးပါဦးတဲ့ ...”

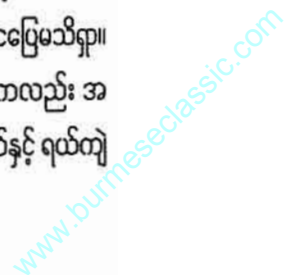
အရက်သောက်နေသည်ကိုအေးအနီးလာထိုင်ရင်း ငပြေက ပြောသည်။ ကြားရသောစကားသည် မဆန်းပေမယ့် နားထဲခါးသီးစွာ ပြေးဝင်ဆောင့်လာပြီ။ ငပြေစကားကို မကြားချင်ဟန်ဖြင့်ရင်း ချွေးမဖြစ်သူထမင်းချက်ရာ စီးဖိုချောင်ဆီကြည့်သည်။ အေးမိသည် လုံးကြီးပေါက်လှကိုယ်အချိုးအစား၊ ပြေပြစ်ပြောင့်စင်းသော အချိုးအဆစ်၊ မို့ကြွဖြိုးမောက်သော တင် ရင်တို့နှင့်၊ ပြီး .. ဝင်းပါသောမျက်နှာပြင်ကို ရှင်မတောင်သနပ်ခါး၊ မထူမပါး လိမ်းကျံထား၏။

“အင်း .. ဒါကြောင့် ဒီကောင်မလေးကို ငပြေက အရယူခဲ့တာကိုး”

“အဖေ”

ကိုအေးက သူ့အတွေးနှင့် သူ့တွေးဆဲ။ ရုတ်တရက် အပြေက အဖေ ဟုခေါ်သည်။ ခေါ်ရင်း .. ဖခင်၏ မျက်နှာမူရာ၊ ဖခင်၏မျက်လုံးများကို ကြည့်ရင်း အကဲခတ်တော့ အေးမိဆီမှာ နှာကသိုက်ရှုနေမှန်း ငပြေမသိရှာ။

“ဟေ .. မင်းကလည်း အလန့်တကြား” ဟု ရှက်ရှက်နှင့် ရယ်ကျဲ

ကျလုပ်ရင်း အရှက်ပြေအဖြစ် အရက်
ခွက်ကို တောက်ယူမော့သည်။

“ဟာ ... အဖေ .. ဘာဖြစ်
နေတာလဲ။ အရက်ခွက်က အရက်မပါ
ဘူးဗျာ”

“ဟင် .. အေး၊ အေး၊
ဟုတ်သားပဲ။ အဟီးဟီး”

အရက်မပါသောခွက်ကို
ပြန်ချသည်။ ငပြေက ပုလင်းတိုယူပြီး
ငွဲပေးသည်။ သည်တော့မှ ကိုအေးက
အရက်ခွက်ကိုယူပြီး သောက်လိုက်၏။
မိမိမျက်လုံးကျက်စားရာ အကြောင်းတ
ရားများ၊ သားဖြစ်သူငပြေများ သိသွား
လေပြီလားဟူသော အတွေးများနှင့်ပူ
ပန်မိသည်။ ငပြေကို မရတရဲကြည့်
သည်။ ငပြေမှာ ဘာမျှမခံစားရသလို။
ဘာမျှမသိသလို။ တော်ပါသေးရဲ့။

“အင်း .. ပေးဆပ်ရမယ့်
အကြွေးကို တွေးရင်းနဲ့ဆိုတော့ ...”
ကိုပြေကပြောရင်း ဆင်ဂွေ
ရန်ရှောင်ပြောသည်။

“ကျုပ်လည်း အကျွေးဆပ်
ရမှာကို တွေးပြီးပူနေတာ အဖေရ။
အေးမိရဲ့နားဆွဲလေး အပြတ်ရောင်းပြီး
ဆပ်လိုက်ရင် အနည်းအကျဉ်းတော့

“ကျုပ်လည်း အကျွေးဆပ်ရမှာကို
တွေးပြီးပူနေတာ အဖေရ။ အေးမိရဲ့
နားဆွဲလေး အပြတ်ရောင်းပြီးဆပ်လိုက်
ရင် အနည်းအကျဉ်းတော့ ပေါ့သွားမယ်
ထင်တာပဲ။ အေးမိက ရောင်းချင်ရောင်း
လို့ ပြောနေတယ်”

ပေါ့သွားမယ်ထင်တာပဲ။ အေးမိက
ရောင်းချင်ရောင်းလို့ ပြောနေတယ်”

“အိုတာ .. သူ့ခမျာ ဒီနား
ဆွဲလေးပဲပါရှာတာ။ မိဘတွေက
မင်္ဂလာပွဲကို အပြီးလက်ဖွဲ့လိုက်ရှာတာ
ကွ။ ဒီရွှေထည်လေး ရောင်းခဲ့ရင် အ
ဖေတို့ကို လူပျော့လူညံ့၊ အကြံတုံး၊
ဉာဏ်တုံးလို့ ပြောကြမှာကွ”

အဖေပြောတာ စဉ်းစားတာ
ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ငပြေတွေးရင်း အေးမိ
ထံအကြည့်၊ အေးမိသည် အမြည်းပန်း
ကန်လေး ကိုင်ရင်းထွက်လာသည်။

“ဦးလေး .. အမြည်းခွက်
ကိုပြေ .. သိပ်မသောက်နဲ့နော်”

အေးမိကကိုအေးကို
လေးဟုခေါ်ရင်း အမြည်းခွက်ကို
ပေးကာ ငပြေကိုမျက်စောင်းခဲကြ
ရင်း ပြောသံက ညင်သာလွန်းသည့်
သားအဖနှစ်ဦး ပြုံးရင်းက သဘော
စွာနှင့် အေးမိကိုအပြိုင်ကြည့်သည့်
အေးမိ အိမ်လေးထဲ ပြန်ဝင်သွားသည့်
သည်တော့မှ အရက်ဝိုင်းပြန်စသည့်

“အဖေတို့ .. တစ်ခုခု
မှဖြစ်မယ်။ သတ္တိမွေးမှဖြစ်မယ် ထ

တင်ရှိနေသော အကြွေး
ကျေးဇူးအတွက် စဉ်းစားရင်း ကိုအေး
ပြောလိုက်သည့်စကားကို နားထောင်
နေသူက ငပြေ ...။

ပူမှာလား အေးမှာလား။
စမ်းရေလား၊ ငရဲလားဆိုတာ ခွဲခြားခြင်း
မှာ မစွမ်းသာပြီ။ လိုချင်ဇောတစ်ခုနှင့်
ကျေလိုသောအကြွေးတစ်ခုနှင့် ပူပင်
ကြောင့်ကြခဲ့သော သောကစိတ်များ
သည် လောဘစိတ်ကို နှိုးဆွနေပြီ။

ထိုအချိန် ... ကိုအေးပြုံး
သည်။ အကြံရလိုက်ပြီ ...။

ကိုအေးပြုံးသည်။ ထိုအ
ပြုံးက ကြောက်စရာကောင်းသည့် အ
ပြုံး။ မြေခွေးများ အကောက်ကြံသည်
ချက်နာထားပျိုး။ ဒေဝဒက်အကြံပျိုး။
အသိတရား လုံးဝကင်းသွားပြီ။ လိုချင်
ဇောတစ်ခုကိုသာ ဦးတည်ချက်ထားပြီး
ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ စိတ်မညစ်နှင့် ဟူသော
မိုက်လွန်းလွန်းသည့် အသိဆိုးများ
က ကိုအေး၏စိတ်ကို ကြီးမီးမင်းမှုခဲ့ပြီ
ထင် ...။

ဝန်းကျင်သည် မှောင်နေပြီ။
ကောင်းကင်သည် ကြယ်ပွင့်ကလေး

များက တန်ဆာဆင်ထားသော်လည်း
မြေပြင်ရှိအမှောင်ထုကို မထွန်းနိုင်စွာ။
အားအင်ပျော့စွာနှင့် လင်းလတ်ရင်း
မြေပြင်အမှောင်ထုကို ငုံ့ကြည့်သည့်အ
လား။ ဝန်းကျင်အမှောက်ထုကို အရုံး
ပေးသည့်အလား။

ညလေသည် တစ်ခါတစ်ရံ
တောင်မှမြောက်၊ မြောက်မှတောင်သို့
တိုက်ခတ်နေသည်က ဦးတည်ချက်မ
ရှိ။ စည်းကမ်းမထားလေသည်ထင်။
သရက်ပင်၊ တမာပင်များနှင့်ဝန်းရံထား
ပြီး မိုးနံ့ချုံ့နဘူးချုံ့ကြီး များအပြင်
တောချဉ်ပေါင်၊ တော ဘောက်ခွေး၊
တောနာနတ်ပင်များက လှည်းလမ်းလူ
သွားလမ်းဘေးဝယ် မင်းမူငိုက်မျဉ်းဆဲ
....။

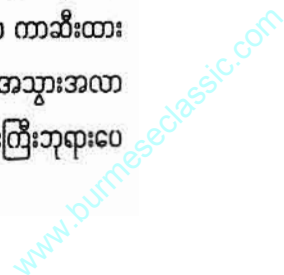
လမ်းဘေးချုံ့များအတွင်း
က ပုဇင်းရင်ကွဲမည်သံ၊ ကျီကျီ၊ ကြာ
ကြာအသံစူးရှရတ တစ်ချက်တစ်ချက်
မြည်သံပြုနေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ “ဝီး ..
ဝီး” ဟူသော ငှက်ဆိုးသံကို ကြားရ
သည်။ ပြီး ... တစ်တီတူး ... ငှက်မြည်
သံတလည်း “တစ် .. တစ်၊ တီတူး ..”
ဟူ၍ အကြိမ်ကြိမ်မြည်ဆဲ။

ရွာအပြင်မှသည် သရက်
တောရွာဆီသွားရာ လမ်းမပေါ်ဝယ်

ရောက်ခဲ့သည်။ ရွာနှင့်ဝေးလေ တော
ထနတ်လေ။ ငြိမ်သက်လေ။ စိတ်
ချော့ဆုံးရောထောင်းလေ။ လိပ်ပြာ
လွင့်စင်သည်အထိ အမှောင်ထုနှင့်
ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းက ဖမ်းစားလေ။ ကို
အေးတို့ ထနောင်းကုန်နှင့် အေးမိတို့
သရက်တောရွာမှာ သိပ်ပြီးမဝေး။ နှစ်
မိုင်(၁-တိုင်)ခန့်သာဝေးမယ့် ကြားခု
လတ်မှာဖုန်းဆိုတော့ ချုံ့တွေက ကြီးမီး
ထားသည့်ဒေသ။

နှစ်ရွာအကြားဝယ်၊ နှစ်ရွာ
ပိုင်း၊ နှစ်ရွာဆွမ်းချပြီး နှစ်ရွာပျော်ပါးခဲ့
ကြသည့် “တောရရွှေဂူကြီးဘုရား” ရှိ
သည်။ နှစ်စဉ် တန်ခူးလပြည့်နေ့တွင်
ကျင်းပသည့်ဘုရား။ နှစ်ရွာစလုံး မုန့်ပဲ
သားငါး၊ ဆွမ်းဆန်လောင်းလှူခွင့်ပြု
သည့်ဘုရား။ ဘုရားတစ်ပိုင်း နတ်တစ်
ပိုင်း တည်ခဲ့သည်ဟု သတင်းကြီးသည့်
ဘုရား။ နတ်ကြမ်းတောကြမ်း၊ နတ်
ဖမ်းတောဖမ်းသည်ဟု ထင်ရှားခဲ့သော
ဘုရား ... ။

ဘုရားဝန်းကျင်သည် ထန်း
ပင်များ၊ သရက်ပင်၊ သစ်ချိုပင်များ ဝန်း
ရံထားပြီး ချုံ့ပုတ်များက ကာဆီးထား
သည်မို့ နေ့ခင်းမှာပင် အသွားအလာ
ကျဲသည့်နေရာ။ တန်ခိုးကြီးဘုရားပေ

မယ့် ဝန်းကျင်သည် ချုံနွယ်များ ဝန်းရံထားဆဲ။

ဘုရားပရိဝုဏ်အလယ်တွင် ဉာဏ်တော်နှစ်ဆယ်တောင်ခန့်ရှိသည့် စေတီ။ မုခ်ဝလေးခုက ဆေးရောင်စုံခြယ်သထားသည်။ အုတ်တံတိုင်းတာထားပြီး ဝဲဘက်မုခ်များမှာ စောင်းတန်းများဆောက်ထားပြီး လူများထိုင်ရန် အုတ်ခုံများခင်းပေးထား၏။ ဘုရား၏တောင်ဘက်တွင် နတ်စင်ရှိသည်။ ဘုရား၏အရှေ့ဘက် အုတ်တံတိုင်းဘေး၊ သရက်ပင်ခြေဝယ်သောက်ရေအိုးစင်ရှိသည်။ အုတ်ခုံကို ခါးအမြင့်အထိ ထည့်ထားပြီး၊ ဘေးက နတ်စင်သဏ္ဍာန် ဆောက်ထားသည်။

ဘုရားက နှစ်ရွာဆက်သည့် လမ်း၏ အနောက်ဘက်တွင် ရှိသည်မို့ အချို့ခြေလျင်သွားသူများက ဘုရားဝိုင်းထဲမှ မြတ်သွားကြသည်။

ဘုရားဝိုင်းဘေးက အပင်များအောက်နားရင်း အုတ်ခုံခံ။ အုတ်ခုံကာရေအိုးစင်ကို ဝင်ပြီးသောက်ကြသည်။

ကိုအေးတို့ သားအဖနှစ်ဦးသည် လှည်းလမ်းမှတစ်ဆင့် ဘုရားဝိုင်းထဲဝင်ခဲ့သည်။ ပေးဆပ်ရတော့

မည်။ အကြွေးအတွက် ခြွင်းချက်မရှိကျေ အေးပေးဆောင်နိုင်ရေး အလုပ်လုပ် ကြရတော့မည်။

“ငပြေ ...”

“ဗျာ .. အဖေ”

“ခြေသံလုံပစေ၊ ချောင်းသံမဟန့်နဲ့။ သီလား။ လက်နှိပ်မီးကို ခပ်အုပ်အုပ်ထိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

သားဖနှစ်ယောက် တီးတိုးတိုင်ပင်ရင်း ပြောဆိုရင်း၊ ဘုရားဝိုင်းထဲဝင်သည့်သွားလမ်းလေးဆီ ချိုးပြီးဆင်းလိုက်သည်။ ဝန်းကျင်က မှောင်ဆဲ။ ဘုရားဝိုင်းထဲအဝင် တောကြွက်ကြီးများ အလန်တကြားပြေးလွှားသံ၊ တောကြောင်ကြီးများ မာန်ဖီသံ၊ တောကြီးမြွေတောက်တို့ တွန်သံ၊ မာန်သွင်းသံကို ဘုရားဝန်းကျင်ရှိ ချုံထဲများမှ ကြားနေရသည်။

“လာ .. ငပြေ။ သတိထား”

“ဟုတ်”

ပြောသံများက နှစ်ကိုယ်ကြားရုံသာ။

လမ်းပေါ်တွင်တွေ့၍ ယူလာ

ဆုပ်လာသော သဲတစ်ဆုပ်ကို ထုတ်ပြင်ပေါ်မှာတင်ပြီး လက်များထုတ်သည်။ ပြီး .. ဘုရားရှေ့ခွေးထောင်ထဲသို့ သွားသည်။ အမှောင်ထဲမှ စေတီအတွင်း ဘုရားရုပ်တုရှေ့မှာ အသက်ပြင်းပြင်း သံကြားနေရသည်။

ကိုအေး တစ်ယောက်က ဘုရားရှေ့ခွေးထောက်ထိုင်လို့ လက်ထုတ်သဲတစ်ဆုပ်ကို မြှောက်လိုက်သည်။ ပြီး .. ကြီးမားလေးလံသော သဏ္ဍာန်များကို အံ့ချသည်။

“ဘုရားတပည့်တော်သား မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာများက ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်လို့ ကပ်လှူပူဇော်ထားသော မြတ်စွာဘုရား၏ကိုယ်တော်၊ မုဏ်တော်မှရွှေများကို ခွာယူပါမည်ဘုရားဟူ၍ သို့မကောင်းသည့် အလုပ်အကိုင်တပည့်တော်၏လက်တွင်းမှာရှိသော ရေတွက်နိုင်၊ များပြားလှစွာသော သဲနှင့်အမျှ သဲတစ်ပွင့်တစ်ကမ္ဘာဖြင့် တော်အစီအစဉ်ကျင့်ပါမည် ဘုရား။ သို့မကောင်းဘုရားတပည့်တော်သည် ဝင်္ဂါဝါဠာမက ကမ္ဘာနှင့်အညီခံပါမည်ဟု ဆန္ဒရင်း မြတ်စွာဘုရား၏ရွှေများကို ယူခွင့်ပြုတော်မူပါ”

ကိုအေးက သစ္စာပြုရင်း

ဆစ်ဆုတ်ကို ဘုရားရွှေတပ်လှူလိုက်သည်။ ကပ်လှူရင်း သစ္စာပြုပြီးသည့်နောက် နောင်အခါနောင်လာဈေးဟူသော မိုက်မဲသောအသိဉာဏ်များက ထားမနိုင်ပြီ။ ငြေ့လက်ထဲက လက်နှိပ်မီးကိုလှူသည်။ မိမိတို့ရွာနှင့် ချွေးမဖြစ်သူ၏ရွာသာမက အနီးဝန်းကျင်က ထူများပါ ဤဘုရားကို ပူဇော်ရိုကျိုးခဲ့နန်း ကိုအေးမသိ။ နှစ်စဉ် ဆွမ်းချ၊ ရွှေချခဲ့သည်မှန်းလည်း မသိ။ မိမိသည် မြန်မာလူမျိုး။ မြန်မာဆိုတာ ဗုဒ္ဓဘာသာထင်တွေ့ချည်း။ ယခုတော့ မကြံကောင်းစေည့်ရာအလုပ်ကို လုပ်တော့မည်။

ကြည့်စမ်း။ လက်တစ်ဆုပ်အတွင်းက သဲပွင့်များကို မြတ်စွာဘုရားရှင်သာ ရေတွက်နိုင်မည်။ လူသားတွေရေတွက်နိုင်မည် မဟုတ်။ ထိုသဲပွင့်နှင့်အမျှ သဲတစ်ပွင့်တစ်ကမ္ဘာနှုန်းဖြင့် ငရဲခံပါမည်တဲ့လား ... ။

အို .. လက်နှိပ်မီးရောင်အောက်ဝယ်၊ မြင်တွေ့ပူးမြော်ရသော ဘုရားရှင်၏မျက်နှာတော်၊ သင်္ကန်းတော်တို့မှာ ရွှေတွေဝင်းလို့၊ အိလို့၊ ဝါဝါဝင်းဝင်းနှင့်၊ မှတ်မှတ်အိအိနှင့်၊ ရွှေသားပြင်ကိုကြည့်ရင်း လောဘလှိုင်းလုံးများက အရှိန်မထိန်းနိုင်တော့။

ကိုအေးသစ္စာဆိုစဉ် ငြေ့မှာ ဖခင်ဖြစ်သူအနား ရပ်ဆဲ။ ငြေ့သိပါပြီ။ အဖေနှင့် အရက်အတူသောက်ပြီး အဖေအကြံအစည်ကို သိခွင့်မရခဲ့။

“အဖေ့နောက်သာ လိုက်ခဲ့။ ဟိုရောက်ရင် သိလိမ့်မယ်။ အဖေကိုယ်တိုင်လုပ်မယ်။ အဖေကိုယ်တိုင်ခံမယ်” လို့သာ ပြောခဲ့သည်။ ယခု အဖေက ဂင်္ဂါဝါဠသဲစုမက ကမ္ဘာနှင့်အမျှ ခံပါမည်တဲ့။ အလို။ ဘုရားရွှေပွတ်မှာပါလား။

ငြေ့တွေးဆဲမှာပင် အဖေ

သည် လွယ်အိတ်ထဲလက်နှိုက်သည်။ ပလတ်စတစ်ဘူးတစ်ခု ပါလာပြီး၊ အဖိုးဖွင့်သည်။ အထဲကဘာအရည်၊ ဘာအဆီဟူ၍ ငြေ့မသိ။ အဖေက ထိုအဆီများကို အဝတ်ပါးပါးဖြင့်ဆွတ်ပြီး ရွှေရှိသည့်နေရာတော်များကို ပွတ်သည်။ ဆွတ်သည်။ အားရအောင်ဆွတ်ပြီး ခဏနားသည်။ ပြီး .. အရာဝတ္ထုတစ်ခုနှင့် ပွတ်နေပြီ။ ထိုအရာဝတ္ထုနှင့် ကပ်လိုက်ပွတ်လိုက်လိုက်လိုက် လုပ်နေသည်။

“အဖေ ...”

ငြေ့ အသက်ဝင်လာ

သည်။ ဘုရားထဲဝင်တာက အစ၊ ဘုရား ရှေ့သစ္စာဆိုသည်အထိ။ နောက် .. ရွှေ တွေ့ရဖို့လုပ်တာတိုင်တာ အဆိုးအထိ အသက်ငင်ရင်းငေးကြည့်ကာ ငေါင် ရင်းရပ်နေရာမှ သတိအဝင် “အဖေ” ဟုခေါ်သံသည် ဘုရားအတွင်းလှိုင်သံ ပေါက်လာသည်။

“ဘာလဲသား ... အသာ နေ”

“ဟာ .. အဖေ .. လူ .. လူတွေလာနေပြီ”

ငပြေက ဘုရားပိုင်းအပြင် ဘက်က လူသံများနှင့်အတူ လက်နှိပ် ဓာတ်မီးရောင်တွေကြောင့် အလန့်တ ကြားပြောလိုက်သည်။ ကိုအေးမှာ တ အံ့တသြနှင့် အံ့အားသင့်ကာ လုပ် လက်စလုပ်ငန်းများ ရပ်တန့်သွား သည်။

“ပိုင်းထားဟေ့၊ ပိုင်းထား ဟေ့။ အထဲမှာ ဘုရားခိုးတာလား၊ ရွှေ ပွတ်တာလား မသိဘူးကွ”

လူသံများက ဆူညံသံတွေ နှင့် ရှေ့ကိုတိုးလာကြပြီ။ ငပြေ .. ကြာကြာမစဉ်းစားတော့။ ဆုံးဖြတ်ချက် အပိုင်ချတော့မည်။ ပြတ်သားရတော့ မည်။

“အဖေ၊ ရွာကလူတွေ ပိုင်း ကုန်ပြီ။ ကျုပ်ပြောတာကို နားထောင်။ ဒီ .. မြောက်ဘက် ဘုရားအတွင်း ပေါက်ကထွက်။ ပြေး ... ပြေးတော့”

ကိုအေး ဘာမျှမပြော။ သဲ ဆုပ်မျှခံပါမည်ဟု သစ္စာဆိုထားသည် ကို သတိမမူတော့။ ပေးဆပ်ရမည်။ အ ကြွေးတွေအကြောင်း သတိမရတော့။ ငပြေ အစီအစဉ်အတိုင်း ဘုရားအ တွင်းမုခ်ဆီထွက်သည်။ ပြီး .. ဘုရား အပြင်ထွက်ပြီး အပြင်အုတ်တံတိုင်း ပေါက်မှတစ်ဆင့်၊ ချုံတန်းများဆီပြေး ခဲ့သည်။

“ဝင်၊ ဝင်ဟေ့၊ အတွင်းဝင် ကြ”

“ဝင်သူဝင်၊ အပြင်က ပိုင်း သူပိုင်းကြဟေ့”

လူတွေက အပြင်မှပိုင်းရင်း အတွင်းတိုးလာကြသည်။ လူအင်အား တမနည်း။ လက်နှိပ်မီးရောင်က မြိုင် လှသည်။ တုတ်ဝါးတွေ လေးခွတွေ နှင့်။ ငပြေ ... စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် ထိန်းသည်။ ရွှေပွတ်ခံထားရသော ဘုရားရုပ်ရှင်တော်မြတ်ရှေ့ဝယ် လက် အုပ်ချီသည်။ ဝတ်ပြုသည်။

“ပြုပြုသမျှ အမှားတွေအ

တွက် အဖေအပေါ်မကျရောက်ဘဲ ပည့်တော်အပေါ်သာ ကျရောက်ခံစား ပါစေ ဘုရား ...”

ရှုတ်က အသံထွက်ရွတ်လ မတ်တတ်ရပ်ကာ လက်အုပ်ချီသည် တိုအချိန် လက်နှိပ်မီးကိုယ်စီနှင့် အ ရောက်လာပေပြီ။

“ဟေ .. ဟိုမှာ .. ဟိုမှာ “မပြေးစေနဲ့ကွ”

“သတိထားဟေ့။ ဒီထော လက်ထဲ လက်နက်ပါရင် အခက်ထူး ပြောရင်းပတ်လည် ပိုင်းဆ လက်နှိပ်မီးနှင့် အပြိုင်ထိုးထားသည် ထိ ကျရောက်ပေါက်ကွဲတော့မည့် ရွာလူထု၏ တုံ့ပြန်မှုကိုခံရန် မျက်စိ မှိတ်ထားဆဲ။

“အဖေလွတ်သွားပြီ။ ဖေ .. အန္တရယ်မကျရင်ပြီးတာပဲ။ ဝတ် သတ်ချင်သတိ”

အသံတိတ်ပြောရင်း ရပ်ဆဲ မျက်လုံးများ မှိတ်ထားဆဲ။

“ဟာ .. ငပြေ၊ ငပြေ ... “ဘာ .. ငပြေ။ ငပြေဟုတ် လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ဘိုးရွာထဲ ငပြေကွ”

“ဗျာ ...”

“မင်းကွာ .. ရက်စက်လိုက်တာ။

ငါ့တို့လူမျိုးတွေအတွက် အမြတ်ထား
တဲ့၊ ဘုရားကရွှေတောင် ချမ်းသာမပေး
ဘူး။ မင်းနွယ်ကွာ”

“ငါတို့ရွာက ဖြစ်ဖြစ်၊ သူတို့
ရွာကဖြစ်ဖြစ်၊ သာသနာအပေါ် သစ္စာမ
ရှိတော့ သတ်သာပစ်ကွာ”

“တုတ်တယ်။ ဝိုင်းရိုက်ကြ
တော့”

“တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုး၊ ဘာ
သာနဲ့သာသနာရဲ့ မျက်နှာကိုမှ မ
ဆောက်၊ ချကွာ”

“မကြံကောင်း မစည်ရာ
ကွာ။ ခွေးလောက်မှ အသိမရှိကြဘူး”

ကာလသားများက တုတ်
များဖြင့် ဝိုင်းရိုက်ရင်းပြောသည်။

“ဟေ့ .. ဟေ့ .. လက်လွန်
မယ်။ ဒီကောင်အတွက် ရဲရှိတယ်။ ဥပ

ဒေဆိုတာ ရှိတယ်။ ထောင်ဆိုတာရှိ
တယ်။ တော်ကြ”ဟု ဥက္ကဋ္ဌပြော
သည်။ ဥက္ကဋ္ဌစကားကြောင့် လူငယ်
များ တန့်သွားကြသည်။ အချို့က မ
ကျေနပ်ကြသေး။ တောက်ခေါက်အံ
ကြိတ်ရင်း တုတ်တပြင်ပြင်။ ဓားတဆ
ဆ။

“ကျုပ်ခံရဲပါတယ်ဗျာ။ ခင်
ဗျားတို့ပြောသလို ခွေးလောက်မှ ...”

နာကျင်သော ဒဏ်ရာများ
က သွေးများစီးကျနေသည်။ ခေါင်းမှာ
ဒဏ်ရာတွေနှင့် ကျောပြင်၊ လက်
မောင်းအရင်း။ ပြီး .. ပေါင်နှင့် ခြေသ
လုံးတွေအထိ ရိုက်ချက်တွေက ထိရှခဲ့

ပြီ။ ထောင်မှုတ် ဒဏ်ချက်များက
နောင်ဘဝသာတုတ်။ ထတ်တထော
ခံစားနေရပြီ။

“ဟေ့ထောင် .. ငပြေ”

“ဗျာ ...”

“မင်းကွာ .. ရက်စက်လိုက်
တာ။ ငါ့တို့လူမျိုးတွေအတွက် အမြတ်
ထားတဲ့၊ ဘုရားကရွှေတောင် ချမ်းသာ
မပေးဘူး။ မင်းနွယ်ကွာ”

ဥက္ကဋ္ဌပြောရင်း ပါးတို့
ဖြောင်းခနဲမြည်သည်အထိ ရိုက်လိုက်
သည်။ ငပြေအံကြိတ်ခံရသည်။ ပါး
ရိုက်တာလောက်တော့ မနာပါ။ သည်
ထက်ရိုက်ချက်ပြင်းသည့် ဓားဖြင့်ဇက်
ကိုသာ အပြီးပိုင်းသင့်မှန်း ငပြေသိပါ
သည်။ ခံ။ ခံတော့။ ငပြေ ... အံကိုက်
ရင်း မိမိတို့ မိုက်မှားမှုအတွက် နာကျင်
တာတောင်မှ အံကြိတ်ခံသည်က၊ မိမိ
ကိုယ်မိမိ၊ ဒဏ်ခတ်နေခြင်းဟု ငပြေ
ယုံကြည်သည်။

“ဟေ့ .. ငပြေကို ခေါ်ခဲ။

ရဲစခန်းပို့မယ်”
လူငယ်များက ဖမ်းဆွဲခေါ်
ပြီး ဘုရားအပြင်ထုတ်ခဲ့သည်။ ဘုရား
အပြင်မှ တစ်ဆင့် လမ်းကြောင်း

အတိုင်း ရွာသို့ပြန်ခဲ့သည်။ ရွာသို့ပြန်ခဲ့သည်။ ညတွင်းချင်းပင် ရဲစခန်းသို့ ဝိုက်သည်။ မြို့ရဲစခန်းသည် ရွာနှင့်သိပ် ပြီးမဝေး။ ဥက္ကဋ္ဌကပြတ်သည်။ မြို့နယ် ဝိုက်တရားစွဲသည်။ တရားစွဲသည်အထိ ငပြေ ... စိတ်မစိုးခဲ့။

ငပြေ၏ ဘုရားရွှေပွတ်သ တင်းက တစ်ရွာလုံး၊ ရွာနီးချုပ်စစ်တစ် ပြင်လုံး တောမီးနယ်သတင်းဆိုးက လွင့်နေပြီ။ အေးမိခရာ ရှက်သည်ဟု ဆိုပြီး သူ၏မိခင်ရိုရာ ရွာသို့ပြန်ပြေးခဲ့ ပေပြီ။

“ဒီကိစ္စမှာ မင်းတစ်ဦး တည်းလား”

မြို့နယ်မှူး၊ စခန်းမှူးနှင့် အ မှုလိုက်ရဲများ နယ်ထိန်းရဲများက ပိုင်း ပြီးထားတာ၊ စခန်းမှူးက ငပြေကို မေး သည်။ ငပြေခေါင်းညိတ်အဖြေပေး သည်။

“မင်း .. မလိမ်ချင်ဘူး။ အင်းလေ ဘုရားတောင်ရွှေပွတ်ရဲသေး တာပဲ။ သဲဆုပ်ပြီး သဲပွင့်နဲ့အမျှ ဖြစ်ပေါ် လာမယ့် နောင်နောင်ကမ္ဘာအဆက် ဆက်ခံပါမယ်လို့ သစ္စာဆိုရဲသေးတာပဲ။ ငါ့တို့အပေါ် လိမ်တာလောက်ကတော့

ထမင်းစားရေသောက် နေမှာပေါ့ကွာ” မြို့နယ်မှူးကပြောသည်။ ဒဏ်ရာကြောင့် မှေးစင်းထားသော မျက်လုံးများပွင့်လာသည်။ အဖေရော ပါသည်ဟု ဝန်ခံမည်လား။ သို့သော် မိဘဟူသောအသိက ဝန်ခံဖို့ငြင်းဆန် နေသည်။

“ဟေ့ကောင် .. ပြောလေ ကွာ ... ”

“ကျုပ် ... တစ်ယောက် တည်းပါ”

“မင်းလိမ်ပေါ့ကွာ။ လိမ် လိမ်။ ငရဲကျမယ့် အကောင်။ အသေ ဆိုးနဲ့ သေမယ့်အကောင်”

ရဲတစ်ဦးက လူငယ်ပီပီ ဘုရားရပ်တုက ရွှေပွတ်ထားသူဟူ သော မခံချင်သည့်စိတ်နှင့် နာကြည်း စွာ ပြောလိုက်သံကို ကြားရသည်။

ထိုအချိန် စခန်းမှူးက ရဲ သားတစ်ဦးကို လွယ်အိတ်တစ်လုံးယူ လာစေသည်။ ငပြေကြည့်လိုက်တော့ အဖေလွယ်ခဲ့သောအိတ်။ ပြီး .. အဖေ စီးနေကျ ကားဖိနပ်နက်နက်တစ်ရန်။ သိပါပြီ။ ငပြေနားလည်ပါပြီ။ ဪ ... မိမိသာခံမည်။ အဖေ မခံစေရဟူ၍ လိမ်ပြောခဲ့သော်လည်း အမှန်တရားက

ဖိုးကွယ်မရတော့ကြောင်း ငပြေက လည်ပါပြီ။ ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးမထွက် ဆိုတာ လက်ခံပါပြီ။

“ဟေ့ကောင် .. ဒါ .. ဘာ သူ့လွယ်အိတ်လဲ”

“အဖေ လွယ်အိတ်”

“ဒါကတော့”

“အဖေ ဖိနပ်”

“ဒီအထဲက ရွှေပွတ်ရာ သုံးပြုတဲ့ ပစ္စည်းတွေမဟုတ်လား”

အမေးကိုခေါင်းညိတ်ဖြင့် ရင်းခေါင်းငုံ့နေမိသည်။ ထိုအချိန် နှောင်းနောင်က မျက်ရည်များက ပြင်မှာ ကျနေပြီ။

“ကျုပ် ... တစ်ဦးတည်း မယ်ဆိုပြီး ကျုပ်လိမ်မိတာပါ။ အဖေ ကို အမှုထဲမပါစေချင်တာကြောင့် ... ”

“တင်း ... အမျိုးနွဲ့ဘာသာ ရပ်ရွာနဲ့မြို့နယ်တိုင်းပြည်နဲ့သာသနာ မျက်နှာကိုတော့ မထောက်။ အဖေထံ တော့ ညှာတာသတဲ့။ မင်းညှာတော့ ကော လွတ်မှာတဲ့လား”

ငပြေဘာမျှမပြော။ နေထိုင် ရက်အမှုတွဲ တည်ဆောက်သည်။ ဘုရားကိုဓာတ်ပုံရိုက်သည်။ သက်သေ

ရွှေတောင်အင်းနှင့်အနောက်ရောင်

စွမ်းများ စက်ပုံရိုက်သည်။ သက်
သများကို ခေါ်စစ်သည်။ ပြီး ... ကို
အေးကို တရားခံပြေးအဖြစ် ဖမ်းဝရမ်း
ထုတ်သည်။

ငပြေခရာ ... မြို့နယ်အ
ချုပ်ထံမှာ ... ။

ကိုအေး ပြန်တွေ့သည်။ င
ပြေတ အပြေးခိုင်းတော့ ဘုရားအ
ထွင်းဘက်၊ မြောက်ဘက်မှခပ်ဝမှ ထွက်
ပြီး အပြင်ကိုပြေးခဲ့သည်အထိ စိတ်
ထဲမှာ နောက်ကျောမလုံသေး။ သူတစ်
ပါးစွာခိုးတာ၊ လုယက်တာ၊ စားပြ
ဆိုက်တယ်ဆိုတာ ကြားသာကြားဖူး
သည်။ ပြီး ... ထိုသို့ အမျိုးသာသနာ
အပေါ် သစ္စာဘယ်တော့မှမဖောက်ခဲ့
ဘူး။ ယခု ... တင်းကျပ်ချုပ်နှောင်
ထားသော ပေးစရာအကြွေးကြောင့်
သာသနာအပေါ် သစ္စာဖောက်ခဲ့ပြီ။ မဲ့
ခဲ့ပြီ။ မိမိကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ခဲ့သည့်
ဓိတ်စွာဘုရားရှင်၏ ရွှေချပ်လွှာများကို
ထုတ်ယူခဲ့ပြီ။

“အဖေ ... ပြေး .. ပြေး
တော့။ ပြေး .. ပြေး .. အဖေ .. ပြေး”
ထုသော ငပြေ့ကို တွန်းချက်များ
ထားကို ကြားယောင်ဆဲ။ ထိုစဉ်က ..

ငပြေနှင့်အတူ မြောက်ဘက်ကိုထွက်
ပြေးပါက နှစ်ဦးစလုံးလွတ်နိုင်သည်။
အဘယ်ကြောင့် သားဖြစ်သူကို “သား
ပါလိုက်ခဲ့ အတူပြေးမယ်” ဟု မပြောခဲ့
သနည်း။

ယခု ... စုံစမ်းကြည့်တော့
ငပြေတစ်ယောက် မြို့နယ်အချုပ်ထံမှာ
အမှုတွဲတင်နေပြီတဲ့။ သည်ရက်နှင့်ဆို
လျှင် သုံးရက်ရှိပြီ။ ပြီး ... ထိုအေးကို
တရားခံပြေးအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ရဲ

တွေ၊ မီးသတ်ရဲဘော်တွေက တောနှင့်
ရှာနေပြီတဲ့။ ထွက်ပေါက်တွေ ပိတ်ထား
ပြီတဲ့။ အဓိက ပစ္စည်းတွေ မိထားလေ
တော့ မိမိသည်အဓိကတရားခံ ရဲတွေ
ခြေရာခံလိုက်နိုင်ကြပြီဆိုတော့ သိပါပြီ။
မိမိလွယ်အိတ်၊ မိမိဖိနပ်။ ရွှေပွတ်ရာအ
သုံးပြုခဲ့သော (---)ဘူးတစ်ဘူး။ ပြီး
ဖယောင်းချပ်တစ်ချပ်။ ထိုကျကျန်ရစ်

နဘူးချုံအတွင်း လူဝပ်ကျင်း လုပ် ထားပြီး ပုန်းကွယ်နေသည့် ကိုအေး။ တောင်တောင်မြောက် မြောက်စဉ်းစား ရင်း၊ ကောက်ကျစ်စွာ ကြံ့ဆဲ။

ပစ္စည်းများက မိမိထွက်ပြေးမည်အ
လုပ် အလိုလိုကျန်ခဲ့၊ ချန်ခဲ့သလို ဖြစ်
နေပြီ။

ယခု .. ဥပဒေဘောင်အ
တွင်း ကွန်ရက်က အဘယ်သို့ရှောင်
ပုန်းမည်နည်း။ ပြီး .. မိမိမှာ အကြံအ
စည်ရှိသည်။ အကြံ ...။ အကြံတုံ့။ ဘာ
အကြံလဲ။

ချွေးမ။ အေးမိကလေး။ အ
ညာချော့ချော့သည့် အေးမိ။ ငပြေ၏
ဇနီး။ ဟော ... ကြားသည်က ငပြေကို
ညတွင်းချင်းပင် မြို့နယ်ရဲစခန်းပို့တော့
ရှက်သည်ဆိုပြီး သူ့ရွာကို အပြီးပြန်
သွားပြီတဲ့။ မိမိမှာတော့ တောထဲမှာ ချုံ
ပုတ်တွေထဲခိုလိုက်။ သစ်ပင်ကြီးတွေ
ပေါ်တက်အိပ်လိုက်နှင့်။ ခြေရာဖျောက်

ကိုယ်ရောင်ဖျောက်အောင် လုပ်ခဲ့
သည်။

နဘူးချုံအတွင်း လူဝပ်
ကျင်းလုပ်ထားပြီး ပုန်းကွယ်နေသည့်
ကိုအေး။ တောင်တောင်မြောက်
မြောက်စဉ်းစားရင်း၊ ကောက်ကျစ်စွာ
ကြံ့ဆဲ။ သို့ဖြင့် ... နေဝင်ခဲ့ပြီ။ အမှောင်
ထုက ကြီးစိုးလာပြီ။ ပုဇွန်ရင်ကွဲသံများ
က တကို့ကို၊ တကို့ကိုနှင့် တစ်အော်
ဆဲ။ ရံဖန်ရံခါ တောခွေးများဟောင်သံ၊
တစ်တီတူးအော်သံများ ကြားရသည်။

ဝပ်ကျင်းထဲမှ ထွက်သည်။
မိမိပုန်းနေရာသည် သရက်တောရွာနှင့်
မိုင်ဝက်ခန့်ဝေးသည့်နေရာ။ သစ်ပင်
ကြီးတွေ၊ ဖုန်းဆိုးတောတွေ၊ တောနာ
နတ်တွေပေါသည့် နေရာ။

သရက်တောရွာဆီ မှန်
လာသည်။ မိမိရွာဘက် မပြန်ပါ။ အ
မိရှိသည့်ရွာကို အဘယ်ကြောင့်လာခဲ့
သနည်း။ တောင်စဉ်ရေမရ၊ အနီ
စိတ်၊ အမှောင်စိတ်နှင့်တွေးရင်း ဣ
ချည်းကပ်ဆဲ။ မကြာ။ ရွာဘေးရောင်
ပြီ။ ရွာထဲကလူသံများ ခပ်သဲ့သဲ့ကြား
သည်။ အခြေအနေကို အကဲခတ်
ပြီး ရွာတောင်ပိုင်း အေးမိတို့အိမ်ရှိရာ
လာခဲ့သည်။

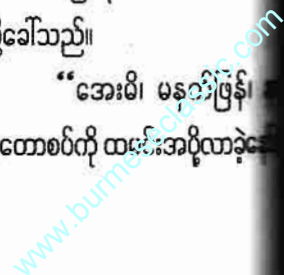
အေးမိအိမ်ထဲဝယ် မီးခေါက်
ကို ခပ်မှိန်မှိန်မြင်ရသည်။

“အေးမိ ... အေးမိ”
အိမ်ရှေ့ရပ်သည်။ ဘေး
ယာကို အကဲခတ်သည်။ ကိုအေး
ရောက်မှန်း မသိကြ။ ကိုအေးက ထို
တိုးခေါ်ရင်း ရပ်ဆဲ။

“ဘယ်သူလဲ”
“ရှုး ... တိုးတိုး။ ဦးထွေး
အေးပါ”

“ဟင် .. ဦးလေး .. ထ
လာ”
ပြောရင်း အေးမိက အိမ်
ဝင်ဖို့ခေါ်သည်။

“အေးမိ၊ မနတ်ပြန်၊ န
နတ်တောစပ်ကို ထမ်းအဖို့လာခဲ့

ဦးလေး ထမင်းမစားရတာ သုံးရက်ရှိပြီ”

“ဟို .. ဟို။ ဦးလေးရယ်။ အေးမိလေ သိပ်ရှက်တယ်။ ကိုပြေအဆီလည်း ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာ သိပ်ပြီးသံသယရဲ့ဘူး။ ဘာပြုလို့ ဒီလိုလုပ်ရသလဲ ဆိုတာ အေးမိဖြင့် တွေးလို့မရဘူး”

အေးမိကပြောရင်း၊ ကိုအေးကို စူးစူးကြည့်ရင်းရှိသည်။ ကိုအေးခေါင်းငုံ့ထားဆဲ။ အေးမိက ဆက်ပြောသည်။

“ဟို .. ဦးလေး အဖမ်းခံထိုက်ပါနော်။ နော် ... ဦးလေး”

ကိုအေး .. အဖြေစကားမပေး။ အေးမိက ...

“အဲဒီညက ဦးလေးနဲ့ကိုပြေတို့ အပြင်ထွက်သွားတာ သိပါတယ်။ ဝက်အဝယ်ကိစ္စလို့ ထင်နေတာ။ အဲ .. အဲဒီညမှာပဲ ဘုရားဘေးက နတ်စင်မှာ မီးထွန်းဖို့သွားတဲ့လူ အချို့ရှိကြသလို။ သရက်တောက ဦးလေးတင်မောင်တို့ တနောင်းတုန်းကအပြန် ဘုရားနားအရောက် မသင်္ကာလူတွေ့တာနဲ့ ရွာကိုလှည့်ရပြီး ဖမ်းကြတာတဲ့ ...”

“ကဲ .. မနက်ဖြန် ထမင်း

လာပို့နော်။ နောက်ရက်မှ .. အခြေအနေကြည့်လုပ်ရမှာပဲ”

“စိတ် .. စိတ်ချ” တု အေးမိစကားမဆုံး၊ ရွာအပြင်ပြန်ထွက်သွားသူက ကိုအေး။

အေးမိနဖူးပြင်ဝယ် ချွေးစလေးများ အစီအရီ ရိုးလေးခိုနေသည်။

“ကျုပ်ဖြင့် .. တောကိုထင်းခုတ်ဆိုပြီး ညာထွက်လာရတာ”

အေးမိကပြောရင်း ... ပုဆိုးထုပ်ကိုဖြေသည်။ အထဲမှငှက်ပျောရွက်နှင့် ထုပ်ယူလာသောထမင်းများ။ ပြီး .. ကိုအေးကြိုက်သောဝက်သားနှစ်။ ပဲပြုတ်နှင့် သရက်ချဉ်။

“ဦးလေးစား .. အေးမိဒီမှာ အကြာကြီးနေလို့မရဘူး။ တော်ကြာ ... ဟို .. ဟို”

အေးမိက အကြောက်အလန့်ပြောသည်။ ကိုအေးက မိမိရှေ့တွင် ရှိနေသော ထမင်းနှင့်တင်းများဆီ အာရုံမရောက်။ အေးမိ၏ သနပ်ခါးကင်းသော မူရင်းမျက်နှာ ဝင်းပန်းပန်းလေးဆီမှာ။ ပြီး .. လွမ်းခြုံကြည့်နေသည်။ ကိုအေးမျက်လုံးများက တျို့တျို့ကလေးရိုသေစွာထိုင်နေသော အေးမိထံမှာ။

အေးမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့အပြားမှာ။

“အေးမိက ဦးဆီထမင်းပို့လို့မိသွားရင် ကြံရာပါဆိုပြီး၊ တရားခံကို လျှို့ဝှက်ထားတယ်ဆိုပြီး ပုဒ်မအတတ်ခံရမှာ ကြောက်လို့လား”

မူမှန်သောလေသံနှင့် ကိုအေးက စားတော့ဝါးတော့မည့်ဟန်နှင့်ပြောသည်။ အေးမိက မဖြေ။ ဒီလိုဘုရားရွှေပွတ်သည့်အလုပ်ဆိုတာ လူတွေအားလုံး ရွံ့ရာမုန်းတီးသည့် အလုပ်မျိုး။ ဘယ်ဘာသာ၊ ဘယ်လူမျိုးကမှ လက်ခံသည့်လုပ်ရပ်မှ မဟုတ်တာ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးက မိမိဘုရားကိုမိမိပြန်စော်ကားကြသည်မို့ ...

အို။ အေးမိလေ။ ရင့်ရင့်သီးသီး၊ ခါးခါးသီးသီး၊ ပတ်စက်စွာနှင့်ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် ပြောမထွက်ခဲ့။ မကင်းရာမကင်းကြောင်း ပတ်သက်ခဲ့ပြီမို့ ဒီလိုလူစားတွေကို ရွံ့သည်။ မုန်းသည်။

“အို ...”

ရက်တရက် အေးမိခမျာ မိမိ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဆက်ခနဲဆွဲယူခြင်းနှင့်အတူ မိမိကိုယ်ကို ဆွဲယူနေသောသူကို ရွံ့မုန်းစွာကြည့်သည်။

“ရှင် .. ရှင် .. ဟို၊ ဟို ..”

ဦးလေး၊ ဦးလေး ...”

“ဟို .. ဟို .. အေး၊ အေးမိ ကို ... ချစ် .. ချစ်”

ကျွေးသည်လက်ကို အ ကိုက်ခံရသောသူမို့ ဒေါသဖြစ်သည်။ ရှံသည်။ ကြောက်သည်။ မိမိကိုယ် ကိုလည်း ယုံကြည်ချက်အပြည့်နှင့် ထမင်းလာပို့သည်။ အမှားကိုနှောင်တ ရသည်။ ယုတ်မာရက်စက်သည့် လူ တစ်ဦး၏အကြံကို ကြိုမတွေးကြည့် သည့်အမှားကို သိခွင့်ရသည့်အချိန် နှောင်းတော့မည်လား။ မိမိစေတနာကို စော်ကားမှုပြုခဲ့သည်။ အကြံပတ်စက် မည်မထင်ခဲ့။ ယောက္ခမကိုမိဘလို သ ဘောထားပါလျက်နှင့် ...

“ဦး .. ဦးလေး။ ရှင် .. ရှင် မယုတ်နဲ့။ လွှတ် .. လွှတ် .. ခွေး .. ခွေးမျိုး”

“အို .. ပြောချင်ရာပြော။ ပြော ... ဟို ချစ်၊ ချစ်လို့ပါနော်”

အလို။ ဘဝရေတိမ်နှစ်ရ တော့မည်လား။ မိမိက ငပြေမယား။ ငပြေအဖေက ကိုအေး။ ကိုအေးက ခွေးမကို မတော်မတရား စော်ကားသင့် ရဲ့လား။ ခွေးမျိုးမို့ ခွေးကျင့်၊ ကျင့်ခဲ့ပြီ လား။

“ဒီမယ် အေးမိ။ ငပြေ ထောင်ကျရင် နှင့်ကိုငါလက်ထပ်ယူမှာ ပါဟ”

“ရှင် ...”
“ဟုတ်တယ်။ ငပြေက သူ တစ်ဦးတည်း။ ရွှေပွတ်တဲ့အပြစ်ကို ခေါင်း ငုံ့ခံမယ့်သူပါကွယ်။ ဒါကြောင့် .. ဟို .. ဟို .. ချစ်”

“ဒီမယ် ဦးလေး။ ရှင် .. တော်တော်ပတ်စက် ယုတ်မာတဲ့လူ။ ဒီ လိုဆိုရင် အဲဒီညက ကိုအေးကိုခေါ်၊ ဘုရားရောက်မှ ရွှေပွတ်မယ့်အကြောင်း ပြော။ လူတွေလာဖမ်းတော့ ဦးလေးက အလွတ်ရန်။ ကိုပြေကို အချုပ်ထံပို့ တာပေါ့”

ဒေါသနှင့်ပြောနေမိစဉ် ကို အေးက အေးမိကို စိမ်းစိမ်းကြည့်ရင်း ရှိစဉ်၊ ရုတ်တရက် ထမင်းထုပ်နှင့်မျက် နှာကိုပတ်သည်။ ပါးကို ရိုက်လိုက် သည်။ ကိုအေး၏ရင်ဝကို ဆောင့်တွန်း သည်။

“လာ .. လာကြပါဦး၊ လာ ကြပါဦး”

“ဟောဒီမှာ .. တရားခံပြေး ဦးအေး .. ဟောဒီမှာ”

ပြောရင်းက အော်။ အော်

ရင်းမှပြောရင်း ရွာဆီအပြေးနှင့်အ အေးမိမှာ ဖိနှပ်မပါ။ ထာဘီဖရီဖရဲ၊ ဇာ နှာပြင်မှာ ဇောချွေးကလေးများ လျက်။ အသက်ရှူပင်မမှန်။ လှိုက် မောစွာ ဟောဟဲလိုက်နေသည်။

အေးမိအော်သံကြောင့် သရက်တောရွာထဲကလူများ အထွတ် ထွက်လာခဲ့သည်။ ညာသံပေးပြီး မထွက်လာသော အချိန် ...

အသက်ရှူလို့ပင်မဝ။ ထောက်တွေကိုအားပေးရင်း ကြိုး ပြေးရင်းက တံကောင်းသည်။ နောက် ကိုလှည့်မကြည့်။ ညာသံပေးသံတွေ ကြားရ။ ချွေးတွေလား၊ မျက်ရည်တွေ လား မသိနိုင်သော အရည်များက မလုံး ထဲဝင်နေကြသည်။ ပြေးမိပြေး စွတ်ပြေးလာရာက၊ သရက်တောန ထနောင်းတုန်းရွာ ဆက်ထားသော လမ်းကြောင်းပေါ်ရောက်ခဲ့သည်။ ဇာ တရက် ရေဆာသည်။ အာသီသက ကိုပူလောင်ဆူ၊ လည်ချောင်းတွေအ အက်ကဲ့စွာ ခံစားနေရသည်။

နှုတ်ခမ်းတွေ ခြောက်လ ကပ်နှင့်ပြေးခဲ့ရာ တောရူးရွှေဂြု ကို ဘုရားထဲဝင်ခဲ့သည်။ အလို။ လန့်

ပြေးခဲ့ရာက ဘယ်လိုကဘယ်လို ဘုရား
ပိုင်းထဲရောက်ခဲ့ရပါသနည်း။

သည်တော၊ ဒီရေ၊ ဒီမြေက
မိမိတို့ အကုသိုလ်လုပ်ခဲ့သည့် နေရာ

သည်ဘုရား၊ သည်ဝန်းကျင်
က မိမိဘဝ အပါယ်ငရဲကျဖို့ ဘုရားရွှေ
ပွတ်ခဲ့သည့်နေရာ ...

သဲစုနှင့်အမျှ မြားမြောင်မ
ရေတွက်နိုင်သည့် ကမ္ဘာပေါင်းများစွာ
ခံမည်ဟု သစ္စာပြုပြီး ရွှေပွတ်ခဲ့သည့်
နေရာ ...

ဘုရား။ ဘုရား။ ဘုရား။ ကို
အေးဘုရားတသည်။ ခေါင်းတွေက
နောက်ကျနေသည်။ ရီဝေဝေနှင့်။ ပြီး
မျက်လုံးတွေက ပြာမှိုင်းတုံ့ဆိုင်းစွာ
နှင့် အကြည့်များက မသဲကွဲတော့ပြီ
လေ။ ထိုစဉ် .. ဘုရားအရှေ့ဘက်မှခံ
အိုးစင်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ရေအိုးစင်
ပါလားဟု အသိများက ရေဆာမှုဆန္ဒ
ထို အာသီသပိုပြီး ပြင်းထန်နေပြီ။

ခြေလမ်းများကို ကြိုးစား

လှမ်းရင်း ရေအိုးစင်အနားထပ်ခဲ့၏။
သောက်ရေအိုး အဝုံးစွင့်သည်။ အုန်း
မှုတ်ခွက်နှင့် ရေကိုအပြည့်ခပ်၏။ ဟေ့
ကာတဝကြီးသောက်လိုက်သည်။
နောက်တစ်ခွက်။ ပြီး .. နောက်တစ်
ခွက်။

နောက်တစ်ခွက်အခပ်,
ဘုရားဆီက ဆည်းလည်းသံကြား
လိုက်ရသည်။ တွေးတတ်သာရတာမြည်
သံများ ကြားရသည်။ အသံများဆီအာ
ရုံအရောက်၊ အုန်းမှုတ်ခွက်က ရေအိုး
နှစ်လုံးကြားကျသွားသည် ...။

အုန်းမှုတ်ခွက်ကို လက်နှင့်
လှမ်းအထောက် ...။

“အား ...”
လက်ဖမ်းပေါ် ဝူခနဲခတ်
ချက်ကို ခံလိုက်ရသည်။ လက်ကိုပြန်
ယူရပ်သိမ်းအပြီး အိုးနှစ်လုံးအကြား
အိုးများ၏အောက်ခင်းထားသော
သောင်သံပြင်ပေါ်မှာ မြွေမွေးကြီးတစ်
ကောင် ...

သံလိုက်ပြီ။ ထိုအေး ... ဝိုး
ထိပြီ။ မြွေတိုက်ပြီ။ တွေးရင်းမှ ဖော

ချွေးများကျလာသည်။ ဘဝနေဝင်ချိန်
ကျခဲ့ပြီလား။ ဘုရားစူးခဲ့ပြီလား။ မိုက်
မှားမှုဒဏ်တွေ ခံရတော့မည်လား။
ဖောချွေးနှင့် ဝိုးထိထားသောသွေးစို့
သည် လက်ဖမ်းကိုကြည့်နေရင်းမှ ရေ
အိုးစင်ရှေ့လဲအကျ။ လေးလံသော ဝန်
ထုပ်ကြီးကိုထမ်းရင်း ....

ကို အေး၏အလောင်းကို
သယ်သွားကြပြီ။ အဓိကတရားခံက
ကိုအေး။ ငပြေက ကြံရာပါ။ အမှုက
ပေါခဲ့သည်။ ကိုအေးပြောစကားများကို
အေးမိက တရားရုံးမှာ ထွက်ခဲ့သည်။
လုံးဝတော့မလွတ်။ ထောင်တစ်နှစ်ကျ
ခဲ့ပြီ။ ကိုအေးကတော့ .. ပြေး .. ပြေး
ခဲ့သည်။ သို့သော် .. သို့သော် ... ။

တွင်းကြီးသာ။ တင်ဝင်းဦး

နှလုံးသား၏ပြောင်ချက်
ယုယုလွင်(ဘာသာပြန်ရှုထောင့်)

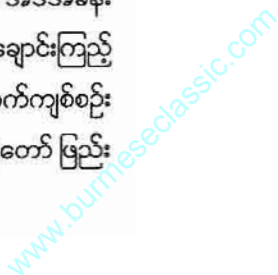
နုလုံးသား၏ပြောင့်ချက်
ယုယုလွင်

ဟုတ်ပါတယ်။ အလွန်အ
ကျွန်တို့ တုန်လှုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ခုချိန်ထိ
ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ရှူးနေတယ်
ဘာကြောင့်ပြောချင်တာလဲ။
ကျွန်တော်မှာ ငြိတွယ်နေခဲ့တဲ့ ဒီအစွဲ
အလမ်းဟာ ကျွန်တော်ရဲ့အာရုံတွေ
ထက်မြစ်စေခဲ့တယ်။ အာရုံတွေ
အာရုံစီးမသွားဘူး။ ဝေဝါးမသွားဘူး။
ကျွန်တို့ကပြောမယ်ဗျာ။ အားလုံးကို
အားပေးနပ်နပ် ကြားသိနေတယ်။
အားကင်းကင်းဘုံကအရာတွေ အား
အားကိုလည်းသိတယ်။ ငရဲဘုံက အ
ကြောင်းတွေ တော်တော်များများကို
အည်း သိတာပါပဲ။ ဒီကမ္ဘာမြေပြင်
အောက် အကြောင်းအရာတွေအား
အားကိုလည်းသိတယ်။ ဒါဆို ကျွန်
တော်ဘယ်လိုလုပ် အရူးဖြစ်မှာလဲ။
အခုဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု
အားကို ခင်ဗျားကိုပြောပြမယ်။ နား
အထင်ပြီး ကျွန်တော်ဟာ ကျန်း
ကျန်းမာမာ၊ အေးအေးဆေးဆေးပဲ
ဆိုတာ ဟုတ်မဟုတ် လေ့လာကြည့်
ပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲကို ဒီ
အတွေးဘယ်လို စရောက်လာတယ်

ဆိုတာတော့ ပြောဖို့ခက်တယ်။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို နေရောညပါ
ခြောက်လှန့်နေတာတော့ အမှန်ပဲ။
အကောင်အထည်ပြုဖို့လည်း အ
လျဉ်းမဟုတ်ဘူး။ မြင်ရတဲ့အရာ
လည်း အလျဉ်းမရှိဘူး။ ကျွန်တော်
အဘိုးကြီးကို ချစ်တယ်ဗျ။ သူက
လည်း ကျွန်တော့်အပေါ်ကောင်းပါ
တယ်။ ရိုင်းပြ ဖော်ကားတာမျိုး
လည်း မရှိဘူး။ သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ ရွှေ
တွေကိုလည်း ကျွန်တော်ရလိုတဲ့၊ ရ
ချင်တဲ့အာသီသမရှိဘူး။ ကျွန်တော့်
စိတ်ထင် သူ့ရဲ့မျက်လုံးဗျ။ ဟုတ်
တယ်။ သူ့မျက်လုံးပဲ။ တိမ်စွဲနေတဲ့
သူ့မျက်လုံးတစ်လုံးက လင်းတတစ်
ကောင်ရဲ့မျက်လုံးနဲ့ တူနေတယ်။
ဖျော့တော့တော့ အပြာရောင်မျက်
လုံးပေါ်မှာ အလွှာပါးတစ်ခုက အုပ်
နေတယ်။ အဲဒီမျက်လုံးနဲ့များ ကျွန်
တော့်ကိုကြည့်လိုက်ရင်၊ တကတဲ
ဗျာ၊ ကိုယ်ခန္ဓာထဲက သွေးတွေဟာ
တဖြည်းဖြည်းချင်း တဖြည်းဖြည်း
ချင်းတစ်စတစ်စ အေးစက်လာသ
လိုပါပဲ။ ကျွန် တော်ဆုံးဖြတ်လိုက်
တယ်။ ဒီမျက်လုံးကို အသက်ဖိစိန်
ခြွေပစ်မယ်လို့။ ဒါမှသူ့မျက်လုံးကို
ဘယ်တော့မှ မမြင်ရတော့မှာဗျ။
ဒီအချက်ပဲပေါ့ဗျာ။ ခင်

ဗျား ကျွန်တော့်ကို ရှူးနေတယ်လို့
ထင်နေတာ။ အရူးဆိုတာက ဘာမှ
မသိဘူးဗျ။ ဒါကို ခင်ဗျားသိသင့်
တယ်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို နား
လည်သင့်တယ်။ ကျွန်တော်ဘယ်
လောက် ဉာဏ်သွားတယ်။ ဘယ်
လောက်သတိထားတယ်။ ဘယ်
လောက်ကြိုမြင်တယ်။ ဘယ်လိုပရိ
ယာယ်တွေသုံးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား
သိသင့်တယ်။ ကျွန်တော်သူ့ကို မ
သတ်ခင် တစ်ပတ်လောက်အတော
အတွင်းမှာ သူ့ကိုနည်းနည်းမှ ကြင်
နာသနားစိတ် မဖြစ်ခဲ့ဘူးဗျ။ ကျွန်
တော် ညတိုင်းညတိုင်း သန်းခေါင်
ယံအချိန်လောက်မှာ သူ့အခန်း
တံခါးချက်ကို လှည့်ပြီးဖွင့်တယ်။
အိုး...တကယ့်ကို ညင်ညင်သာသာ
လေးပေါ့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ခေါင်း
ဝင်သာရုံလေး ပွင့်လာတဲ့အခါ မီး
အိမ်ကိုပိတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ပိတ်ရ
မယ်ဗျ။ ဒါမှလည်းမည်းမည်းမှောင်
သွားတော့မပေါ့။ ပြီးတော့မှ ခေါင်း
ကိုဒက်ခနဲ အခန်းထဲပို့လိုက်တယ်။
ဟင်း ... ဟင်း ... ခင်ဗျားမြင်ရင်
ရယ်ချင်မှာ။ ကျွန်တော် အဲဒီအခန်း
ထဲကို ခေါင်းဝင်ရုံလေး ချောင်းကြည့်
ပြီး ဘယ်လောက် ကောက်ကျစ်စဉ်း
လဲလိုက်သလဲလို့။ ကျွန်တော် ဖြည်း

ရှုထောင့်၊ ချစ်ခြင်း၊ ရာသီဥတုစမ်း

ဖြည်းလေး ရွေ့လျားလိုက်တယ်။ အလွန်၊ အလွန်ကို ဖြည်းဖြည်းလေး ပါဘဲ။ ဒါမှလည်း အဘိုးကြီးအိပ် မောကျနေတာကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်မှာပေါ့။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး တံခါးပေါက်ကနေ အခန်းထဲရောက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ အချိန်အထိပဲ။ တစ်နာရီလောက် ကြာပြီထင်ပါရဲ့။ အဘိုးကြီး ခုတင်ပေါ်မှာလဲလျောင်းနေတာကို မြင်နေရတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို အခန်းထဲက

ပြန်မရုပ်ဘဲ အခန်းထဲမှာထားပြီး မီးအိမ်ကို တကျိုကျိုအသံမြည်အောင် သတိကြီးစွာ၊ တကယ့်ကို သတိကြီးစွာ၊ သတိကြီးစွာနဲ့ အသာလေးပြန်ဖွင့်လိုက်တယ်။ ခဏနေတော့ မီးအိမ်ကအလင်းရောင်တန်းလေးဟာ အဘိုးကြီးရဲ့လင်းတမျက်စိပေါ်ကို ကျရောက်လာတယ်။ ဒီလိုမျိုး ကျွန်တော် ခုနစ်ညလောက်ခုကွခံလာခဲ့ရပြီပေါ့။ ညစဉ်ညတိုင်း သန်းခေါင်ယံ အချိန်တွေမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့

ခက်တာက အဘိုးကြီးရဲ့မျက်စိတွေက အမြဲတမ်းပိတ်နေတာပဲ။ ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် အလင်းဖြစ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် သူ့သတ်ချင်တဲ့စိတ် ဖြစ်မလာတော့ဘူး။ အဘိုးကြီးက ကျွန်တော့်ဆွတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့မျက်လုံးတွေက ကျွန်တော့်စိတ်ကို ဆွနေတာပဲ။

မနက်ခင်းတိုင်းမှာလည်း အလင်းရောင်ပေါ်လာပြီဆိုရင် ကျွန်တော်ခပ်တည်တည်နဲ့ အဘိုးကြီးကို သွားပြီး အပြစ်မရှိသလို ရဲရဲတင်းတင်းပဲ စကားတွေပြောဖြစ်တယ်။ သိပ်ကိုလှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခင်မင်အသံတွေနဲ့ပေါ့။ ညဘက်တိုင်း သန်းခေါင်ယံအချိန် ဆယ့်နှစ်နာရီလောက်ကိုမျှော်လင့်ပြီး ကော့ကျစ်နေခဲ့ပေမဲ့ ညကအိပ်ပျော်လားလို့ မေးရတာလဲအမောပဲ။ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း အလွန်ကို နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်တဲ့ အဘိုးကြီးပါပဲဗျာ။ သူ့အိပ်ပျော်နေတိုင်းလည်း သူ့ကို အပေါ်ကနေမိုးကြည့်ရတာလည်း ညတိုင်းပါပဲ။

www.burmeseclassic.com

ရွှေတောင်ညောင်ရွှေရောင်စုံ

ထဲတွေရဲ့ ရွှေလျားမှုက ပိုမြန်နေ
တယ်။ ဒီနေ့ညတော့ အထမြောက်
ထိမိမယ်လို့ စိတ်ထဲမှာဖျတ်ခနဲ သိ
လိုက်သလိုပဲ။ အရင်ညတွေက အဲ
ဒီလိုခံစားချက်မျိုး တစ်ခါမျှမဖြစ်ခဲ့ဖူး
ဘူး။ အဘိုးကြီးကတော့ ကျွန်တော့်
စိတ်ထဲလာရာ တိတ်တဆိတ်လှုပ်
ရှားနေတာကို အိပ်မက်တောင် မက်
မှာမဟုတ်ဘူးလို့ တံခါးကိုအသာ
လေးဖွင့်နေရင်းက စဉ်းစားမိတော့
မီးစပ်ပိတ်ပြီး ခပ်ညှင်းညှင်းလေး
အသိမိတယ်။ ဟောဗျာ။ အဘိုးကြီး
ကြားသွားတယ်ထင်ပါရဲ့။ ခုတင်ပေါ်
မှာ ရုတ်တရက် အလန့်တကြားဖြစ်
သွားသလို လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်
သွားတယ်။

ကဲ။ အခု ခင်ဗျားကတော့
ထင်မယ်။ ကျွန်တော် နောက်ပြန်
ဆုတ်။ တပ်ခေါက်ပြီးပြန်လိမ့်မယ်
သို့။ ခင်ဗျားမှားနေပြီ။ အဘိုးကြီး
အခန်းက အမှောင်အတိကျနေတဲ့
တွင်းကြီးတစ်တွင်းလို့ပဲ။ မည်းမည်း
မှောင်နေတာ။ ပြတင်းပေါက်တွေက
ညည်း သူခိုးခားပြဲတွေရဲ့ ရန်ကို
ကြောက်လို့ မြဲမြဲနေအောင်ပိတ်
ထားတာ။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်
ကြောင့် တံခါးပွင့်နေတာကို သူမြင်
မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် တံခါးကို

တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး ဆက်တွန်း
လိုက်တယ်။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်
လေးပါပဲ။

ကျွန်တော့်ခေါင်းက အ
ခန်းထဲမှာရှိနေတယ်။ ခါတိုင်းလိုပဲ
မီးအိမ်ကို အသာလေးဖွင့်ဖို့အလုပ်
မှာ လက်ကချော်သွားတယ်။ အဘိုး
ကြီးက ချက်ချင်းပဲထထိုင်လိုက်ပြီး
အော်မေးလိုက်တယ်။

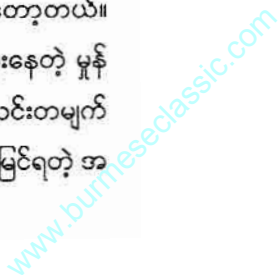
“ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်တော်ငြိမ်ငြိမ်လေး
နေလိုက်တယ်။ ဘာမှလည်းပြန်မ
ဖြေဘူး။ တော်တော်ကြာတဲ့အထိ
အဘိုးကြီးအိပ်ရာထဲ ပြန်လှဲလိုက်တဲ့
အသံကို မကြားရသေးဘူး။ တစ်
ယောက်ရှိနေသလို ထင်နေပေမဲ့
လည်း ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားလို့နား
စွင့်နေတုန်းပါပဲ။ ကျွန်တော် သူ့ကို
သတ်ချင်နေပေမဲ့လည်း သူ့ကိုသတ်
ချင်တာမဟုတ်တဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့စိတ်
နဲ့ သဘောထားချင်းအတူတူပါပဲ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အဘိုး
ကြီးရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်အတွင်းပိုင်းက
နေ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ မွန်းကျပ်နေတဲ့
ငြီးတွားသံသဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရတယ်။
အဘိုးကြီးကိုသနားမိပါရဲ့။ ပထမ
ဆုံးအကြိမ် ချွတ်ခနဲ အသံကြားက
တည်းကသူခိုးနေခဲ့တာ။ အဲဒီတုန်းက

တည်းက စကြောက်နေခဲ့တာ။ စိတ်
ထင်နေတာပါလို့စဉ်းစားဖို့ကြိုးစား
နေခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထင်တာမ
ဟုတ်မှန်းလည်း သိနေခဲ့တယ်။ ည
စဉ် ချောင်းကြည့်နေခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်
ရဲ့ခေါင်းက သူ့အခန်းထဲကို ချဉ်းနင်း
ဝင်ရောက်နေပေမဲ့ သူ့အိပ်ရာထဲကို
ပြန်လှဲလိုက်တဲ့အသံ မကြားရမချင်း
ကျွန်တော် စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်
နေခဲ့တာ တော်တော်ကြာသွားပြီ။
မီးအိမ်ကို နည်းနည်းခြင်းဖွင့်ဖို့ ကျွန်
တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ နည်း
နည်းခြင်း၊ နည်းနည်းခြင်း ဖွင့်တယ်။
နောက်ဆုံးမှာ ပင်ကူမျှင်ပဲရှိတဲ့ အ
လင်းရောင်တန်း မှိန်မှိန်လေးဟာ
သူ့ရဲ့ လင်းတမျက်လုံးနဲ့ တန်းနေ
တာပဲ။ ဘယ်လောက်တောင် ခိုး
ကြောင်ခိုးဝှက် တိတ်တိတ်လေး
လုပ်ရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား တွေး
ကြည့်လို့တောင်မသိနိုင်ဘူး။

မျက်လုံးကပွင့်နေတယ်
ဗျ။ ပြူးလို့၊ ကျယ်လို့၊ ကျွန်တော်ဒီ
မျက်လုံးကို စိုက်ကြည့်လိုက်တဲ့အ
ချိန်မှာ ဒေါသတွေအလိပ်လိုက်အ
လိပ်လိုက် တက်လာတော့တယ်။
မျက်လုံးပေါ်မှာအလွှာဖုံးနေတဲ့ မှုန်
မှိုင်းမှိုင်းအပြာရောင် လင်းတမျက်
လုံးကို ထင်ထင်ရှားရှားမြင်ရတဲ့ အ

ကွာအဝေးမှာရှိနေတော့ ရိုးတွင်း ချဉ်ဆီထဲကကို စိမ့်တက်လာတော့ တာပေါ့။ မီးရောင်က ဒီမကောင်း ဆိုးဝါးနဲ့တူတဲ့ မျက်လုံးတည့်တည့် မှာပဲ တစ်ကွက်တည်းလင်းနေတော့ အဘိုးကြီးရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးကို မြင်ရ ဖို့နေနေသာသာ မျက်နှာကိုတောင် မမြင်ရဘူး။

ပြောရဦးမယ်ဗျ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်နားထဲကို ခပ်အုပ်လာတယ်။ သွားနေတဲ့လက်ပတ်နာရီတစ်လုံးကို အဝတ်နဲ့ပတ်ထားတဲ့ အခါကြားရတဲ့ အသံမျိုးပဲ။ ဒီအသံကိုလည်း ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းသိတာပါပဲ။ ဒါ။ အဘိုးကြီးရဲ့ နှလုံးခုန်သံလေ။ အဲဒီအသံက ကျွန်တော်ရဲ့စိတ်ရိုင်းတွေကို ချွန်းနဲ့အုပ်မရအောင် ပိုတိုးလာစေတယ်။ စစ်သားတစ်ယောက်ကို ရဲတင်းလာအောင် အဆက်မပြတ်တီးခတ်ပေးတဲ့ဒရမ်(မ်)တစ်လုံးရဲ့ ရိုက်ချက်တွေလိုပါပဲ။

ဒါပေမဲ့လည်း စိတ်တွေကို ချုပ်တည်းပြီးငြိမ်ငြိမ်လေး နေနေတုန်းပါပဲ။ အသက်တောင်ကောင်းကောင်းမရှူနိုင်ဘူး။ မီးအိမ်ကိုလည်း မလှုပ်မယှက်ကိုင်ထားရသေးတယ်။ လူကမလှုပ်မယှက်ငြိမ်

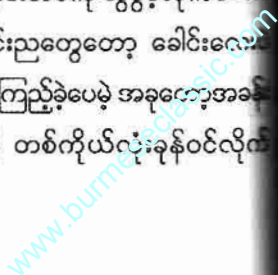
မီးအိမ်ကိုလည်း မလှုပ် မယှက်ကိုင်ထားရသေးတယ်။ လူက မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်နေပေမဲ့ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ နှလုံးသားတွေက တော့ ငရဲမီးနဲ့အလားညွှန်တူစွာ ဆူဆူပွက်ပွက် . . .

သက်နေပေမဲ့ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ နှလုံးသားတွေကတော့ ငရဲမီးနဲ့အလားသဏ္ဍာန်တူစွာ ဆူဆူပွက်ပွက်နဲ့မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေတယ်။ နှလုံးခုန်သံတွေက ပိုမိုမြန်လာသလို ပိုပိုပြီးတော့လည်း ကျယ်လာတယ်။ ခင်ဗျားမှတ်မိလား မသိဘူး။ ကျွန်တော်ပြောပြဖူးတယ်။ ကျွန်တော်သိပ်ကိုတုန်လှုပ်နေပါတယ်လို့ ပြီးတော့ဗျာ ဒီလိုတိတ်ဆိတ်နေတဲ့ည အချိန်မှာ ဒီလောက်ထူးထူးကဲကဲ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ အိမ်အိုကြီးထဲမှာ ဒီအသံကြောင့် ကျွန်တော်ရဲ့ လန့်ဖျပ်နေတဲ့ ကယောင်ချောက်ချား စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်ဖို့တော်တော်ခက်ပါတယ်။ ငြိမ်သက်စွာရပ်နေပေ

မဲ့ ပိုမိုကျယ်လာတဲ့နှလုံးခုန်သံတွေဟာ နှလုံးသားကြီးပေါက်ကွဲထွက်သွားတော့မလိုပါပဲ။ အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်ယောက်ကများ ဒီလုံးခုန်သံကို ကြားသွားမလားလို့ တွေးမိတော့ နောက်ထပ်ပူပန်မှုတစ်ခုက ကျွန်တော့်ကို ပူထူသွားစေပြန်ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဇာတ်လမ်းကို စလိုက်တာကတော့ အဘိုးကြီး၊ သူကိုယ်တိုင်ပါပဲ။ အသံကျယ်ကြီးနဲ့ အော်ပါလေရော။ ကျွန်တော်လည်းမီးအိမ်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တယ်။ ခါတိုင်းညတွေတော့ ခေါင်းလေးဝင်ပြီးကြည့်ခဲ့ပေမဲ့ အခုတော့အခန်းထဲကို တစ်ကိုယ်လုံးခုန်ဝင်လိုက်

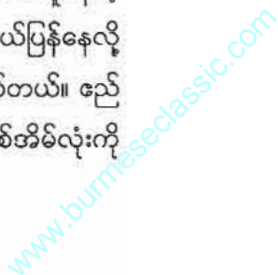

တယ်။ အဘိုးကြီးက ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ၊ တစ်ခါတည်းညှစ်အော်နိုင်လိုက်တာပါ။ ကျွန်တော်က ချက်ချင်းပဲသူ့ကို ခုတင်ပေါ်ကနေကြမ်းပြင်ပေါ်ဆွဲချပြီး သူ့ရဲ့လေးလံလှတဲ့အိပ်ရာကြီးကို သူ့ကိုယ်ပေါ်ဆွဲတင်ဖိပစ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်တယ်။ မိနစ်ပေါင်းများစွာလောက် အဘိုးကြီးရဲ့နှလုံးတွေက ခက်ခဲစွာဆက်ခန့်နေတုန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဒုက္ခမပေးဘူး။ နံရံတွေကို အောက် ထွက်ပြီးတော့လည်း အပြင်ကမကြားနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်မျက်လုံးကို သတ်နေတာဗျ။ အဘိုးကြီးကို မဟုတ်ဘူး။

တော်တော်ကြာတော့ နှလုံးခုန်သံရပ်သွားပါပြီ။ အဘိုးကြီးကတော့ သေသွားပါပြီ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်က အိပ်ရာကြီးကို ဖယ်ပစ်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်တယ်။ မလှုပ်မယှက်နဲ့ အလောင်းကြီးဖြစ်သွားပါပြီ။ ကျွန်တော့်လက်ကို သူ့နှလုံးသားရှိရာနေရာတည့်တည့်ပေါ်မှာ အချိန်နည်းနည်းကြာကြာ တင်ထားကြည့်လိုက်တယ်။ လုံးဝ မခုန်တော့ဘူး။ သေသွားတာဧကန်အမှန်ပါပဲ။ သူ့မျက်လုံးကကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့မှ

ဒုက္ခမပေးနိုင်တော့ပါဘူး။
ခင်ဗျားကျွန်တော့်ကို အရူးလို့ ထင်နေတုန်းပဲဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်အလောင်းကို ဖွက်ဖို့ ဘယ်လောက်အမြော်အမြင်ကြီးစွာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသလဲဆိုတာတယ် လောက်ဉာဏ်ကောင်းသလဲဆိုတာ၊ ပြောပြလိုက်ရင် ရူးနေတယ်လို့ ဆက်ထင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ အခုဆိုရင် ညရဲ့အစွမ်းတွေက တဖြည်းဖြည်းလျော့လာပြီး မိုးလင်းဘက်သို့ ကူးလာပြီ။ ခပ်လောလောအလျင်စလိုလုပ်ရပေမဲ့အသံတော့ မထွက်စေရဘူး။ အခန်းခုံကြမ်းပြင်က ပျဉ်ချပ်သုံးချပ်ကို ခွာလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီကညှိုးမြောင်းမြောင်းနေရာလေးထဲမှာ အဘိုးကြီးရဲ့အလောင်းကို ထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပျဉ်ချပ်တွေကို နေသားတကျပြန်စီလိုက်တယ်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်အမှားအယွင်းမရှိ၊ ဟာကွက်မရှိတော့ အဘိုးကြီးရဲ့မျက်လုံးအပါအဝင် ဘယ်သူ့မျက်လုံးနဲ့ပဲကြည့်ကြည့် သံသယနည်းနည်းလေးမှ မဝင်နိုင်ဘူး။ ဆေးကြောပစ်စရာ ဘာသွေးကွက်မှလည်းမရှိဘူး။ ဖြစ်လာနိုင်စရာအန္တရာယ်တွေ၊ အန္တရာယ်တွေ၊ အခက်အခဲတွေကို ကြိုတင်

တွေးတောပြီး သတိပီရိယနဲ့ အကြံထုတ်ခဲ့တာကိုး။
လုပ်စရာရှိတာတွေအားလုံး လုပ်ခဲ့ပြီးတဲ့အခါ မနက်လေးနာရီလောက်ရှိနေပြီ။ သန်းခေါင်ယံအချိန်တုန်းကလို မှောင်နေတုန်းမှာပဲ။ နာရီခြည်သံကြားပြီးတဲ့အခါ တံခါးခေါက်သံပေါ်လာတယ်။ ကျွန်တော်ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဘဲ တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။ ဘာကြောက်နေစရာရှိလို့လဲ။ အခု---
လူသုံးယောက်ဝင်လာတယ်။ ပျူပျူငှာငှာပါပဲ။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ရဲအရာရှိတွေဖြစ်ကြောင်း မိတ်ဆက်တယ်။ ညကငယ်သံပါအောင်အော်တဲ့အသံတစ်သံ အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်ကကြားလို့ ရဲစခန်းကိုအကြောင်းကြားတာနဲ့ ဖြစ်နိုင်ခြေကိုစုံစမ်းဖို့ ရောက်လာခဲ့တာပါတဲ့။ ကျွန်တော်ပြုံးလိုက်တယ်။ ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ။ နော်။ ကျွန်တော်ကြိုဆိုလိုက်တယ်။ အဲဒီအသံကကျွန်တော် အိပ်မက်ဆိုးမက်လို့ ယောင်ပြီးအော်လိုက်မိတာပါလို့ ပြောလိုက်တယ်။ အတူနေတဲ့အဘိုးကြီးကတော့ နယ်ပြန်နေလို့ မရှိဘူးလို့ပဲ ပြောလိုက်တယ်။ ဧည့်သည်တွေကို အိမ်တစ်အိမ်လုံးကို

ရွှေထောင်မှူးနှင့်ရသံခံပုဂ္ဂိုလ်

လိုက်ပြတယ်။ ကြိုက်သလိုရှာကြဖို့ လည်း လောကွတ်လုပ်လိုက်သေး တယ်။ အဘိုးကြီးရဲ့အခန်းကိုလည်း စေ့စေ့စပ်စပ် လိုက်ပြပေးတယ်။ သူ့ရဲ့အဖိုးတန်ရတနာတွေ လုံလုံခြုံ ခြုံနေတာကိုရော။ ဘာအနှောင့်အ ယှက်မှမရှိတာတွေရော။ အားလုံး ပေါ့။ ကျွန်တော်သတ္တိကိုတော့မွေး ထားရတယ်ဗျ။ သူတို့ဘာပြောမလဲ လို့နားထောင်ကြည့်ချင်တာနဲ့ အ မောပြေနားဖို့ ကုလားထိုင်တွေကို အဘိုးကြီးအခန်းကို ယူလာပေး လိုက်တယ်။ ရိုင်းစိုင်းရဲရင့်နေတဲ့ လူသတ်သမားဟာ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေတာကြောင့် အောင်ပွဲခံတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော်မိ

ခဲတဲ့သားကောင်ရဲ့ အလောင်းထည့် ထားတဲ့ နေရာရဲ့အပေါ်တည့်တည့် မှာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးချပြီး ခပ် တည်တည်နဲ့ထိုင်နေ လိုက်တယ်။ ရဲအရာရှိတွေကတော့ ကျွန်တော်ရဲ့အဖြေကို ကျေနပ်ပါ တယ်။ သံသယမရှိပါဘူး။ ကျွန် တော်အမူအရာကလည်း အေး အေးဆေးဆေး သက်သောင့်သက် သာပဲဆိုတော့ စိတ်ချလက်ချယုံ ကြည်ကြတာပေါ့။ ကျွန်တော်ပြုံးရွှင် ရွှင်နဲ့ မေးသမျှပြန်ဖြေနေတုန်းမှာပဲ သူတို့ထိုင်လိုက်ကြပြီး အာလာပသ လ္လာပစကားထိုင်ပြောကြတယ်။ ဒါ ပေမဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိဘူး။ မ ကြာခင်မှာပဲ ကျွန်တော်အားတွေ

ကုန်လာတယ်။ သူတို့ကိုပြန်စေခွ လှပြီ။ ခေါင်းတွေပဲကိုက်လာသ လို့။ နားထဲမှာပဲ အသံတွေကြား ခဲ့ရသလိုလိုပါပဲ။ သူတို့ကတော့ ထိ စကားပြောနေကြတုန်းပဲ။ နေအုံးဗျ။ ကျွန်တော်နဲ့ ထဲကကြားနေရလိုလိုရှိတဲ့အသံထဲ တဖြည်းဖြည်းသိသာလာတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပိုပိုကျယ်လာသ လိုပါပဲ။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအသံတွေ ပျောက်သွားအောင် စကားတွေထဲ ပြောနေလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ကြား နေရတုန်းပဲဗျ။ နောက်တော့ အသံ အကျကို အသေးစိတ်ကြားလာ တယ်။ သိပြီဗျို့။ ဒီအသံဟာ ကျွန် တော်နားထဲမှာမြည်နေတဲ့ အသံမှ ဟုတ်ဘဲကိုး။

အခုအချိန်မှာ ကျွန်တော် အားတွေ ပြုတ်ကျလာကုန်ပြီဆိုတာ ကို သံသယမရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်စကားတွေဆက်ပြော နေတုန်းပဲ။ အသံကိုလည်းပိုကျယ် အောင်ပြောနေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ လည်း နားထဲကိုလာရိုက်ခတ်နေတဲ့ အသံတွေ ကြားနေရတုန်းပဲဆို တော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဟာ ဒီအသံ ဟာ ... ကျုပ်နားထဲမှာ ရွဲနေတဲ့ခပ်အုပ်အုပ်၊ မလင်မရှား

ကြားတကြားကြားရတဲ့ ခပ်မြန်မြန် အသံတစ်သံပဲ။ သွားနေတဲ့လက်မတ်နာရီတစ်လုံးကို အဝတ်နဲ့ပတ်ထားတဲ့အခါ ကြားရတဲ့အသံမျိုးပဲ။

ကျွန်တော်ပင့်သက်ရှိုက်ထိုက်မိသည်။ ရဲအရာရှိနှစ်ယောက်ကတော့ အဲဒီအသံကို ကြားပုံမရဘူး။ ကျွန်တော်စကားပြောတွေပိုမြန်လာတယ်။ လောလောလောလောနဲ့ ပြောနေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ဗျာ။ အဲဒီပုံမှန်အသံဟေးဟာ ပိုပိုကျယ်လာတယ်။ ကျွန်တော်မတ်တတ်ထပ်လိုက်ပြီး အသေးအဖွဲ့စကားတွေကို အချေအတင်ပြောနေမိတယ်။ သက်ဟန်ခြေဟန်တွေ ပါပါလာပြီ။ ဒါပေမဲ့ဗျာ။ အဲဒီပုံမှန်အသံလေးဟာ ပိုပိုကျယ်လာတယ်။ ဘာကြောင့်ပျောက်မသွားရတာလဲ။ ကျွန်တော်ခြေလှမ်းကျကြီးတွေ တဖုံးဖုံးနဲ့ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက်နဲ့လျှောက်နေမိပြန်ရော။ ဒီရဲနှစ်ယောက်သိသွားမှာကို စိုးရိမ်ပြီးစိတ်တိုနေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ဗျာ။ အဲဒီပုံမှန်အသံလေးဟာ ပိုပိုပြီးကျယ်လာတယ်။

အို ... ဘုရားသခင်။ ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဝေဝေဝါးဝါးတွေဖြစ်။ ကယောင်ချောက်ချားတွေ

ဖြစ်။ ပါးစပ်ကလည်း ကျိန်လို့ကျိန်။ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ ကျွန်တော်ထိုင်တဲ့ကုလားထိုင်ကို ဆွဲမလိုက်ပြီးကြမ်းပြင်က ယှဉ်ပြားတွေပေါ်မှာ ရွှိ ရွှိ ရွှိ နဲ့ လျှောက်ခြစ်နေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ နားထဲကအသံက ပိုပြီးတော့ဖုံးလွှမ်းနေပြီး ပိုပိုကျယ်လာတယ်။ ပိုပို.. ပိုပိုပြီး ကျယ်ကျယ်လာတယ်။ ဟိုရဲနှစ်ယောက်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေး ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးနဲ့ စကားဆက်ပြောနေတုန်းပါပဲ။

ဘယ်လိုလဲဗျာ။ ကျွန်တော့်ကျတော့ကြားရပြီး သူတို့ကျတော့ မကြားရဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ဒါဆိုရင်- အလို-မြတ်စွာဘုရား။ မဟုတ်ဘူး။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူတို့ကြားတယ်။ သူတို့သံသယများဖြစ်နေကြတာလား။ သူတို့သိနေတာလား။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက ဖြစ်နေတဲ့အဖြစ်ကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သရော်နေကြတာလား။

အခုဖြစ်နေရတဲ့ စိတ်သောကထက်စာရင် တခြားဘယ်အရာမဆို ဖြစ်ရတာကပိုကောင်းလိမ့်ဦးမယ်။ အခုလို ပြောင်လှောင်သရော်ခံနေရတာထက်စာရင် တခြားဘယ်အရာမဆို ဖြစ်ရတာကပိုသည်းခံနိုင်လိမ့်ဦးမယ်။ ဒီသူတော်

ကောင်း ယောင်ဆောင်နေတဲ့ ကြောင်သူတော်တွေလို။ သိရက်သားနဲ့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေကြတာတွေ။ လှောင်ပြောင်သလို၊ သရော်သလို လုပ်နေကြတာတွေကို ကြာရှည်သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့အတိုင်းတအားအော်မပစ်လိုက်ရရင်တော့ ကျွန်တော်သေမှာပဲ။

ဟော။ ကြားရပြန်ပြီ။ နားထောင်စမ်း။ ကျယ်လာပြီ။ ပိုကျယ်လာပြီ။ ပို- ပိုကျယ်လာပြီ။ ပို- ပို ပြုံးတော့ ... ။

“လူညစ်တွေ၊ ဗီလိန်တွေ” ကျွန်တော်ရဲတွေကို အသံကုန်အော်ပစ်လိုက်တယ်။

“ခင်ဗျားတို့ ကြားရက်သားနဲ့ မကြားချင်ယောင်ဆောင်မနေကြနဲ့။ စိတ်ဒုက္ခပေးနေတာတွေတော်ပါတော့။ ကျုပ်သတ်ခဲ့တာပဲဗျာ။ ကျုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်ပဲ။ သိတာပေါ့။ ဒီပျဉ်ချပ်တွေကို ဆွဲလှန်လိုက်။ ဒီနေရာမှာဗျာ။ ဒီနေရာမှာ။ ဒါမှ ဒီနေရာမှာပုန်းနေတဲ့ သူရဲနုလုံးခုန်သံတွေကို မောင်းထုတ်ပြီး အနိုင်ရနိုင်မှာ”

ယုယုလွင်

တူးသောရေဝင်ချိန်

တွင်းကြီးဝမ်းမောင်

ရှုလောကီ၊ နှစ်ဆင့်၊ ရသစုံ၊ မဂ္ဂဇင်း

“ကျားသေတောရောင်ချိန်”

ထွင်းကြီးဝမ်းမောင်

သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာ၊ ဝမ်း
သမုဒ္ဒရာ အူဂင်္ဂါ။

သည်စကားက မရှိရှား၊ ပေါ
နားသည်ဟူသော လောက၌ ငသော
ထဲသို့သော ရှား၍မရှိ၊ မရှိ၍ရှားသည့်
ဥစားအဖို့ သွေးထွက်အောင်မှန်သော
ကား။

စားဝတ်နေရေးအတွက် အ
မဖြစ်သူသူရော၊ သားဖြစ်သူ ငလုံးပါ
သားစုဝင်များနှင့်အတူ ကုန်းကြီးရုန်း
ကုပ်ရှားခဲ့သည်။ ပျံကျလုပ်ငန်းဝင်ငွေ
ကို အခြေခံရသော မိသားစုဖြစ်ရာ လှေ
ဦးစိုစို လှေဦးခြောက်ခြောက်ခဲ့ရဘိ
သည်။ ငါ့ဝမ်းပူဆာ မနေသာသောအခါ
တောလိုက်လုပ်ငန်းကိုပါ လုပ်ခဲ့ရ
သည်။ ထမင်းတစ်လုတ် ဟင်းတစ်လုပ်
အတွက်ပါ။

ယနေ့ ကျားသေတောကို
သူတို့သွားရမည်။

တတ်သိသူတို့က အဖေဖြစ်
သူ ငတောနှင့် သားဖြစ်သူ ငလုံးတို့ကို
မြင်လိုက်ရုံမျှနှင့် ဘာလုပ်သွားကြတော့
မည်ကိုသိသည်။

ငတောတို့ ထမ်းလာကြ

သည်က ကိုင်း(ဂိုင်း)ဗျာ။

ထိုကိုင်းများသည် သာမန်
ကိုင်းမဟုတ်၊ ချည်လာသောကြိုးများ
ကလည်း သာမန်ကြိုးမဟုတ်။

ကိုင်း(ဂိုင်း)က တွေးရဆန့်
ရသည်တိုင် ထွန်သွန်ဝါးပမာ ခိုင်ခံ့
တောင့်တင်းသော ဝါးမာများ။ ညွတ်
ကိုင်းနေကျဖြစ်၍ ညွတ်ကိုင်းတော့ရ
သည်။ မကျိုးမပြတ်ဝါး။

ကြိုးကလည်း သွပ်နန်း
ပျော့ကြိုးကို နိုင်လွန်ကြိုးတုတ်တုတ်
သုံးပင်ပူးထဲမှာ ညှပ်လိပ်ကျစ်ထား
သောကြိုး။

သည်ကိုင်းသည်ကြိုးဖြင့်
သူတို့ကိုင်း(ဂိုင်း)ထောင်မည်။ အခြား
ဒေသများက သုတ်ကိုင်းဟုခေါ်ကြ
သည်။ ငတောတို့ ဒေသခေါ်ကတော့
ကိုင်းရိုက် ကိုင်းရိုက်ဖြင့် သားကောင်ကို
ထောင်သူကို ကိုင်း(ဂိုင်း)ရိုက်သမား
ဟုခေါ်သည်။ သိတတ်သူတို့က ကိုင်း
ရိုက်သမားမှန်း မပြောဘဲသိသည်။
သွားရင်းလာရင်း ငလုံးကမေးသည်။

“အဖေ”

“ဟေ”

“ကျုပ်တို့ ဘယ်လောက်

ဝေးဝေးသွားရမလဲ”

“ဟ .. ကျားသေတောဆို
တော့ အနည်းဆုံး ခြောက်တိုင်(ဆယ်
နှစ်မိုင်) ပေါ့ဟ”

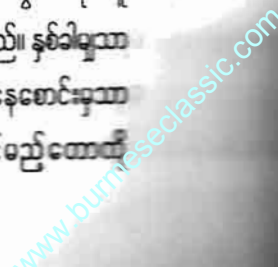
“သားကောင်တွေ ခြေရာ
ပေါပါထား”

“မင်းခေါင်းက ဆံပင်အ
တိုင်းပဲ”

“အဟီး”

ငတောသည် ကိုင်းရိုက်ဝါး
များနှင့် သံတူရွင်းတို့ကို ထမ်းရင်း ရှေ့
မှခရီးပြင်းနှင်သည်။ နောက်မှငလုံးက
ထမင်းထုပ်၊ ဘူးသီးခြောက်ရေဘူး၊ ဓား
ရှည်၊ ဓားလုံနှင့် လွယ်အိတ်တစ်လုံးပါ
သည်။ ပခုံးပေါ်၌ ဓားလုံရိုးကို ထမ်းပိုး
သဖွယ် အသုံးပြုကာ ရှေ့ပိုင်းက ထမင်း
ထုပ်၊ နောက်ပိုင်းက ဘူးသီးခြောက်ရေ
ဘူးလျှို၍ ထမ်းလာသည်။ လွယ်အိတ်
ဖောင်းဖောင်းကြီးလွယ်လျက်၊ လတ်
ထဲမှ ဓားရှည်တယမ်းယမ်း။

သားဖနှစ်ယောက်စလုံးရွာ
မှ ကိုးနာရီထိုးကတည်းက မနက်စာ
စား၊ ညနေစာ ထမင်းအတွက် ထုပ်ထူ
ပြီး ခရီးပြင်းနှင်ခဲ့ကြသည်။ နှစ်ခါမှသာ
နားခဲ့သော်လည်း ညနေစောင်းမှသာ
ကိုင်း (ဂိုင်း)ထောင်မည်တော့

ရွှေတောင်အင်းနှင့် ရသေ့ပုဂံစင်

ရောက်သည်။ နားခွဲသော်လည်း ညနေ စောင်းမှသာ တိုင်း(ဂိုင်း) ထောင်မည့် တောသို့ရောက်သည်။

ကျားသေတော အနောက်ဘက်၌ ချင်းတွင်းမြစ်ရှိသည်။ စိုင်းပျော်တောနှင့် ဆက်စပ်လျက် မိုင်ငါးဆယ်ကျော်ကျော်ကျယ်ဝန်းသည့် တောဖြစ်သည်။ သစ်ကြီးဝါးကြီးများ၊ ဝါးမျိုးစုံ၊ ဝါးရုံတောကြီးများ၊ ကိုင်းတော၊ ဆောက်တော၊ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ၊ ထူး၊ ချိုင့်၊ ကလိုထ်များ ပေါများလှသည်။

ဆောင်းနှင့်နေရာသီ၌ မှီခိုစားသောက်စရာ သစ်ကြီးဝါးကြီးများ ပိတ်ဆည်း ညှိမှုင်းနေသကဲ့သို့၊ နွေရာသီ၌ ရေသေဖြစ်သော်လည်း ရေမပြတ်သည့်ချောင်းလက်တက် လက်ဆွယ်များပေါလှသည်။ အချို့ချောင်းများ၌ ဝါးသုံးလေးရိုက် မမီသည့် ရေအနက်အထိရှိသည်။

ချင်းတွင်းမြစ်ရေတိုးချိန်၌ ကျားသေတော၏ အချို့အစိတ်အပိုင်းများသည် ရေဝင်ဒေသ။ ယခုအခါ ချင်းတွင်းမြစ်ရေတိုးဝင်စပြုပြီ။ ကျားသေတောသို့ ရောက်ရှိလာပြီ။

ရေဝင် လာသော် လည်း

ကျားသေတော တစ်တောလုံးကို ဖုံးလွှမ်းရိုးထုံးစံမရှိ။ သားတောင်တို့ကလည်း ထိုသဘာဝကို သိသည်။ ရေလွတ်ရာနေရာသို့ ခေတ္တရွေ့ပြောင်းလှည့်လည်၍သာ နေထိုင်ကြသည်။ ထိုတောကို ပစ်ခွာမထွက်။ ရေကျသွားချန်၌ အစာပေါရေပေါ။ မှီခိုစရာကောင်းလှသော ထိုတော၌ မြူးတူးပျော်ပါး ကျက်စားကြသည်။ သားပေါက်ကြသည်။

ကြီးမားသည့် ဝါးရုံတောကြီးများ၊ ချုံပုတ်ကြီးများအလယ်၌ ပေါက်ရောက်နေသော ပိတောက်ပင်ကြီးအောက်တွင် ငတောတို့သားအဖ နားသည်။ ရေချိုးထားသကဲ့သို့ စီးဆင်းလျက်ရှိသည့် ချွေးများကိုသုတ်ရင်း ဗူး

သီးခြောက်ရေဘူးကြီးထဲမှ ရေသားဖန်နစ်ယောက် တစ်လှည့်စီသောကြသည်။ တောရေးတောရာကို အခတ်ကြသည်။

သည်ပိတောက်ပင်ကြီးစောင့်ရပ်အဖြစ်သတ်မှတ်ရန် ယခင်များတတည်းကပင်လျှင် ငတောမပြတ်ခဲ့သည်။ ရှင်းလင်း၍ လင့်စင်ခဲ့သည်။ ပိတောက်ပင်ပေါ် ဆင်တက်ရာ၌ လွတ်စေရန် ဝါးတတ်ခတ်၊ ပင်စည်ကို ထောင်ထားခဲ့၏။ ငတောကွမ်းယာကိုဝါးပြီး ကွမ်းသွေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“အဖေ ခြေရာခံလာခဲ့ပါ။ ငါးရက်စလုံး ခြေရာစုံအောင်တော့

တာပဲ ငါ့သား၊ သားကောင်သွားလမ်း
လာလမ်းကိုလဲ အဖေမျက်စိထဲမှန်းဆ
ရအောင်ကို သတိထားခဲ့တယ်”

“ဒီလမ်းတွေ မှန်းထောင်ရ
မှာပေါ့နော် အဖေ”

“ဟုတ်တယ်ငါ့သား သား
တို့အဖေတို့ တောလုပ်ငန်းဆိုတာ စေ့
စပ်ရတယ်၊ သေချာရတယ်၊ စိတ်ရှည်ရ
တယ်၊ သေချာပေါက်ဖြစ်နိုင်တာကို ချိန်
ဆပြီး လုပ်ရတယ်။ အခုအနေအထား
က ဒီအခြေခံမူသာ အဖေတို့လက်
ထွက်မဖြစ်တာ၊ အခြေအနေက ရွှေ
လျားအခြေအနေပဲ၊ မတည်ငြိမ်ဘူး၊
အတိအကျ ခန့်မှန်းမရနိုင်ဘူး။ ငတ်
ထွန်းလို့သာ လုပ်စားရမှာသား ချင်း
တွင်းမြစ်ရေက တရိပ်ရိပ်တိုး၊ သား
ကောင်တွေက မူလနေရာမှာ နေမရ
တော့ အနေပျက်အထိုင်ပျက်၊ မူလနေ
ရာမြဲ သားကောင်တွေကလဲ တခြား
သားကောင်တွေ သူတို့ဒေသဝင်လာ
တော့ သူတို့လဲ အနေပျက်အထိုင်ပျက်၊
ဒီအခြေအနေကြားထဲမှာ ကိုင်းလာ
ထောင်ရတာက ရင်မောစရာပဲ၊ ဥပမာ
ချင်တဲ့အကောင်ရ၊ ရတဲ့အကောင်ဟာ
ဆန်ဖိုးဆီဖိုးလို့ ဂါထာရွတ်ထောင်ရမှာ
ပဲ”

သူ့အဖေ၏ ဂါထာကို ငလုံး
စိတ်မှ ရေရွတ်ကြည့်မိသည်။ ဥပမာ
တဲ့အကောင်ရ၊ ရတဲ့အကောင်က ဆန်
ဖိုး၊ ဆီဖိုး။

ငတောပြုံးသလို ငလုံး
လည်း ပြုံးဖြဲဖြဲဖြစ်သွားသည်။ ဒါက
ဘဝအခြေအနေကို ဖော်ပြတဲ့ ဥပမာ
တာပဲ။

သားအဖနှစ်ယောက် ချွေး
တိတ်စပြုသော်လည်း အညာနေသည်
“နေဖင်ပြဲ တစ်တိုင်ခွဲသွားနိုင်သေး”
ဟု အညာသား ဆိုစမှတ်ပြုချိန်ရောက်
သည့်တိုင် အမူမတော်မလျော့သေး။

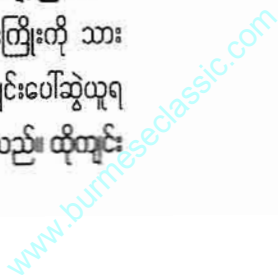
တိမ်နီတိမ်ဝါ တိမ်ပြာတွေ
ကြားမှပင်လျှင် ခရီးပြင်းနှင်လာသူတို့
ကို အိုက်စပ်စပ်ဖြစ်အောင် ပူသေး
သည်။ ရေကြည် ရေငတ်သံ၊ ကုန်း
ကြက်ကုန်းငှက်သံ ညည်စီစီ တောရန်
သင်းပုံပုံ။

“ထဲ ငါ့သား ၊ အဖေတို့
ကိုင်းစထောင်မို့”

ငတောနှင့် ငလုံးတို့သည်
ကိုင်းကြီးကိုင်းငယ် ထောင်နေကြမို့
ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်။ ငတောစိတ်
ကြိုက်နေရာမှာတို ငွေ့ချယ်ပြီး စတင်
ထောင်သည်။ တူးရမည့်ကျင်းကနှစ်

ကျင်း၊ တစ်ကျင်းက ကိုင်းစိုက်ကျင်း၊
တစ်ကျင်းက မိကျင်းခေါ် ကွင်းလျှော
ကျင်း။ သားကောင်သွားလမ်းကျနိုင်
မည့် နေရာကို ငတောကပြသည်။ ငလုံး
က ကိုင်းရိုက်ဝါးလုံးဖြင့် ကိုင်းလိုက်
သည်။ ထောင်မည့်ဝါးလုံးတစ်ဆုံးမှ
တစ်ထောင်ကျော်ကွားဝေးသည့် နေရာ
သည် ကိုင်းရိုက်ကျင်း တူးရမည့်နေရာ
သားကောင်သွားလမ်းကျနိုင်သော ခန့်
မှန်းနေရာ၌ အလျားတောင်ဆုပ်၊ အနံ
တောင်ဆုပ်၊ အနက်တောင်ဆုပ်ရှိသည့်
ကျင်းကိုတူးသည်။ ထိုကျင်းသည် သား
ကောင်ထောင်မည့် ကွင်းလျှောကြိုး
ထားမည့်ကျင်း၊ သားကောင်မိမည့်
ကွင်း။ အထူးသတိပြုရသည်မှာ ကိုင်း
ရိုက်ဝါးမာ စိုက်ရမည့်ကျင်း။ ကိုင်း
(ဝိုင်း)ရိုက်ကျင်း။ သုတ်ကိုင်းကျင်းဟု
ခေါ်နိုင်သည်။ ကိုင်းရိုက်ကျင်းကို တူး
ရာ၌ နတ်မရရုန်းမရစေရန် တစ်ထောင်
ထွာခန့်အနက်အထိတူးကာ ကိုင်းစိုက်
ပြီး မြေကိုဆောင့်ဖို့ရသည်။

ကိုင်းရိုက်ဝါးစိုက်ပြီး ကိုင်း
ရိုက်ထိပ်မှ သွပ်ကြိုးပျော့ညှပ်ထား
သော နိုင်လွန်သုံးပင်ပူးကြိုးကို သား
ကောင်ထောင်သည့် ကျင်းပေါ်ဆွဲယူရ
သည်။ ကိုင်းကို ကွေးရသည်။ ထိုကျင်း

ဒါကြောင့် ဝီရိယ၊ ဝီရိယလို့ ပြောတာ ပေါ့ ငါ့သား။ လူမွဲဆိုတာ ဝီ ရိယနဲ့ ဇွဲလုံ့လနဲ့ လုပ်အားနဲ့ လုပ်ကိုင် စားသောက်ရတဲ့ လူစားဆိုတော့ လျော့မရဘူး၊ ပေါ့မရဘူး။

ထိပ်၌ ငုတ်တိုင်နှစ်တိုင် ရိုက်စိုက်ထားပြီး လျှာခလုတ်ကို ကန့်လန့်ခံလိုက်သည်။ ထိုလျှာခလုတ်ပေါ်၌ ဝါးမာစိတ်ကလေးများကို ခပ်ကျဲကျဲညှိတင်သည်။ ဝါးမာစိတ်လေးများအပေါ် အဝတ်စုတ်အုပ်ပြီး အဝတ်စုတ်အပေါ် မြေပါးပါးဖို့ထားရာ ပကတိသားကောင်သွားလမ်းကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

လျှာခလုတ်ပေါ် ဝါးမာစိတ်တင်၊ ဝါးမာစိတ်အပေါ် အဝတ်ဖုံး၊ အဝတ်အပေါ် မြေမှုန့်များဖြူးထားသည့် ကျင်းအပေါ်၌ ကိုင်းမှဆွဲယူလာသော ကိုင်းရိုက်ကြိုးကို ကွင်းလျော့ပြုလျက် ကွင်းတင်ထားသည်။

သားကောင်က ထိုကျင်းကို နင်းမိလျှင် ဝါးမာစိတ်လေးများ ကျွပ်

သွားမည်။ ကန့်လန့်ခံထားသော လျှာခလုတ်ပြုတ်သွားမည်။ ထိုအခါ ကွင်းလျော့ဖြင့် ချည်ပြီးနှောင်ပြီးဖြစ်သွားသည်။

ကွင်းလျော့ဖြင့် သားကောင်မိကြောင်းကို ကြေညာပေးမည့် ခြုံလုံးလေးက ကိုင်းရိုက်ဖျားမှာပါသည်။ အချို့ဒေသ၌ ခလောက်ကို ဆွဲကြသည်။ ငတောတို့က ခြုံဆွဲထားသည်မို့ သားကောင်မိ၍ ရန်းကန်ပါက ချွင်၊ ချွင်၊ ချွင်မြည်ကာ အသံပေးလေ့ရှိသည်။

သားအဖ နှစ်ယောက်စလုံး ကြိုးစိတ်ချ၊ ကိုင်းစိတ်ချဖြစ်စေရန် ကျင်းနက်နက်တူး၊ နာနာဆောင့်၊ အပြန်အလှန်စစ်သည်က သေသေချာချာ။ သူတို့ကိုင်းအားလုံး ထောင်ပြီးအ

ချိန်၌ နေလုံးကွယ်ခဲ့ပြီ။

“တို့ ကိုင်းတွေက စိတ်ချပီတယ်ကွာ၊ သတိဆိုတာ ပိုတယ်ဆိုတာ စစ်နေရတာ”

“တက်သုတ်ရိုက်ထောင်တာတောင် နေဝင်နဲ့အကိုက်နှော့ဖေ”

“ဒါကြောင့် ဝီရိယ၊ ဝီရိယလို့ ပြောတာပေါ့ငါ့သား။ လူမွဲဆိုတာ ဝီရိယနဲ့ ဇွဲလုံ့လနဲ့ လုပ်အားနဲ့ လုပ်ကိုင်စားသောက်ရတဲ့ လူစားဆိုတော့ လျော့မရဘူး၊ ပေါ့မရဘူး။ ကဲ အလင်းထောင်ညီအစ်ကို မသိတသိနဲ့ ထမင်းစားအောင်”

ထမင်းထုပ်ကိုဖြေကာ ထုံးမပျက် ဝတ္ထုရားကျေ တင်မြှောက်ခိုက်ပြီး ငတောတို့ထမင်းစားကြသည်။ ထမင်းစားပြီးလျှင်ပြီးချင်း လင့်စင်ထက်သို့ ငတောတို့တက်ခဲ့ကြသည်။ မြောက်တိုင်(အယ်နှစ်မိုင်)ခရီးကို ခြေလျှင်သုတ်ခဲ့ရာ၊ ထမ်းပိုးခွဲရာ၊ တောအရောက်၌ တူးဟယ်၊ ထောင်ဟယ်၊ လုပ်ခဲ့ရ၍ စိတ်ကသာအောင်နေရသည်။ သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး ပင်ပန်းချာသည်။ လင့်စင်ပေါ် ကျောအနံ့ခြေအနံ့လုပ်ရသောအခါ ထူးခြားသောအရသာ

ခံစားရသည်။ အပန်းဖြေသည် ခေါ်မထား။ ခြေညောင်းလက်ဆန့်လိုက်ရ၍ ခန္ဓာကိုယ် အားသစ်အင်သစ် ဝင်လာသည်ခေါ်မလား မသိသော်ငြား အရသာရှိ၏။

တစ်စတစ်စ အမှောင်ထုစိုးမိုးလာသည်။ ညဘက် ရောက်လာသည်။ ညက လဆုတ်ဆယ်ရက်ည။ ကြက်ဦးတွန့်ခါနီးမှသာ လရောင်ခြည်ပြေးလိမ့်မည်။ ကောင်းကင်၌ ကြယ်ပွင့်ရောင်စုံ လင်းလင်းလက်လက်၊ လေအရှေ့ အဝေးစီမှ ချေဟောက်သံ၊ သမင်ဟောက်သံ၊ တောဝက်အုပ်တို့ အိအိအုအုမြည်သံရော ပါလာ၏။ လင့်စင်ပေါ်နေသော်လည်း ငတောရော၊ ငလုံးဝါ သတိမမေ့၊ ဓားလုံအသင့် ဓားရှည်အသင့်၊ နားတစွင့်စွင့်၊ အသင့်အနေအထား။ ညဦးပိုင်းရောက်လေ သားကောင်မျိုးစုံတို့ အသံစုံလေလေပင်။

“ချင် ... ချင် ... ချင် ... ချင် ... ချင် ... ချင် ... ချင် ... ချင်”
ထောင်ထားသော ကိုင်းရိုက် ငါးခုလဲမှ တစ်ခုသော ကိုင်းရိုက်စိက ထွက်လာသောအသံ၊ ပထမဆုံး လာဘ်ဦးတိုက်သည်အသံ။ ညဦးပိုင်းမှာပင် လျင် သားကောင်စတင်မိသည်။ ဆန်

ဖိုးဆီဖိုး ရတော့မည်ဟူသော အသံကြောင့် သားဖနှစ်ယောက်စလုံး ကျောခင်းနေရာက ငေါက်ခနဲထသည်။

“အဖေ၊ ကျုပ်တို့တိုင်းစိုက် အကောင်မိပြီဗျ၊ ခြူးသံကြားလား၊ ဆင်းရဲအောင်”

“အေးကွ၊ အဖေလဲကြားတယ်၊ တုတ်မီး(လက်နှိပ်မီး)ထူ ဆင်းတော့လဲ သတိမိရိယနဲ့ဆင်း၊ ထိုင်း(ပိုင်း)ကို လောဘတကြီး ဝင်ထောင်နဲ့”

ခြူးသံမြည်နေရာ ထိုင်းဆီသို့ ငတောနှင့်ငလုံးတို့ ဓားဆွဲ လှံဆွဲ မီးထိုးထွက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုင်းအနီး ရောက်၍ တုတ်မီး(လက်နှိပ်မီး)ဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်ပြီးမှ သားဖနှစ်ယောက် အံအားသင့်လွန်းသဖြင့် ပါးစပ်တသွားသည်။ သူတို့ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်ခဲ့သည့် အကောင်ပဲ။

ကိုင်း၌တွဲလောင်းကြီးမိနေသော သတ္တဝါမှာ တောကြီးဖွတ်။ တွဲလောင်းတွဲလောင်း တလှုပ်လှုပ်ရှုန်းကန်နေသော တောကြီးဖွတ်မှာ လူကြီးလက်မောင်းတုတ်တုတ်ခနဲ ရှိသည်။ အမြီးကြီးဖြင့် ရိုက်မိရိုက်ရာကို ရိုက်နေသည်မှာ ဆက်တိုက်စဉ်ကိုက်တဖျန်းဖျန်း။ ရိုက်မိသမျှချုံ့တုံ့ ပြတ်သတ်ကျ

သည်။ အားစိုက်ရုန်းလေ၊ ရိုက်လေ၊ သူ့ကိုယ်သူ ဆွဲဆန့်သတ်သလိုဖြစ်လေ၊ ထိုသို့ဖြစ်လေ အားစိုက်ရုန်းလေ ရိုက်လေရာမှ တစ်စတစ်စ ပျော့ခွေကျသွားသည်။

“ကြီးလိုက်တဲ့ ဇောတိက ကြီး အဖေရာ၊ ဖွတ်မိချောင်း ဖြစ်မလားပဲ”

“ဟာ ဒါတော့ သေသေချာချာသိမှ စနစ်တကျ ပြောရမှာပဲ၊ သေချာတာကတော့ ဒီဇောတိက (တောဖွတ်ကြီး)ဟာ ငါးပိဿာဝန်းကျင် ရှိမှာပဲ”

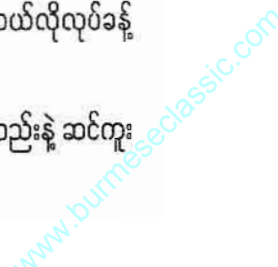
“ဇောတိကကြီး(တောကြီးဖွတ်) ငြိမ်သွားပြီ၊ ကျုပ်မြတ်လိုက်မယ်”

ငလုံးက တောဖွတ်ကြီးကို ဖြုတ်ပြီး ကိုင်းပြန်ထောင်သည်။ တောကြီးဖွတ်မှာ အသက်မရှိတော့။ လင့်စင်သို့အပြန်၌ ငတောစကားဆက်သည်။

“ဘာကောင်တွေရလို့ ဘာကောင်တွေမိမယ်သာ မသိတာ၊ ထပ်ရဦးမှာပဲ”

“အဖေ ဘယ်လိုလုပ်ခန့်မှန်းလဲ”

“နှစ်ရက်တည်းနဲ့ ဆင်ကူး

ကျွန်းရွာလေးမြို့အောင် ရေတိုးသတဲ့ ဒီလောက်တိုးမှတော့ ဒီတောလဲ ထင်တာထက်ရေဝင်ပြီလေ။ သားကောင်တွေအသံ ငဲ့သား ဂရုစိုက်နားထောင်၊ ငြိမ်မနေတော့ဘူး။ လှုပ်လှုပ်ရွရွ အသံပေးနေပြီ”

ရေမလွတ်တဲ့အပိုင်း မူလနေသူကလဲ ရေလွတ်ရာပြောင်း၊ ရေလွတ်ရာမူလနေသူကလဲ ပြောင်းလာသူတွေကြောင့် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်၊ နှစ်ဖက်စလုံး မတည်မငြိမ်၊ စားကျက်သစ်မှာတဲ့ အကောင်ကလဲ မတည်မငြိမ်၊ စားကျက်ဟောင်း နေသူကလည်း

ညှော်တောကောင်ပလောင်ကြောင့် မတည်မငြိမ်၊ စားကျက်အပြောင်း၊ စားကျက်အတွင်း မတည်မငြိမ်မှာ သွားရင်းလာရင်း စူးစမ်းရင်း၊ ဒီဇောတိကကြီး(တောကြီးဖွတ်ကြီး)၊ ဒီဘက်ရောက်လာတာ နေမှာပါ”

လင့်စင်ပေါ် ရောက်သော်လည်း သူတို့သားအဖ အိမ်မပျော်၊ ထပ်မံပေါ်လာမည့် ခြုံသံကို နားတစွင့်စွင့်၊ ညသည်ရင့်လာ၏။ ခြုံသံမှာ ထပ်မံထွက်ပေါ်မလာသေး၊ တော၏ တိတ်ဆိတ်မှုက ပိုမိုနက်ရှိုင်းလာသည်။ တိတ်ဆိတ်နေမှုကို ထွင်းဖောက်ထွက်

ပေါ်လာသော အသံများအား တောသမားနားဖြင့် ငတောအာရုံပြုသည်။ အဝေးဆီမှ ကျားသစ် အစာမာန်ပီသသင်းခွေချင်ခေါ်သံ၊ ရှိုးခနဲရှိုးခနဲ အသံပေးလာသော မြွေကြီးတွန်သံ၊ ဝေါခေါဝေါခေါနှင့် တောလန်သံတို့သာ ရံဖန်ရံခါ ကြားရသည်။ တောင်းကင်၌ ကြည့်စုံခင်းလျက် ဝင်းဝင်းလက်လက် တောကြတ်တို့က လိုက်သံပေါ်လာသည်အထိ အားရပါးရ တွန်ကျူးသံ၊ သန်းခေါင်ချိန်ကာလ။

“ချင်၊ ချင်၊ ချင်၊ ချင်”
ငတောရော ဝင်းလုံးပါ ပြိုင်

ကြားလိုက်သော အသံ။

“ဟော၊ အဖေ မိပြန်ပြီဗျ။ အဖေ သားကောင်သွားလမ်း မှန်းတာ မှန်ပြန်ပြီ”

“ငါ့သားရာ၊ လေးငါး ခြောက်ရက်လောက် အပြန်ပြန်အလှန် ထွက်ကြည့်ရ၊ ရှုရ၊ တွတ်ရချက်ရ၊ မှန်းရ ဆရာတဲ့ ပီရိယအကျိုးပေါ့၊ ဘာကောင် ထာမယ်လို့သာ အတပ်မသိပေမဲ့ လာ ချင်းလာ၊ ပြန်ချင်းပြန်ရင် ဒီနေရာ ဒီချုံ ကြား ဒီသစ်ပင်ကြားက ဖြစ်နိုင်ကောင်း ခဲ့လို့ မှန်းဆထောင်ရတာပေါ့၊ အတွေ့ အကြုံနဲ့ အခြေအနေပေးပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ခြုံသံ ကြားရာသို့ သားဖနှစ်ယောက် သွားခဲ့ သည်။ ကိုင်း(ကိုင်း) တုန်ခါသည်အထိ သားကောင်က ဆောင့်ဆောင့်ရုန်းရာ ခြုံသံတချင်းချင်း၊ ကိုင်းက ညွတ်လိုက် ဖတ်လိုက်၊ လက်နှိပ်မီး(တုတ်မီး) အ ရောင်အောက်တွင် တောခွေးအပြာနှမ်း နှမ်းတစ်ကောင်၊ တောခွေးအကြီးက ဆန့်ဆန့်ရုန်းလိုက်၊ ကြိုးကိုကိုက်လိုက်၊ ကြိုးကိုကိုက်သောနေရာမှာ ဝါးကျည် တောက်စွပ်ထားသော နေရာဖြစ်ရာ ထိုက်မရ။ အခြားနေရာများ လှမ်းကိုက်

ရန်ကလည်း သူ့အခြေအနေမပေး။ သူ ကို လက်မြှောက်ခိုင်းပြီး မထားသလို ဖြစ်ရာ ခြေနှင့်ခြေနှင့် မလွတ်လုလု လွတ်လုလု။ မထိတထိ အနေအထား။

“မီးထိုးထား၊ အဖေကြည့် ရှင်းမယ်”

လက်မိထား၍ ရုန်းမရရာမှ လူသံကြောင့် ပိုမိုထိတ်လန့်တာ၊ အငမ်း မရ ရုန်းကန်နေသော တောခွေးအကြီး အငြိမ်စောင့်နေပြီး ငြိမ်သလိုရှိသည်နှင့် တပြိုင်နက် မားလုံရိုးဖြင့် ခေါင်းကိုစွပ်ခ နဲ့ရိုက်လိုက်သည်။ ရိုက်လက်ဆမှန် သောကြောင့် တောခွေးအကြီးသည် အသံပင်မပြုနိုင်ဘဲ မြေပေါ်ပစ်လဲကျ သွားသည်။ တောခွေးအကြီး မလှုပ်နိုင် မှ ကိုင်းကြိုးကိုဖြေသည်။

“ဝလိုက်တဲ့ ခွေးမကြီး အ ဖေရာ၊ ပိဿာတစ်ဆယ်တော့ကျော်မှ ကျော်နေမှာပဲ”

“တောခွေးအ အထီးကြီး ကွ၊ အုပ်နဲ့ဆိုရင် အလွန်ကြောက်စရာ တောင်းအောင် ရမ်းထားတာ၊ နှစ်စဆွဲ တောခွေးအဆိုတော့ ပိုဝတာပေါ့”

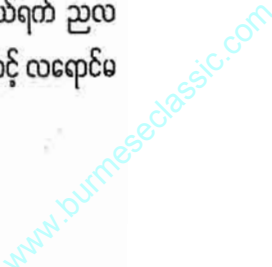
“နှစ်စဆွဲဆိုတာ ဘာလဲ ဗျ”

“ကုန်းသားကောင်လဲစား ရ၊ ရေသားကောင်လဲ စားရတာကိုခေါ် တာ၊ ဒီကျားသေတောရဲ့ ထူးခြားချက် က ဒါလဲပါတယ်”

တောခွေးအကြီးကို ဖြုတ် တာ လင့်စင်ရုံ ရာ ပြန်ကြသည်။ မောင်ရင် ဆိုင်းထမ်းကြယ်ကို တောသ မားကြည့်နေကျဖြစ်ရာ ငတောရှာ ကြည့်သည်။ တွေ့မြင်ရသည်။ ပုဆိုး စုတ်လေးများခင်းလျက် လင့်စင်ပေါ် ကျောပြန်ဆန့်သည်။ ကျောပြန်ဆန့်ရာ မှ မည်မျှအိပ်မောကျသွားသည်ကို မှန်းဆမရ၊ အိပ်မက်ထဲ၌ မပီပိုးဝါးခြုံ သံကြားရသလိုလို၊ တကယ်အသံလိုလို ထင်မိယောင်မှား။

“ချင် ... ချင် ... ချင် ... ချင် ... ချင် ... ချင် ...”

သားအဖနှစ်ဦးစလုံး အိပ် မက်ထဲမှ မဟုတ်ကြောင်းနှင့် လက် တွေ့ဖြစ်ကြောင်း သတိဝင်မှ ကုန်းကျုံး ထသည်။ မောင်ရင် ဆိုင်းထမ်း ကြယ် မှာ အနောက် ရောက်နေပြီ။ သည် သင်္ကေတက အရုဏ်တက်တော့မည့် သင်္ကေတ။ လဆုတ်ဆယ်ရက် ညလ သည်၊ တိမ်ဖုံးသောကြောင့် လရောင်မ

ရှိ။
          ငတောက ဓားလုံနှင့်တုတ်
မီး(လက်နှိပ်မီး)ယူပြီး ငလုံးက ဓား
ရှည်တိုင်ကာ သားထောင်မိရာနေရာ
ကိုင်းသို့ အပြေးသွားခဲ့သည်။

“အဖေ တုတ်မီး(လက်နှိပ်
မီး)ထိုးနှော၊ ဘာထောင်မှန်းမသိ ညာ
ထောင်မှန်းမသိ”

တုတ်မီး(လက်နှိပ်မီး)ဖြင့်
ကိုင်းမိနေရာသို့ ငတောထိုးကြည့်သော်
လည်း မိနေသောသားထောင်ကိုမမြင်။
သားထောင်သည် သူမိနေသော ချုံပုတ်
ငယ်နှင့် ကွယ်နေရာက ငတောတို့ဆီ
ဒုန်းပြေးဒုန်းဝင်သည်။ သတိရှိသော
ငတောက အဆုတ်၊ သားထောင်က
လှမ်းအပတ်၌ ငတော၏ ခြေနှစ်
ချောင်းကြားက ပုဆိုးပတ်မိပြီး ဖျန်းခနဲ
ကွဲသွားသည်။

“နင့် အမေဝလွှား၊ ဝက်
ထောင်းကြီးဟ၊ ဝက်ထောင်းကြီး”

“ဟုတ်တယ် အဖေရေ၊
တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ လူထိခိုက်သေး
လား”

“ပုဆိုးရှေ့ပိုင်း ကွဲသွားရုံတူ၊
ဆုတ်လိုက်တော့ နောက်ပိုင်းထောင် မ

ထိမိဘူး၊ ဆုတ်လွတ်အောင်ဆုတ်”
          “ကျုပ်ဓားနဲ့ ခုတ်လိုက်မယ်
အဖေ”

“ဟာ သွားမလုပ်နဲ့၊ မလုပ်
နဲ့ ကြိုးခုတ်မိမှ သားဖနှစ်ယောက် ဝက်
ပက်ခံရလို့ သေကုန်မယ်၊ ဓားနဲ့ခုတ်မိ
ရင်သာ ကြိုးပြတ်နိုင်တာ၊ အချိန်လေး
ငါးဆယ်ကျော် ဝက်ထောင်းရုန်းလို့
ကြိုးမပြတ်နိုင်ဘူး၊ စိတ်ချလက်ချသာ
နေ၊ ကြိုးနဲ့မမီလောက်တဲ့ မနီးမဝေးနေ
ရာမှာ မင်းသွားရပ်စမ်း၊ တုတ်မီး(လက်
နှိပ်မီး)ကိုလဲ မင်းယူထား၊ ဝက်ထောင်း
ကြီးသွားလေရာထိုးထား၊ မင်းလူ
ယောင်ပြတော့”

တုတ်မီး(လက်နှိပ်မီး)ကို
ငလုံးအားလှမ်းပေးပြီး ငတောက ဓား
လုံကို ဆလိုက်သည်။ ကြိုးအဆုံးမမီ
လောက်သည့်နေရာမှ လူယောင်ပြလာ
သော ငလုံးအား ဝက်ထောင်းကြီးက
ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြေးပတ်လိုက်သည်။

လက်မိထားသော ကိုင်း
ကြိုးက ဝက်ထောင်းကြီးကို ဆွဲဆောင်
လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရာ ကိုင်းကြိုးအ
ဆုံး၌ ဝက်ထောင်ကြီး ထိုးလဲကျသွား
သည်။

ဤသည်ကို စောင့်ဆိုင်း
သော ငတောက လက်လွတ်မခံ။ ဝက်
ထောင်ကြီး၏ လက်နောက်သို့ ဓား
ဖြင့် အားကုန်ပစ်ထိုးလိုက်သည်။ ဝက်
ထောင်းကြီး၏ အော်ဟစ်သံတို့
ကျားသေတောကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည့်
အရုဏ်သည် တစ်စတစ်
ရင့်သန်လာ၍ အရှေ့ဆီမှ နေ၏
တော်ပြေး ရောင်နီပတ္တမြားတို့ ထိ
အန်ကျလာပေပြီ။

အရုဏ်ဦး လေပြည်
တောရနံ့၊ တောပန်းရနံ့တို့ ရောထွေး
ဝင်လာ၏။ တောကြက်တို့က ထ
ကြက်ဆော်စပြုလာပြီ။ ဝက်ထောင်
ကြီးနှင့် တောခွေးအတို့ကို တော
ပျက်နွယ်ဖြင့် တုပ်နေသော ငတော
ငလုံးတို့ရင်၌ ပီတိတဝေဝေ။ သ
ထောင်မှ ဆန်ဖိုး၊ ဆီဖိုး၊ ဖန်တီးခ
တော့မည်ဟူသော အသိဝင်လာသ
အခါ ပင်ပန်းသမျှ ဝိန်းကြာရွက်ထ
ရေမတင်သကဲ့သို့ ပြေပျောက်ရသည့်
အရှေ့ဆီမှ ကြယ်နီပေါ်လာ၏။ ထ
ကြက်တွန်သံတို့ ပို၍ပို၍ မြိုင်ဆိုင်း
၏။

တွင်းကြီးဝင်းအေ

HURRICANE Restaurant

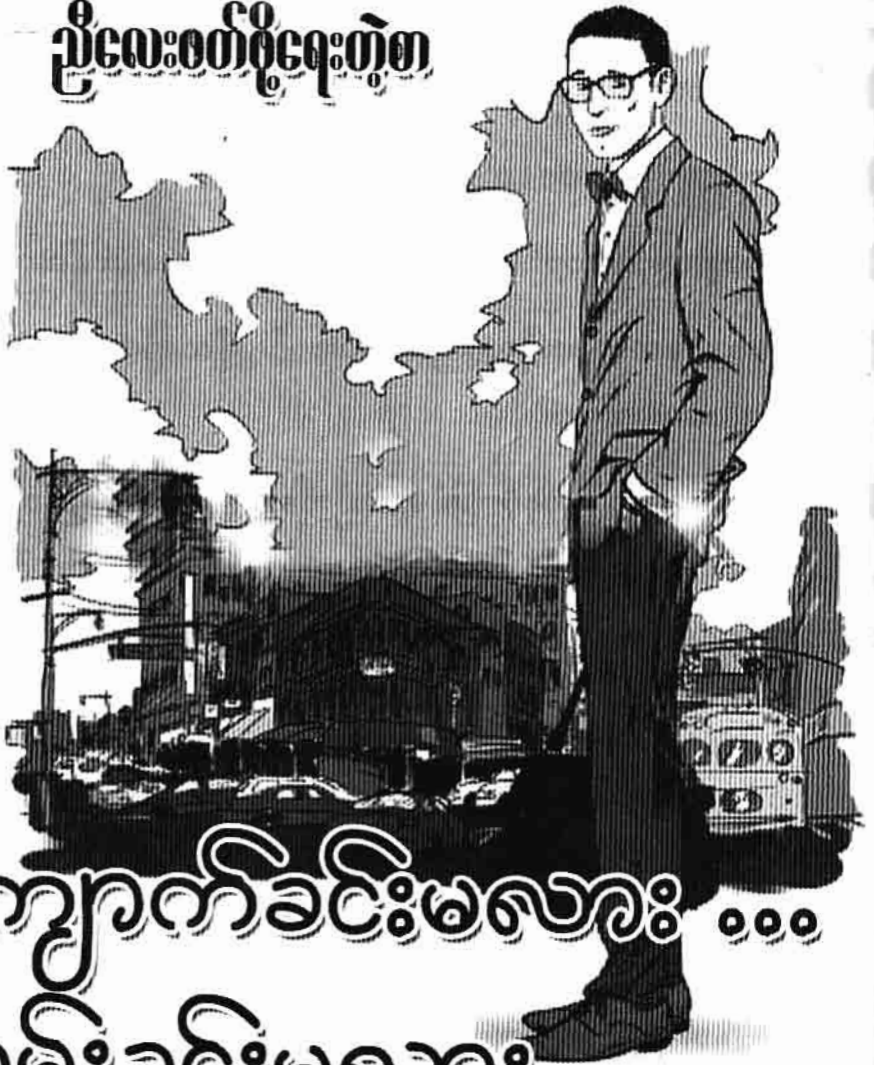
- ရှိသောသောဈေးနှုန်း
- သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော ဆိုင်အပြင်အဆင်
- ယဉ်ကျေးပျူငှာသော ဝန်ထမ်းများ၏ အကောင်းဆုံးဝန်ဆောင်မှု
- ကျွမ်းကျင်သော စားဖိုမှူးကြီး၏ ကောင်းမွန်လတ်ဆတ်သော အစားအသောက်များ
- နိုင်ငံခြားအရက်မျိုးစုံနှင့် မြန်မာစည်ဘီယာ၊ အော်စီစည်ဘီယာ အခြားအချိုရည်မျိုးစုံ

တန်ဖိုးရှိလှတဲ့ ငွေကို အကျိုးရှိရှိကုန်ရကျိုးနပ်အောင်
HURRICANE Restaurant သို့ လာခဲ့ပါ။

အပတ်စဉ် သောကြာနေ့တိုင်း
 အထူးအစီအစဉ် ဖျော်ဖြေမှုရှိသည်။

အမှတ်(၇၄) လေးထောင့်ကန်လမ်း၊ တာမွေလေးရပ်ကွက်၊ တာမွေမြို့နယ်။
 ဖုန်း- ၀၉ ၇၃၀၃၄၂၁၉၊ ၀၉ ၄၁၀၇၄၃၅၂၊ ၀၉ ၇၃၁၅၅၅၈၉

ညိုလေးစတ်ပို့ရေးတိုက်

ကျောက်ခင်းမလား ...

လမ်းခင်းမလား

ဆူးသစ်

“ကျောက်ခင်းမထား ...လမ်းခင်းမထား”

ဆူးသစ်

ဦးလေးရေ ...

ပြီးခဲ့တဲ့ ၂၀၁၃ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလမှာ စင်ကာပူနိုင်ငံမှာ အဓိက ရုတ်တရက် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ Little India ဆိုတဲ့နေရာမှာ အိန္ဒိယလူမျိုးတစ်ဦးကို Private Bus ထဲ ဝင်တိုက်လိုက်တဲ့ခါ အဲဒီလူ သေဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမှာ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့လူတချို့က အဲဒီဘက်စကားကို မှန်နိုင်ခဲ့၊ ကားကိုဖျက်စီးခဲ့ကြပါတယ်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ ရဲကား၊ သူနာပြုယာဉ်၊ မီးသတ်ကားတွေရောက်လာပြီး အခြေအနေကို ထိန်းသိမ်းဖို့ ကြိုးစားတဲ့အခါ လူလေးရာလောက်ဟာ အဲဒီကားတွေကို ဖျက်စီးမီးရှို့ပြီး ရဲတချို့ပါသေဆုံးခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီအခြေအနေတွေဖြစ်နေတာက ညသန်းခေါင်ကျော်ပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ နံနက်(၂)နာရီလောက်မှာတော့ ရဲတွေက သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဘယ်လိုဆိုးရွုံးတယ် စတာတွေကိုရှင်းတာပါ။ မနက်မိုးလင်းချိန်မှာ အစ်ကိုတို့အလုပ်သွားတော့ အဖြစ်အပျက်တွေက တစ်စစကြားနေရပါတယ်။ Facebook ပေါ်မှာတော့ သတင်းတွေက စပျံနေပါပြီ။

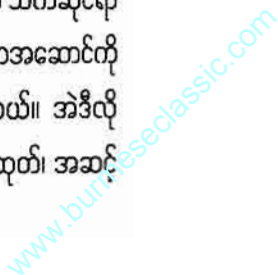
အဲဒီလိုစပျံနေတဲ့အထဲက အဆိုးဆုံးက အစ်ကိုတို့လိုစင်ကာပူမှာ အလုပ်လုပ်နေသူတွေတောင် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါရယ် မခွဲခြားနိုင်သေးတဲ့အချိန်မှာ မြန်မာပြည်ကတချို့ လူတွေဟာ Facebook ပေါ်တက်ပြီး ဘယ်လူမျိုးတွေက ဖြင့် စင်ကာပူမှာတောင်သောင်းကျန်းနေပြီဆိုပြီး ဖွဲ့ကြသေး

ပါတယ်။ စင်ကာပူမှာအလုပ်လုပ်နေတဲ့ အစ်ကိုတို့အတွက် ရယ်စရာတောင်းသလို အင်မတန်မှစက်ဆုပ်ဖို့ကောင်းလို့ပါ။ ဘုမသိဘမသိနဲ့ လူမျိုးရေးအဓိကရုတ်တရက်ဖြစ်အောင် တွန်းပို့နေသလိုပါပဲ။

အစ်ကိုတို့အလုပ်ထဲရောက်တော့ မြန်မာတွေသာ အလုပ်ဆင်းနိုင်ပြီး ကျန်တဲ့အိန္ဒိယ၊ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်တို့လို အလုပ်သမားတွေဟာ အဆောင်မှာရဲကစစ်တာခံနေရလို့ မလာနိုင်ဘူးလို့သိရပါတယ်။ နောက်မှပြန်သိရတာက အဲဒီအဆောင်တွေက အလုပ်သမားတချို့ပါ ညကဖြစ်တဲ့အဓိက ရုတ်တရက်လို့တဲ့။

ဒါဖြင့် စင်ကာပူရဲက ဘယ်လိုခြေရာခံလိုက်ပါသလဲ။ သတင်းတွေရဲ့အဆိုအရ ရဲကားတွေဖျက်ဆီး၊ ရဲတွေသေခဲ့၊ အဲဒီညပိုင်းဖြစ်စဉ်တွေအပြီးမှာ အဲဒီနေရာမှာပဲ အမှန်တကယ်ပါဝင်ပတ်သက်တဲ့ လူ(၂၀)ကျော်ကိုလက်ရဖမ်းမိပါတယ်။ အဲဒီလူတွေကနေတစ်ဆင့် စင်ကာပူဘယ်အဆောင်တွေကနေပါသလဲဆိုတာ စလိုက်ပါတယ်။ ပြီးမှ MRT လို့ခေါ်တဲ့ ဘူတာရုံမှရှိတဲ့ CCTV ကနေတစ်ဆင့် ညသယ်နာရီနောက်ပိုင်းမှာ အဲဒီအဓိကရုတ်တရက်ဖြစ်တဲ့နေရာနားက ဘူတာတိုဝင်ထွက်သူတွေရဲ့မှတ်တမ်းနဲ့ ညသယ်နာရီနောက်ပိုင်းမှ အဆောင်ကိုပြန်ဝင်လာတဲ့ ကတ်ပြားမှတ်တမ်းတွေကို စစ်တယ်လို့သိရပါတယ်။

စင်ကာပူကအဆောင်တွေမှာ အဝင်အထွက်ကို ကတ်ပြားရိုက်ပြီးမှ ဝင်ထွက်ခွင့်လုပ်ထားတော့ သက်ဆိုင်ရာ ကတ်ပြားကိုင်ဆောင်သူတွေဟာ ဘယ်အချိန်မှာအဆောင်ကို ဝင်နေထွက်နေတယ်ဆိုတာ အကုန်ပေါ်ပါတယ်။ အဲဒီလို အဝင်အထွက်တွေကိုမှတ်ပြီး လူတွေကိုရွေးထုတ်၊ အဆင့်

(၃)ဆင့်ခွဲပြီး ဘတ်စ်ကားတွေနဲ့ ခေါ်ထုတ်သွားပါတယ်တဲ့။
ခေါ်သွားခံရတဲ့လူတွေဟာ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာအရောင်ပါတဲ့
တိတ်တွေနဲ့ ဦးစားပေးအဆင့်သတ်မှတ်ခံရပြီး အဲဒီအထဲက
မှ စစ်ဆေးပြီးအဖြစ်မရှိသူတွေကိုတော့ ပြန်လာပို့ပေးပါတယ်
တဲ့။

အဲဒီအချိန် အဆောင်မှာနေကြတဲ့ မြန်မာတွေကို
တော့ ဘာလူမျိုးလဲလို့မေးပြီး မြန်မာပါတယ်ဆိုရင် Work
Permit တွေပြခိုင်းသတဲ့။ သေချာပြီဆိုရင်တော့ အလုပ်သွား
ခွင့်ရကြတယ်လို့ အလုပ်ထဲကိုရောက်လာတဲ့ မြန်မာလေးတွေ
ကအစ်ကိုကို ပြောပြကြပါတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီအဓိကရုဏ်းမှာပါဝင်တဲ့သူ
တွေ ထောင်နဲ့ကြိမ်ဒဏ်ကျခံသွားရတယ်လို့သိရပြီး အဲဒီလို
ပြစ်ဒဏ်ကျခံပြီးရင်တော့ ကိုယ့်ပြည်ကိုယ်ပြန်ရမှာဖြစ်သ
လို နောက်လည်းစင်ကာပူကို လာလို့မရတော့ပါဘူး။

ညီထေးရေး ...

သူများနိုင်ငံမှာအလုပ်လုပ်တဲ့အခါ ကိုယ့်ဘာသာ
ငွေရှာမယ်ဆိုရင် သူတို့နိုင်ငံရဲ့ဥပဒေကို လေးစားလို့တော့လို့
ပါလိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ထောင်ဒဏ်ကြိမ်ဒဏ်လည်း ခံနိုင်
တယ်။ ကိုယ်လည်း လုပ်ချင်တာလုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ကြိုက်
သလိုလုပ်ပါလို့ပဲ ပြောချင်တယ်။

အစ်ကို စင်ကာပူမရောင်ခင်က မြန်မာတွေဆန္ဒပြ
ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုရှိခဲ့ဖူးတယ်လို့ သိရတယ်။ အစ်ကိုတို့နိုင်ငံရဲ့
နိုင်ငံရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ပါတဲ့သူတွေကို
CCTV ထဲကပြန်ရှာပြီးအရေးယူတာကို အချိန်တန်လို့
သတ်တမ်းတိုးမှ ပြဿနာတက်မှန်းသိခဲ့ရတာလို့ တကယ်
ကြုံခဲ့ရတဲ့သူငယ်ချင်းတွေက ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ သူတို့အရေး

ယူတာက Work Permit ဆိုပြန်၊ Permit Residence
(PR) ဆိုပြုတ်ပြီး S pass တို့၊ EP တို့ဖြစ်ကုန်တယ်တဲ့
သဘောကတော့ နေထိုင်ခွင့်တွေကို အဆင့်တစ်ဆင့်နှိမ်
လိုက်တဲ့သဘောပေါ့။ နိမ့်မရတဲ့ဆင့်ဆို ပြန်ပေါ့။

ဒီအတွက်လည်း စင်ကာပူဝန်ကြီးချုပ်ပြောထား

အစ်ကိုပြောချင်တာက စင်ကာပူလို
 တရားဥပဒေစိုးမိုးပြီး
 တင်းကျပ်တဲ့နိုင်ငံမျိုးမှာတောင်
 အဓိကရုဏ်းဆိုတာ ရှိပါတယ်။
 အဓိက က ဘယ်လို
 ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းမလဲဆိုတာနဲ့
 ဘာကြောင့်ဖြစ်သလဲဆိုတာတွေပါပဲ။

တဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိပါသတဲ့။ “သူတို့နိုင်ငံသားတွေတောင်
 ကျူးလွန်တဲ့ ဘယ်ပြစ်မှုမျိုးကိုမဆို တခြားနိုင်ငံသားကသူ
 တို့ဆီလာပြီး ကျူးလွန်တာမျိုးကို သည်းခံနေမှာမဟုတ်ပါ
 ဘူး” တဲ့။ ဒါကြောင့်လည်း တစ်ခုခုဖြစ်တာနဲ့ ပြတ်ပြတ်သား
 သားကို အရေးယူပစ်ခဲ့တာ။

အခုနောက်ဆုံးဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဓိကရုဏ်းဆိုရင် စင်
 ကာပူမှာအနစ်(၄၀)ကြာမှ တစ်ခါပြန်ဖြစ်တာလို့ သိရတယ်။
 အဲဒီအတွက် စင်ကာပူနိုင်ငံသားတွေက နောက်ဆိုစင်ကာပူ
 နိုင်ငံသားတွေကို ဘယ်လိုကာကွယ်မလဲလို့၊ ဘာတို့ဆိုတဲ့
 အသံတွေထွက်လာခဲ့သေးတယ်။ ပထမတော့ စင်ကာပူရဲတွေ
 မှာ အဓိကရုဏ်းနှိမ်နင်းတဲ့အတွေ့အကြုံ မရှိဘူးဆိုတာမျိုး
 ဆိုခဲ့ကြသေးတယ်။

အစ်ကိုနားလည်တာတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ စင်
 ကာပူရဲက လူရှေ့သူရှေ့ထွက်ပြီး မျက်ရည်ယိုဗုံးခွဲ၊ တုတ်နဲ့

ရိုက်၊ သေနတ်နဲ့ပစ် မလုပ်ခဲ့တာပါ။ နိုင်ငံတကာက မြင်နိုင်
 တာကိုး။ ပြီးတော့ လူမျိုးရေးပဋိပက္ခအသွင် ဆောင်နိုင်တာ
 ကိုး။ ဒီတော့ ရှေ့မှာတန်ပြခဏလွတ်ထားပြီး နောက်နေ့ကျမှ
 တိတိကျကျနဲ့ ဆွဲစိတ်ပုံစံသုံးသွားတာ။ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့
 တောလဟာလတွေ ပျံ့နိုင်လို့လည်း ညတွင်းချင်းသတင်းစာ
 ရှင်းလင်းခွဲလုပ်ခဲ့တာ။ သူတို့ပြည်သူတွေ စိတ်ပူမှာစိုးတာရော
 ဝေပေါ့။

ပြီးတော့ အစ်ကိုတို့အလုပ်ထဲအထိ သတင်းတွေ
 ထိုမှားတင်မှာစိုးလို့ Facebook ဆိုလူမှုကွန်ရက်တွေမှာမ
 တင်ဖို့ ညွှန်ကြားချက်တွေရောက်ခဲ့ပါသေးတယ်။ သူတို့တ
 တွေဟာ လူမျိုးရေးအဓိကရုဏ်းကို တော်တော်စိုးရုံနေပုံပါပဲ။
 အဲဒါကို ဘုမသိ၊ ဘမသိနဲ့ အင်တာနက်ကသတင်းကြားရုံနဲ့
 စင်ကာပူမှာတော့ ဘာလူမျိုးတွေသောင်းကျန်းနေပြီဆိုပြီး
 ရမ်းတုတ်နေတဲ့လူတွေ၊ အစ်ကိုတို့ မြန်မာပြည်မှာရှိနေတာ၊
 အင်မတန်စိတ်ပျက်စရာပါပဲ ညီလေးရေ။

အဲဒီလိုလူတွေများနေတဲ့ အစ်ကိုတို့တိုင်းပြည်မှာ
 လူမျိုးရေး၊ ဘာသာရေး ပဋိပက္ခတွေဖြစ်နေတာ ဘာဆန်းလို့
 လဲလို့တွေးမိသေးတယ်။ Facebook ပေါ်မှာနာမည်ကြီးရုံ
 သက်သက် လုပ်ချင်နေကြတာကိုး။ ရည်ရွယ်ချက်မည်မည်
 ရရမရှိပါပဲ လျှောက်လုပ်နေတာ၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ပျက်စီးဖို့အ
 ရေးလို့ သူတို့တွေးမိပုံမရပါဘူး။

ညီထေးရေ ...

အစ်ကိုပြောချင်တာက စင်ကာပူလို တရားဥပဒေ
 စိုးမိုးပြီး တင်းကျပ်တဲ့နိုင်ငံမျိုးမှာတောင် အဓိကရုဏ်းဆိုတာ
 ရှိပါတယ်။ အဓိကက ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းမလဲဆိုတာ
 နဲ့ ဘာကြောင့်ဖြစ်သလဲဆိုတာတွေပါပဲ။

ပြီးတော့ ဘေးတီးနေတဲ့ Facebook လိုလူမှု ကွန်ရက်တွေပါပဲ။ သုံးတတ်ရင်အကျိုးရှိပေမဲ့ မသုံးတတ်ရင် တိုင်းပြည်ပါ ပျက်သွားတတ်ပါတယ်။ အဲဒီကွန်ရက်တွေမှာ လူတွေကိုလှုံ့ဆော်တာ သိပ်လွယ်တာကိုး။ သွေးထိုးပေးဖို့ အကောင်းဆုံးနေရာတွေပေါ့။

ဘာကြောင့် အဓိကရုဏ်းဖြစ်သလဲဆိုတာမှာ အဲ ဒီလူမှုကွန်ယက်နဲ့ မီဒီယာတွေရဲ့တွန်းအားက အများကြီး စကားပြောပါတယ်။ ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းမလဲဆိုတာက တော့ နိုင်ငံတော်ပိုင်းဖြစ်သွားပါပြီ။ ကိုယ်လိုချင်တာကိုရဖို့ ကြိုးစားတဲ့အခါ ပညာသားပါပဲလုပ်တာမျိုးက နိုင်ငံတကာ ကိုမျက်နှာပြုဖို့ လှတာပါပဲ။

စင်ကာပူအစိုးရဟာ တရားဥပဒေနဲ့ပတ်သက်ရင် နိုင်ငံခြားသားဆိုလည်း ထိထိရောက်ရောက်အရေးယူတာပဲ။ ပြန်ပို့သင့်ပို့တာပဲ။ ဒါက ဘာကိုပြသလဲဆိုတော့ သူတို့နိုင်ငံ သားနဲ့ သူတို့နိုင်ငံရဲ့အရေးကို တကယ်ထိပါးလာရင် သူများ တွေလိုပါးစပ်ကအော်မနေဘဲ တကယ်လက်တွေ့လုပ်ပစ်တာ ပါ။ အဲဒီအတွက် စင်ကာပူမှာနေရတဲ့ အစ်ကိုတို့လို နိုင်ငံခြား သားတွေဟာ သူတို့ဥပဒေကို မလေးစား၊ မလိုက်နာဘဲ မနေ လို့ကို မရတာပါ။ တကယ်လုပ်မှာကိုး။

ညီလေးရေ ...

ဒီမိုကရေစီလိုချင်တယ်လို့ လူတွေတပြောကြပါ တယ်။ တကယ်တော့ အစ်ကိုတို့ပြည်သူတွေကပါ တကယ်

ပါရမှာပါ။ အဓိကရုဏ်းကို ရှောင်ရမယ့်အစား ငါတော့မထီ နော်၊ မီးပဲထိုးပေးတာပါဆိုတဲ့ လူတွေအစ်ကိုတို့ပြည်ထဲ ခပ်များများပါ။ တစ်ဖက်ကကြည့်ရင်လည်း ကိုယ့်နိုင်ငံသ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ပြည်တွင်းမှာ ကိုယ့်နိုင်ငံနဲ့ကိုယ့်လူမျိုး ဒုက္ခပေးပြီဆိုရင်တော့ နိုင်ငံတော်ကနေ ထိရောက်တဲ့ ဒဏ်တွေချလို့ ပြည်တွင်းကနှင့်သင့်ရပါမယ်။ အစ်ကို တို့လို မြန်မာနိုင်ငံသားတွေလည်း ပြည်ပမှာတကယ်ခံနေရတာ ဒုနဲ့ဒေးကိုး။ မှားရင်ပြန်၊ မှန်ရင်စံပါပဲ။

သူတို့တစ်တွေက သူတို့တိုင်းပြည်အတွက် ငွေ ပိုင်ခွင့်လို့ပြောရင် အစ်ကိုတို့လည်း အစ်ကိုတို့တိုင်းပြည် အတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုတာ ပြစေချင်ပါတယ်။

ဒီမိုကရေစီလမ်းကိုသွားရင် ကျောက်တုံးတွေ တော့ ခင်းချင်ခင်းရပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ခင်းထားမလဲဆိုတာကို တွေးကြည့်စေချင်ပါတယ်။ ပန်ဆာ ထားတဲ့လမ်းကို ရောက်ဖို့ဆိုတာတော့ အစ်ကိုတို့ ညီလေး မျှော်လင့်ထားတဲ့ အရာပဲမဟုတ်ဘူးလား။ ကျောက်တုံး ထားတဲ့လမ်းထဲ အကြာကြီးမဖြတ်ချင်ဘူးဆိုတာတော့ မြန်မာ ပြည်သူတိုင်းရဲ့ ဆန္ဒဆိုတာ အားလုံးကိုသိစေချင်မိလို့ ဆောင်းပါးနဲ့ ဆန္ဒပြုလိုက်ရတာပါပဲ ညီလေးရေ။

ဆူး...

နှလုံးသားစုထောင်
ဖြင့်ချစ်နှလုံးသား

အစွန့်ခံ နှလုံးသား

ခေတ်လူ (စိတ်ပညာ)

သီတာရေ ...

အချစ်ဆိုတဲ့ “ပဒိုင်းသီး”ကို စားမိခဲ့သူတိုင်းအပိုတော့ စူးလည်းစူး ရူးလည်းရူး ရူးနေဆဲပါ။ ခံစားချက်အသိအတွေးကို “အမှိုက်သရိုက်”လို စွန့်ပစ်နိုင်သူ၊ နှင့်အတွက်တော့ ဝေဒနာကင်းမဲ့ပြီး နောက်တစ်ယောက်တွေ ဘယ်လောက်ထပ်နေပြီလဲ၊ ကိုယ်မတွေးဝံ့ မတွေးရဲပါဘူးလေ။ ‘ချင်းတွင်းမြစ်ရေ ရပ်တန့်စေပြီး မဟူရီးမပြိုပျက်ကျမှ မေ့မယ်။

မုန်းမယ်” တဲ့လား။ ခုဆိုချင်းတွင်းမြစ်ရေက စီးမြစ်ီးလျက်
ခရီးဆက်နေဆဲပါ။ မဟူရိုးမ ပြိုပျက်ကျဖို့ ဝေလာဝေး ညှို့ညှို့
ပိုင်း အံ့ပိုင်းဆင်ပြီး မြူခိုးတလွင်လွင်နဲ့ သာယာနေဆဲပါ။

သီတာရတံ ...

သတာလူးတဲ့နှုတ်ခမ်းအစုံက ‘တမာ’ စကားလုံး
လှလှတွေကို မက်မိမက်မောရစ်မူးခဲ့သည်ကား ငါ့ရဲ့အမှားပါ
ပဲ။ မြစ်လိုတောက်ကျွတ်မိလိုအပြောင်းအလဲများပြီး မြေလို
အဆိပ်အတောက်ပြင်းတတ်တဲ့ ဝံပုလွေမလို နှင်နဲ့တွေ့ဖြစ်
အောင်ဆုံးပေးခဲ့တဲ့ ကံကြမ္မာဆိုတာကြီးကိုလည်း ‘သောနတ္ထ
ညည်းချင်းမျိုးနဲ့ ဘာကိုမှ အပြစ်မဆိုချင်တော့ပါဘူး။
တကယ်တော့ ချစ်မိသူနဲ့အပြစ်ရှိသူဟာ ငါပါပဲလေ။ အလွမ်း
နဲ့အတိတ်ကြောင်းကို မေ့ကောင်းစရာလို့ မသတ်မှတ်နိုင်
သေးတဲ့ငါ့မှာသာ အပြစ်ရှိခဲ့တာပါ။

သီတာနဲ့စတင်ဆုံခဲ့တဲ့အဖြစ်က ငါ့အတွက်ထေ
နာရီပိုင်းအတွင်းကလိုပါပဲ။ ‘ယင်း’ ဆိုတဲ့ မြို့မကျတော့မည့်
တဲ့ ငါတို့ရွာလေးကို ငါ့မမနဲ့အတူ နှင်အလည်ရောက်ခဲ့တာ
နော်။ အသားဖြူဖြူ၊ ဆံပင်ကုပ်ပဲ။ မျက်လုံးပိုင်းပိုင်းလေးလေး
ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ နှင့်ကိုတွေ့မှ အမြဲတမ်းသံပတ်ပြတ်နေခဲ့
ငါ့နှလုံးသားက စတင်လှုပ်ရှားစပြုလာခဲ့တယ်။ ညွှန်သည့်
တဲ့အသိလေးက ရှိနေတော့ နှင့်ကိုအကြည့်လေးတစ်ချက်
ကြည့်ရုံ၊ နှင့်အရှေ့ရောက်ရင် မရိုးမရွစ်တိန်နဲ့ ခေါင်းငုံ့ထဲ
လျှောက်ဖြစ်တာကလွဲရင် အမူအရာတစ်ချက်မမှားအောင်
နေခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ မီးတောင်မြို့လိုဖြစ်နေတဲ့ ငါ့ရင်ထဲ
စကားလုံးတွေကိုတော့ အချစ်ကဗျာလှလှလေးတွေအဖြစ်
စီးမျောခွင့်ရှိနေပြီပေါ့။

(၁၀)တန်းအောင်ပြီးစဉ်မှာ အလုပ်ဟူ၍မယ်မယ်

ချင်လို့”

“ဘာကြောင့်လဲ သီတာ”

“ကျွန်မ ရှင်စာတွေကို ခိုးဖတ်မိတယ်”

“ရပါတယ် သီတာ၊ တို့ခွင့်လွတ်ပါတယ်၊ သီတာ

သွားအိပ်တော့နော် ...”

နှင့်ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းလောက် အရောက်မှာ နှင့်

လက်တစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆွဲပြီး၊ ရင်တွင်းစကားတွေတရစပ်

ပြောချလိုက်တဲ့အပြုအမူမှာ အိမ်ရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့

ရိုင်းသွားမယ်ဆိုတာ မသိခဲ့လို့မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးနှောက်နဲ့အသိ

ကို နှလုံးသားကအနိုင်ယူလိုက်တော့ နှင်ပေးသမျှအပြစ်

ဒဏ်ခံရုံပဲလို့ လည်စင်းပေးခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှင်က ခေါင်း

မညိတ် ခေါင်းမခါဘဲ အဝေးကို ထွက်ပြေးသွားတယ်နော်။

ဒါဟာ ဘဝတစ်သက်စာ ဝေးခြင်းလားလို့ တွေးမိတိုင်း ဆွေး

လိုက်ရတဲ့ နှလုံးသား၊ ပူလိုက်ရတဲ့ရင်၊ အလွန်အလွန်ပါပဲ

သီတာရယ်။

ဝေဒနာအကြောင်းကို ကြေညာမောင်းခတ်ရရင်

‘စီ ၆၀’ အခွေပေါင်းများစွာ ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ နှင်မရှိ

တော့ ကြားသမျှအသံ၊ မြင်သမျှ အရာတွေအားလုံး

အဓိပ္ပာယ်ကင်းပြီး စားသမျှအစာအားလုံး အာဟာရမဲ့သလို

ခံစားလာရတယ် သီတာ။ ပုံမှန်လည်ပတ်ခဲ့တဲ့ ငါ့ရဲ့အနေအ

ထိုင်တွေလည်း ခန်းခြောက်လို့ပေါ့။ အိပ်စက်ခြင်းဆိုတာ

ဘယ်မှာလဲ၊ ပျော်ရွှင်စရာ ဝေလာဝေးလို့ ရေးသမျှစာ ဖတ်

သမျှ စာအုပ်တွေလည်း ကာရန်တွေပျောက်နေကြပြီ သီတာ

ရယ်။

နောက်ဆုံးတော့ အရူးထောင်က ပြန်လာတဲ့ နှလုံး

သားကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း မုံရွာမြို့ကို အရောက်လှမ်းခဲ့ရတယ်

မရရှိသေးတော့ အိမ်အလုပ်ကိုပိုင်းတူတယ်။ သူငယ်ချင်း

ဆွနဲ့ လျှောက်လည်တယ်။ ပြီးတော့ ငါ့ရဲ့ပင်မဝါသနာဖြစ်တဲ့

စာဖတ်တယ်၊ စာရေးတယ် ဒါပါပဲ။ မှတ်မှတ်ရရပြောရရင် နှင့်

ထိုက်ထိုက်ပြီးစိတ်ဝင်စားလာမှ ငါ့ရဲ့ကလောင်သွားကပိုပြီး

ချွတ်လာသလိုပဲ။ ငါ့ရဲ့အတွေးတွေ ခံစားချက်တွေအားလုံး

အချစ်ကာရန်လေးတွေအဖြစ်နဲ့ စာမျက်နှာတိုင်းမှာ ထပ်နေခဲ့

လျှို့ဝှက်ချက်တွေ အပြည့်အသိပ်တင်ထားတဲ့ ငါ့

အချစ်လှေကလေးက နှင်ပြန်တော့မယ်ဆိုတာလည်းသိရော

အနာပင်လယ်ပြင်မှာ ယိမ်းထိုးလှုပ်ခါသွားပြီဟာ။ အိမ်ကို

ထည်း မကပ်ချင်တော့ဘူး။ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ နေ့တိုင်း

ဆလွင့်မှုရွက်တိုင်ကို အလံထူနေမိတယ်။ မပြောပါဘူး။ ခံ

ချက်တွေက တိုးတိုးလာပြီး ရင်ထဲကမီးတောက်တွေက

မြှင့်လောင်ကျွမ်းလာတယ်။ ငါလေ နှင့်အသံကိုမကြားရမှာ

ဆိုကိုမြင်တွေ့ခွင့်မရမှာ အလွန်ကြောက်တယ်လို့ပြောရင် နှင်

မယုံမှာလား။ တစ်ကိုယ်ရေအတွေးတွေနဲ့ အိမ်ကိုပြန်ရောက်

တာ ညတောင်တော်တော်နက်နေပြီ ... ။

“ကိုဟိန်း”

အိမ်အဝင်က ပီတောက်ရိပ်မှာ နှင့်အသံထိုကြား

မိတ်ရတော့ ငါ့ရင်တစ်ခုလုံး လှိုက်မောတုန်ခါသွားရတယ်။

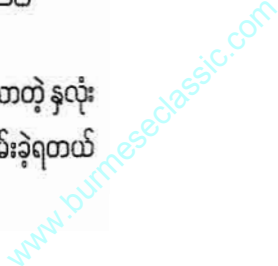
“ဟင် .. သီတာ ညနက်ပြီလေ မအိပ်သေးဘူး

ဘူး”

“ကျွန်မရှင်ကို စောင့်နေတာ”

“တို့ကို”

“ဟုတ်တယ် ကိုဟိန်း၊ ကျွန်မရှင်ကို တောင်းပန်

သီတာ။ ငါ့ မမအကူအညီနဲ့ နင်တို့အိမ်ကိုရောက်တော့
“သီတာ အပြင်ခဏသွားတယ်” ဆိုတဲ့ နှင့်မေမေရဲ့အသံက
ငါ့နှလုံးသားကို ဆူးချွန်နဲ့ ထိုးလိုက်သလိုပါပဲ။ ခဏဆိုတဲ့
စကားဟာ နှစ်နာရီလောက်ကြာလာတော့ ငါ့ပိညာဉ်တစ်ခုလုံး
နတ်ဝင်သည်လို ထိမ်းခွဲကြလေရဲ့။ အလဲလဲအပြုပြု ဖြစ်နေ
တဲ့ ငါ့ဟန်မူရာတွေကို အဖန်ဖန်ထိန်းရင်း သီတာမျက်နှာ
လေးကို မြင်ရဖို့အရေး မျော်ရတာလည်း အမောပါပဲလေ။
ဒါပေမဲ့ မျှော်သာမျှော် ပေါ်မလာလေသူကတော့ ကမ္ဘာဝင်ရိုး
စွန်းအထိများ ခရီးဆက်နေလေပြီလား။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် ဝေဒနာပန်းခြောက်
တွေ ကောက်ရင်း တစ်ယောက်တည်း ရင်ကွဲနာကျ တစ္ဆေ
ရုပ်ပေါက်နေသလား မပြောတတ်ဘူး။ ချွေးတဖြိုက်ဖြိုက်နဲ့
ပြေလရဲ့ နေပူပူအောက်မှာ ခံစားမှုဝေဒနာအစုက ဒီဂရီအ

ပြည့်ပါပဲ။ မျှော်လင့်ခြင်းတောင်ခါးပန်းထိပ်က ပြိုကျခဲ့တဲ့
ဖြစ်အင်ကို လူတွေသိရင် ရယ်နေကြမလား။ ကြေကွဲအောင်
နဲ့ သလ္လာဝတီဆိပ်ကမ်းက ရွှေချင်းတွင်းကဖေးမှာ ထိုင်
တော့ တိုက်ဆိုင်စွာပဲ စိုးပိုင်ရဲ့ သီတာသီချင်းသံက ခံစား
အားလုံးကို ဖမ်းယူသွားကြလေရဲ့။

သီချင်းဆုံးလို့ အချိန်အတော် ကြာသည်ထိ
အသိအတွေးတွေ မျောလွင့်နေမိတယ် သီတာ။ လမ်းကြောင်း
ဘက်ကို အကြည့်ရောက်တော့မှ လူအုပ်ကြားထဲမှာ နန်း
မြင်တော့ ငါ အတော်ပျော်သွားတာပေါ့။

“သီတာ တို့နောက်လိုက်လာတယ် ဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဒါဆို တို့ကို ချစ်တယ်ပေါ့”

“အို”

ရှက်သွေးဖြာသွားတဲ့ နှင့်အသွင်လေးကို ယနေ့
ငါ့ရင်ထဲမှာ စွဲနေဆဲပါ သီတာ။ အဲဒီနေ့က နင်နဲ့ငါ ကန်
ယာ နံဘေးက စိန်ပန်းပင်ရိပ်မှာ ကြည့်နူးမှုတွေ ဖောင်ထဲ
ချစ်စကားတွေ ပန်းတုံးလိုသီဖြစ်ခဲ့ကြတယ်နော်။ တ
ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခွဲခါနီးမှာ “ကျွန်မ ကိုကိုရွာကို ထ
လာခဲ့ဦးမှာပါ” ဆိုတဲ့ စကားလက်ဆောင်ဟာ အဲဒီတုန်း
တော့ ချိုမြဲဆုံးစကားလုံးတွေပဲပေါ့ သီတာ။

နင်တို့ရွာကို နောက်တစ်ခါ အလည်ရောက်
တော့ ငါ သိပ်ပျော်ရတယ် သီတာ။ တရားဝင်ချစ်သူအဖြစ်
နှစ်ဦးသားရွှေလက်တွဲပြီး ပျော်ပွဲတွေ ဆင်ရတော့ ပို
ကြည်နူးရတာပေါ့။ နင်သိတဲ့အတိုင်း ငါတို့ရွာက တောင်
မြောက်လမ်းမရှည်ကြီးကလွဲပြီး ကျန်တဲ့လမ်းတွေက ထူ

အိမ်ကောက်ကွေးနေကြတာလေ။ အိမ်ခြေတွေကလည်း
အိမ်သိပ်ပြီး မြို့တွေမှာလို ပန်းခြံမရှိတော့ ချစ်သူတို့ ပျော်စ
ကြည့်နှူးစရာနေရာကို သတ်သတ်မထားနိုင်ဘူးလေ။
ပေမဲ့ စေတီပုထိုးတွေကပေါ်တော့ ကြည့်နှူးစရာအလိုလို
ဖြစ်ရပြန်တာပေါ့။ ရွာမြောက်စွန်းက ဖောင်းတော်ဦးစေတီမှာ
ပင်နဲ့ငါ ထာဝရလက်တွဲနိုင်ဖို့ တောင်းဆိုတွေ အကြိမ်ကြိမ်
ပြုခဲ့ဖူးတယ်နော်။ ပြီးတော့ ရွှေမြင်တင်စေတီ၊ မဟာမြတ်မုနိ
ဏ္ဍာကမာန်အောင် ဘုရားအဆူဆူမှာ ပီတိအဟုန် ချစ်ခြင်း
အနံ့နဲ့ လည်ပတ်ဖူးမြော်ခဲ့တာ ငါ့အထိသတိရနေဆဲပါ သီ

ပျော်ရွှင်မှုတွေ ဖြစ်ခဲ့မိတာလည်း ယနေ့တိုင် တမ်းတဆဲပါ
သီတာ။

ရန်ကုန်ကို ရောက်တော့ ဘူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
ရဲ့ ရုံးမှာ အတူစာရေးအဖြစ် ဝင်လုပ်ရင်း တစ်ဖက်တစ်လမ်း
က ငါ ဝါသနာပါတဲ့ အနုပညာအတွက် ကခုတ်တရ ကြိုးစား
ခဲ့ပါတယ် သီတာ။ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ လူနေမှုစနစ်အောက်မှာ
အချိန်တွေ စီးမျောရင်း နင့်အပေါ် သတိရစိတ်တွေကတော့
တစ်နေ့မှ မလပ်ခဲ့ပါဘူး။ နင့်အပေါ် လွမ်းဆွတ်တမ်းတစိတ်
နဲ့ စာလွှာတွေ အတန်တန်ပို့ခဲ့ပေမဲ့ နင့်ရဲ့ လက်ရေးပိုင်းပိုင်း
လေး တစ်လုံးသော်မှ ငါ့အိပ်ပြန်ရောက်မလာခဲ့တာ ဘာကြောင့်
လဲ။ နင့်ရဲ့ စာတစ်လုံးဟာ ငါ့အတွက်အားဆေးတစ်ခွက်ဆို
တာ နင်မသိရောလေသလားကွယ်--။

နေပင်ရီတရောမှာ ချင်းတွင်းမြစ်ဘေးက သဲ
ညောင်ဖွေးဖွေးပေါ် တူယဉ်ထိုင်ပြီး မဆုံးနိုင်တဲ့ မဟူရီးမ
ဦးကို တမျှတခေါ်ငေးမောရင်း နှစ်ဦးသား ရင်တွင်းစကား
တွေ ဖလှယ်ဖြစ်ခဲ့တာ ငါ မမေ့နိုင်သေးဘူး သီတာ။

“ဟို မဟူရီးမပျက်ကျပြီး ချင်းတွင်းမြစ်ရေစီး ရပ်
နံ့သွားမှ ကိုကိုကို သီတာ မုန်းမှာသိလား။ ဒါပဲနော် တိုကို
က ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ရဘူး သိလား။”

“စိတ်ချ သီတာ ကိုကိုလဲ သီတာနဲ့ ထပ်တူပါပဲ။

ဤ သီတာကို ပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာလဲ ကိုကို”

“မကြာခင် ကို ရန်ကုန်ကို သွားတော့မယ် သီ
တာ။ အနုပညာလုပ်ငန်းထဲမှာ နာမည်တစ်လုံးရအောင် ကြိုး
စားမယ်။ ကျောင်းဆက်တက်မယ်။ ကျောင်းပြီးတော့ အလုပ်
တစ်ခုခုရမှာ။ ပြီးတော့ သီတာနဲ့ လက်ထပ်မယ် ပျော်စရာကြီး
ပဲ သီတာ”

အနာဂတ်အတွက် ကြိုတင်စီမံကိန်းတွေချပြီး

ကျောင်းတွေဖွင့်တော့ စုံရွာပြန်ဆင်းတော့ နင့်ဆီ ကို တန်းလာမိခဲ့တယ်။ နင့်ရဲ့ရွှေမျက်နှာလေးကို တဝကြီး ကြည့်ပြီး ဆွေးရပ်ဝေဒနာကို ရင်ဖွင့်ပြမယ်လို့ မျှော်မှန်းခဲ့သ မျှ မရှိဘူး။ အပြင်သွားတယ် ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေကသာ ငါ့မျှော်မှန်းစိတ်တွေကို ရိုက်ချိုးပစ်ခဲ့ကြတယ် သီတာ။ တမင် သက်သက် ရှောင်နေတယ်ဆိုတာကို အဲဒီတုန်းကသာသိခဲ့ ရင် အရှက်မရှိတဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့ နင့်အိမ်ကို ခဏခဏ လာ ဖြစ်ခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ပထမနှစ်ကုန်ဆုံးလို့ ဒုတိယနှစ် စတင်ချိန်မှာ ငါ့ နှလုံးသားပင်လယ်ပြင်က ဝေဒနာဒီရေတွေ တရှိန်ရှိန်တက် လာခဲ့ပြီ သီတာ။ နင့်ကိုမြင်ဖို့ နင့်အသံကို ကြားဖို့ ကျောင်း ဝန်းကျင်အနှံ့ ခြေဆန်ရတာလည်း အမောပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖွေ သာဖွေ အဖြေမရှိတဲ့ ပစ္ဆာလို ငါ့အတွက်တော့ အချည်းအနှီး တွေပဲပေါ့။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း အဖြစ်အပျက် တချို့ က ရယ်စရာတော့အတောင်းသား။ ရှာလိုက်ရတာ အမော သား၊ တွေ့မယ်တွေ့တော့ ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာ ဆိုသလို ပေါ့။

နင်က အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ ကျောင်းတက်နေတယ် တဲ့။ ငါ့ညီမဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ဆီက ဒီသတင်းကိုကြားရ တော့ ငါ့အလွန် ပျော်သွားတာပေါ့။ ဒါနဲ့ နင်တာဝန်ကျတဲ့ ပိုချချက်စာအုပ်တွေ ထုတ်ပေးတဲ့ဌာနကို ငါ့အပြေးကလေး လှမ်းခဲ့မိတယ်။ နင့်အသွင်၊ နင့်အပြုံး၊ နင့်မျက်လုံးတွေ ပြောင်းလဲနေတာကို အဲဒီတုန်းကတည်းက ခွဲခြားမိခဲ့ရင် သိပ် ကောင်းမှာပဲ သီတာရယ်။

“စကားပြောချင်တယ်” လို့ ငါကအရေးဆိုတော့

“မအားလို့ပါ” ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ အမြဲပယ်ချ။ တာဝန်တွေ ဝတ္တရားတွေ အလုပ်တွေ ဒါတွေနဲ့ပဲ ငါ့ တောင်းဆိုမှုဟာ သဲ ထဲ ရေသွန်ဖြစ်ခဲ့ရတာပါပဲလေ။ ငါ ရူးလိုက်ပုံများ နင်ရဲ့ပြင် ချက်တွေဟာ မာယာလက်နက်တွေပါလို့ မတွေးမိဘဲ နင့်ထံ မြင်နေရရင် ကျေနပ်ပါတယ်လေဆိုတဲ့ အသိနဲ့ နင်နဲ့ မျက် စောင်းထိုး မောင်မောင်ညီနောင်ဆိုင်ထဲကနေ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ထိုင်နေဖြစ်ခဲ့တာဟာ ချစ်သူအပေါ် အပြစ်ဟူသမျှ ပြုတစ်နှုန်း မျှ မထင်ဘဲ နားလည်သိတတ်စွာ ချစ်နေခဲ့တဲ့ ငါ့ရဲ့သစ္စာတထူး တွေပါလို့ နည်းနည်းလေးမှ မတွေးမိခဲ့ဘူးလား သီတာရယ်။

အတောင်းအတောင်းသော သစ်ရွက်တွေကြွေထဲ နောက်ဆုံးနှစ်သစ်ရွက်တွေ ဝေလာတဲ့အထိ ငါ့ဘေးနားမှာ အသစ်ဆိုတာမရှိ။ နှလုံးသားအစားထိုးခြင်းဆိုတာ မလုပ်ခဲ့ ပါဘူး။ ချစ်သူကို တမ်းတရုံ၊ ချစ်သူအသံကို ကြားရုံ၊ ချစ်သူ မျက်နှာကို မြင်ရုံနဲ့တင် ခံစားမှုအသိကို ဖြေသာသလိုဖြေခဲ့ တာပါ။ နင်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါပဲ မုသားကို နေ့စဉ်သုံး မာယာဝတ်ရုံကို တစ်ကိုယ်လုံးခြုံပြီး တရုတ်သိုင်းဆန်ဆန် အရှောင်အတိမ်းတွေက မြန်လာပြီလေ။ နင့်ကို မြင်ခွင့်မသာ ကြည့်ခွင့်မဆိုတဲ့အခါ ငါ့အဖြစ်က နေ့လွင်ပြင်အလယ်ထဲ သစ်ပင်အိုကြီးနဲ့ ဘာများခြားဦးမှာလဲကွယ်။

နင်ပြန်နေကျ ဗန္ဓုလလမ်းထိပ်က စောင့်ခိုမိတာ လည်း အမောသား။ သာစည်လမ်းနံဘေးကနေ အလွင် တစ်ထုပ်နဲ့ ကြေတွဲသံစဉ်တွေဖွင့်ပြီး နင့်ကို တမေ့တမေ စောင့်ကြည့်ခဲ့ရတာလည်း အခါခါပါ သီတာ။ နင်ကတော့ ငါ့ ကို ဝရုစိုက်ဖို့နေနေသာသာ အပြုံးလေးတစ်ပွင့်သော်မှ မေ့ မသွားတော့ဘူးနော်။ ဒီလိုနေရက်တွေ ထပ်လာတာနဲ့အမျှ

နှင့်ရဲ့ စိမ်းကားမှုသရုပ်ကို အဖြေထုတ်ဖို့ ငါ ကြိုးစားမိတယ် ဆိုရင်ပဲ--။

“ရှင် တော်တော်တုံးတဲ့သူပဲ သိလား။ တွန့်မမှာ ချစ်သူတစ်ယောက်ရနေပြီရှင့်၊ သူ့နာမည်က အောင်မင်းတဲ့”

ရက်စက်နိုင်ပါတယ် သီတာ။ တစ်ပွင့်ဟောင်း တော့ တစ်ပွင့်ပြောင်းပြီး အချစ်ကိုဟောင်းနှမ်းပစ္စည်းတစ်ခု လို သတ်မှတ်နိုင်သူအဖို့တော့ ကျောက်စက်ရုပ်အသည်းနဲ့ ခံစားမှုဆိုတာ ဘယ်ရှိပါ့မလဲနော်။ ငါ့မှာသာ ပြီးခဲ့တဲ့အတိတ် အကြောင်းကို ရှေးဟောင်းမတ်ပြားတစ်ချပ်လို တမေ့တမောနဲ့ အမြဲဖွင့်လှစ်ခံစားနေမိတော့ သောကဆိုတာ ဘယ်မှာ ပြေပါတော့မလဲကွယ်။

ခုဆို ငါဟာ ချင်းတွင်းမြစ်တမ်းနံ့ဘေးက အလွမ်း သောင်စွန်းကိုနေတိုင်းရောက်နေဆဲပါ။ နှစ်ကိုယ်တူ ကြည်နူး ခဲ့ရတဲ့ ဘုရားစေတီအဆူဆူမှာ ခံစားမှုတွေ ပြေပါစေတော့ ရယ်လို့ ဆုတောင်းရင်း ဒီနှလုံးသားရှုထောင့်ကနေ ရင်ထဲက

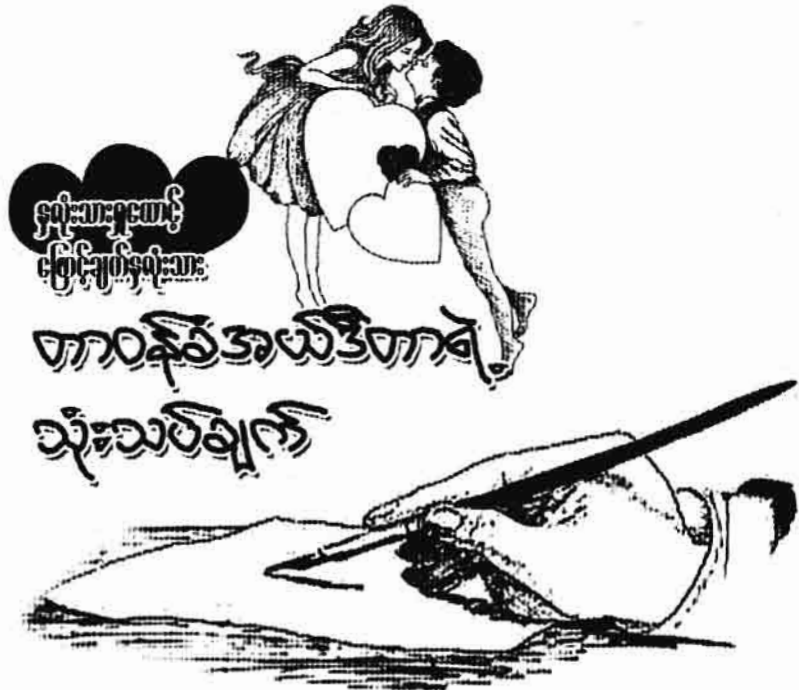
အကြောင်းတွေကို ရင်ဖွင့်လိုက်ပါရစေ သီတာရယ်။

**သီတာခံစားဖတ်ရှုနိုင်ပါစေ၊
တစ်ချိန်က ထိုထိန်း**

ခေတ်လူ (စိတ်ပညာ)

ကဲ “ခေတ်လူ (စိတ်ပညာ)” ရဲ့ “အစွန်ခံ နှလုံးသား” ဆိုတဲ့ နှလုံးသားရှုထောင့်ထဲက “ကိုထိန်း” ရဲ့ ခံစား ချက်တွေကို “သီတာ” က ဘယ်လိုပြန်ပြီး ဖြေရှင်း မလဲ။ “သီတာ” ရဲ့ ကိုယ်စားကိုယ်ပွားခံစားပြီး (၁၀-၄-၂၀၁၄) ရက်နေ့ နောက်ဆုံးထားကာ ရေးသားပေးပို့ကြပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါတယ်။

မောင်ငြိမ်းသူ (ကြို့ပင်ထောက်)

နှလုံးသားရှုထောင့်
ဖြောင့်ချစ်နှလုံးသား

ဘာဝန်ခံအလယ်ဒီကာရံ
သုံးသပ်ချက်

၂၀၁၃ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလထုတ်၊ မှုခင်းရှုထောင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ “သိသိတန် (ထျိုက်ထျို)” “နန်းထိုက်ပေဒါ” ဆိုတဲ့ နှလုံးသားရှုထောင့်ထဲက “ဆဲဉ္ဇာ(ခ)မြတ်ဆဲဉ္ဇာ” ရဲ့ ခံစားချက်တွေကို ‘ကို’ ရဲ့ ကိုယ်ကိုယ်ပွားခံစားပြီး ဖြေရှင်းပေးထားသူတွေထဲက ပဏာမရွေးချယ်ထားတဲ့ (၁၀)ဦးရဲ့ စာရင်းကို ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်—

(၁) K-ဇော်	- “မမျှော်လင့်ပါနဲ့တော့”
(၂) အောင်မျိုးထက်	- “ရင်နှင့်ကြေတွဲ”
(၃) လှမျိုးနောင်	- “မုန်းမေ့နိုင်ပါစေ”
(၄) မြတ်မျိုးမြတ်	- “မလွဲသာလို့ပါ”
(၅) ကျော်မင်းအောင်	- “ရှောင်လွှဲလို့မရနိုင်လို့ပါ”
(၆) စိုးမင်းဆွေ	- “ချစ်လှပါသည်---သို့သော်”
(၇) ယမင်းခင်	- “စာနာမိပါရဲ့”
(၈) ကြော့တေသွယ်	- “လူကိုလူချင်း လေနဲ့ရင်း”
(၉) နှင်းဖြူသျှင် (သံတွဲ)	- “သွေးနဲ့ရေးတဲ့အသည်းစာ”
(၁၀) လူထက်မင်းဝေ	- “ဆန်လေဦးပေါ့ ပေဒါရယ်”

“ပြန်လည်စိစစ်သုံးသပ်ချက်”

(၇)

ထဝင်းခင် - “စာနာမိပါရဲ့”

(၁)

K-ဇော် - “ဝေမျှင်ထင်ပါနဲ့တော့”

နှလုံးသားရှုထောင့်ကို သေချာစွာဖတ်ရှုပြီးမှ ခံစားချက်ကို ပြန်ရှင်းပြရမှာပါ။ အရေးအသား ပြေပြစ်ပေမဲ့ မူလခံစား ချက်နဲ့ လွဲနေပါတယ်။

‘ကို’ရဲ့ ဇနီးက သူ့ခင်ပွန်းနဲ့ ချစ်ခဲ့တဲ့ ‘သဲညာ’ကို စာနာမိပါတယ်လို့ ရေးသားထားတာ သင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စာမူက တိုလွန်းနေပါတယ်။

(၂)

အောင်မျိုးထွန်း - “ရင်နှင့်ကြေထွဲ”

ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်က ယုတ္တိတင်းမဲ့နေပါတယ်။ မူလခံစားချက်နဲ့ ဆက်စပ်ကိုက်ညီအောင် ခံစားရေးသားပါ။ အရေးအသားသင့်ပါတယ်။

(၈)

ကြော့ထေ့ထွတ် - “ထူထိုက်ထူချင်းထေ့နဲ့ ရင်း”

ပွဲစား၊ လူပွဲစား၊ အချစ်ပွဲစားဆိုပြီး မိန်းကလေးပီပီ ရန်ထောင်စကားတွေနဲ့ သဲညာလို ခံစားရတဲ့ မိန်းကလေးက ကြားခံဝင်ပြီး ခံစားရေးဖွဲ့ထားတာ သင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စကားပြောတွေနဲ့ စကား ပြောတွေ ရောထွေးနေပါတယ်။

(၃)

ထွန်းကျော် - “ရုန်းဝေနိုင်ပါစေ”

ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်က ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုဆန်နေပါတယ်။ ဆက်လက်ကြိုးစားစေချင်ပါတယ်။

(၉)

နှင်းဖြူချိုင့် (သံတွဲ) - “သွေးနဲ့ရေးတဲ့ အသည်းစာ”

ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်က ရိုးစင်းလွန်းနေပါတယ်။

(၄)

မြတ်မျိုးမြတ် - “မထွဲသာထိုက်ပါ”

အစချီလာတာ ဆွဲဆောင်မှုရှိသလောက်၊ အဇာပေး ရှုထောင့်ပါတယ်။ စာရေးတာပါသနာပါရင် စိတ် ရှည်ပါ။ ဇွဲရှိပါ။ ဆက်လက်ကြိုးစားစေချင်ပါတယ်။

(၁၀)

ထူထိုက်ဝင်းဝေ - “ဆန်ထေဦးဝေ၊ ဗေဒါ ရယ်”

ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်က သင့်ပေမဲ့ ဆွဲဆောင် မှုရှိပြီး ရသမြောက်ပါတယ်။

(၅)

ထွန်းဝင်းအောင် - “ရွှေထင်ထွဲထိုက်ရနိုင်လို့ ပါ”

သူငယ်ချင်းရဲ့ ရည်းစားကို သူငယ်ချင်းသေသွားလို့ အဖေမပေါ်ဘဲ မွေးဖွားရမယ့်ကလေးအတွက် အနစ်နာခံလိုက် ရတာပါလို့ ဖြောင့်ချက်ပေးထား တာသင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရိုးစင်းလွန်းနေပါတယ်။

(၁၁)

“အကြိုက်ဆုံးဖြောင့်ချက်နှလုံးသားပိုင်ရှင်”

ဒီလအတွက် အကြိုက်ဆုံးဖြောင့်ချက်နှလုံးသား ပိုင်ရှင်ကတော့ “ထူထိုက်ဝင်းဝေ” ဖြစ်ပါတယ်။ ကဲ “ထူထိုက်ဝင်းဝေ”ရဲ့ “ဆန်ထေဦးဝေ၊ ဗေဒါရယ်” ဆိုတဲ့ ဖြောင့်ချက်နှလုံးသားကို ခံစားကြည့်ကြပါစို့။ ။

(၆)

စိုးမင်းဆွေ - “ချစ်ထုတ်သည်--သို့သော်”

တစ်ချိန်တုန်းက ပဲခူးသန်းအောင် ပါဝင်ခဲ့တဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား နာမည်ဖြစ်နေပါတယ်။ အရေး အသားပြေပြစ်ပေမဲ့ ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်မှာ အားနည်းနေပါတယ်။

**မောင်ငြိမ်းသူ-ကြိုပင်ထောက်
ထာဝန်ခံအယ်ဒီတာ
ရွှေထောင်မှိုင်းနှင့်ရသစုံဗဂ္ဂစင်း**

နှစ်သားနှစ်သား
ပြုံးနှုတ်နှစ်သား

ဆန်လေဦးဖွဲ့ ဖေဒါရယ်

လူထက်မင်းဝေ

“အချစ်ရယ်---
ထိုက်မင်းထို ချစ်မိတတ်
ထိုထုံအချစ်အတွယ်
ထိုထုံထို ခွင့်ထွတ်ဝါထွတ်---”

ရာဘင်ဒြနတ်တဂိုးရဲ့ တဗျာကို ဆရာကောင်းသန့် ဘာသာပြန်ထားတဲ့ တဗျာတစ်ပုဒ်ထဲက စာသားတွေ
တွေလိုပါပဲ။

သဲညှာရေ---

ကိုယ်မင်းကို ချစ်မိခဲ့ပါတယ်။ ဒါ--ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ချစ်တွေအတွက် ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါကွယ်--။

* * * * *

သဲညှာရေ---

တကယ်တော့ 'ကို'ဟာ လူပျိုလူလွတ် တစ် ယောက်မဟုတ်ခဲ့ပါဘူးကွယ်။ ကာမပိုင်လင်ယောက်ျား တစ်ယောက်ပါ။ 'သဲညှာ'နဲ့ မတွေ့ခင် ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ် ယောက်က 'ကို'ဟာ မိဘတွေ သဘောတူပေးစားခဲ့တဲ့ 'ကို'ထက် အသက်သုံးနှစ်လောက်ကြီးတဲ့ 'မနှင်း'ဆိုတဲ့ နှင်းဖြူမေ'ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ အိမ် ထောင်ကျခဲ့တယ်။ အမှန်တော့ 'ကို'မိဘတွေက ပွေ တွန်းရှုပ်လွန်းတဲ့ 'ကို'ကို ခြေငြိမ်အောင် အိမ်ထောင် ပေးခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ 'မနှင်း'တို့အိမ်နဲ့ 'ကို'တို့အိမ်က နှစ်အိမ်တစ်အိမ်လိုနေခဲ့ကြတာလေ။ အတွင်းသိအစင်း သိမို့ မိဘတွေချင်း စီစဉ်ခဲ့ကြတာ။ 'ကို'က ခါးခါးသီးသီး ငြင်းခဲ့ပေမယ့် မိဘစကားကို မပယ်ရှားဝံ့တဲ့ 'မနှင်း' ကတော့ သူ့မှာချစ်သူရှိရက်နဲ့ 'ကို' ကို လက်ထပ်ခဲ့ တယ်။

'ကို'အကြောင်းကို သိတဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေက သူတို့နဲ့အတူ 'ကို'နဲ့ 'မနှင်း'ကို ခေါ်ထားတယ်။ မိဘ တွေ အတွက်ကတော့ 'ပေါ့စေလိုလို့ ကြောင်ရုပ်ထိုး၊

ဆေးကြောင့်လေး'ဆိုသလိုပါပဲ။ ခြေငြိမ်အောင်လို့ အိမ်ထောင်ချပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆိုးချင်တိုင်း ဆိုးခွင့် ရခဲ့တဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသား 'ကို'ဟာ မိဘတွေပေးစား လို့ ယူရတဲ့အတွက်ရော 'မနှင်း'မှာ ချစ်သူရှိခဲ့တာကိုပါ အကြောင်းပြုပြီး အရင်ထက် ခြေလှမ်းတွေ ပိုရှုပ် ခဲ့ပြန်တယ် သဲညှာ။

လူဆိုတာကလည်း အခက်သားပဲလေ။ ကိုယ်သာအပြစ်တွေတောင်လိုပုံနေမကလို့ မှီတက်နေ ပါစေ။ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်မယ့်အရာဆိုရင်တော့ ခြောက်ပြစ် တင်း သဲလဲစင်မှ ဖြစ်စေချင်ကြတယ်မဟုတ်လား။

ကိုလည်း အဲဒီလိုအတ္တရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ သဲညာ။
မနှင်းကို ချစ်တဲ့စိတ်ကြောင့် မဟုတ်ပေမဲ့ ကိုရင်ခွင်ထဲ
ရောက်နေတဲ့ သူဟာ အခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်
မှာ ခိုင်နားခဲ့ဖူး၊ ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးတာကိုသိရတော့ အရင်က
တည်းက ရှိခဲ့တဲ့ ဉာဏ်ဆိုးတွေက ပိုပိုပြီး ဆိုးပြခဲ့
တယ်လေ။ မနှင်းကပြောတော့-

“အချစ်ဦးဆိုတာ မြေးဦးရတာတောင် မမေ့
ဘူး တဲ့”။ မနှင်းက အချစ်ဦးရှိခဲ့တယ်မဟုတ်လား။
ကျွန်တော့် ဘဝမှာတော့ အချစ်ဦးဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူး။
မနှင်းရဲ့ တွဲခဲ့သမျှ အားလုံးက အပေါ်ယံတွေပဲ။ ဒါကြောင့်
မနှင်းလို ကျွန်တော်လည်း ဘဝမှာ အချစ်ဦးတစ်ယောက်
လောက်တော့ ရှိခဲ့ချင်တယ်။ လွမ်းလို့ကောင်းအောင်ပေါ့
လို့ ပြောပြီး ကိုဟာ မနှင်းအပေါ် အနိုင်ယူခဲ့တယ်။
အဲဒီကတည်းကစပြီး မနှင်းလည်း ကိုယ့်ကိစ္စတွေကို
မထားမြစ်တော့ဘူးလေ။

ခုတော့ ‘စကားနောက်တရားပါ’ ဆိုသလို
ဖြစ်ရပါပြီ သဲညာ။ အချစ်ဦးအတွက် လွမ်းလို့ကောင်းချင်
ခဲ့တဲ့ ကိုယ်ဟာ ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကိုယ့်အချစ်တွေအတွက်
အခုဆို လွမ်းတတ်ခဲ့ပါပြီကွယ်။ မိန်းကလေးတော်တော်
များများကို နှုတ်ကနေ ‘ချစ်တယ်’ ဆိုတဲ့ စကားကို
ပြောခဲ့ဖူးပေမယ့် သဲညာကိုတော့ ‘ကို’ ရင်ထဲ နှလုံးသား
ထဲကတေ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့တာပါ။

သဲညာက ကိုရဲ့ အချစ်ဦးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့လည်းလေ ထို
အတွက်ကတော့ ဆုံတွေ့ရတာဟာ ထိပေါက်ပြီး လယ်
မှတ်ပျောက်နေသလို အလာကောင်းပေမယ့် အခဲ
နှောင်းခဲ့ပါပြီ သဲညာရယ်။

သိပ်ချစ်တာပေါ့ဆိုတဲ့ သဲညာရဲ့ စကားကို ကြား
လိုက်ရချိန်မှာတော့ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး လေထဲ
မြောက်တက်သွားသလို ကိုယ့်ရင်ထဲ တစ်ခါမှ မမြစ်
ပေါ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကြည်နူးမှုတွေဟာ သဲညာနဲ့ ဆုံတွေ့မှု
ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တာပါ။ ရိုးသားဖြူစင်လှတဲ့ သဲညာကို ချစ်မိတဲ့
သိမ်တိက ပျော်ရွှင်သလောက် ကျန်နေတဲ့ မသိမ်တိထဲမှာ
တော့ အတွေးတွေဟာ သူ့အလိုလို မွန်းကျပ်နေတယ်။
ဒါဟာ အနာဂတ်ကို ကြိုသိနေတဲ့ ရှေ့ပြေးနိမိတ်လိုပါပဲ။

သဲညာနဲ့အတူ ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဝါဆို
သင်္ကန်းကပ်ပြီး ကြည်နူးပျော်ရွှင်မှုတွေနဲ့ ပြန်လာတဲ့
ကိုဟာ အိမ်ရောက်ချိန်မှာတော့--

“သား သမီးနှင်းမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ သုံးလ
တဲ့”

“ဗျာ--ကျွန်တော့်ကို မနှင်းတစ်ခါမှ မပြော
ဖူးဘူး”

“ဟုတ်တယ် သမီးနှင်းလဲ မသင်္ကာတာနဲ့
ဆေးခန်းမှာ စစ်ကြည့်တော့မှ သိတာ”

“ဟင်”

ရင်ထဲက ပျော်ခဲ့တဲ့ အပျော်တွေဟာ ရုတ်တ
တည်း ဒီသတင်းကို ကြားလိုက်ရတဲ့အခါ ပျောက်ကွယ်သွား
တာလား။ မဟုတ်ပြန်ဘူး ကို ရင်ထဲမှာ အေးချမ်းတဲ့
အိမ်ထဲလေးတစ်ခု စီးဆင်းသွားသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။
ဦးတော့ ခွန်အားတွေရှိလာသလို နောက် ကို ဦးနှောက်
ထဲမှာ မတွေးမိဖူးခဲ့တဲ့ အတွေးတွေဟာ ရုတ်ချည်းဆိုသ
လို ပေါ်လာတယ် သဲညှာရယ်။ အရင်က ပွေခွဲရှုပ်ခဲ့တဲ့
အိတ်ဆင်ရိုင်းတွေကို ချွန်းနဲ့ပေါက်ပြီး ကျုံးသွင်းနေသလို
ပြောသောကာလမှာ ‘ငါဟာ ဖခင်တစ်ယောက်ဖြစ်တော့

မယ်’ ဆိုတဲ့ အသံက ‘အချစ်ဦး’ ဆိုတဲ့ အသံကို စတင်
အနိုင်ယူလာတယ်။

‘သားရဲ့ အရွဲတိုက်ပြီး ဆိုးနေတဲ့ အကျင့်စရိုက်
တွေကို သားရဲ့ နောက်လာမယ့်မျိုးဆက်ကို လက်ဆင့်
ကမ်းမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဒီမှာတင်ပဲ အဆုံးသတ်မှာလား
ဆိုတာကိုတော့ သားပဲ ဆုံးဖြတ်ပါ။ မေမေနဲ့ သားဖေဖေ
ရော သမီးလေး နှင်းကပါ ဘာမှပြောမှာမဟုတ်ဘူး။ သား
သားလည်း မကြာခင် ဖခင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာတော့
မှာလေ ဆုံးဖြတ်ပေါ့”

မေမေရဲ့ စကားကိုကြားပြီးချိန်မှာတော့ အော်

ဆိုတဲ့ အသိစိတ်တွေက ကိုရင်ထဲ ပဲ့တင်သံတွေ ထပ်နေတယ်။ ရင်ထဲမှာ အေးချမ်းစွာ စီးဆင်းနေတဲ့ ရင်သွေးဆိုတဲ့ ပီတိ လေးတွေက တွေဝေနေတဲ့ ကိုစိတ်ကို ခိုင်မာတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ချစေခဲ့တယ်။ အဲဒါကတော့လေ---

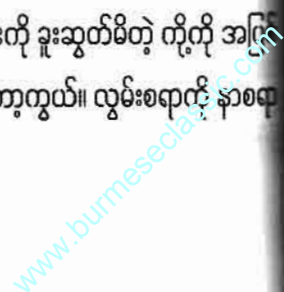
“အချစ်ကို အောင်နိုင်ဖို့ တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းက ထွက်ပြေးခြင်းပါပဲ” တဲ့။ ဒါကို ကြားခဲ့ဖူးတဲ့ သိုးဆောင်းစတားတစ်ခုပါ သဲညာ။ ကိုဟာ ရင်ခွင်ပြောင်းလို့ သဲညာကို မေ့သွားခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ သတိရပါတယ်။ လွမ်းရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့ ဘဝမို့ ရှေ့ဆက်မတိုးမိအောင် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ထိန်းပြီး သဲညာရဲ့အဝေးကို ထွက်ပြေးခဲ့ရတာပါကွယ်။ တစ်ဖက်မှာ သောင်ထွန်းဖို့ တစ်ဖက်က ကမ်းပြိုရတယ်တဲ့။ ကိုစိတ်ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝသာယာဖို့ လောကထဲ ဝင်လာမယ့် ဖြူစင်လွန်းတဲ့ လူမမည် ကိုယ့်ရင်သွေးဟာ အဖေမဲ့ရမယ့် ကြမ္မာဆိုးတွေနဲ့ ရင်မဆိုင်စေချင်ဘူး။ နောက် လင်သားတစ်ယောက်ရဲ့ ပစ်ခတ်မှုကိုခံရမယ့် သစ္စာရှိရှိ ကိုယ့်အပေါ် ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးခဲ့တဲ့ လောကအလယ်မှာ ကလေးတစ်ယောက်မိခင်အဖြစ်နဲ့ ကျန်ရစ်ရမယ့် မနှင်းရဲ့ နာကျင်ခြင်းတွေ။ ပြီးတော့ သဲညာ--။

ဟုတ်ပါတယ်။ အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ တစ်ရွာသားကို မျက်စိစုံမှိတ် ယုံကြည်ပြီး ကိုအပေါ် အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်နေတဲ့ သဲညာရဲ့ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့

ဘဝကို အစွန်းထင်းတွေ မဖြစ်စေချင်တော့ဘူးလေ။ လူပျိုလူလွတ်မဟုတ်တဲ့ ကိုကို မသိနားမလည်စွာ ချစ်ကြိုက်မိခဲ့တဲ့ သဲညာကို ပတ်ဝန်းကျင် တံတွေးခွတ်မှု မမျှောစေချင်ဘူး။ ရိုးသားစွာ ကိုကို ချစ်ခဲ့တဲ့ သဲညာကိုရဲ့ဘဝမှာ သဲညာက နောက်ထပ် မရှိတော့တဲ့ အချစ်ဆိုတာတော့ ယုံကြည်ပေးပါကွယ်။ ဒါပေမယ့်---

လောကကြီးရဲ့ ချစ်တိုင်းလည်းမညားကြတဲ့ တွေထဲမှာ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်တွေကို ရေးထုတ်လိုက်ကြပါစို့ သဲညာ။ တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်မသေးငယ်လှတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်သလို ဘယ်မကြီးမားလှတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဆိုလည်း မမှာနိုင်ပါဘူးကွယ်။ ဘဝမှာ အချစ်ရေးထက် အရေးကြီးတာကို ခု ကိုယ် နားလည်သွားသလို တစ်နေ့နေမှာ သဲညာလည်း နားလည်လာပါလိမ့်မယ်ကွယ်။

ဒါ့ကြောင့် ကိုနဲ့သာဆို ဘဝခရီးလမ်းကိုထောင့်ဘယ်လောက်ထန်ထန် လှိုင်းဘယ်လောက်ကြီးကြီး ကျော်ဖြတ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ သဲညာရေ--အချစ်ဝင်နေတဲ့ အပြစ်မမြင်နိုင်ခဲ့ပေမဲ့ ခုတော့ ကိုအပြစ်တွေကို မြင်လှည့်ပါတော့ကွယ်။ အလိမ်အညာတွေဆင့်ပြီး ရိုးသားဖြူစင်နန်းမထိုက်ဘဲ လောကဓံကို ကြံကြံခံနိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိရှိတဲ့ ဗေဒါပန်းလေးကို ခူးဆွတ်မိတဲ့ ကိုကို အပြစ်မြင်ပြီး အချစ်မဝင်ပါနဲ့တော့ကွယ်။ လွမ်းစရာကို နာစရာ

နဲ့ဖြေပြီး ကိုယ်ချစ်မရှာဘဲ သူချစ်ကိုသာ ရှာပါတော့တယ်။

ဒါကြောင့် ကိုကို ဆက်လက်ပြီး မစောင့်တော့ဘဲ တစ်ရွာတည်းနေ တစ်ရေတည်းသောက်ပြီး သဲညှာအပေါ် သိပ်သံယောဇဉ်ရှိရာတဲ့ 'စိုးမြတ်ဦး' ကိုပဲ ဘဝကြင်ဖော် အဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်ပါတော့လို့ ရင်နာနာနဲ့ပဲ ပြောပါရစေတော့။

“စေလိုရာစေ ဖြစ်လိုရာဖြစ် မြစ်ကြီးထဲမှာ

စီးမျောနေကြတဲ့ ခေတ်လူသားတွေဟာ

သူများကို ကယ်တင်ဖို့အလုပ်ထက်

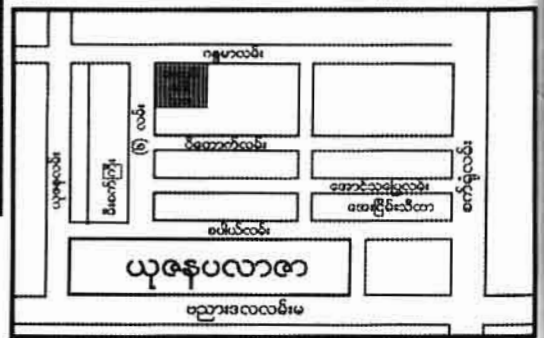
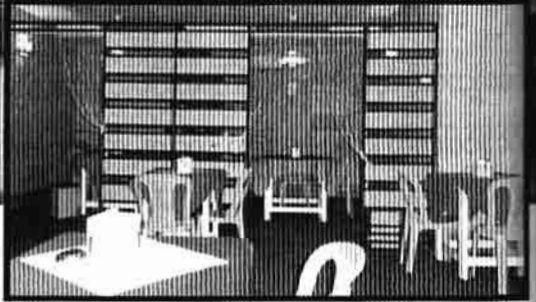
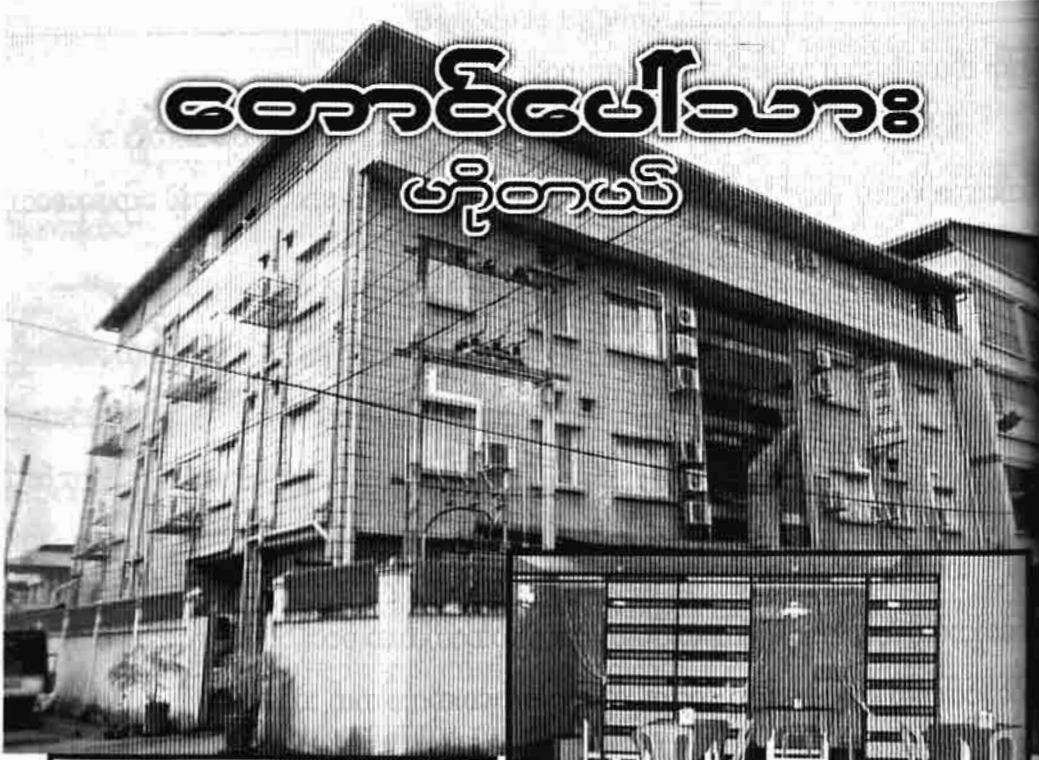
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆယ်ငင်ဖို့အလုပ်ကို

တစ်ခုတ်တရ လုပ်နေကြရတယ်” ဆိုတဲ့

ဆရာ မောင်ခိုင်မာရဲ့ ကဗျာလေးလိုပါပဲ။ ကိုယ့် ဘဝတိုက် သာယာအောင် အချစ်ရေးကို ရှေ့တန်းမတင်ဘဲ လက်တွေ့ဘဝကို လုပ်ဆောင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါတော့လေ။ ကိုယ့်ဘဝတိုက် ဆယ်ငင်နိုင်ပြီး ပျော်ရွှင်အေးချမ်းတဲ့ဘဝကို ဖိုင်ဆိုင်နိုင်ပါစေလို့ ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့ မေတ္တာနဲ့ ကို ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ် သဲညှာရယ်။

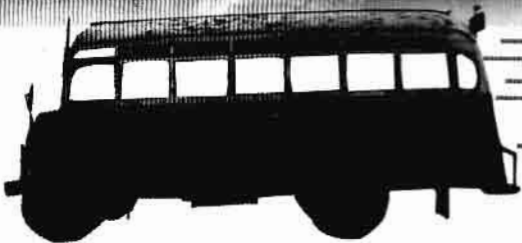
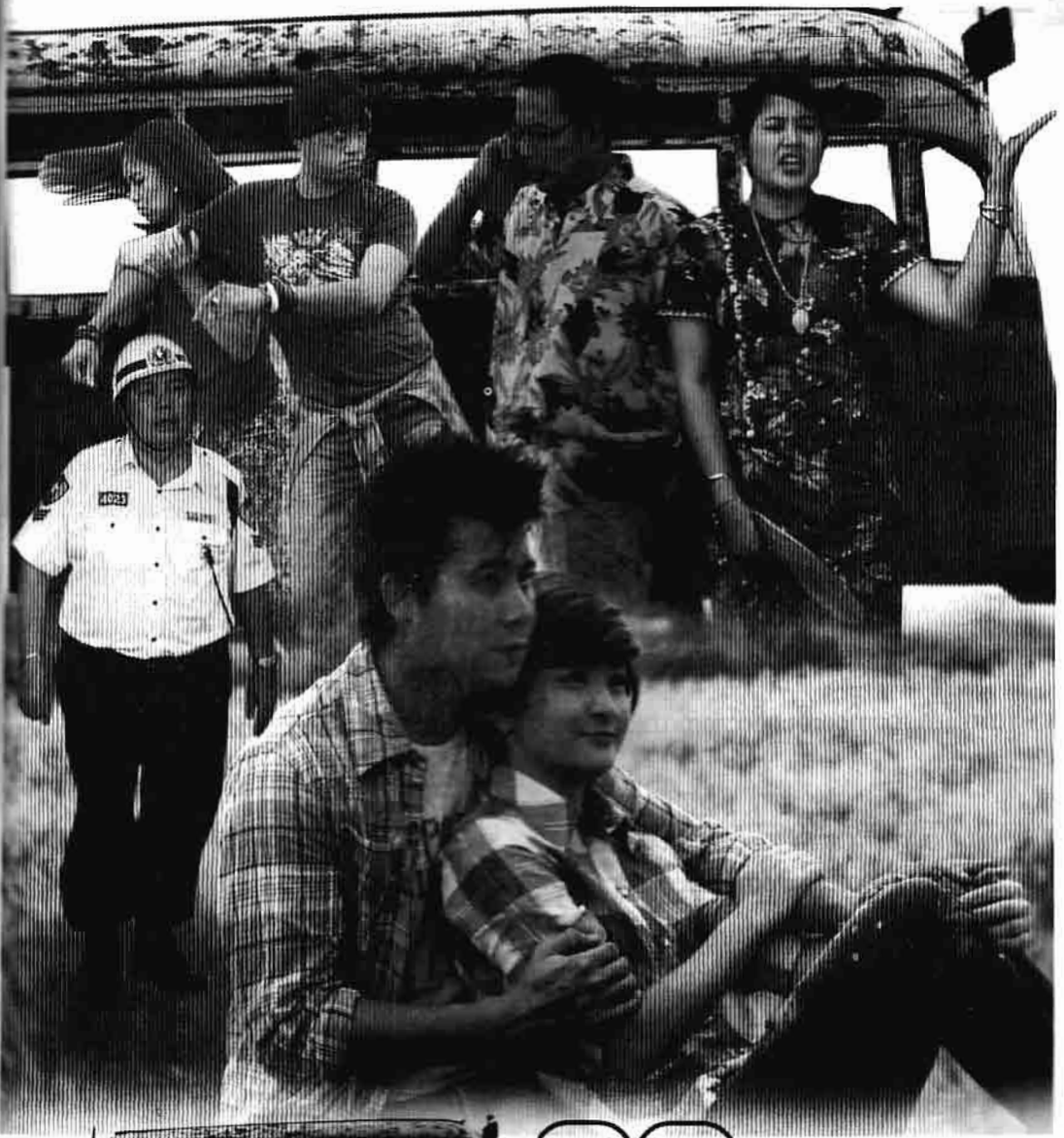
အထိတ်ထ 'ထို'
လူထုထင်စားဝေ

တောင်ပေါ်သား ဗိုတယ်

အမှတ်(R-1)၊ ဂန္ဓမာလမ်း နှင့် (၆)လမ်းထောင့်၊ မင်္ဂလာဥယျာဉ်မြို့တော်အိမ်ယာစီမံကိန်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့ ။

ဖုန်း - ၂၉၂၉၉၂၊ ၂၉၆၈၄၆၊ ၂၉၉၂၆၈၊ ၂၅၅၈၅၄၊ ၂၅၅၄၀၄၊ ၂၅၅၈၈၉

၃၉

ပိုက်ပူ

ဒိုင်ဇင်သန့်

ကမ်းတရီးစကား ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးအတွက် မင်းမြအေးက စီစဉ်ပေးပါတယ်။ ဒါရိုင်းတာ ညွှန်မြန်မာညီညီ အောင်က နရီမင်းရဲ့ဝတ္ထု။ နေစိုးသော်ရဲ့ဇာတ်ညွှန်းနဲ့ “**၃၉-စိုက်ပူ**” လို့ အမည်ပေးပြီး ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားရိုက်ကူးပေး ထားပါတယ်။

ကျရာဇာတ်ရုပ်ပေါ်အောင် နေတိုး၊ ဝေဠုကျော်၊ ကျော်ရဲအောင်၊ စိုးမြတ်သူဇာ၊ ဝတ်မုံရွှေရည်၊ ချောရတနာ။ မေသန္တာဦး၊ ဗေလုဝ၊ မိုးဒါ၊ ပွင့်၊ ချစ်ဖွယ်၊ အုန်းသီး၊ တောင်း စံ၊ ထက်ထက်၊ သိန်းဇံ၊ ဘဲဗင်းဒေး၊ ဆာမိ၊ စည်သူ၊ 5 star အဖွဲ့တို့ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ထားကြပါတယ်။

ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ လူချောနဲ့ စိန်ပေါတို့ ဟာ ဗိုက်ပူဘက်စကားကို နေအိမ်ပြုလုပ်ကိုင်စားသောက်ကြ တယ်။ လူချောမှာမူလက နိုင်ငံခြားသို့သွား၊ အလုပ်လုပ်ဖို့ ပတ်စ်ပို့လုပ်ထားရာ ကြွက်ကိုက်သွားလို့ ပတ်စ်ပို့ပျက်စီးသွား ရာ နိုင်ငံခြားသွားဖို့မရတော့လို့ ကြွက်ကိုမုန်းတီးနေသူဖြစ် တယ်။ စိန်ပေါကမူ ချစ်သူပစ်သွားလို့ မိန်းမမုန်းနေသူဖြစ်

တယ်။

တစ်ရက် လူချောတို့ရဲ့ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ဆန် ဆိုတဲ့လူငယ်တစ်ယောက် အိပ်နေတာကိုမောင်းချလိုလည်း ရဘူး။ သူ့ကိုအလုပ်ပေးပြီး အတူနေခွင့်ပြုဖို့ပြောပြီး စစ် အချို့လည်းထုတ်ပေးပြီး တောင်းပန်တယ်။ တစ်နေ့ လူချော ထောင်ထားတဲ့ ကြွက်ထောင်ချောက်မှာ ကြွက်မိနေတာ ဆန်နီလွတ်ပေးလိုက်ရာ လူချောစိတ်တိုတယ်။ ဆန်နီက ထွက်ပြေးရာ လူချောလိုက်ဖမ်းရင်း နှစ်ဦးစလုံးလဲကျရာ ဖက်မိသွားကြပြီး စိတ်လှုပ်ရှားသွားကြတယ်။ ဆန်နီက ထောင်ကျားလေးမဟုတ်ကြောင်း သိသွားတယ်။

ကြွေးရှင် ဒေါ်စိန်နက်က ကြွေးဆပ်မယ်ဆိုတဲ့ ကတိများ မကြာခဏပျက်လို့ ကြွေးနဲ့ပစ္စည်းများသိမ်းဖို့ထ ရာ ဆန်နီက “မိမိဆပ်ပါမယ် .. ရက်အကန့်အသတ်ပေး ...” လို့ ဝင်ပြီးတောင်းပန်တယ်။ ဒေါ်စိန်နက် ပြန်သွားရာ ဆန်နီက ဖုန်းဆိုင်တစ်ခုမှနေပြီး ဖခင်ထံဖုန်းဆက်တာ “မိမိပြန်လာမယ် ငွေသုံးသိန်းပို့ပေးပါ” လို့ တောင်းတယ်။

လူချောက မိမိတို့အတွက် ဆန်နီအနစ်နာခံတာကိုသိပြီး စိတ်
ကောင်းဖြစ်သွားတယ်။

ဆန်နီမှာ မိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်း လူချောက စိန်
ပေါကို ထုတ်ပြောပြီးနောက် စန္ဒီ(ဆန်နီ)က သူမရဲ့နောက်
ကြောင်းကို ထုတ်ပြီးဝန်ခံပြောပြတယ်။ သူမရဲ့မိခင်ကွယ်လွန်
ပြီးနောက် ဖခင်က နောက်အိမ်ထောင်ပြုရာ မိထွေးဖြစ်သူက
တောက်ကျစ်သူဖြစ်လို့ စန္ဒီရဲ့အမွေပစ္စည်းများကို အပိုင်သိမ်း
နိုင်ဖို့ မိထွေးကသူ့ရဲ့မောင်ဖြစ်သူနဲ့ အတင်းလက်ထပ်ပေးဖို့
စဉ်ရာ ဖခင်ကမိထွေးအလိုကိုလိုက်တယ်။ စန္ဒီက လက်မခံ
နိုင်ပဲ အိမ်မှထွက်ပြေးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်။ ဒါကိုသိပြီး လူ
ချောနဲ့စိန်ပေါမှာ သနားပိုသွားခဲ့ပြီး စန္ဒီကို ယခင်ကထက်ပိုပြီး
ဂရုစိုက်အိပ်ကြတော့တယ်။

မကြာမီ စန္ဒီရဲ့ဖခင်က တပည့်များနဲ့အတူ ရောက်
လာကာ လူချောတို့ကို ပြဿနာရှာတယ်။ စန္ဒီက ထောင်းပန်
ပြီး ကျေးဇူးဆပ်မဲ့အကြောင်းပြောကာ ပြန်လိုက်သွားခဲ့တယ်။

စန္ဒီ ပြန်သွားပြီးနောက် ကားပြင်ဖို့အတွက် လူချောတို့ထံ ငွေ
များရောက်လာခဲ့တယ်။ စန္ဒီက ပိုလိုက်ခြင်းဖြစ်တယ်။

ဆန်နီကိုလွမ်းနေတဲ့လူချောက စန္ဒီထံသို့ ဘတ်စ်
ကားအိုကြီးနဲ့ လိုက်သွားကြတယ်။ စန္ဒီတို့ခြံထဲ ဝင်ခွင့်ပင်မရ။
အစောင့်များကမောင်းထုတ်ကာ မိထွေးရဲ့မောင်နဲ့တပည့်များ
က ပြဿနာရှာတယ်။ စန္ဒီထွက်လာပြီး လူချောတို့ကို အိမ်ပြန်
ကြဖို့ပြောတယ်။ “မိမိတို့သံယောဇဉ်များ ပြီးဆုံးသွားပြီ..”
လို့ပြောပြီး “ရှင်ပေးဖူးတဲ့ လက်အောင်ပြန်ယူသွား” လို့ဆို
ကာ ဘူးတစ်ခုကိုပေးတယ်။ ဘူးထဲမှာ ပန်းတစ်ပွင့်နဲ့အတူ
“လာခိုးပါ” ဆိုတဲ့ စာတိုကလေးပါလာတယ်။

လူချောတို့အကြံရပြီး အိမ်ထောင်ပရိဘောဂအ
သစ်များပို့ဖို့ ရောက်လာကြသူများကို ဖော်ပြပြီး ရုပ်ဖျက်ကာ
လူချောတို့အိမ်ထဲကစန္ဒီကို ခိုးထုတ်ကြတယ်။ မိထွေးရဲ့မောင်
နဲ့တပည့်များသိသွားကာ ထိုးကြိတ်ပုတ်သတ်ပွဲဖြစ်သွား
တယ်။ စန္ဒီက ဖခင်ကိုတောင်းပန်တယ်။ ဖခင်က စန္ဒီဘက်မှ
ရပ်ကာ ပြေးဖို့အချက်ပြတယ်။ လူချောနဲ့စန္ဒီတို့ ထွက်ပြေးကြ
တယ်။

လူချောနဲ့စန္ဒီတို့ ဘတ်စ်ကားပေါ်တက်ပြီး စိန်ပေါ
ကမောင်းကာ ထွက်ပြေးကြတယ်။ နောက်မှ လိုက်လာကြသူ
များမှာ ဘတ်စ်ကားမီးခိုးမှိုင်းများကြားမှာ မည်းပေတူးကာ
ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီး လူချောနဲ့စန္ဒီတို့က လက်ပြကာတာတာလုပ်
သွားကြတယ်။

အချစ်ပျားနဲ့

ဝန်ဆောင်မှု

ကျော်စောထိန်း (ဒေါ်ပုံ)

ရှုထောင့်မျှခင်းနှင့်ရသနဲ့ပုဂံ

တောင်ပေါ်အနီးက ရွာလေးရဲ့ဦးစီးခေါင်းဆောင်
သူကြီး ဦးရွှေကျော်ဟာ အိုးတိုးအတ တူဖြစ်သူ အောင်
မောင်ကို မွေးစားထားတယ်။ ဦးရွှေကျော်ရဲ့ညီ ဦးရွှေမော်နဲ့
ဇနီး ဒေါ်တင်တင်တို့မှာ သားကြီး အာကာရွှေနဲ့ သမီးငယ်
နုမော်ရွှေ ရှိတယ်။ အာကာရွှေတ သင်္ဘောသားဖြစ်ပြီး နုမော်
ရွှေတ တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသူဖြစ်တယ်။

တစ်ရွာတည်းသား ငယ်သူငယ်ချင်း ဦးကျော်
ကျော်နဲ့ ဇနီး ဒေါ်ခင်မမတို့မှာ သမီးကြီး ဂျူးဂျူးနဲ့ သားငယ်
နန္ဒကျော်တို့ရှိတယ်။ ဂျူးဂျူးက ဘွဲ့ရပြီး မိဘများရဲ့ စီးပွား
ရေးလုပ်ငန်းများကို ကူညီလုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်ပြီး နန္ဒကျော်
ကတော့ ကာလသားပေါက်စ ပျော်ပျော်နေတတ်သူဖြစ်တယ်။
ဂျူးဂျူးက အာကာရွှေနဲ့ ချစ်သူရည်းစားဖြစ်နေကြပြီး နှစ်
ဆက်မိဘရိပ်မိသိရှိပေမဲ့လည်း တစ်ရပ်တစ်ရွာတည်းသားခြင်း

ဖြစ်နေလို့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေကြတယ်။

ဒါ့အပြင် ရွာရဲ့မှတ်နားစာရင်းဝင်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဦး
အေးမောင်နဲ့ ဇနီးဒေါ်သန်းရင်တို့မှာ သားကြီးဇော်ဇော်နဲ့
သမီးငယ်သော်သော်တို့ရှိတယ်။ ဇော်ဇော်က နုမော်နဲ့အတူ
တက္ကသိုလ်တက်နေတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး နုမော်ကို
ငယ်ကျွမ်းဆွေဖြစ်လို့ ကျိတ်ချစ်နေတယ်။ သော်သော်က
တော့ ရွယ်တူသူငယ်ချင်း နန္ဒကျော်နဲ့ပေါင်းကာ နောက်
ပြောင်တတ်သူဖြစ်တယ်။

တစ်နေ့ အလွန်စပ်စုပြီး အတင်းပြောတတ်တဲ့ ဝဲ
ပြုတ်သည်ဒေါ်ညွန့်ရဲ့ စကားအရောင်းအဝယ်လုပ်မှုကြောင့်
ဦးကျော်ကျော်-ဒေါ်ခင်မမတို့လင်မယားနဲ့ ဦးရွှေမော်-ဒေါ်
တင်တင်တို့လင်မယား တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် အထင်အမြင်လွဲ
မှားစွာ အကြီးအကျယ်ရန်ဖြစ်ကြတယ်။ ပြီးရပ်ကွက်လူကြီး

များဖြစ်ကြတဲ့ ဦးရွှေကျော်၊ ဦးအေးမောင်နဲ့ ဒေါ်သန်းရင်တို့ ပိုင်းဝန်းရောင်းချမှုကြောင့် ရန်ပုံရှင်သွားပေမဲ့ ဦးကျော်ကျော်၊ ဒေါ်ခင်မေတို့နဲ့ ဦးရွှေမော်-ဒေါ်တင်တင်တို့မှာ အာဇာတမာန် ဓာနကိုယ်စီနဲ့ မခေါ်မပြောနိုင်ဖြစ်သွားကြတယ်။

နှစ်ဖက်သားသမီးများမှာ ငယ်သူငယ်ချင်းများဖြစ် နေလို့ မိဘများကွယ်ရာမှာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်တွေ့ဆုံ ခင်မင် ပေါင်းသင်းကြတယ်။ ချစ်သူဖြစ်နေကြတဲ့ အာတာရွှေနှင့် ဂျူး ဂျူးတို့မှာ မိဘချင်းအဆင်ပြေခင်မင်နေချိန်က သူတို့ရဲ့အချစ် ရေးမှာ သာယာဖြောင့်ဖြူးနေသလောက် မိဘများရန်သူသ ဗွယ် ဖြစ်သွားတဲ့ဒီအခါ ချစ်သူနှစ်ဦးပေါင်းစုံဖို့ မလွယ်ကူတော့ ပေ။ ဒါကြောင့် သားသမီးသူငယ်ချင်းလူငယ်များ စုရုံးတိုင်ပင် ကြရင်း အာတာရွှေနှင့်ဂျူးဂျူးတို့ ချစ်သူနှစ်ဦး သဘောတူ လက်ထပ်လိုက်ကြတယ်။ အာတာရွှေမှာ ချစ်သူဂျူးဂျူးကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့သေချာသွားပြီဖြစ်လို့ စိတ်အေးလက်အေးနဲ့ သင်္ဘောပြန်လိုက်သွားတယ်။

နှစ်လ/သုံးလခန့် အချိန်ကြာတဲ့အခါ ပဲပြုတ် သည်ဒေါ်ညွန့် စကားအရောင်းအဝယ်လုပ်လို့ ဇော်ဇော်နဲ့ နှစ်တို့ ပြဿနာပေါ်လာတယ်။ နှစ်တို့မှာ ဇော်ဇော်ကြောင့် ကိုယ်ဝန်ရှိနေကြောင်းသိလိုက်ရလို့ မိဘများနဲ့ရပ်ရွာလူကြီး များ မျက်လုံးပြူးထိပ်လန့်သွားကြတယ်။

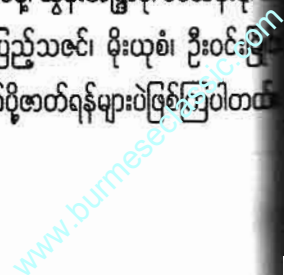
ဒီအချိန်မှာ သင်္ဘောတက်သွားတာ မကြာသေးတဲ့ အာတာရွှေမှာ ရာထူးတိုး၊ သင်္ဘောအပြောင်းအလဲကြောင့် အချိန်ပိုရပြီး မြန်မာပြည်ပြန်လာပြီး ရွာကိုပြန်ရောက်လာ တယ်။ အာတာရွှေပြန်ရောက်လာမှ နှစ်တို့မှာနှစ်ဖက်မိဘနဲ့ လူကြီးများ သူမအပေါ်အထင်အမြင်လွှဲမှားမှုကို ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့ တယ်။

အဖြစ်မှန်က အာတာရွှေနှင့်ဂျူးဂျူးတို့ အချစ်နယ် တွဲခဲ့မိရာမှ (အာတာရွှေ မရှိချိန်မှာ)ဂျူးဂျူးကိုယ်ဝန်ရှိလာပြီး ဇော်ဇော်၊ နှစ်တို့နဲ့ သူငယ်ချင်းလူငယ်များတိုင်ပင်ကာ ဂျူးဂျူး ကိုပိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက် ကာကွယ်ပေးကြခြင်းဖြစ်တယ်။ ဂျူး ဂျူးကိုယ်ဝန်ကို မြို့တက်ဆေးခန်းသွားပြချိန်မှာ ပဲပြုတ်သည် ဒေါ်ညွန့်က နှစ်တို့တစ်ယောက်တည်းကိုသာ မြင်တွေ့ခဲ့မိတဲ့ နှစ်တို့ပြဿနာတက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်။ နှစ်တို့မှာ အဖြစ်မှန် ကိုပြောပြလိုက်ပါက ဂျူးဂျူးနဲ့မိဘများ အရှက်ရမှာကိုစိုးစိတ် ပြီး ဇော်ဇော်နဲ့တိုင်ပင်ကာ ပြဿနာများကို ခေါင်းခံရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းခဲ့ခြင်းသာဖြစ်တယ်။

နတ်ရွာမိုးရဲ့(မိုးလုံချည်)ဝတ္ထုကို ကိုရွှေအိုးသတ် က ဇာတ်ညွှန်းရေးပြီး ဒါရိုက်တာဇေယျထွန်းသက်လွင်က Power King ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးအတွက် ကိုဇော်မင်း စဉ်ပေးမှုနဲ့ “အချစ်များနှင့် ဖန်ဆင်းမယ်”လို့ အမည် ပေးပြီး ပုံဖော်ကျူး ရိုက်ကူးထားတာဖြစ်ပါတယ်။

ကင်မရာမင်း အကယ်ဒမီကျောက်ဖြူရိုက်ကူးပြီး ထပ်ဆင့်အကယ်ဒမီ ဇော်မင်း(ဟံသာမြေ)တည်းဖြတ်ထား ပါတယ်။ ဇာတ်ကားနောက်ခံသံစဉ်များကို အကယ်ဒမီပီပီ မျှူးဝင်းကိုတ ဖန်တီးဖြည့်ဆည်းပေးထားပြီး ဇာတ်ဝင်ထေး ကို သားစိုး၊ အတော်ဒီယံအုန်းကျော်၊ ဂျင်းနီတို့က ရေး ထားကြပါတယ်။

ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ထားကြသော ဟိန်းဝေယံ၊ မောင်အောင်၊ ရဲအောင်၊ တောင်းခန့်၊ ထွန်းအိန္ဒြာဗို၊ မေသန်းနု၊ မေ သန်းနု၊ မေသဉ္ဇာဦး၊ စိုးပြည့်သဇင်၊ မိုးယုစံ၊ ဦးဝင်းနု၊ မောင်အောင်ဇော်မင်းတို့နဲ့ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရန်များပဲဖြစ်ကြပါတယ်။

စာအုပ်စင်ရှုထောင့်ကဏ္ဍ

ကိုကြီးထူး

“မုန်ပြည်နယ်၊ ထျိုက်ထိုမြို့ မဟာမုနိသွန်းဘုရားကြီးသမိုင်း”

BURMESE CLASSIC

“သုဓမ္မမထိဇောတဓရသ္မံတံဆိပ်တော်ရ ဦးစိုးရှိန် (မောင်စိုးထိုက်-သုံးဆယ်) လူမှုထူးချွန် (ပထမအဆင့်)နှင့် စာပေများဆုရှင်”၏ စာအုပ်တွင် “မဟာမုနိသွန်းဘုရားသမိုင်း” ဟူသော ခေါင်းစီးနှင့်အညီ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းများနှင့်တကွ အသေးစိတ်ဖော်ပြထား သည်။ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားသို့ သွားကြသူတိုင်း ဝင်ရောက် ဖူးမြော်ကြသည့်ဘုရားကြီးဖြစ်၍ လေ့လာကုသိုလ်ယူသင့် ကြသည်။ အမေ့သားထိုက်စာပေ ၀၉၄၂၁၁၄၆၉၇၈မှ တစ်ပြည်လုံးသို့ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလျက်ရှိသည်။

“မြန်မာတို့၏ အနှိုင်းပဲ့ ဇရပ်နှင့် အခြားဆောင်းပါးများ”

“ဆရာဦးမြင့်ဝေ (ကြိုပင်ကောက်)” ၏ ဤစာအုပ်တွင် ကမ္ဘာ့ရေးရာ၊ မြန်မာ့ရေးရာ၊ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး စသည်ဖြင့် ဗဟုသုတမျိုးစုံကို သတင်းစာ ဆောင်းပါးအရေးအသားမျိုးဖြင့် လိုရင်းတိုရှင်း ကျစ်လျစ် သိပ် သည်းစွာ ရေးသားထားရာ စာကြည့်တိုက်တိုင်းတွင် အမြဲတမ်း ထားရှိသင့်ကြသလို တစ်ဦးချင်းအနေဖြင့် ဝယ်ယူသိမ်းဆည်းထား သင့်သည်။ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းများဖြင့် (၁၁.၃x၈) ဆိုဒ်ကြီး တစ် အုပ်လျှင် ၃၀၀၀/- နှုန်းဖြင့် အမှတ်(၄-စီ)၊ ရွှေတောင်ကြားလမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း-၀၁-၅၄၁၂၇၅၊ ၅၄၁၂၇၆မှ တစ်ပြည်လုံးသို့ ဖြန့်ချိလျက်ရှိသည်။

**“စိတ္တသတ္တိနှင့် စာရေးဆရာ (၂၇)ဦးထိုက်
ဒေါင်းခြေရာစာစုများ”**

“ဆရာတော် မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ)” စီစဉ်သည့် ဤစာအုပ်တွင် “ဆရာတော် မေတ္တာရှင် (ရွှေပြည်သာ)” အပါအဝင် စာရေးဆရာကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့က ပါဝင်ရေးသားကြသည်။ ဒေါင်းခြေရာစာစုဆိုသည့်အတိုင်း ဒီမိုကရေစီကို ခံစားချက်အမျိုးမျိုးဖြင့် ရေးသားထားကြရာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှသည်။ မတူကွဲပြား သဘောထားများကို လေ့လာဖတ်ရှုသင့်ကြသည်။ ညီမေတ္တာစာပေ၊ အမှတ် (၂၇၂-က)၊ ဗထူးလမ်း၊ (၆/၁၀)ရပ်ကွက်၊ ရွှေပြည်သာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှ တစ်အုပ်လျှင် (၁၅၀၀/-) နှုန်းဖြင့် တစ်ပြည်လုံးသို့ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလျက်ရှိသည်။

“မြန်မာ့မြေ မြန်မာ့ထန်း”

“ဆရာကာကွန်းကြည်ဝင်း” ၏ ဤစာအုပ်တွင် မြန်မာ့ထန်းအကြောင်းကို ခရေစတိုတွင်းကျ အသေးစိတ်ရေးသားထားရာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှသည်။ မြန်မာလူမျိုးများ၏ ထန်းတက်ထန်းလှီးပညာ၊ ထန်းလျက်ထုတ်ထုပ်ထုပ်၊ ထန်းဝင်မှထွက်သည့် လူအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ၊ ထန်းတစ်ပင်လုံး အသုံးဝင်ပုံများကို ရောင်စုံဓာတ်ပုံများနှင့်တကွ အညာသားပီပီပြင်စွာလေ့လာရေးသားထားသည်။ စာကြည့်တိုက်တိုင်းတွင် ထားရှိသင့်သည်။ သင်းစာပေ၊ အမှတ် (၁၀)၊ ရတနာမြိုင်လမ်းကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှ တစ်အုပ်လျှင် (၂၀၀၀/-) နှုန်းဖြင့် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလျက်ရှိသည်။

“ဘဝရဲ့ အားစာန်နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ”

BURMESE CLASSIC .COM

“ဆရာကြီး ရှေ့မြိတ်သောင်းတင်”သည် စာပေလုပ်ငန်းတစ်ရပ်တည်းဖြင့်သာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုခဲ့ရာ စာပေနယ်တွင် စာပေအတွေ့အကြုံ ကြွယ်ဝသူဖြစ်သည့်အလျောက် အချစ်၊ အလွမ်း စုံထောက်လုံးချင်း (၇၀)အုပ်ကျော် ရေးသားခဲ့သူဖြစ်သည်။ ယခုအသက် (၈၀)ပြည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများကို စုစည်းထုတ်ဝေခဲ့ရာ ဝတ္ထုတို ကြိုက်နှစ်သက်သူများ ဝယ်ယူသိမ်းဆည်းထားသင့်သည်။ ကောင်းထွင်စာပေ၊ ဖုန်း-၀၉၇၃၀၁၀၁၇၁မှ တစ်အုပ်လျှင် (၁၅၀၀/-)နှုန်းဖြင့် တစ်ပြည်လုံးသို့ ဖြန့်ချိလျှောက်ရှိသည်။

ထိုကြီးထူး

တစ်လတာသင့်ကံကြမ္မာ

တက္ကသိုလ်တိုက်မှန်

တနင်္ဂနွေ

တနင်္လာ

အောင်မြင်မှု အသီးအပွင့်များကို ခူးဆွတ်ယူ ခွင့်ရရှိမည်ကာလ။ ပခုံးချင်း ယှဉ်ပြိုင်လာသူတို့ကို အနိုင် ဖြင့် ပွဲသိမ်းနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဆန်းကြယ်သည့် တိုက်ဆိုင် မှုများ ကြုံရမည်။ မိဘ၊ ဆရာ၊ အကြီးအကဲတို့ထံမှ စောင့် ရှောက်မှုကို ရရှိပေလိမ့်မည်။ အတ္တမာနကို ချိုးနှိမ်လျက် လိုက်လျောညီထွေ နေတတ်မှုကြောင့် မိသားစုနှင့် အဆင် ပြေနေမည်။ ကျန်းမာရေးသင့်၏။

ချစ်မိသူအပေါ် အနှိုင်းမဲ့မေတ္တာကြီးမားနေ မည်။ သံယောဇဉ်ကြီးမားလွန်းနေမည်။ ဖူးစာရေးနတ်က သင့်ကို ကောင်းချီးပေးပါလိမ့်မည်။

ထီထိုးရမည့်နေ့ - အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး။

အထျိုးပေးဝထန်း - (၁၈၆) (၂၈၇)

ထကြာ- တစ်ပတ်အတွင်းမှာ ဘုရား (၉)ဆူလှည့်ဖူးကာ တစ်ဆူတွင် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီး (၉)ပတ်စိပ်လျက် တစ်ခု တည်းသောဆုကို တောင်းပါ။

ပုံပြင်ထဲက ယုန်ကလေးကဲ့သို့ အိပ်ပျော်နေ တတ်သည်ကာလ။ စီရိယအားနည်းသဖြင့် ဘဝမှာ အနိ နှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်။ အရုံးကို အပြုံးနှင့် ရင်ဆိုင်နိုင်ရန် ကြ စားလျက် အရုံးထဲမှအမြတ်ကို ရှာပါ။ အရုံးအတွက် နောင်တမရဘဲ သင်ခန်းစာယူနိုင်အောင် ကြိုးစားသင့်၏။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် နှာစေး၊ ချောင်းဆိုးလောက်ထော ခံစားရတတ်သည်။

ချစ်သူထံမှ ဝမ်းသာရုဏ်ယူဖွယ်ရာ စကားကြ ရတတ်သည်။ သင့်ဘဝအတွက် အသင့်တော်ဆုံး အခွင့် ရံရွှေတော်နှင့် ဖူးစာဆုံကာ ရင်ခုန်ရပေလိမ့်မည်။

ထီထိုးရမည့်နေ့ - ကြာသပတေး၊ သောကြာ။

အထျိုးပေးဝထန်း - (၅၈၀) (၅၈၁)

ထကြာ- ပြန်လည်ကျေးဇူးတုံ့ပြန်လိုသော မျှော်လင့် ချက် တစ်စုံတစ်ရာမပါဘဲ နှမ်းပါးသူတို့ကို ဝတ်စုံ၊ မြေ ကြေးနှင့် ဆေးဝါးအစရှိသဖြင့် တတ်နိုင်သရွေ့ လှူဒါန်း ပါ။

အင်္ဂါ

အိပ်မက်များကို ကြည်ကြည်လင်လင် အထောင်အထည်ဖော်ခွင့် ရရှိမည့်ကာလ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ရည်ရွယ်ချက်တို့ အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းမည်။ ရည်မှန်းချက်ဆီကို စူးစူးစိုက်စိုက် မမှိတ်မသုန်ချီတက်နေပေလိမ့်မည်။ လက်လွန်ထားသော ငွေကြေးဥစ္စာများ ပြန်လည်ရရှိပေလိမ့်မည်။ ကျန်းမာစေရန် တရားထိုင်ခြင်း၊ တရားမှတ်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်သင့်၏။

ဆွေမျိုး၊ လူကြီးမိဘတို့ကြောင့် ချစ်သူနှင့် အလှမ်းဝေးကွာရတတ်သည်။ ချစ်သူ၏ အထင်မြင်လွဲမှားမှု၊ အထင်သေးမှု ခံရတတ်၏။ ချစ်သူနှစ်ဦး အမြင်မကြည်လင်မှုများ ကြုံမည်။

ထိထိုးရမည့်နေ့ - ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ။

အထိုးဝေးဝထန်း - (၆ ၈ ၀) (၃ ၈ ၉)

ထကြာ- လမ်းတံတား ပြုပြင်ရေးသို့ ငွေ (သို့မဟုတ်) လုပ်အားဒါနပေးလှူပါ။

ဗုဒ္ဓဟူး

မပြိုင်ဘဲနဲ့ အနိုင်ပွဲများ ရရှိတတ်မည့်ကာလ။ အတိတ်က ကြိုးစားမှု၏ ဆုလာဘ်များကို ခံစားရပါလိမ့်မည်။ မိုးပေါ်က ကျလာသည့် စွမ်းအားသစ်များကြောင့်

ကံကောင်းမွန်မှုများက ဆက်တိုက်ကြုံရတတ်သည်။ ဦးတည်ချက်၊ ရည်မှန်းချက်အတိုင်း တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လှမ်းနေပေလိမ့်မည်။ မိမိသာမက အများအတွက်ပါ ကျန်းမာပျော်ရွှင်သောဘဝကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ရန်အတွက် အရက်၊ ဆေးလိပ်များကို ရှောင်ရှားသင့်၏။

ဘဝခရီးအတွက် ရာသက်ပန်ဘဝခရီးအဖော်နှင့် တွေ့ရှိမည်။ မြတ်နိုးဖွယ်ကောင်းသည့် ချစ်သူလေးကို ဘဝတစ်သက်တာမှာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရှိပေလိမ့်မည်။ အချစ်ကံကောင်းပါလိမ့်မည်။

ထိထိုးရမည့်နေ့ - သောကြာ၊ စနေ။

အထိုးဝေးဝထန်း - (၇ ၈ ၄) (၂ ၈ ၁)

ထကြာ- ဖြူစင်မြင်မြတ်သော စေတနာဖြင့် သွေး (သို့မဟုတ်) ဆေးလှူဒါန်း ကုသိုလ်ယူပါ။

ကြာသပတေး

အတွေးသစ်၊ အမြင်သစ်များဖြင့် ဘဝတိုလျှောက်လှမ်းနေမည့်ကာလ။ ကုသိုလ်ကံ အကောင်းအဆိုး ရောရောထွေးထွေးရှိနေ၏။ အဖြူကံ၊ အညှင်းကံ ရောနေ၏။ အလုပ်နှစ်မျိုး၊ သုံးမျိုးကို တစ်ပြိုင်တည်း လုပ်ချင်နေတတ်၏။ ယခုကာလအတောအတွင်း စကားပြောဆိုမှုကိစ္စရပ်တို့ အောင်မြင်မည်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် သစ်ပင်စိုက်ပျိုးခြင်း၊ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားခြင်းတို့ဖြင့်

စိတ်ဓာတ်ကို ပျံ့ပျံ့လှပစွာ အောင်နေထိုင်လျှင် ကျန်းမာပေလိမ့်မည်။

ချစ်သူမတွေ၊ တွေ့သူမချစ် ဖြစ်နေမည်။ ပူးစာရေးနတ်က သင့်နဖူးမှာ စာရေးဖို့ မေ့နေလိမ့်မည်။

ထိထိုးရမည့်နေ့ - အင်္ဂါ၊ စနေ။

အထျိုးဝေးဝထန်း - (၃ စ ၉) (၉ စ ၆)

ထကြာ - လူကြီးမိဘများကို တရားစာအုပ်ပေးလှူပါ။

ဇနက္ကမင်းသား ပင်လယ်တွင်းမှာ ကူးခတ်နေရချိန်။ ဘဝအမောများနှင့် ဝေနေမည်။ ယခုအချိန်မှာ ဝီရိယနှင့် ဉာဏ်ပညာပေါင်းစပ်ကာ ကြိုးစားရန် အထူးလိုအပ်၏။ ဇွဲရှိလျှင် အခက်အခဲမှ လွတ်မြောက်ရန် ကူညီသူ ပေါ်လာပေလိမ့်မည်။ အရာရာကို ပါးနပ်လိမ္မာစွာ လုပ်ဆောင်သွားလျှင် သင့်ဘဝအဆင်ချောပေလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေး သင့်၏။

ချစ်သူ၏ အထင်သေးခြင်း၊ ရှုတ်ချပြစ်တင်ခြင်း ခံရတတ်သည်။ နိုင်လိုသူကို အရှုံးပေးမှ နှလုံးအေးချမ်းမှု ရရှိမည်။

ထိထိုးရမည့်နေ့ - ဗုဒ္ဓဟူး၊ တနင်္ဂနွေ။

အထျိုးဝေးဝထန်း - (၃ စ ၃) (၉ စ ၉)

ထကြာ - အများအတွက် ကောင်းစေချင်သော စေတနာကို အရင်းခံလျက် လမ်းတံတားပြုပြင်ခြင်း၊ ညောင်ထောက်ခြင်း၊ ရေချမ်းစင်လှူခြင်း စသည့်တို့ကို ပြုလုပ်ပါ။

ပန်းကောင်းအညွန့်ချိုး အပြောခံရမည့်ကာလ ဝေဖန်ပြစ်တင် ရှုတ်ချမှုများ ခံရတတ်သည်။ ဝေဖန်မှုများကို အမှုမထားဘဲ မိမိလုပ်သင့်သည့်အလုပ်များကို ဆက်လုပ်ရန် အကြံကောင်းပေးလို၏။ အိမ်ခြံမြေ အရောင်အဝယ်ကိစ္စတို့မှာ ဆန္ဒမစောဘဲ ဆောင်ရွက်သွားလျှင် အဆင်ပြေချောမွေ့သွားပေလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေး အတွက် ရသာခြောက်ပါး သင့်တင်မျှတအောင် စားသုံးသင့်၏။

မုန်တိုင်းဖြင့်စသော အချစ်ကန္တရထဲမှာ ခရီးဆုံပေလိမ့်မည်။ အချစ်ကံခေလိမ့်မည်။ ချစ်လိုသည်ကတိမျိုး ဖြစ်လာသည်က တစ်ဖုံကြုံရမည်။

ထိထိုးရမည့်နေ့ - အင်္ဂါ၊ စနေ။

အထျိုးဝေးဝထန်း - (၇ စ ၁) (၂ စ ၀)

ထကြာ - ပွင့်တော်မူပြီးသော ဘုရားများကို ရှိခိုးတန်တော့ပါ။ 'သမ္မုဒ္ဓေ' ဂါထာကို ရွတ်ဆိုပါ။

ထက္ကသိုက်စိုးဒိုးနိုင်